

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

Джон Харт

КРАЛЯТ
НА ЛЪЖКИТЕ

ВЛАСТА И АЛЧНОСТТА МОГАТ ДА СЪЗДАДАТ МНОГО НЕПРИЯТЕЛИ...

ДЖОН ХАРТ КРАЛЯТ НА ЛЪЖИТЕ

Превод: Елена Кодинова

chitanka.info

Властта и алчността могат да създадат много неприятели...

Силен и спиращ сърцето мистъри-трилър, който може да се сравни само с романите на Джон Гришъм и Скот Търоу.

35-годишният адвокат Джаксън Пикънс е заможен син на известен адвокат. Но животът му излиза от релси, когато баща му е намерен убит. Пикънс се бори с подозренията, че той е убиецът, но докато се опитва да изчисти името си, кариерата, бракът и желанието му за живот се разпадат.

Изпълнен с брилянтни обрати, „Кралят на лъжите“ е емоционален, мрачно поетичен и трогателен разказ за горчивото пътешествие на един адвокат към ада на себепознанието.

Ha Keŭmu

БЛАГОДАРНОСТИ

Във вакуум не се случва нищо, същото важи и за издаването на роман. Изисква се време и вяра, а пътят може да е дълъг. А на тези, които го извървяха заедно с мен, искам да изкажа най-искрените си благодарности.

Най-напред и най-много бих искал да благодаря на съпругата ми Кейти, източник на постоянна подкрепа и неоценими съвети. Тя притежава изтънчен литературен вкус, какъвто един писател може само да се надява да срещне у човек, който наднича през рамото му, докато работи. На моя агент и добър приятел Мики Чоейт, който не се побоя да заложи на новак, благодаря за вярата и уроците. Тук е мястото да благодаря и на редактора ми Пийт Улвъртън, най-непочтителния и най-способния човек, когото познавам. На Кейти Гилигън, която има остър като бръснач ум, благодаря, че ме изтърпя. Ти си най-добрата. Искрено благодаря на всички от „Сейнт Мартинс Прес“, „Сейнт Мартинс Монитор“ и „Томас Дън Букс“, които работеха прилежно, за да направят книгата възможна.

На всички, които прочетоха ръкописа в най-лошия му вид и все още ме наричат свой приятел, моите най-дълбоки благодарности. Както и на следните хора, които показаха явна доброжелателност: Нанси и Бил Станбак, Кей и Норд Уилсън, Джон и Ани Харт, Мери Харт, Шарлът и Дъг Скадър, Стърлинг Харт, Кен Пек, Ани П. Харт, Джон и Мегън Станбак, Ан Станбак, Шарлът Кинлок, Марк Станбак, Нанси Попкин, Джой Харт, Джон Бетс, Бойд Милър, Стан и Ашли Дънам, Сандърс Кокман, Шон Скапелато, Джордж Гайз, Линда Паркър, Дарби Хенли, Деби Бернхарт Грей и Алисън Уилсън, Дейвид и Дженифър Уилсън. Специални благодарности на Клинт и Джоди Робинсън, които винаги бяха до мен, както и на Марк Уит, почитател на писаното слово, който имаше много добри идеи. Благодаря също така на Джеймс Рандолф, адвокат и приятел, който ми отдели време, за да се погрижи да не забравя съвсем правото, както и на Ерик Елсуиг,

той си знае защо. Ако съм изпуснал някого, поемам изцяло вината. Бъдете сигурни, че ви знам кои сте и също така ви благодаря.

Срещнах и други хора, чиито пътища никога не съм вярвал, че ще се пресекат с моя. Те ми помогнаха цялото преживяване да се превърне в по-приятно, отколкото се бях надявал. Най-сърдечните ми благодарности на Марк Боузек и Ръсел Нюс, които купиха правата за филмиране, както и на прекрасните автори, които бяха любезни да прочетат книгата и да споделят впечатленията си: Пат Конрой, Мартин Кларк, Стийв Хамилтън, Томас Пери, Марк Чайлдрес и Шери Рейнолдс. За мен това беше изключителна привилегия.

И накрая специални благодарности на Сейлър и Софи, моите дъщери, за това, че украсиха живота ми.

1.

Чувал съм, че затворите смърдят на отчаяние. Каква заблуда. Ако въобще смърдят на нещо, то е на страх: страх от надзирателите, от побой и групово изнасилване, от възможността да те забравят тези, които някога са те обичали или от това, че повече няма да те обичат. Но според мен най-вече страх от времето и онези тъмни мисли, които се крият в неосветените ъгълчета на съзнанието ни. Наричат го „да си излежиш времето“. Какъв майтап. Не ти побеждаваш времето, а то теб.

От известно време се къпя в затворническия парфюм, застанал рамо до рамо с клиент, който току-що е получил доживотна присъда без право на обжалване. Процесът приключи с решение, за което го бях предупредил. Доказателствата на прокуратурата бяха неоспорими, а съдебните заседатели не изпитваха никакво състрадание към тоталния неудачник, застрелял брат си след спор кой да държи дистанционното. Нито един от дванайсетте му така наречени „ближни“ не даваше и пукната пара, че е бил пьян и че не е искал да стане така. На никого не му пукаше, че брат му е престъпник и пълен задник. Със сигурност не и на съдебните заседатели, още по-малко на мен. Исках само да му обясня правата за обжалване, да отговоря на въпросите му и да си обирам крушите. Заявлението ми за хонорара до щатската администрация на Северна Каролина можеше да изчака до сутринта.

Почти всеки ден изпитвах най-меко казано съмнения относно избора си да стана адвокат, но в дни като този мразех професията си. Тази омраза беше толкова дълбоко вкоренена, че се боях да не би нещо да не ми е наред. Криех я, както другите криеха перверзиите си. А в онзи ден бе по-зле от всякога. Може би заради казуса, заради клиента или заради емоционалните последствия от още една ненужна трагедия. Влизал съм стотици пъти в тази зала, но сега незнайно защо се чувствах различно. Стените сякаш се движеха и за миг изгубих ориентация. Опитах да се стегна, прочистих гърлото си и се изправих. Фактите бяха много лоши, но решението да се явим на съдебен процес не беше мое. Посред бял ден, пьян като свиня, клиентът ми се

преметнал през парапета окървавен и разплакан, в едната си ръка държал пистолет, а в другата — дистанционното. Когато се развикал, съсед погледнал през прозореца. Видял кръвта и оръжието и повикал полиция. Няма адвокат, който да успее да спечели такъв процес и аз му го казах. Можех да му уредя десетгодишна присъда, но той отказа да пледирам така, както се бях договорил с обвинението. Дори не даваше да се издума. Може би изпитваше прекалено много вина или част от него се нуждаеше от наказанието. Както и да е, сега вече всичко беше свършило.

Най-накрая откъсна поглед от затворническите чехли, през които бяха преминали хиляди стъпала, и се насили да ме погледне в очите. Влажните му ноздри лъщяха под ярката светлина, зачервените му очи играеха, ужасени от пъзела, който мозъкът му подреждаше. Беше дръпнал спусъка, но чак сега осъзнаваше жестоката истина. Докато разговаряхме през последните няколко часа, тя постепенно се изписваше по лицето му. Отказът да приеме реалността затихваше и от недосегаемата си позиция гледах как надеждата му се спаружва и умира. Бях виждал това и преди.

Мокра кашлица, размазан с opakото на ръката сопол по бузата.

— Е, значи това е всичко, така ли? — попита.

Не си направих труда да му отвърна. Той вече знаеше отговора, а аз четях мислите му, сякаш бяха изписани в лепкавия въздух между нас: доживотна присъда без право на обжалване, а още нямаше двайсет и три. Обикновено отнемаше дни, докато бруталната истина си пробие път през глупавата мачовщина, която всеки тъп убиец демонстрираше на това място, сякаш беше негово извратено рождено право. Може би този смешник беше по-умен, отколкото го мислех. Съдията едвам беше произнесъл присъдата, а той вече гледаше като осъден до живот. Петдесет, а може би и шейсет години зад едни и същи тухлени стени. Никакъв шанс за помилване. Не двайсет години, не трийсет и дори не четирийсет, а до живот, с главни букви. Аз не бих издържах, кълна се в Бога.

Поглед към часовника ми даде да разбере, че съм тук повече от два часа, а това ми беше пределът. От опит знаех, че миризмата вече се е просмукала в дрехите ми, виждах мокрите петна на местата, където ръцете му бяха докосвали сакото ми. Видя как вдигам ръката с часовника и отново сведе очи. Думите му се изпариха в застоялия

въздух и оставиха вакуум, в който се настаних аз. Станах, но не му протегнах ръка, нито той на мен. Забелязах обаче как пръстите му треперят като на парализик.

Беше остарял преждевременно, напълно грохнал на двайсет и три години. Заплака и сълзите му се търкулнаха по мръсния под. Беше убиец, нямаше съмнение, но от утре сутринта щеше да е в ада. Почти против волята си протегнах длан и я сложих на рамото му. Не вдигна поглед, но каза, че съжалява и знаех, че този път наистина е искрен. Бях последната му връзка със света. Тежката реалност на присъдата бе взривила цялата му вселена. Раменете му започнаха да подскочат под дланта ми и усетих как ме обзема ужасна празнота. Ето къде бях, когато ми съобщиха, че най-накрая са открили трупа на баща ми. Каква ирония.

Приставът, който ме съпроводи на излизане от Окръжния затвор на Роуън и после към кабинета на районния прокурор, беше висок, едър мъж с посивяла четина вместо коса. Не си направи труда да води светски разговор, докато се мъкнехме по коридорите, пълни с разкаяли се затворници, пък и аз не настоявах. Никога не съм бил по приказките.

Районният прокурор беше нисък, симпатичен шишко, който можеше по желание да спре естествения блясък в очите си. Беше невероятно да гледаш как го прави. За някои беше открит, мил и дипломатичен. За други — хладен и безсърдечен инструмент на закона. За малцината от нас в кухнята на нещата той си беше най-обикновен човек. Познавахме го и го харесвахме. Беше раняван два пъти заради родината си, но не гледаше от високо на хора като мен, които баща ми често наричаше „мекото шкембе на израсналото в мир поколение“. Уважаваше баща ми, но харесваше и мен, макар че така и не разбрах защо. Може би защото не декларирах яростно невинността на виновните си клиенти, както правеха повечето адвокати. Или може би заради сестра ми, но това е съвсем друга история.

— Уърк — поздрави ме той, без да си прави труда да става, когато влязох в кабинета му. — Много съжалявам. Езра беше прекрасен юрист.

Бях единственият син на Езра Пикънс и малцина знаеха, че се казвам Джаксън Уъркмън Пикънс. Всички ме наричаха Уърк^[1], което предполагам беше смешно.

— Дъглас — кимнах и се обърнах, когато чух вратата на кабинета му да се затваря зад излизащия пристав. — Къде са го открили? — попитах.

Дъглас прибра писалка в джоба на ризата си и угаси блясъка в очите си.

— Случаят е доста необичаен, Уърк, затова не очаквай специално отношение. Повиках те, за да ти го съобщя лично, преди да се разчуе — той млъкна и погледна през прозореца. — Мислех си дали не е добре да съобщиш на Джийн.

— Какво общо има сестра ми? — попитах и осъзнах, че гласът ми прозвуча малко силно в претъпканата и разхвърляна стая. Погледът му се върна рязко върху мен и за миг бяхме като двама непознати.

— Не бих искал да го прочете във вестниците. А ти? — гласът му бе станал хладен. Не изиграх добре играта си. — Обадох ти се от любезност, Уърк. Не мога да ти кажа нищо повече от това, че сме намерили тялото му.

— Минаха осемнайсет месеца, откакто той изчезна, Дъглас, прекалено дълго време, изпълнено с въпроси, шепот зад гърба и погледи, които ти хвърлят, когато не можеш да им кажеш нищо. Имаш ли представа колко тежко беше?

— Не съм безчувствен, Уърк, но това не променя нещата. Дори не сме обработили още местопрестъплението. Не мога да обсъждам случая с адвокат. Знаеш, колко зле би изглеждало отстрани.

— Стига, Дъглас. Става въпрос за баща ми, а не за някой безименен наркопласъор — не успях да го трогна. — За бога, познаваш ме, откакто съм се родил.

Така си беше, знаеше ме от дете. Но ако бях успял да докосна чувствата му, това не пролича в безизразните му очи. Седнах, прокарах длан през лицето си и помирисах затворническата воня, която бе останала по нея. Зачудих се дали и той я усеща.

— Можем да спорим безкрайно — продължих аз по-меко, — но ти знаеш, че е редно да ми кажеш.

— Определяме го като убийство, Уърк, и това ще е най-скандалната история в този окръг от десетина години. За мен нещата

ще станат още по-трудни, защото ще бъда обсаден от медиите.

— Трябва да знам, Дъглас. Джийн беше най-съкрушена. От онази нощ не е същата, ти знаеш. Ако ще ѝ съобщавам за смъртта на баща ни, трябва да ѝ дам подробности, тя ще иска да ги научи. По дяволите, ще има нужда от тях. Но преди това аз трябва да знам колко е зле. Трябва да я подготвя. Както и ти каза, не трябва да го научава от вестниците — млъкнах, поех дъх и се съсредоточих. Трябваше да отида на местопрестъплението, а за това ми беше необходимо разрешението му. — Трябва много внимателно да подходим към Джийн.

Той подпря брадичката си върху изправените си пръсти, както го бях виждал да прави хиляди пъти. Джийн бе моят коз и той го знаеше. Сестра ми беше много близка с дъщерята на районния прокурор. Израснаха заедно като най-добри приятелки. Двете бяха в една кола, когато пиян шофьор влезе в насрещното платно и ги удари челно. Джийн получи леко сътресение, но дъщеря му бе почти обезглавена. Беше от онези случаи, когато всеки можеше да е мястото на другия. Джийн пъ на погребението ѝ и на Дъглас и досега му се насълзяваха очите, като си го спомнеше. И тя като мен бе израснала пред очите му и се съмнявах, че някой друг, освен него може да разбере болката ѝ така добре.

Мълчанието продължи прекалено дълго и знаех, че стрелата ми е успяла да се промъкне през тази единствена пукнатина в бронята му. Натиснах пак, преди да е размислил.

— Мина доста време. Сигурни ли сме, че е той?

— Езра е. Съдебният лекар е на местопрестъплението и той ще потвърди официално, но говорих с детектив Милс и тя ме увери, че е той.

— Искам да видя къде е станало.

Той внезапно спря и остана с отворена уста. Гледах го как я затваря.

— Когато разчистим мястото на престъплението...

— Веднага, Дъглас. Моля те.

Може би беше заради нещо изписано на лицето ми или пък задето ме познаваше цял живот и десет години от него ме беше харесвал. Може би все пак беше заради Джийн. Каквато и да бе истината, успях.

— Пет минути — отсече. — И няма да се отделяш от детектив Милс.

Милс ме посрещна на паркинга на изоставения търговски център, където бяха намерили трупа, и никак не беше доволна. Излъчваше раздражение от скъпите си обувки до подстриганата си по момчешки глава. Имаше остри черти, които подсилваха излъчването на вродената ѝ подозрителност, заради която никой не я смяташе за красива. Но имаше хубава фигура. Беше към трийсет и пет годишна, горе-долу на моята възраст, винаги бе живяла сама и продължаваше да е така. Въпреки слуховете в адвокатските среди, не беше лесбийка. Просто мразеше адвокатите и така печелеше точки в моите очи.

— Сигурно си целунал районния прокурор по задника, за да те пусне тук, Уърк. Не мога да повярвам, че се съгласих — Милс беше само един и шейсет и пет, но изглеждаше по-висока. Липсата на физическа внушителност компенсираше с ум. Бях я виждал да прави на нищо не един мой колега, който се бе опитвал да я подлага на кръстосан разпит.

— Казах му, че няма да се отделям от теб и наистина няма. Просто трябва да видя с очите си. Това е.

Тя ме огледа под слабата светлина на мрачния следобед и враждебността ѝ се стопи. Гледката на смекченото изражение върху лице, което беше обучено, да не го допуска, беше малко противна, но въпреки това я оцених.

— Стой зад мен и не пипай нищо. Говоря ти сериозно, Уърк. Не пипай абсолютно нищо.

Тя закрачи устремено през обраслия с бурени паркинг, а аз известно време нямах сили да я последвам. Плъзнах поглед към търговския център, после през паркинга и видях течаща вада. Беше мръсна, пълна с боклук и червена глина. Вливаше се в бетонен тунел под паркинга. Все още помня вонята, която се разнасяше от нея, смрад на бензин и кал. За миг забравих защо съм дошъл.

„Може да е станало и вчера“, помислих си.

Чух Милс да ме вика и откъснах очи от тъмното място, което ми напомни за детството. Вече бях на трийсет и пет и бях дошъл на това място по съвсем различни причини. Откъснах се от вадата, отидох при Милс и двамата закрачихме към сградата, която някога беше градският търговски център. Дори в най-добрите си години беше грозна

индустриална постройка, притисната между магистралата и една разпределителна подстанция, загрозяваща небето с кулите си и излъчващите напрежение очертания. Бе строена в края на шейсетте и дълго време се бореше с отдалечеността от оживения град. От години само една трета от магазините имаха наематели, последният беше избягал през зимата. Сега на площадката гъмжеше от булдозери и надничари, един, от които според Милс открил трупа в шкафа в дъното на склад.

Исках подробности и тя ми ги даде накратко, с мрачни изречения, които топлият пролетен бриз не можеше да смекчи.

— Първо видял само ребра и помислил, че са кучешки — тя ми хвърли кос поглед. — Нямам предвид кокали за кучета, а кучешки скелет.

Кимнах глуповато, сякаш не говорехме за собствения ми баща. Вдясно от мен хидравлична машина разбиваше бетон. Вляво се издигаше хълм, който стигаше до центъра на Салисбъри. Сградите блестяха, сякаш бяха от злато и в известен смисъл това беше точно така. Салисбъри беше богаташки град с много стари пари и не малко нови. На места красотата му беше тънка, колкото дебелината на покриващия слой боя, който не успяваше да скрие пукнатините. Защото имаше и бедност, макар че мнозина си затваряха очите за нея.

Милс повдигна жълтата полицейска лента, с която беше отцепено мястото, и аз минах под нея. Влязохме в търговския център през някогашната двойна врата, която сега зееше като уста с избити зъби. Вървахме покрай запечатани щандове към последния магазин в дъното. Вратата беше отворена, а над нея имаше табела: „От самата природа: домашни любимци и екзотика“. От години най-екзотичните животни зад шперплатовите дъски бяха плъховете. А сега заедно с тях и разлагащото се тяло на Езра Пикънс, моя баща.

Електричеството беше изключено, но екипът, който работеше на местопрестъплението, беше монтирал преносими прожектори. Познах съдебния лекар, запомних завинаги киселото му лице от нощта, в която умря майка ми. Той отбягваше погледа ми, което не беше учудващо. Онази нощ изникнаха много трудни въпроси. Няколко души ми кимнаха учтиво, но виждах, че повечето полицаи не се радват на присъствието ми. Въпреки това ми направиха място да мина, когато Милс ме поведе през прашния магазин към шкафа в дъното. Усещах,

че ми правят път повече от уважение към Милс и баща ми, отколкото заради мъката, която си мислеха, че бих могъл да изпитвам.

И изведнъж той се появи пред очите ми, ребрата му лъснаха през дългия разрез на ризата, която бях забравил, но която сега си спомних съвсем ясно. Приличаше на счупено разпятие, едната му ръка беше протегната встрани, а краката му бяха кръстосани. По-голямата част от лицето му беше скрита под раирана бонбоненорозова риза. Видях порцелановобяла част от челюст и си спомних, че по нея имаше бакенбарди. Изглеждаха бледи и мокри под светлината на уличната лампа, когато го видях за последен път жив.

Усетих нечий поглед и се откъснах от гледката. Обърнах се към групата ентузиазирани полицаи. Някои бяха просто любопитни, за други знаех, че са дошли, за да изпитат тайна наслада. Всички искаха да видят изражението ми, лицето на един адвокат тук, на това мухлясало място, където убийството беше нещо повече от папка с документи, а жертвата — от плът и кръв; където се носеше миризмата на разлагащия се труп на баща ми.

Усещах погледите им. Знаех какво искат, затова се извърнах отново към почти празните дрехи, към белите извити кости. Но нямаше да им доставя удоволствие и кръвта ми не ме предаде, слава богу. Чувствах в мен да намира дълго потискан гняв и убеждението, че това беше най-човешкият вид, в който някога бях виждал баща си.

[1] Work (англ.) — работа. — Б.ред. ↑

2.

Взирах се в трупата и се чудех дали някога щях да успея да забравя тази гледка и дали въобще да се опитвам. Наведох се, сякаш за да го докосна и усетих как Милс се раздвижи зад мен. Сложи ръка на рамото ми и ме дръпна назад.

— Достатъчно — тя ме погледна строго, след това ме поведе навън към скъпата ми кола. Гледах как се връща през зейналата врата и как се обръща на два пъти, за да ме погледне. Кимнах ѝ, преди да изчезне вътре. След това се опитах да се обадя на Джийн от мобилния си телефон. След първото позвъняване вдигна съквартирантката ѝ, жена с грубоват външен вид на име Алекс. Беше темерут и агресивна. Не се разбирахме. Въпросите ми към нея бяха повече от отговорите, които тя бе готова да даде. Връзката ѝ със сестра ми тровеше семейството ни отдавна, а и тя не криеше лошите си чувства към мен. Аз бях заплаха.

— Може ли да говоря с Джийн? — попитах.

— Не.

— Защо?

— Няма я.

— Къде мога да я намеря? — от другата страна настъпи тишина, после се чу щракването на запалка. — Важно е — настоях.

Чух я как всмукна от цигарата, сякаш обмисляше какво да каже, но аз я познавах добре. Алекс не даваше нищо доброволно. Поне не на мен.

— На работа — отговори тя накрая и аз се зачудих кога за последен път съм бил добре дошъл в този дом.

— Благодаря — измърморих, но тя вече беше затворила.

Последното нещо, което исках, беше да се изправя лице в лице с Джийн, особено на работното ѝ място, чиято воня на упадък се бе просмукала дълбоко в кожата ѝ. Но когато пристъпих прага на старата „Пица Хът“ на улица „Уест Инес“ ме лъхна миризмата на салам и гъби. Беше застояла миризма, но раздвижи спомените ми за срещи с

момичета в гимназията, за целувки и опипвания. По онова време се присмивахме на хора като сестра ми и тази мисъл ме накара да приведа още по-ниско рамене, докато крачех към барплота.

Познавах управителя само по физиономия. Той ме осведоми, че Джийн я няма.

— Доставя поръчка — обясни. — Заповядай да я изчакаш.

Седнах в едно червено сепаре и си поръчах бира, за да убия времето. Беше студена и безвкусна, но днес имах нужда точно от такава. Отпих, забил поглед във вратата. После очите ми се плъзнаха изучаващо по хората край масите. Видях красива чернокожа двойка, обслужвана от момиче с пиърсинг на езика и обеща с кръстче на веждата. Усмиваха се един на друг заговорнически. До бара забелязах две жени, които бяха истинско изпитание за столовете под тях. На техния фон краката на мебелите изглеждаха тънички, а не бяха. Двете караха децата си да ядат до пръсване, защото днес беше четвъртък, когато срещу стандартната цена даваха храна, колкото можеш да погълнеш.

Трима младежи седяха на масата до мен. Вероятно бяха от близкия колеж и бяха дошли да пийнат бира за отскок в ранния следобед. Бяха шумни и груби, но се забавляваха. Увлякох се в ритъма на бърбенето им и се опитах да си спомня какво е да си на тяхната възраст. Завиждах на илюзиите им.

Вратата се отвори и през нея влетя слабата слънчева светлина. Обърнах се и видях сестра ми да влиза в заведението. Меланхолията ми набъбваше, докато я гледах. Носеше със себе си упадъка, както аз носех дипломатическото си куфарче — делово. Червената кутия за пица изглеждаше съвсем на мястото си в ръката и. Но бледата ѝ кожа и хлътналите очи никак не се вписваха в спомена ми за нея, както не се вписваха и грубите маратонки и изтърканите джинси. Огледах лицето ѝ в профил, когато се спря до барплота. Някога беше нежно, а сега бе станало ъгловато, а около очите и устата ѝ се бе появило напрежение. Трудно ми беше да определя изражението ѝ. Вече не я разбирах. Беше на трийсет и една, все още привлекателна, поне физически. Но от известно време не беше във форма, не беше същата. Сякаш се бе изключила от живота. За мен беше разбираемо, защото я познавах най-добре, но другите все ѝ го натякваха. Сякаш бе престанала да се стреми към каквото и да било.

Спря до барплота, остави термо кутията и се загледа в мръсните фурни за пица, като че ли чакаше някой да пресече полезрението ѝ. Не помръдна. Дори не трепна. Усещах как от нея се излъчва нещастие на талази.

Внезапно настъпилата тишина на масата на младежите ме накара да откъсна очи. Видях ги, че зяпат сестра ми, която стоеше нищо неподозираща в мрака.

— Хей — извика ѝ един от тях. После малко по-силно: — Хей!

Приятелите му го гледаха широко захилени. Той се наклони на стола към сестра ми.

— Какво ще кажеш да ми опаковаш малко от този боклук за вкъщи?

Едно от другарчетата му изсвири силно. Сега вече всички я зяпаха.

За малко да скоча, беше инстинкт. Но когато тя се извърна към масата с младите пияници и ги изгледа от високо, замръзнах. Нещо се раздвижи зад ледената ѝ физиономия. Можеше да е всяка.

Или никоя.

Тя разпери ръце и им показа среден пръст. Задържа жеста няколко дълги секунди.

След това от дъното на кухнята се появи управителят. Хвана се за колана, притисна шкембето си към барплота и каза на сестра ми нещо, което не можах да чуя. Тя закима, докато ѝ говореше, раменете ѝ се приведоха и тя сякаш се смали от думите му. Той направи лек жест към масата, каза още нещо и посочи към мен. Джийн се обърна и очите ѝ се впиха в мен. Отначало помислих, че не ме позна. Устата ѝ сякаш се сви от отвращение, но след това се приближи, преминавайки покрай масата на пияните младежи и още веднъж им показа среден пръст. Ръката ѝ бе притисната към гърдите, за да не я види управителят.

Момчетата се засмяха и се върнаха към питиетата си. Тя се шмугна в сепарето и седна срещу мен.

— Какво правиш тук? — попита без предисловия и дори без да се усмихне. Очите ѝ бяха празни, а под тях имаше морави кръгове.

Огледах я по-отблизо и се опитах да открия причината, поради която ѝ бях толкова чужд. Кожата ѝ бе все така гладка, но толкова бледа, че беше станала почти прозрачна. Големи бадемови очи, деликатна брадичка. Тъмната ѝ коса се беше разпиляла върху челото ѝ

и по раменете на чорлави вълни. Отблизо изглеждаше стабилна. Ако я разглеждаш на парче, си беше наред, но въпреки това нещо не беше, както трябва.

Може би заради погледа ѝ.

— Какво ти каза? — и кимнах към управителя. Тя не си направи труда да проследи жеста ми. Очите ѝ останаха впити в мен, а в тях нямаше топлина.

— Има ли значение? — попита.

— Сигурно не.

Тя вдигна вежди и обърна въпросително длани нагоре.

— Е?

Не знаех как да ѝ кажа това, за което бях дошъл. Разперих пръсти върху мазната карирана червена покривка на масата.

— Ти никога не идваш тук — отбеляза. — Дори и за да ядеш.

През последната година почти не бях виждал сестра си, затова не я винях. Въпреки че не беше правилно, но се бях вманиачил да я избягвам. В повечето случаи не си го признавах, но тъжните ѝ очи ме караха да изпитвам болка. В тях имаше прекалено много от майка ни, а това не беше добре за нея.

Устните ми затрепериха от нерешителност.

— Намерили са трупа на Езра — досети се тя. Не беше въпрос и за миг усетих напрежение зад очите си. — Предполагам, че затова си тук — лицето ѝ не излъчваше прошка, само внезапно появила се тревога вместо изненада или угризение. Това ме правеше неспокоен.

— Да — отвърнах.

— Къде?

Казах ѝ.

— Как?

— Мислят, че е убийство — загледах се в лицето ѝ. Не трепна. — Но никой не знае повече от това.

— Дъглас ли ти каза? — попита.

— Да, той.

Тя се наведе към мен.

— Знаят ли кой го е извършил? — поинтересува се тя.

— Не — отговорих. Неочаквано обви ръцете ми с длани и усетих топлата пот по тях. Това ме изненада. Сякаш бях убеден, че във вените ѝ вече не тече кръв, толкова хладна ми изглеждаше. Стисна ръцете ми,

а очите ѝ се преместиха върху лицето ми и започнаха да го изучават. След това се облегна рязко назад към напуканата пластмасова облегалка.

— Е, как се чувстваш?

— Видях трупа — отвратих се от собствените си думи. Независимо какво казах на Дъглас, нямах намерение да ѝ съобщавам това.

— И...

— Беше мъртъв — изрекох и с това въдворих тишина, която продължи повече от минута.

— Кралят е мъртъв — обяви тя накрая, без да откъсва очи от моите. — Да гние в ада дано!

— Това е доста жестоко — отбелязах.

— Да — съгласи се тя безизразно и зачака още подробности.

— Не изглеждаш изненадана — констатирах след известно мълчание.

Джийн сви рамене.

— Знаех, че е мъртъв — отвърна и аз се загледах в нея.

— Защо? — попитах и усетих как нещо твърдо и остро се забива в стомаха ми.

— Езра никога не би се откъснал от парите и престижа си за толкова дълго. Само смъртта може да го държи далеч от тях.

— Бил е убит — съобщих.

Тя извърна очи надолу към разпадащия се килим.

— Баща ни си създаде доста врагове.

Отпих от бирата, за да спечеля няколко секунди. Опитвах се да си обясня отношението ѝ.

— Добре ли си? — запитах я накрая.

Тя се изсмя, звукът, който издаде, нямаше нищо общо с очите ѝ.

— Не. Не съм. Но това няма нищо общо със смъртта му. За мен той умря в нощта, когато почина мама, ако не и по-рано. Ако не го разбираш, няма какво повече да си кажем.

— Не знам за какво говориш.

— Знаеш — погледна ме тя и в гласа ѝ усетих агресия, каквато не бях долавял преди. — За мен той умря в онази нощ, в секундата, в която мама се свлече по стълбите. Ако не мислиш така, проблемът си е твой, не мой.

Очаквах сълзи, а намерих гняв, но той бе насочен колкото към Езра, толкова и към мен, а това ме притесняваше. Колко се бяха раздалечили пътищата ни за толкова кратко време?

— Виж, Джийн, мама падна по стълбите и почина. Това нарани и мен колкото теб.

Тя се изсмя ехидно още веднъж, но този път много по-грозно.

— Падна — повтори. — Преувеличаваш, Уърк, преувеличаваш, мамка му — сложи ръка пред лицето си и изсумтя силно. — Мама... — започна, но после млъкна. Изведнъж в ъгълчетата на очите ѝ се появиха едри сълзи и осъзнах, че след погребението на мама не я бях виждал да показва емоциите си. Тя се стегна и вдигна към мен поглед, в който нямаше капка разкаяние.

— Той е мъртъв, Уърк, а още те води за носа — гласът ѝ стана по-уверен. — И неговата истина също е мъртва — издуха си носа, смачка салфетката и я хвърли на масата. Сведох очи към нея. — Колкото по-бързо се примириш с единствената истина, която има значение, толкова по-добре за теб.

— Джийн, съжалявам, ако съм те разстроил.

Тя извърна поглед през прозореца към два скореца, които се караха за нещо на паркинга. Внезапно появилите се сълзи бяха изчезнали. Ако лицето ѝ не бе почервеняло, никога нямаше да предположа, че е разстроена.

До мен достигна миризма на чесън и изведнъж две кутии с пица се появиха на масата. Вдигнах очи и видях управителя, който ѝ заговори сякаш ме нямаше.

— Любимата ти — рече. — Извинявай — след това се обърна и тръгна обратно към кухнята, като отнесе по-голямата част от миризмата на чесън със себе си.

— Трябва да тръгвам — заяви Джийн безизразно. — Доставка — измъкна се от сепарето, като бутна масата и разплиска бирата ми. Очите ѝ не срещнаха моите, знаех, че мълчанието ми ще я отпрати на секундата. Но преди да измисля какво да кажа, тя беше събрала кутиите и се бе извърнала.

Затърсих портфейла си, хвърлих няколко банкноти на масата и я настигнах на вратата. Тя не ми обърна внимание и аз я последвах под слънчевата светлина към старата ѝ разбита кола. Но все още не знаех какво искам да кажа. Как се осмеляваш да ме съдиш?... Откъде намери

в себе си толкова сила?... Само ти ми остана и те обичам. Нещо
такова.

— Какво имаше предвид той? — попитах и я хванах за ръката, а
тя се отдръпна рязко към отворената врата на колата.

— Кой? — отвърна.

— Управителят. Като каза „любимата ти“, какво имаше предвид?

— Нищо — отсече тя, а лицето ѝ се сгърчи сякаш току-що бе
гльтнала нещо горчиво. — Просто работа.

По някаква причина не исках да тръгва, но въображението ми ме
предаваше.

— Е — успях да кажа накрая, — да вечеряме някой път? Заедно с
Алекс, разбира се.

— Разбира се — отвърна тя със същия тон, който бях чувал
толкова пъти преди. — Ще говоря с Алекс и ще ти се обадя.

Знаех си, че това беше всичко. Алекс щеше да се погрижи тази
вечеря никога да не се състои.

— Предай ѝ много поздрави — помолих я, докато се
настаняваше в малката кола и запалваше двигателя. Ударих с ръка по
покрива, когато потегли, и си помислих, че няма по-жалка гледка от
лицето ѝ зад прозореца на скапаната кола с прикрепения на покрива
знак на „Пица Хът“.

За малко и аз да се кача в колата си и сега ми се щеше да го бях
направил. Вместо това се върнах при управителя и го попитах какво е
имал предвид и къде е отишла Джийн. Отговорът му ми разкри тормоз,
напомнящ за късането на крилето на мухи, какъвто не бях виждал от
гимназията, а сега бе част от ежедневието на сестра ми. Седнах в
колата и изхвърчах от паркинга, още преди вратата на заведението да
се затвори зад мен.

Често гледах лицата на бездомниците и се опитвах да си
представя какви са били някога. Под мръсотията и деградацията
виждах лице, което някога някой е обожавал. Тази истина ни убягва,
извъръщаме поглед. Нещо се е случило, животът им е бил съсипан и
разбит на парчета. И то не беше нещо грандиозно като масов глад,
война или чумна епидемия. Беше нещо дребно, което, слава Богу, не се
бе случило на нас. Грозна истина, която сестра ми много добре знаеше.
Не беше бездомна, но съдбата и жестокостта на другите се бяха
съюзили, за да я откъснат от живота, който знаех, че обичаше. Беше

добър живот, за някои дори прекрасен, и ако затворех очи още можех да го видя. Тогава беше доверчива и изпълнена с очаквания за годините, които се простираха пред нея като сребърни релси.

Но съдбата може да бъде истинска кучка.

Хората също.

Ръцете ми водеха колата по маршрут, който знаех наизуст. Докато карах, се оглеждах. Минах покрай масивна къща, която познавахме още от деца. Сега беше празна, ако не брояхме вещите на баща ни и следите, които аз оставях, когато се отбивах да я нагледам. След още две пресечки пред очите ми изплува моята собствена къща. Беше кацнала на малък хълм и гледаше от високо на движещите се коли и парка през шосето. Беше красива, стара къща със здрава конструкция, както казваше жена ми. Но се нуждаеше от боядисване, а покривът бе позеленял от мъх.

Зад дома ми се намираха кънтри клубът с голф игрището, червените тенискортове, ресторантът и плувният басейн, наобиколен от загорели безделници. Понякога и жена ми ходеше там, като се преструваше, че сме богати, щастливи или и двете заедно.

От другата страна на голф игрището се намираше закътан жилищен комплекс с най-хубавите нови сгради на Салисбъри. Беше натъпкан до козирката с лекари, адвокати и други подбрани богаташи, сред които доктор Бърт Уърстър и жена му Глена, кралицата на кучките. Глена и Джийн бяха приятелки някога, когато и Джийн беше омъжена за хирург, имаше загорели от тениса крака и диамантена гривна. Бяха всъщност цяла група приятелки, шест-седем, които редуваха бриджа и тениса с пиене на маргарити и пътешествия по женски до остров Фигър Ейт.

Безименният управител на Джийн ми беше казал, че дамите още играели бридж всеки четвъртък и обичали да поръчват пица.

Това беше животът на сестра ми.

Спрях на тротоара, една пресечка преди дома на доктор Уърстър, представляващ каменна кула, обвита с бръшлян. Видях как Джийн се изкачва по стъпалата, които на всеки друг биха изглеждали гостоприемни, и си помислих, че пицата никога не ѝ е тежала повече.

Исках да споделя товара ѝ. Исках да изкарам Глена от дома ѝ с ловна пушка.

Вместо това бавно отстъпих, притеснен, че ако ме види, това само ще увеличи бремето върху нещастните й, крехки рамене.

Потеглих към вкъщи, минах покрай клуба, но не видях ярките, светнали под слънчевите лъчи дрехи на хората вътре. Като се изкачих по алеята до върха на хълма, загасих двигателя и останах така под високите стени с обелена боя, които сякаш ми се надсмиваха. Уверих се, че никой не ме гледа, вдигнах стъклото на прозореца и заплаках за сестра си.

3.

Трябвах ми двадесетина минути, за да се успокоя. След това влязох вътре, за да пия бира. Пощата беше разпиляна по плота в кухнята, а лампичката на телефонния секретар светеше заради петте оставени съобщения. Не ми пукаше. Отидох право при хладилника и грабнах две бутилки. Те издрънчаха, когато обвих пръсти около гърлата им. Отпих от едната, докато хвърлях сакото си върху кухненски стол, след това поех през празната, бездетна къща към предната врата, от която се разкриваше светът наоколо. Седнах на най-горното стъпало пред портата, затворих очи под топлото слънце и опънах здраво от бутилката.

Бях купил къщата преди няколко години, когато присъствието на Езра витаеше над адвокатската колегия и я покриваше с достолепна патина, а отчаяни дебютанти плащаха прескъпо, за да докоснат ръба на тогата му. Беше най-добрият адвокат в окръга, а това улесни моята работа. Деляхме една кантора и едно име. Това означаваше, че можех да си подбирам делата и шест месеца след като камион за хранителни стоки прегази на заден ход осемгодишно дете на един паркинг, внесох първоначалната вноска от сто хиляди долара.

Отпих пак и ме обзе внезапна паника, когато осъзнах, че не помнех името на горкото дете. Цяла минута се гърчех в агония от мисълта колко безчувствен съм станал и тогава като глътка свеж въздух името му нахлу в съзнанието ми.

Лион Уилям Макрей. Спомних си лицето на майка му в деня на погребението, как сълзите ѝ се стичаха по дълбоките, издълбани от мъката бръчки и капеха по дантелената яка на официалната ѝ рокля. Спомних си задавените ѝ думи, срама ѝ от чамовия ковчег на момченцето ѝ и парцела му в гроба за бедняци в сянката на водната кула. Тя се притесняваше, че там той никога няма да бъде огрян от следобедното слънце.

Зачудих се какво ли е направила с парите, които спечели от неговата смърт и се надявах, че ги е използвала по-добре от мен. В

интерес на истината ненавиждах къщата. Беше прекалено голяма и прекалено се набиваше на очи. В нея се чувствах дребен като петаче в тенекиена кутия. Но обичах да присядам тук в края на деня. Слънцето ме стопляше. Виждах парка и дъбовете, в които свиреше вятъра. Опитвах се да не взимам решения и да не мисля за миналото. В този дом можех да изпразня съзнанието си, да се отпусна, а и често беше изцяло мой. Обикновено Барбара прецакваше всичко.

Допих втората си бира и реших да си взема и трета. Отупах се от праха и влязох вътре. Когато минах през кухнята, видях, че на телефонния секретар вече има седем съобщения и се зачудих смътно дали някое от тях не е от съпругата ми. Като се върнах навън, седнах точно навреме, за да видя един от любимите ми редовни посетители на парка да завива зад ъгъла.

В грозотата му имаше нещо величествено. Носеше подплатена с кожа ушанка, независимо от сезона и обичаше да си пуска наушниците надолу. Разръфаните му бежови памучни панталони се вееха около мършавите му крака, докато крачеше, а ръцете му бяха кльоцави като на гладуващо сомалийче. На носа му бяха кацнали очила с дебели стъкла, а устата му, над която се виждаха винаги наболи мустаци, беше всякога изкривена, все едно изпитваше силна болка. Нямаше постоянен режим, излизаше, когато му падне: посред нощ и под проливен дъжд крачеше по улиците в източната част на града или пък се припичаше на утринното слънце, докато се разхожда из старата градска част.

Никой не знаеше много за него, макар че се навърташе тук от години. Научих името му случайно на едно парти — Максвел Крийзън. Онази вечер говореха за него. Беше от известните градски чудаци, всеки го беше виждал, но очевидно никой не беше говорил със скитника. Не се знаеше от какво се издържа и всички предполагаха, че е бездомник, един от постоянните посетители на няколкото градски приюта, може би и пациент на местната обществена болница. Предположенията обаче не бяха много задълбочени. Най-вече му се присмиваха — на вида и на нервната му походка. Нито един от коментарите не беше добронамерен.

Не го бях виждал. За мен той беше една голяма въпросителна и в известен смисъл най-интересният човек в окръг Роуън. Представях си

как изравнявам крачка с него и го заговарям. Бих могъл да го питам какво вижда на местата, по които се разхожда.

Не бях чул вратата да се отваря, но Барбара изведнъж се озова зад мен и гласът ѝ ме накара да подскоча.

— Не, Уърк, честно — започна тя, — колко пъти трябва да те моля да си пиеш бирата в задния двор? Приличаш на изпаднал тип и всеки може да те види тук.

— Добър вечер, Барбара — поздравих, без да се обръщам и без да спирам да следя с очи тайнствения пешеходец.

Тя изглежда осъзна, че е била груба и смекчи тона.

— Разбира се, скъпи. Извинявай. Добър вечер — усетих я да се приближава, наоколо ми като сажди се посипа смесица от парфюм и презрение. — Какво правиш? — попита тя.

Не можех да се заставя да отговоря. Какво да ѝ кажа?

— Не е ли изключителен? — рекох вместо отговор и показах непознатия.

— Кой? Той ли? — поинтересува се тя и посочи към него, все едно насочваше оръжие.

— Да.

— О, за бога, Уърк. Понякога не те разбирам. Наистина не мога.

Най-накрая се обърнах и вдигнах поглед към нея. Стори ми се красива.

— Ела и поседни при мен — поканих я аз. — Както едно време.

Изсмя се така, че изведнъж погрозня, а аз разбрах, че надеждата нищо не променя.

— Едно време носех и джинси. А сега трябва да приготвя вечеря.

— Моля те, Барбара. Само за минута-две — сигурно нещо в гласа ми я накара да се спре, да се обърне и да застане до мен. Усмихна се палаво и въпреки че флиртът на устните ѝ продължи само миг, ме накара да си спомня и други нейни усмивки, които не бяха нито угоднически, нито неискрени; да си спомня не толкова отдавна отминало време, когато можеше да ме заслепи с усмивката си. Тогава я обичах или вярвах, че я обичам, и никога не се съмнявах в решенията си. Тя беше толкова сигурна в нас и говореше за бъдещето ни направо с пророческа страст. Казваше, че сме съвършената двойка, че можем да имаме идеален живот. И аз ѝ вярвах. Направи ме свой последовател,

показа ми бъдещето през нейните очи, а то беше ослепително и бляскаво.

Това беше отдавна, но дори сега можех да затворя очи и да видя жълтеникавата сянка на онази илюзия. Всичко изглеждаше толкова лесно.

Избърсах мръсотията от една пукнатина на стъпалото и потупах счупената плочка. Тя се наведе бавно и когато седна, обгърнала с ръце коленете си, ми се стори, че виждам старата любов да проблясва в очите ѝ.

— Добре ли си? — попита тя. Погледнах я и осъзнах, че наистина се интересува.

За миг нещо ме стисна за гърлото и почувствах, че ако заговоря, ще се разплача. Вместо това махнах пак към клатушкащата се фигура на моя редовен парков посетител и повторих:

— Не е ли изключителен?

— Боже, Уърк — въздъхна тя и се опита да стане. — Той е ужасен старец и ми се ще да спре да се разхожда край къщата ни — тя се взря в мен все едно бях непознат, а аз не знаех какво да ѝ кажа. — По дяволите! Защо правиш всичко толкова трудно? Просто си вземи бирата и иди да седнеш отзад. Ще го направиш ли заради мен?

Докато влизаше вътре, аз си потърках лицето. Досега не ми беше правело впечатление, че човекът е стар и се зачудих защо жена ми беше забелязала този факт, а аз — не. Гледах го как се движи по тревистия бряг на малкото градско езеро в средата на парка, после се скри в детската площадка, която като че с всяка година ставаше по-малка.

Вътре в къщата беше студено. Извиках на Барбара, не получих отговор и отидох в кухнята да си взема бирата, която така и така бях решил да изпия. Видях жена си през вратата на всекидневната. Беше приведена над вестник, до нея имаше недокосната чаша с бяло вино. Рядко я бях виждал толкова притихнала.

— Нещо интересно във вестника? — попитах. Гласът ми прозвуча слабо, дори аз едвам го чух.

Занесох бирата в царството на нейното мълчание и седнах на любимия си стол. Главата ѝ беше приведена, лицето ѝ бе бледо като костите на Езра, а хълмнатините на бузите ѝ бяха изпълнени с неподвижен мрак. Когато вдигна поглед, очите ѝ бяха червени и

ставаха все по-налетени с кръв. Устните ѝ сякаш бяха изтънели, за миг ми се стори уплашена. После погледът ѝ се смекчи.

— О, Уърк — промълви тя и едри сълзи се спуснаха по високите ѝ скули. — Толкова съжалявам.

Тогава видях заглавието и ми се стори странно, че тя може да заплаче, а аз не.

Същата вечер, докато лежах в леглото и чаках Барбара да излезе от банята, се сетих за статията във вестника и казаните и недоизказаните неща в нея. Бяха изкарали баща ми същински светец, защитник на онеправданите и стълб на обществото. Това ме накара отново да се замисля за истината като понятие, за очевидната субективност на нещо, което би трябвало да е само гола същина. Баща ми би сметнал статията за подходящ епитаф. Повдигна ми се.

Загледах се през прозореца в красивата нощ под нарастващата луна. Обърнах се от притесненото покашляне на Барбара. Тя стоеше неподвижна между луната и меката светлина от шкафа в банята. Беше облечена в нещо ефирно, което не бях виждал. Под него тялото ѝ беше призрачно. Тя помръдна, когато усети погледа ми и гърдите ѝ се поклатиха изкусително. Краката ѝ бяха дълги, както винаги, но днес изглеждаха дори още по-стройни, тъмното място, където се събираха привлече погледа ми.

Не бяхме правили секс от седмици и знаех, че ми се предлага в този вид по задължение. Странно, но това ме възбуди и аз ѝ отвърнах със силно, почти болезнено желание. В този миг не ми трябваше съпруга. Не исках общуване. Нито чувства. Исках да се зароя в топла плът и да отърся реалността на отминалия ден от себе си.

Тя пое протегнатата ми ръка и се шмугна между чаршафите, без да каже дума, все едно и за нея в това нямаше нищо лично. Целунах я страстно и усетих солта от едвам изсъхналите ѝ сълзи. Ръцете ми се плъзнаха по нея и в нея и в някакъв момент нощницата ѝ изчезна. Тя посипа косата си по гърдата ми и протегна гърдите си към устата ми. Захапах я, чух приглушения ѝ вик и потънах в безпаметността на разбушувалата се кръв и ритъма на влажната доволна плът.

4.

През последните години бях открил, че в отсъствието на жена ми у дома се настанява някаква специална тишина. Сякаш къщата бе въздъхнала с облекчение. Когато се събудих на следващата сутрин, още преди да отворя подпухналите си очи знаех, че съм сам. Лежах така първите пет секунди в първия ден от остатъка от живота ми и осъзнах, че жена ми вече не ме обича. Не знам защо точно сега ме споходи това прозрение, но в него нямаше съмнение. Беше неоспорим факт като това, че имам кости.

Погледнах към нощното шкафче, на което имаше само лампа и чаша, изцапана с червило по посребрения ръб. Преди оставяше бележки: „В книжарницата съм“, „На кафе с приятелки съм“, „Обичам те“, но това беше преди да се затегне работата с парите. Чудех се къде е отишла и предположих, че е на фитнес, да изхвърли с потта това, което бе останало от мен през изминалата нощ. Оглеждаше тялото си в огледалото, усмихваше се криво, като показваше всички издълбани от грижите бръчки, и се преструваше, че не е продала живота си за брак без страст и шепа жълтици.

Отметнах завивките и станах. Погледнах часовника, беше почти седем часа. Усещах как денят ме връхлита и знаех, че няма да е от леките. Сигурно вестта за смъртта на Езра вече се е разчула из целия окръг и щеше да се влачи след мен, където и да отидех. Занесох тази мисъл в банята, взех си душ, избръснах се и си измих зъбите. В гардероба имаше само един чист костюм, навлякох го с неудоволствие, мислейки си за джинси и чехли. В кухнята намерих половин кана кафе, налях си една чаша и добавих мляко. Изнесох кафето навън под мрачното надвиснало небе.

Беше рано да отивам в кантората, а съдът отваряше в девет, затова излязох с колата да се поразходя. Реших да карам безцелно, но знаех, че няма да стане така. Пътищата винаги водеха нанякъде, беше просто въпрос на избор накъде. Шосето ме отведе извън града през Грантс Крик. Минах покрай „Джонсън Плейс“ и видях табела,

предлагаща кученца на добри стопани. Вдигнах стъпало от газта и забавих ход. Обмислих за кратко дали да си взема, но после си представих реакцията на Барбара и осъзнах, че никога няма да спра. Но продължих да убивам скоростта и хвърлях по едно око на огледалото за обратно виждане, докато табелата се превърна в белезникава точица и изчезна. След завоя ограничението на скоростта се вдигна до петдесет и пет мили в час и аз натиснах пак газта, свалих прозореца и се замислих колко ми липсва моето куче, което от почти две години беше под земята. Опитах се да го изхвърля от мислите си, но не беше лесно. Беше дяволски добро куче. Съсредоточих се върху шофирането. Следвах маркировъчната жълта линия покрай малки тухлени къщички и кварталчета с модни имена като „Ридът на плантацията“ и „Гората на Св. Йоан“.

— Провинцията влезе в града — би казала жена ми, забравила, че и баща ми произхождаше от социалните низини.

Десет мили извън града се натъкнах на избелелия знак с надпис „Към фермата на Столън“. Намалих и завих, изпитах удоволствие от допира на гумите до чакъла, от затрептелия в ръцете ми волан. Пътят бе обграден с високи дървета и водеше към девствено място.

Фермата на Столън беше стара като всичко в този окръг. Поколения от едно и също семейство бяха живели в нея. Високи кедри растяха по границите ѝ, очертани още преди Гражданската война. Някога фермата е била огромна, но сега нещата се бяха променили. С времето се беше свила до деветдесет акра, знаех, че от години се крепи на ръба на фалита. От големия род бе останала само Ванеса Столън, а нея я смятаха за неудачница още от детските ѝ години.

Какво право имах да отнасям проблемите си на това място? Знаех отговора, както винаги. Абсолютно никакво. Но бях изкушен. По тревата имаше роса, тя сигурно вече е станала и пие кафе на задната веранда. По лицето ѝ се изписваше тревога, когато се заглеждаше в полята, които биха накарали всеки друг да се почувства отново млад. Сигурно е гола под старата памучна риза, която обикновено носи. Искях да отида при нея, защото знаех, че ще ме посрещне, както винаги. Знаех, че ще сложи ръцете ми върху топлия си корем, ще ме целуне по очите и ще ми каже, че всичко ще бъде наред. И аз ще искам да ѝ повярвам, както често правех, но този път нямаше да е права, ама никак нямаше да е права.

Спрях на един завой на алеята и се взирах, докато видях къщата. Изглеждаше порутена и направо ме заболя, като забелязах още заковани дъски на прозорците на горния етаж, откъдето преди време гледах през нощта реката в далечината. Не бях идвал във фермата на Столън от година и половина, но помнех ръцете ѝ и начина, по който се обвиваха около голите ми гърди.

— За какво мислиш? — ме бе попитала тя, докато лицето ѝ надничаше над рамото ми като призрак в прозореца.

— За това как се запознахме — бях ѝ отговорил.

— Не мисли за такива гадости — бе отвърнала. — Ела в леглото.

Това беше последният път, когато я видях. На предната веранда още светеше лампа и знаех, че тя свети за мен.

Включих на задна, но известно време не потеглих. Винаги бях чувствал връзката на Ванеса с това място. Знаех, че никога няма да го напусне и един ден ще я погребат в малкото гробище, скрито в гората ѝ. Хрумна ми, че сигурно е хубаво да знаеш къде ще прекараш вечността и се зачудих дали това знание носи спокойствие. Струваше ми се, че да.

Обърнах и завих наляво, оставяйки, както винаги, парченце от себе си.

Върнах се на черния асфалт и светът загуби мекотата си. Пътят до кантората беше нервен и прекалено шумен. От девет години работех в тясна оживена кантора на улица, която местните наричаха „Адвокатската“. Беше на една пресечка от съда срещу старата Епископална църква. Като изключим няколко секретарки от съседния офис, църквата беше единственото привлекателно нещо в квартала. Знаех всеки неин витраж наизуст.

Паркирах и заключих колата. Небето ставаше все по-мрачно и си помислих, че синоптикът може да се окаже и прав за „дъжда в късния предобед“, съвсем логичен ми изглеждаше. На прага на кантората се спрях и се обърнах, за да огледам червената глина, полепнала като червило по гумите ми, после влязох.

Единствената ми останала секретарка ме посрещна на вратата с кафе и прегръдка, която прерасна в затихващи хлипания. По незначайно какви причини тя обичаше баща ми и предпочиташе да си представя, че се припича някъде на някой плаж и събира сили, преди отново да се втурне в живота ѝ. Каза, че приела многобройни обаждания, главно от

адвокати, които изказали съболезнованията си, но имало и позвънявания от местните вестници, дори телефонираше репортер чак от Рейли. Оказваше се, че от убити адвокати все още ставаха добри вестникарски истории. Даде ми купчината папки, които ми трябваша за съда, предимно пътни произшествия и други младежки прегрешения, и обеща да пази крепостта.

Излязох от кантората няколко минути преди девет с намерението да стигна до съда след отварянето му и така да избегна ненужните срещи с доброжелатели и любопитни безделници. Влязох в сградата през служебния вход. Малката чакалня дори и по това време на деня бе пълна с обичайните загубеняци и нехранимайковци. Двама мъже бяха вързани с белезници за пейката, а охраняващият ги полицаи отегчено четеше вестник. Семейство се кълнеше, че синът им, тийнейджър, бил нападен и подаваше оплакване. Имаше и двама мъже над шейсетте, целите в кръв, но прекалено уморени или изтрезнели, за да се гневят повече един на друг. Познавах поне половината от Районния наказателен съд. Бяха от онези, които ние от бранша наричахме „доживотни клиенти“, влизаха и излизаха от системата през няколко месеца по най-различни леки обвинения: навлизане в чужда собственост, нападение, присвояване и т.н. Един от тях ме позна и ми поиска визитка. Потупах се по празните джобове и продължих.

Излязох от крилото на съдиите и тръгнах към новата част на сградата, където се помещаваше Районният съд. Минах покрай гишетото, на което работеше полусляпа жена на име Алис, след това се шумгнах в една почти незабележима врата с малка табелка с надпис „Само за юристи“. Зад нея имаше друга врата с електронна система за сигурност.

Влязох в съда от задната страна и първият човек, който ми кимна, беше един от приставите. Подейства като сигнал, след който изведнъж всички юристи в стаята се втренчиха в мен. Видях толкова много искрено загрижени лица, че за миг замръзнах. Когато животът ти е скапан, е лесно да забравиш колко добри хора има по света. Дори съдията, привлекателна, по-възрастна от мен жена, спря да съобщава датите на делата и ме извика до катедрата си, за да ми изрази съболезнованията си с тих и невероятно нежен глас. За първи път забелязах, че очите ѝ са много сини. Притисна леко ръката ми и веднага сведе поглед от смущение заради детинските драскулки, които

беше направила на листа пред себе си. Предложи да отложи делата ми, но аз отказах. Потупа ме пак по ръката, каза ми, че Езра е бил велик адвокат и след това ме помоли да заема мястото си.

През следващите два часа бях тъжен и се борех за клиенти, с които никога повече нямаше да се срещна. След това отидох до съседния Съд за малолетни. Клиентът ми беше десетгодишно дете, обвинено в подпалване на изоставена каравана, в която по-големи деца ходели да пушат марихуана и да се чукат. Детето, разбира се, беше виновно, но се кълнеше, че е станало случайно. Не му вярвах.

Дежурният помощник районен прокурор беше наперен дребен негодник, завършил право преди две години. Беше голяма надувка, не го харесвах както обвинителите, така и адвокатите. Истински идиот, който не осъзнаваше, че Съдът за малолетни трябва да помага на децата, а не да вдига процента на произнесените присъди. Делото се бе гледало вече от бивш прокурор, преквалифицирал се в съдия, който намери хлапето за виновно. Но като всички полубезмозъчни хора и той вярваше, че момчето си е мислело, че действа в обществен интерес, затова го осъди само на пробация — наказание, което трябваше да стегне родителите, не толкова детето. За мен присъдата беше справедлива. Хлапето се нуждаеше от помощ.

Помощник районният прокурор се усмихна криво. Приблужи се до масата на защитата, скри прекалено големите си зъби и ми каза, че е чул за баща ми. Изцъка с моравия си език и отбеляза, че смъртта на Езра е повдигнала много въпроси, също като смъртта на майка ми.

За малко да го фрасна, но навреме се усетих, че щеше да му хареса. Вместо това му показах среден пръст. След това забелязах детектив Милс, застанала в сянката до изхода, и осъзнах, че е там от известно време. Ако не бях вцепенен, това щеше да ме изкара от равновесие. Тя беше от хората, които е хубаво да държиш под око. Събрах си нещата и тръгнах към нея, а тя ми махна леко.

— Да излезем — предложи и аз я последвах.

Коридорът беше натъпкан с хора, юристите спряха и ме загледаха. Детектив Милс беше водещ следовател. Аз бях син на убит колега. Не можех да ги виня.

— Какво има? — попитах.

— Не тук — рече тя, хвана ме за ръката и ме поведе срещу движението в коридора към стълбището. Вървахме, без да продумаме,

докато не завихме по коридора, който водеше към кабинета на районния прокурор.

— Дъглас иска да те види — обясни тя, сякаш бях задал и друг въпрос.

— Дотолкова се сетих — отвърнах. — Имаш ли някакви улики?

Ъгловатите черти на лицето ѝ се бяха изострили, което ме наведе на мисълта, че вчерашният ден още ѝ създава тревоги. Но аз си знаех урока. Ако нещо се обърка, Милс щеше да вдигне пара, а предполагам, че отиването ми на местопрестъплението вече се беше разчуло. То нарушаваше всички табута. Ченгетата не позволяваха на адвокатите да ходят на местопрестъплението и да унищожават улики. Милс беше умна и знаеше как да си пази гърба, затова вероятно вече си беше подготвила папка с показания на полицаи какво точно съм докоснал и какво не. И Дъглас щеше да бъде почетен.

Затова мълчанието ѝ не ме изненада.

Дъглас приличаше на човек, който не е мигнал цяла нощ.

— Не мога да си обясня как проклетите вестници надушиха всичко толкова бързо — ядосваше се той, полуизправен на стола си, веднага щом прекрачих прага му. — Но ти по-добре стой далеч от тях, Уърк.

Зяпах го, без да продумам.

— Заповядай, влез — продължи той и седна. — Милс, затвори вратата.

Детектив Милс затвори вратата и застана зад дясното рамо на прокурора. Мушна ръце в джобовете на джинсите си и отвори сакото, за да покаже дръжката на пистолета в кобура, закачен през рамото ѝ. Облегна се на стената и ме загледа все едно съм заподозрян.

Стар трик, може би го правеше по навик. Застанала така, приличаше на истински булдог, какъвто и беше. Гледах как Дъглас се настанява в стола си и се спихва все едно е уцелен от стреличка балон. Той беше почтен човек, знаеше, че и аз съм такъв.

— Имаш ли някакви улики? — попитах.

— Нищо съществено.

— Ами заподозрени? — притиснах го аз.

— Всеки под слънцето — отвърна той. — Баща ти имаше доста врагове. Недоволни клиенти, бизнесмени от другата страна на

барикадата, бог знае кой още. Езра имаше много качества, но дипломатичността не беше сред тях.

Меко казано.

— Някой по-конкретно? — попитах.

— Не — рече той и поглади веждата си.

Милс се покашля и Дъглас остави веждата си на мира. Очевидно беше, че е недоволна и подозирах, че вече се е разбрала с районния прокурор колко да ми кажат.

— Нещо друго? — поинтересувах се.

— Смятаме, че е умрял в нощта, в която е изчезнал.

Милс извъртя очи и закричи из кабинета като човек, прекарал десет години в една килия.

— Откъде знаете? — запитах. Изключено съдебният лекар да е бил толкова точен. Не и след година и половина.

— От часовника на баща ти — обясни Дъглас, който беше прекалено отдавна в този бранш, за да се перчи с острия си ум. — Навива се от движението на ръката. Часовникарят ми каза, че спира трийсет и шест часа, след като притежателят му престане да се движи. И върнахме времето назад.

Опитах се да се сетя дали часовникът на баща ми показва датата.

— Застрелян ли е?

— В главата — уточни районният прокурор. — С два куршума.

Спомних си карираната риза върху главата на баща ми, бялата извита оголена кост на челюстта. Лицето му бе покрито от човека, който го е застрелял, необичайно за убиец.

Милс се спря пред широкия прозорец и се загледа през главната улица към местната банка. Ръмеше и тънки сиви облаци покриваха като мъх небето, но слънцето успяваше да пробие през тях. Спомних си как майка ми казваше, че когато вали и грее слънце, дяволът си бие жената.

Милс седна на перваза и скръсти ръце. Облаците се сгъстиха и небето зад нея притъмня. Изчезна и последният слънчев лъч, сигурно жената на дявола вече лежеше на пода цялата в кръв.

— Трябва да огледаме къщата на Езра — продължи Дъглас. Кимнах и внезапно усетих страшна умора. Районният прокурор помълча, после пак заговори; — Трябва да огледаме и кантората му. Да се разровим в папките и да видим кой би могъл да му има зъб.

Изведнъж умът ми се проясни и всичко си дойде на мястото. Езра беше мъртъв. Практиката беше моя, което означаваше, че Дъглас и ченгетата се нуждаеха от мен. Да позволиш на закона да бърника в делата на клиентите на адвокат си беше... като да позволиш на адвокат да отиде на местопрестъплението. Ако откажех, трябваше да вземат съдебно нареждане. Щеше да има изслушване и вероятно щях да ги победя. Съдиите мразеха да подкопават привилегиите в отношенията между адвокати и клиенти.

Осъзнах, че прокурорът се беше сетил за всичко, преди да ме повика вчера в кабинета си и това безкрайно ме натъжи. „Танто за танто“ е грозно правило, когато става въпрос за приятели.

— Нека си помисля — отвърнах, а Дъглас кимна и хвърли загадъчен поглед на детектив Милс.

— Намерихме гилзите — съобщи той. — И двете бяха в шкафа. Едната в стената, другата на пода.

Знаех какво означава това, съмнявах се, че Езра е влязъл в шкафа доброволно. Наредили са му под дулото на пистолет. Първият куршум е влязъл в него, докато е бил прав, преминал е през черепа и се е забил в стената. Вторият е изстрелян, когато е паднал. Убиецът се е подсигурил.

— И? — попитах.

Дъглас пак погледна към Милс и започна да поглажда дясната си вежда.

— Още нямаме заключенията на криминалистите, но по всичко личи, че са изстреляни от пистолет с голям калибър — заяви Дъглас и се наклони напред в стола си. Изглеждаше сякаш движението причинява болка в задника му. — Проверихме в архивите. Баща ти е имал револвер „Смит енд Уесън“, модел 357. — Мълчах. — Това оръжие ни трябва. Знаеш ли къде е?

Дясната му ръка пак се вдигна нагоре и кацна върху веждата. Обмислях много внимателно всяка своя дума.

— Нямам представа.

Той се облегна и сложи, ръцете си в скута.

— Моля те, потърси го. И ни съобщи, ако го намериш.

— Добре — съгласих се. — Това ли е?

— Да — отвърна Дъглас. — Това е. Обади ми се за делата. Трябва да получим достъп и не бих искал да притеснявам съдията.

— Разбирам — уверих го. И така си беше. Изправих се.

— Един момент — спря ме Милс. — Трябва да поговоря с теб за нощта, в която баща ти изчезна. Има много въпроси без отговори. Може нещо да се окаже важно.

В нощта, в която Езра изчезна, почина майка ми. Не ми беше лесно да говоря за това.

— По-късно — рекох. — Става ли?

Тя погледна районния прокурор, който мълчеше.

— По-късно днес — отвърна тя.

— Добре — кимнах. — Днес да бъде.

Дъглас не помръдна от мястото си, когато Милс отвори вратата.

— Дръж ме в течение — каза Дъглас и вдигна ръка, когато детектив Милс затръшва вратата под носа ми. В коридора усетих погледите на хората, които се протягаха като пръсти към мен, и се почувствах много самотен.

Измъкнах се през задното стълбище на съдийското крило. Беше всичко друго, но не и празно. Кимнах на жена зад замрежен прозорец. Тя дъвчеше дъвка насреща ми, после, без да промълви, се извърна. Навън слънцето все още не се беше показало, ръменето се бе превърнало в мъгла, а аз копнеех за силен дъжд. Исках да е сиво, водата да пада шумно от небесната бездна. Исках лицето ми да е чисто, а подходящият за три сезона костюм да се повреди необратимо. Исках, без да се налага да взимам решения и да върша нещо, просто да изчезна, да ме скрият за малко някъде, където никой не ме познава. Вместо това ме зяпаха две непознати момчета и само леко се навлажних.

Прибрах се в кантората преди обяд, а секретарката ми стана неспокойна, когато ѝ казах да си ходи. Сложи в чантата си неизядения сандвич, купчина документи и речника и си тръгна обидена. Исках да се кача и да претърся кабинета на Езра, но сякаш призрактъ му ме спря на стълбището. Не бях ходил там от шест месеца, а и бях прекалено потиснат, за да се изправя срещу цялата сламена империя, която провидението ми подари. Реших вместо това да обядвам здравословно, да събера кураж, да вляза в дома, в който бях израснал, и да застана лице в лице със спомена за счупените кости, които лежах като изцапан с кръв килим върху официалното стълбище.

Карах два̀сет минути и търсех заведение, което предлага някаква анонимност. Накрая се отказах и минах с колата през външния щанд на „Бъргър Кинг“. Изядох два чийзбургера, докато преминавах на два пъти покрай къщата на баща ми. Предизвикваше ме с дебелите колони, празните посърнали прозорци и перфектната бяла мазилка. Приличаше повече на замък, отколкото на дом, кипреше се зад жив плет и чемшири, които ми напомняха за растителността по бреговете на Нормандия, където ни беше водил Езра, когато бях дете. Знаех, че баща ми бе завещал на мен сатанинското си настървение, с което да продължа войната му срещу потомствената богаташка снобария на този град, помрачаваща от години блясъка на забележителните му постижения. Но както преди, така и сега осъзнавах, че това никога няма да се случи. За да водиш война, трябва да си убеден в каузата си и въпреки че разбирах мотивите на баща ми, те не бяха мои. Има много видове отрови, а аз не бях кръгъл идиот.

Завих по алеята, минах под сплетените клони на вековните дървета и се върнах назад във времето, влязох в детството си като в счупен стъклен съд. В ръката ми издрънчаха ключове и аз постоях малко в настъпилата след това тишина. Виждах неща, които вече ги нямаше: отдавна счупените играчки и първия ми велосипед, грейналия от ранния си успех баща, майка си, все още жива и щастлива, вираща се във въпросителната усмивка на Джийн. Виждах всичко това непомрачено от времето. След това премигнах и то изчезна като прах във внезапен вятър.

Полицията още не бе идвала. Вратата ми се стори тежка, когато пристъпих прага, сигурно заради запуснатостта. Дезактивирах охранителната система и започнах да светвам всички лампи по пътя си през къщата. По пода и чаршафите върху мебелите имаше дебел слой прах. Вървах бавно през първия етаж по ясните следи от предишното си идване. Минах през двете трапезарии, всекидневната, залата за бiliarд и покрай вратата към винарната. Неръждаемата стомана в кухнята светеше студено и ми напомни за ножовете с абаносови дръжки и бледите слаби ръце на мама.

Първо проверих кабинета му, мислех, че ще намеря пистолета в най-горното чекмедже при сребърния нож за отваряне на писма и дневника с кожена подвързия, който Джийн му беше подарила вместо внук. Не беше там. Седнах за малко на креслото му и се загледах в

единствената снимка в рамка, избеляла черно-бяла фотография на порутена барака и мрачното семейство, което живееше в нея. Езра беше най-малкото дете, набито момченце с мръсни боси крака и къси джинси. Надникнах в тъмните му очи и се зачудих какво ли си е мислил на тази възраст. Взех дневника и прелистих страниците с ясното съзнание, че баща ми никога не би излял тайната си същност върху хартия, но и с известна надежда, въпреки това. Беше празен затова го върнах на мястото му. Очите ми се заряха в опит да открият духа на човека, който някога си мислех, че познавам, но стаята не ми говореше нищо. Беше пълна със стари географски карти, кожени мебели и сувенири, събирани цял живот, но въпреки това кънтеше на кухо. Осъзнах, че самата стая беше трофей, виждах го как седи в нея и ѝ се усмихва, докато жена му плаче в голямото легло на горния етаж.

Седенето в стола му приличаше малко на кръвосмешение, затова не останах дълго. Когато излизах от кабинета, забелязах, че не бях единственият, оставил стъпки по прашния под. Имаше и нечий други следи, по-малки. Разбрах, че Джийн също е идвала. Стъпките ѝ водеха от кабинета към коридора и после нагоре по широкото стълбище. Изчезваха в персийската пътека, която покриваше стъпалата, след това се появяваха отново на дъските в коридора, водещ към спалнята на родителите ми. Не бях се качвал горе повече от година, а стъпките бяха много ясни. Изчезваха в персийския килим на пода в спалнята, а до леглото и нощното шкафче, в което се надявах да намеря пистолета, открих половин отпечатък от стъпало в прахта. Погледнах към леглото и открих кръгла вдлъбнатина на покривката, сякаш някое животно се е било сгушило там.

Проверих за пистолета, но не го намерих, след това седнах на леглото и изгладих вдлъбнатината. Помислих малко, станах и затътрих крака по прашния под, по който някога си бяха играли две деца, след това излязох.

Навън се облегнах на входната врата и почти очаквах да видя детектив Милс да пристига по алеята, предвождаща десетина полицейски коли. Опитах се да успокоя дъха си, който свистеше силно в света на необикновената тишина. Отнякъде долиташе аромата на току-що окосена ливада.

Помнех пистолета на баща ми от нощта, в която видях дулото му да се насочва в лицето на мама. Когато той ме видя на вратата на

спалнята, се опита да се направи, че се шегува, но ужасът на майка ми беше съвсем истински. Видях го в пълните ѝ със сълзи очи, в стойката ѝ и в начина, по който придърпа колана на халата си, когато ми каза да си лягам. Върнах се в леглото, защото тя ми каза. Спомних си притихналата къща и пружините, скърцащи, докато тя се сдобрява с него по единствения известен ѝ начин. В онази нощ намразих баща си, но ми трябваше много време, за да осъзная силата на това чувство.

Така и не разбрах за какво се карат, но картината не се изтри от съзнанието ми. Когато си тръгнах от този дом, си спомних сълзите и непохватната покорност на собствената ми жена предната вечер, мрачното удовлетворение, което получих от безсрамното възползване от нейната слабост. Беше извикала, спомних си и вкуса на солените сълзи и за миг усетих как се чувства дяволът. Сексът и сълзите, като слънцето и дъжда, не бива да се появяват заедно. Но за падналата душа грехът понякога изглежда праведен, а това ме изпълваше със страх.

Влязох в колата си и запалих двигателя. Когато минах пак под дърветата, които обграждаха имота, и завих към парка и към дома си, мислите ми бяха потъмнели от прахта на местата, по които никой не бива да ходи.

5.

Исках само да се освободя от костюма си, да се строполя в леглото и да се пренеса на по-добро място в сънищата си. Но в мига, в който завих по улицата, разбрах, че това няма да стане. Криволичещата стръмна алея към дома ми, който би трябвало да се стори в такива мигове гостоприемен на собственика си, беше пълна с лъскави черни и сребристи коли. Акулите се бяха събрали. Бяха дошли приятелите на жена ми с техните мариновани в мед шунки, префърцунени ястия, приготвени в касероли, и нахални въпроси: „Как е умрял? Държи ли се Уърк?“. След това с тих глас, когато Барбара не ги чува: „В какво се е забъркал? Два куршума в главата, така чух“. След това още по-тихо: „Вероятно си го е заслужил“. Рано или късно някой щеше да произнесе на глас това, което мнозина си мислеха. „Произходът си казва думата“ — щяха да отбележат, а очите им щяха да заблестят над кривите им усмивки. Горката Барбара. Трябваше да внимава.

По принцип не позволявам да ме прогонват от собствената ми къща, но колата ми просто отказа да завие по алеята. Вместо да се прибера, отидох до супермаркета до гимназията и си купих бира и цигари. Исках да отнеса покупките на стадиона, да се изкача над откритите трибуни и бавно да се напия над четириъгълника от увехнала трева. Но порталът беше заключен, а веригата не помръдна, когато я опънах. Затова се върнах до къщата на баща ми и започнах да пия на неговата алея. Изпих повечето от шестте бири в стека, преди да се накарам да се върна вкъщи.

Когато завих по моята улица, видях, че броят на колите се е увеличил, а около дома ми витае нещастна фестивална атмосфера. Паркирах на улицата две къщи по-надолу и се прибрах пеша. Вътре намерих тълпата, която очаквах: съседите, няколко познати от съседни градове, лекари със съпругите си, бизнесмени и половината местна адвокатска колегия, включително Кларънс Хамбли, който в много отношения беше най-големият съперник на баща ми. Той моментално привлече погледа ми, извисяваше се презрително дори и над тази

богаташка сбирщина. Беше се облегал с гръб на стената, опрял лакът на перваза над камината с чаша в ръка. Той първи ме забеляза, но извърна поглед, когато очите ни се срещнаха. Пренебрегнах го като някакво незначително дразнение и затърсих жена си в тълпата. Открих я чак в другия край на стаята. Докато я гледах, си помислих; че ако не си кривя душата, трябва да призная, че е красива. Имаше безупречна кожа, високи скули и блестящи очи. Тази вечер прическата ѝ беше перфектна за случая. Изглеждаше великолепа в най-скъпата рокля на отминалия сезон. Беше наобиколена от верните си дружки, чиито ръце бяха ледени от много бижута и лошо оросяване. Когато ме видя, спря да говори и приятелките ѝ се извърнаха като една. Правеха ми дисекция с поглед, най-накрая се спряха върху бирената бутилка, която бях внесъл отвън. Когато Барбара напусна обкръжението им, не казаха нищо, но си представих как са готови да ме нашибат на голо с езици като камшици. Запалих нова цигара и се сетих, че имам да организирам погребение. Тогава до мен се появи Барбара и успяхме да си разменим няколко думи насаме.

— Мило парти — измърморих и се усмигнах, за да не звучат думите ми толкова жестоко.

Тя притисна твърдите си устни до бузата ми.

— Ти си пиан — намръщи се тя. — Не ме излагай.

И с това всичко щеше да се размине, ако Глена Уърстър не беше избрала точно този миг да се втурне през входната врата. Усмигна се широко, а зъбите ѝ бяха като лъснати с мазнина. Носеше черна тясна рокля. Стана ми лошо, като я видях да влиза в дома ми. Сетих се за Джийн и за това колко ѝ е трудно да катери стъпалата до замъка с колони на Глена Уърстър.

— Какво прави тази тук? — попитах.

Барбара гледаше през чашата си с вино как Глена се настанява в сърцето на малката ѝ клика в ъгъла, а в очите ѝ имаше тревога. Обърна се към мен и просъска:

— Бъди добър с нея, Уърк. Тя е много влиятелна в този град.

Знаех, че под „влиятелна“ жена ми има предвид, че Глена Уърстър е член на управителния съвет на кълтри клуба, въшлива е с пари и достатъчно гадна, че да съсипе нечия репутация за забавление.

— Не я искам тук — троснах се и посочих към жените, насъбрани под портрета на бащата на Барбара. — Не ги искам

всичките тук — наведох се по-близо до нея, а тя се отдръпна така бързо, че ми замириша на първосигнална реакция. Въпреки това продължих: — Трябва да поговорим, Барбара.

— Ризата ти е прогизнала от пот — забеляза тя и мушна три пръста под яката ми. — Защо не се преоблечеш? — понечи да се обърне, но се спря. Пресегна се към лицето ми и аз се наклоних. — И се избърсни, моля те — след това се отдалечи към кръга от сдържаните си приятелки.

Така останах сам, изгубен в собствения си дом сред хора, които произнасяха нещо, а аз им кимах, сякаш се съгласявах с всичко, което казваха. Въпреки това се движех в някаква зловеща тишина, а любезните им думи се разбиваха в мен като вълна в полуглух човек. Малцина бяха искрени, но никой от тях не знаеше нищо за баща ми — какво го правеше толкова неразгадаем, толкова необикновен и зъл.

Завърших пътешествието през сподавените думи в кухнята, където се надявах да намеря студена бира. Но видях, че там е организиран цял бар и мрачно се възхитих на жена си, която веднага след нечия смърт можеше да направи от обратата на съдбата повод за светско събиране. Поръчах си бърбън с лед, но усетих ръка на рамото си и един глас като звук от счукал лед да поръчва на бармана още един бърбън. Обърнах се и видях съседа ми доктор Стоукс, който с грубата си кожа и бяла брада приличаше на Марк Твен.

— Благодаря — усмихна се на бармана, отклони ме от бара с твърдата си докторска ръка и предложи: — Да се поразходим — поведе ме през кухнята към гаража, където изтъняващата слънчева светлина хвърляше прашни правоъгълници по пода. Пусна ме в празното пространство, изсумтя, изруга и поседна на стъпалата. Отпи от питието си и премлясна. — Това се казва добър приятел.

— Да — съгласих се. — Би могъл да бъде.

Гледах го как ме наблюдава, докато оставя чашата си, за да запали пура.

— Наблюдавам те от известно време — заговори накрая. — Не ми изглеждаш добре.

— Имах лош ден.

— Не ти говоря за днес. Тревожа се за теб от години. Но съм смятал, че не е моя работа, да ти го кажа, ако ме разбираш.

— И какво се промени днес? — попитах.

Погледна ме и издиша синкав дим.

— Женен съм от петдесет и четири години — започна. — Мислиш, че никога не съм изглеждал така, все едно най-добрият ми приятел току-що ме е изритал в топките. Не трябва да си гений, за да се сетиш, че се е случвало. И жена ми го е виждала — отмахна въображаема пращинка от крачола си и продължи да говори, забил поглед в пурата си: — Нищо не мога да направя за жена ти, бракът си е грижа на мъжа, но има някои неща, които трябва да чуеш и много добре знам, че никой от онези вътре няма да ти ги каже.

Не знаех какво да отговоря, затова оставих питието си на преобърнатата ръчна количка и запалих цигара. Върнах пакета в джоба на ризата си и около нас отново се настани тишина. Когато вдигнах поглед, видях, че очите на доктора са посърнали, а това странно защо ме натъжи. Той винаги бе имал топли очи.

— Баща ти беше най-големият негодник, когото съм познавал — той всмукна от пурата си, сякаш коментираше времето навън. Не казах нищо и след няколко секунди старецът продължи: — Беше егоцентрично копеле, което искаше да налага целия проклет свят, но ти го знаеш.

— Да — потвърдих и се покашлях. — Знам го.

— Лесно беше да го мразиш, но поне те гледаше в очите, докато ти забиваше ножа, ако ме разбираш.

— Не.

— Беше честен за алчността си. И другите честни хора го разбираха.

— Е, и? — попитах.

— Да не мислиш, че съм свършил? — изсумтя той и млъкна. — Остави ме да говоря. Сега за Джийн. Никога не съм харесвал начина, по който той я възпитаваше. Струваше ми се, че проваля един брилянтен ум. Но никой не избира родителите си и това си беше нейният лош късмет. И нея съм наблюдавал, сега, когато Езра го няма, мисля, че тя ще се оправя.

Изсмях се дрезгаво.

— И колко внимателно си я наблюдавал? — поинтересувах се, като имах предвид, че Джийн беше много далече от оправянето.

Той се наведе и очите му просветнаха строго.

— Във всеки случай по-внимателно от теб — рече и от тази истина ме заболя. — Но за нея не се тревожа. Ти ме притесняваш.

— Аз?

— Да. И си затваряй устата. Това те изведох да ти кажа. И внимавай. Баща ти беше голям човек с големи стремежи и големи мечти. Но ти, Уърк, си по-добър човек.

Усетих, че очите ми се насълзяват и ужасно ми се прииска доктор Стоукс да ми е баща. Лицето му излъчваше безмилостна откровеност, тя личеше и в движенията на грубите му ръце и за миг му повярвах.

— Ти си по-добър, защото не искаш големи неща заради незначителни причини. По-добър си, защото ти пука за приятелите и семейството ти, все неща, които са важни. По това приличаш на майка си — млъкна за кратко и кимна. — Внимавай да не се задавиш с наследството на Езра. Аз съм на осемдесет и три години, достатъчно стар, за да съм понаучил някои неща, а най-важното е това: животът е дяволски къс. Проумей какво искаш ти. Бъди себе си, само така ще се почувстваш добре.

Докато се изправяше бавно, чух как пукат ставите му и как се удря ледът в стъклото, когато допива питието си.

— Погребни стареца си, Уърк, а когато си готов, с удоволствие ще те чакаме у нас на вечеря. Познавах добре майка ти, бог да я прости, и бих искал да ти разкажа за щастливите ѝ моменти. Още нещо, последно — не си губи съня заради Барбара, тя е кучка по рождение, не е избрала да бъде такава. Затова не бъди жесток към себе си.

Намигна ми и се усмихна с пура в уста. Благодарих му, че е дошъл, защото не знаех какво друго да му кажа. Затворих вратата зад него и седнах там, където той беше седял, дървото още беше топло от слабия му задник. Отпихах от разредения бърбън, разсъждавах над живота си и се молех старецът да е прав.

Постепенно чашата ми се изпразни, но това можех да поправа. Часовникът ми показва, че е почти пет и докато ставах, се сетих бегло за детектив Милс. Нямах намерение да ѝ се обаждам, а в момента малко ми пукаше за нея. Искях само още едно питие. Влязох и излязох от кухнята, без да кажа дума, а ако това е обидило гостите, толкова по-зле за тях. На мен ми писна от натрапници. Затова се върнах в усойното си убежище да гледам пълзящите сенки и да пия топъл бърбън.

Останах в ужасното място, докато светлината съвсем изчезна и стените се наклониха към мен. Ставах лош като се напия, не съзлив, и напълно изгубвах представа за нещата. Сакото ми замина в сандък с окосена трева, която така и не бях изхвърлил, а вратовръзката ми се озова закачена на пирон на стената. Другите си дрехи не свалих, едвам се удържах да не го сторя. Исках да се отърся от всичко, да счупя аквариума на благоприличието и в един налудничав миг си представих как бягам гол из къщата. Можех да си побъбря с приятелите на жена ми и да ги предизвикам на следващото безсмислено светско събиране да се правят, че това въобще не се е случило. А те така щяха и да направят и само заради това не си свалих дрехите. Всеки един от тях щеше да ме гледа в очите над питието си по време на вечеря, следващата седмица, да се прави на много заинтригуван как върви практиката ми и след това да ми каже колко изискано е било погребението.

Исках да се смея с пълно гърло, исках да убия някого.

Но не направих нито едното, нито другото. Смесих се с тълпата и разговарях. Не си свалих дрехите, а ако съм се изложил, никой не обели и дума за това. Накрая напуснах партито и седнах в колата си, вдигнах стъклата на прозорците, а моравата светлина на залеза се полепна по мен като втора кожа. Благодарих на бога за едно: че въпреки че бях пиян като талпа и се давех сред тълпата от хора и безсмислени думи, не произнесох на глас единствената мисъл, която ме беше обсебила. И докато оглеждах уморените си очи в огледалото, признах поне на себе си: мисля, че знаех кой е убил баща ми.

Мотив. Средство. Възможност.

Всичките бяха налице, ако знаеш къде да ги търсиш.

Но аз не исках да ровя. Никога не съм бил такъв. Извъртях огледалото далеч от лицето си. Затворих очи и се замислих за сестра си и времената, които бяха по-прости, но не и по-леки.

— *Добре ли си? — попитах Джийн.*

Тя кимна. По леко издадената ѝ брадичка се стичаха сълзи, които капеха по белите ѝ джинси като дъждовни капки в пясък. Раменете ѝ се привеждаха все по-ниско с всяко ридание, докато видът ѝ стана напълно съкрушен, косата ѝ увисна толкова ниско, че

покри горната част на лицето ѝ. Откъснах очи от сивкавите петна от сълзи и се опитвах да не гледам към кръвта, която течеше между краката ѝ. Червена и мокра, тя се просмукваше в новите панталони, с които сестра ми толкова се гордееше, същите, които майка ѝ беше подарила сутринта на дванайсетия ѝ рожден ден.

— Обадох се на татко. Той каза, че ще дойде да ни прибере. „Скоро. Обещавам“, така каза.

Тя не отвърна, аз гледах как червеното петно потъмнява. Безмълвно свалих якето си и покрих с него скута ѝ. Тя ме погледна така, че се почувствах горд, че съм големият ѝ батко, все едно това, което правех, имаше значение. Преметнах ръка през раменете ѝ и се престорих, че не съм изплашен до смърт.

— Съжалявам — прошепна през сълзи.

— Всичко е наред — отвърнах ѝ. — Не се притеснявай.

Бяхме в центъра, в сладоледената сладкарница. Мама ни остави там на път за Шарлот следобед. Разполагахме с четири долара за сладолед и възнамерявахме да се върнем пеша вкъщи. Имах съвсем смътна представа какво представлява женския цикъл. Когато видях кръвта, помислих, че се е наранила чак след това забелязах, че от известно време очите ѝ бавно се пълнят със сълзи.

— Не гледай — тя се наведе и се разплака.

Като се прибрахме, Джийн се затвори в банята, докато мама се върне. Аз седнах на предната веранда и събирах смелост да кажа на баща ми какъв задник е, защото не му пукаше за Джийн и ме караше да лъжа, но накрая нищо не му казах.

Така се мразех.

Събудих се в почти пълна тъмнина. От прозореца ми надничаше лице и аз премигнах срещу дебелиите му очила и гъсти мустаци. Отдръпнах се назад инстинктивно, не само защото човекът беше много грозен.

— Добре — изръмжа той. — Помислих, че си мъртъв.

Имаше гърлен глас и тежък южняшки акцент.

— Какво... — промълвих.

— Не бива да спиш в колата си. Опасно е — огледа ме отгоре до долу, хвърли поглед и към задната седалка. — Умник като теб би

трябвало да го знае.

Лицето се отдръпна и мъжът изчезна, както се беше появил, оставяйки ме полузаспал и все още пиан. Какво по дяволите беше това? Отворих вратата и слязох, бях схванат, всичко ме болеше. Погледнах надолу по улицата и го видях да се скрива в тъмнината, дългото му палто се мятеше покрай глезените, а наушниците на шапката му се вееха свободно. Това беше моята възможност. Можех да се затичам, да го настигна в тъмното и да го попитам това, което исках. Но не помръднах.

Оставих го да си отиде, пропилях шанса си заради парализиралата ме нерешителност. Върнах се в колата, устата ми беше залепнала и затърсих дъвка или ментов бонбон, но не намерих. Вместо това запалих цигара, но вкусът ѝ беше ужасен, затова я изхвърлих. Часовникът ми показваше десет. Бях спал два, може би три часа. Погледнах алеята към къщата ми. Колите ги нямаше, но все още светеше и предположих, че жена ми не си е легнала. Главата ме цепеше и точно в момента нямаше да понеса Барбара. Исках само още една бира и празно легло. А това, от което наистина се нуждаех, беше съвсем друго и докато седях в колата, осъзнах, че отлагах неизбежното. Имах нужда да отида до кабинета на Езра, да се помиря с призрака му и да потърся пистолета му.

Запалих двигателя, спомних си всички нещастни пияници, хванати зад волана, които бях защитавал, и потеглих към кантората. Ей такъв ден беше днешният.

Паркирах отзад, както винаги, и влязох в тесния коридор, който минаваше покрай малката стая за почивка, стаята с ксерокса и склада за офис материали. Когато влязох в основната част на кантората, светнах една лампа и хвърлих ключовете на масата.

Чух шум отгоре, престъргване и после глухо тупване. Замръзнах. Тишина.

Стоях и се заслушах, но звукът не се повтори. Зачудих се дали не е призракът на Езра, предположението не ми се струваше смешно. Може би си въобразявах. Тръгнах бавно към предната част на кантората и светнах всички лампи. Срещу мен зейна стълбището, което водеше към царството на баща ми на горния етаж, беше тъмно, но с гладки лъскави стени. Сърцето ми се беше качило в гърлото, избиваше ме нездрава пот с миризма на бърбън. Помирисах се в

празното помещение и се зачудих дали съм страхливец. Опитах се да се успокоя, като си казах, че старите сгради се наместват, а пияните мъже си въобразяват всякакви неща. Напомних си, че Езра е мъртъв.

Огледах набързо кантората, но всичко си беше, както винаги: бюрата, столовете, шкафовете — всичко си беше на мястото. Обърнах се пак към тясното стълбище и поех нагоре. Движех се бавно с ръка на перилото. След като изкачих пет стъпала, се спрях, защото ми се стори, че виждам нещо да се движи. Пристъпих колебливо още едно стъпало нагоре, чух шум и застинах. Тогава нещо огромно и тъмно се спусна много бързо върху мен. Удари се в гърдите ми и аз паднах. Почувствах силна болка и после всичко потъна в мрак.

6.

Видях светлина. Проблесна и угасна, после пак проблесна. Болеше ме. Не исках да свети срещу мен.

— Свестява се — обади се някой.

— Най-накрая — познах този глас. Детектив Милс. Отворих очи и срещу мен блесна ярка искряща светлина. Премигнах, но болката в главата ми не отмина.

— Къде съм?

— В болницата — Милс се наведе над мен. Не се усмихваше, но долових парфюма ѝ. Беше натрапчив, като на презряла праскова, забравена в чантата.

— Какво се случи?

Милс се наведе по-ниско.

— Ти ми кажи.

— Не помня.

— Секретарката ти те намерила тази сутрин в подножието на стълбището. Имаш късмет, че не си си счупил врата.

Седнах и се облегнах на възглавницата, след това се огледах. Зелени завеси обграждаха леглото ми. До краката ми стоеше едра сестра, по лицето ѝ се бе разляла пасторална усмивка. Чувах болнични гласове и долавях болнични миризми. Затърсих Барбара. Нямах я.

— Някой ме удари със стол — съобщих.

— Моля? — попита Милс.

— Май беше стола на Езра. Качвах се по стълбите и някой отгоре хвърли стол върху мен.

Милс мълча дълго. Барабанеше с писалка по зъбите си и ме гледаше.

— Говорих със съпругата ти — проговори накрая. — Според нея снощи си бил пиян.

— Е, и?

— Много пиян.

Гледах с тъпо недоумение детектива.

— Да не би да намекваш, че сам съм паднал по стълбите? — Милс не отговори и усетих в мен да се надига гняв. — Жена ми не би познала много пиян човек, дори да я ухапе по задника.

— Свехих разказа ѝ с разказите на още няколко души, които са били у вас снощи — осведоми ме Милс.

— Кои?

— Това едва ли има отношение.

— Отношение! Боже, говориш като адвокат — бях полудял. Най-вече защото се държаха с мен като с глупак. — Ходи ли до кантората ми, детектив Милс?

— Не — отвърна тя.

— Тогава отиди — настоях. — И виж дали столът е там.

Тя се втрени в мен, а аз виждах вътрешната ѝ борба: „Този наистина ли е такъв, или просто се държи като задник?“ Ако някога ме е считала за приятел, от този миг нататък ми беше ясно, че ме е зачеркнала. Очите ѝ излъчваха нетърпимост, май напрежението ѝ се отразяваше. Във вестниците имаше много статии за Езра — ретроспекции на живота му, съшити с бели конци предположения за това как е умрял, непълни подробности от разследването. Споменаваха Милс неведнъж в тях. Осъзнавах, че този случай можеше да я издигне на гребена на вълната или да я съсипе, но незнайно защо си въобразявах, че личните ни отношения няма да пострадат.

— Как се казва секретарката ти? — попита тя. Отговорих ѝ и тя се обърна към сестрата, която видимо се чувстваше неудобно. — Къде е телефонът? — сестрата я упъти към една от сестринските стаи. Надолу по коридора. Втората врата. Милс ме погледна пак. — Не мърдай отук — заповяда и почти се бях усмихнал, когато осъзнах, че тя не се шегува.

Отметна завесите и изчезна. Чух токчетата ѝ да тракат по плочките. Бях останал сам със сестрата, която оправи възглавницата ми.

— Това спешното отделение ли е?

— Да, но в събота сутрин е спокойно. Довечера ще се стрелят и намушкват — усмихна се и се превърна в реален човек.

— Какво ми е?

— О, нищо, само няколко синини. Главоболието ви ще трае малко по-дълго, отколкото при други обстоятелства — пак се усмихна

и разбрах, че не съм първият. Виждала е и други махмурлии в събота сутринта. — Скоро ще ви изпишем.

Докоснах я по топлата, дебела ръка.

— Жена ми дали е идвала да ме види? Един шейсет и пет, къса черна коса. Хубавичка — лицето ѝ не изразяваше нищо. — Напрегнат поглед — добавих, като само донякъде се шегувах. — Надменна.

— Съжалявам, не е.

Извърнах поглед, засрамен от съжалението, изписано в очите ѝ.

— Омъжена ли сте? — попитах.

— От двайсет и две години — отвърна.

— Бихте ли оставили съпруга си сам в спешното? — тя не отговори, а аз си помислих: „Не, разбира се, че не би“. Различията свършват пред вратата на болницата.

— Зависи — рече тя накрая. Оправи одеялото ми, ръцете ѝ се движеха бързо и уверено. Стори ми се, че не иска да завърши изречението.

— От какво? — попитах.

Погледна ме и ръцете ѝ изведнъж спряха да се движат.

— От това дали заслужава.

„Ето я разликата между мен и нея“, помислих си. Аз бих отишъл, независимо от обстоятелствата. Без значение какво се е случило. Изведнъж тази сестра престана да бъде неочаквано намерен приятел и мрачното прозрение накара топлотата в малкото, обградено от завеси, пространство да се изпари. И въпреки че тя остана и се опитваше да поддържа разговора, аз бях сам с главоболието си и размазаните образи от снощи.

Наистина бях чул звук. Колела по дървения под. Някой завлече големия кожен стол на Езра до върха на стълбището. Знаех, че не греша. Още усещах тежестта му, по дяволите!

Не бях чак толкова пиян.

Милс се появи, изглеждаше ядосана.

— Говорих със секретарката ти — натърти тя. — Няма стол в подножието на стълбището. Не е имало и когато те е намерила тази сутрин. Освен това всичко си е на мястото. Няма счупени прозорци. Никаква следа от насилствено проникване.

— Но столът на Езра...

— ... си е на мястото на втория етаж — довърши Милс. — Където винаги е бил.

Опитах се да си спомня предния ден. Бях пратил секретарката вкъщи по-рано.

— Може би съм забравил да заключа — предположих. — Виж, не си измислям. Знаем какво се случи — Милс и сестрата ме гледаха, без да кажат дума. — По дяволите, някой хвърли стол от онези стълби!

— Чуй ме, Пикънс, точно в този момент не си в челото на списъка ми с любимци. Вчера изгубих щял час в опити да те открия и няма да изгубя нито минута повече, защото си обърнал няколко чашки. Ясна ли съм?

Не знаех, кое ме ядосва повече: дали това, че Милс отказваше да повярва в думите ми, или това, че на жена ми й липсваше приличие да дойде до болницата. Главата ми щеше да се пръсне, тялото ме болеше, все едно бях загубил мач срещу Майк Тайсън, и все миг щях да започна да повръщам в болнично зелено.

— Добре. Както и да е.

Милс ме гледаше, като че е очаквала да се караме още, а сега е разочарована. Сестрата съобщи, че трябва да подпише някакви формуляри, след това отиде да ги вземе. Милс се взираше в мен, а аз зяпах в тавана, твърдо решен да си държа устата затворена. Денят можеше да продължи по два начина. Можеше да стане по-добре, а можеше да стане и по-зле. След като дълго се преструвах, че се интересувам само от една бяла звукоизолираща плочка, Милс най-накрая продума:

— Все още искам да поговорим за нощта, в която Езра изчезна — тонът ѝ се бе смекчил, сякаш се бе сетила, че тази информация имаше отношение и само аз можех да ѝ я дам. Не отговорих и тя избухна: — По дяволите, Уърк, той ти беше баща!

Тогава се обърнах към нея.

— Нищо не знаеш за това — изстрелях и веднага съжалих за думите си. В гласа ми имаше гняв и видях, че в очите на детектива се изписа изненада. — Виж какво, имам нужда от душ. Искам да поговоря и с жена си. Може ли да го отложим за следобед? — тя понечи да отговори, но аз я пресякох. — В твоя кабинет в три часа. Ще бъда там.

— Не ме карай да съжалявам, че съм се съгласила — звучеше заплашително.

— Ще дойда. Три часа.

Миризмата на презряла праскова остана и след като Милс си тръгна. Щях ли да спазя уговорката? Може би. Нощта, за която тя искаше да говорим, не беше приятна и не исках да си спомням за нея. Изобщо. Някои тайни не се споделяха, а точно тази бях обсъждал само със сестра ми. Беше последният подарък на Езра, лъжа обвита във вина и превърната в изгарящ срам. Заради тази лъжа си изгубих съня, а може би и душата. Как я наричаше Джийн? Истината на Езра. Е, истината на Езра беше и моя истина. Налагаше се. А ако Джийн си мислеше нещо друго, сигурно се заблуждаваше.

Вдигнах завивките. Бяха ме облекли в нощница с връзки на гърба. Супер.

Сестрата ме остави сам почти час. Когато най-накрая се върна, все още бях само по нощница и тя изчезна за още двайсет минути, за да ми донесе дрехите. Денят вървеше на зле, а допирът на мръсни дрехи до кожата ми само влоши нещата.

Тръгнах си, накуцвайки, от спешното отделение, навън беше мрачно и бързо се събираха надвиснали облаци. Лепкавата влажна жега веднага ме накара да се изпотя. Заопипвах джобовете си за ключовете, не ги намерих и се сетих, че съм без кола. Тръгнах пеша за къщи и ако някой познат ме е видял, то не ми предложи да ме закара. Влязох у дома, затворих вратата, за да се спася от преследващия ме вятър.

— Прибрах се — извиках.

Къщата беше празна, но аз го очаквах. Колата на Барбара я нямаше. Телефонният секретар премигна с червеното си око към мен, а в кухнята намерих бележка — бежово квадратче скъпа хартия със ситния почерк на Барбара под писалка, сложена точно по диагонал върху него. Отидох до нея без особен интерес.

„Скъпи Уърк“, започваше бележката, което ме изненада. Очаквах нещо друго. „Отидох на пазар в Шарлот. Реших, че ще искаш да останеш сам. Съжалявам, че снощи си имал тежка вечер. Може би трябваше да ти окажа повече подкрепа. И съм съгласна... наистина трябва да поговорим. Какво ще кажеш за вечеря довечера? Само двамата. Барбара“.

Оставих бележката на мястото ѝ и отидох да си взема душ. Леглото беше оправено, което ми напомни, че нямам чист костюм за понеделник. Погледнах часовника, химическото чистене затваряше след двайсет минути. Хвърлих мръсните останки от костюма си в гардероба и влязох в банята.

Излязох, облякох се и отидох в кантората. Вътре прибрах ключовете в джоба и се огледах. За някои неща Милс беше права. Всичко си изглеждаше постарому. Но някой за малко не ме уби и аз исках да знам защо. Ако отговорът беше тук, очаквах да го намеря на втория етаж.

Кабинетът на Езра бе разположен по цялата дължина на сградата. Стените бяха от неизмазана тухла, таванът беше с гредоред. Имаше кожени мебели, лампи от „Тифани“ и на пода персийски килим за двайсет хиляди долара, Езра нямаше вкус и му се налагаше да плаща за него. Опитах се да си спомня името на декораторката, но не успях. Обичаше живописата и блузки с големи деколтета. Веднъж, когато се наведе да разстеле някакви мостри, видях гърдите ѝ. Езра ме хвана, че я гледам и ми смигна. Това ме накара да настръхна, но като сподели удоволствието ми от тези едри бели гърди, той за пръв и последен път се отнесе към мен като към равен. Колко извратено!

Картините на Езра говореха за пари, за стари пари. Като ги гледаш, направо чуваш ловджийския рог и помирисваш кучетата. Хората от тези картини имаха развъдници за дивеч, оръженосци и викачи. Ловуваха в изящни дрехи и като се върнеха, вечеряха със сребърни прибори и им сервираха слуги. Те отстрелваха благородни елени и елени рогачи, вместо сърни, и фазани, вместо пъдпъдъци. Домовете им си имаха имена.

Този демон се беше вселил в баща ми. Старите пари го потискаха, но повече го гневяха. Защото независимо колко добър, успешен и богат беше, винаги му бе липсвала небрежната арогантност. Бедността беше неговият остен, тя го мотивираше, а той така и не разбра колко силен го бе направила. Докато стоях върху скъпия килим, ми се прииска да можех да му го кажа. Спомних си снимката на семейството му, която държеше на бюрото си вкъщи. Често се взираше в уморените им очи и кимаше, все едно разговаряше с тях. Той се бореше повече да избяга от техния свят, отколкото да ни осигури добър живот, а от това болеше по начин, за който никога не се бях замислял.

Онези хора отдавна бяха мъртви, вкочанени и изгнили, нямаше как да бъдат впечатлени, но те бяха важни за него.

— Бори се със сенки от миналото — рече веднъж Джийн и ме порази с проникателността си.

Отидох до масивното му бюро и разгледах стола. По кожата имаше драскотини, но можеше да са стари. Изтърколих го навън от килима и се заслушах в звука, който колелцата издаваха по дървения под. Беше същият като снощи. Върнах стола на мястото му и разгледах стените на стълбището. И те бяха издраскани, но причините можеха да са най-различни. Върнах се при бюрото, прокарах пръсти по кожата и кимнах доволен, че не съм си въобразил.

Снощи същият стол се бе блъснал в гърдите ми. Милс може да ми целуне задника.

Огледах се из кабинета. Някой е идвал тук с точно определена цел.

Седнах на стола на Езра, който вече беше мой, и качих крака на бюрото. Търсех знак. Какво беше толкова важно?

След като Езра изчезна, същото се случи и с повечето ни клиенти. Езра ги ухажваше. Езра се ръкуваше с тях. Той говореше с пресата и те нямаха представа, че повечето скрита работа върша аз. „Нищо лично“, казаха ми, преди да си вземат документите и да ги занесат в първата голяма градска фирма, която намерят. Смъртта на Езра направи богати мнозина адвокати в Шарлот. А това би го убило, ако вече не беше мъртъв. Мразеше адвокатите от Шарлот.

А аз останах само с назначените от съда дела, хранех се от огризките.

Затова се съмнявах, че някой е дошъл тук да си търси документите. В интерес на истината не ми пукаше дали Милс ще се докопа до делата. В тях нямаше нищо. Бях ги прегледал внимателно преди месеци, търсейки някакви следи. Просто не исках да я улеснявам.

Тогава се сетих защо бях идвал снощи. Претърсих бюрото на Езра, шкафа с книгата и дори масичките край дългия кожен диван до стената. Нищо. Нямаше пистолет. Отворих скрина под прозореца и коленичих, за да надникна под бюрото. Слязох долу и претърсих всяко място, на което би могъл да е скрил пистолета. След половин час няхах никакви съмнения, че в кантората няма оръжие.

Качих се пак по стълбите и стъпих на скъпия персийски килим на Езра. Веднага забелязах, че нещо не беше както преди. Беше дреболия, но веднага ми се наби в очите. Спрях и се взрях в нея.

От другата страна на стаята, до крака на дългия диван на Езра ъгълът на килима беше подгънат отдолу. Беше точно срещу мен: ъгълчето заедно с около двайсетина сантиметра ресни беше подгънато под килима. Бързо се огледах из кабинета, но не забелязах нищо друго да е разместено. Прекосих стаята и отидох до сгънатия край. Седем големи крачки и усетих стъпалото ми да хлътва. Чух тихия звук на огъващо се дърво. Отстъпих и видях лека подутина под килима. Пак стъпих върху нея. Отново изскърца.

Отметнах килима и видях неравен участък — две широки дъски стърчаха нагоре в краищата, като че разядени от старост или от влага. Бяха повдигнати само на половин сантиметър от останалите. Изглежда краищата им бяха рязани с трион, бяха грапави и по-светли. Другите дъски бяха почти почернели от времето, а луфтовете между тях — запълнени с прах.

Пъхнах нокти под светлите части и повдигнах дъските. Беше лесно. Под тях намерих тайник. Не би трябвало да се изненадвам, баща ми беше потаен човек, въпреки това се взирах продължително.

Беше дълъг и тесен, наместен между дъските. Капакът му беше от излъскан метал, в десния му край имаше копчета за набиране на код. Застанах на колене и се замислих върху този новоизникнал проблем. Дали да кажа на Милс? Не още, реших. Не и преди да съм проникнал в тайните му.

Опитах се да го отворя като налучкам комбинацията. Опитах всички рождени дни и номера на социални осигуровки в семейството. Опитах и с датата, на която Езра е издържал изпита за получаване на права като адвокат и датата, на която са се оженили с майка ми. Опитах с телефонни номера, след това въведох всички числа в обратен ред. Изгубих половин час, взрях в сейфа и натискащ копчета. След това го заудрях с юмруци... Блъсках здраво и си разраних ръцете. Ей такъв беше баща ми — прикрит, тайнствен, непроницаем.

Накрая се откъснах от металния капак, върнах дъските на мястото им и оправих килима. Огледах критично мястото. Подутината под килима си стоеше, беше малка, но забележима. Стъпих върху нея и тя изскърца силно.

Слязох долу в склада с материали. На горната полица намерих чука и пироните, с които той окачваше картините и дипломите си по стените. Пироните бяха прекалено малки, но в дъното на полицата намерих кутия с по-големи гвоздеи — дълги и дебели железни парчета, с които се коват ковчези. Грабнах една шепя. Качих се и закрепих четири от тях в разхлабените дъски — по два във всяка. Заудрях шумно с чука, като наранявах дървото, когато пропуснех да уцеля пирона. Два от тях влязоха веднага и два се огънаха, но накрая успях да ги зачукам. Когато покрих отново мястото с килима, не се виждаше подутина под него. Стъпих върху дъските — тишина.

Оставих чука и останалите пирони върху библиотеката на Езра и уморено се отпуснах на дивана. Беше нисък. „На него един може да спи и двама да се чукат“, бе казал веднъж Езра и шегата му ми се стори смешна. Но сега беше само твърд и студен, затова станах неохотно на крака. Като се върнах в колата си, обърсах лицето си с ръкава на ризата. Бях изтощен и треперех, винях за това си състояние махмурлука. Но дълбоко в себе си се чудех дали не се разпадам психически. Включих климатика и опрях чело в твърдия волан. Вдишах, издишах и след малко се изправих. Имах нужда да направя нещо, да се движа. Затова подкарах колата и се включих в слабия трафик.

Беше време да се видя с Джийн.

От дома ѝ се чуваше грохота от пристигащи влакове. Живееше в бедняшката част на града точно до релсите в къща, непожалена от времето. Беше малка, бяла и мръсна, с покрита предна веранда и боядисани в зелено метални люлки дивани, каквито имаха чернокожите, когато бяхме деца. Дървените капаци бяха затиснати с ръждясал бензинов варел, а захабените пердета се вееха от поривистия вятър, който минаваше през прозореца ѝ. Някога бях добре дошъл тук. Пиехме бира на сянка на верандата и си представяхме какво ли е да израснеш в бедност. Не беше трудно. Над оградата растяха бурени, а на другата улица имаше порутена барака.

Влакове пристигаха по пет пъти на ден, минаваха толкова близо, че усещах вибрациите под лъжичката си, а те бяха разтърсващи и съвсем не в тон с биенето на сърцето ми. Когато машинистът надуваше свирката, тя така пронизително пищеше, че не бих могъл да чуя какво излиза от устата ми, дори да крещях. Присъствието на влаковете беше

осезателно, сякаш ако си разпериш ръцете малко по-широко влакът може да те бутне, като минава.

Слязох от колата и хвърлих поглед нагоре по улицата. Там тихичко се бяха сгушили малки къщички, куче на синджир правеше кръгчета в мръсотията на съседния двор. Гадна улица, помислих си и тръгнах към дома на сестра ми. Стъпалата се огънаха под мен, верандата беше потънала в боклук. От отворения прозорец се носеше дъх на застояло, а вътре се виждаха едри сенки. Почуках на вратата, усетих раздвижване зад нея и чух женски глас:

— Да, да, идвам.

Врата се отвори и Алекс Шифтън издиша дим в лицето ми. Облегна се на касата на вратата и погледна през мен.

— А, ти ли си — почувствах се като натрапник.

Алекс беше най-заплашителният човек, когото познавах. Носеше отрязани панталони и потник без сутиен под него. Бе висока и слаба, с широки рамене и мускулести ръце. Беше напрегната и съсредоточена и ми се стори, че ще ме набие. Знаех, че с удоволствие би го направила.

— Здравсти, Алекс — поздравих.

— Какво искаш? — отвърна тя, като най-накрая ме погледна в очите. От устните ѝ висеше цигара. Имаше къса щръкнала руса коса, широки скули, носеше пет обеци на дясното си ухо и дебели черни рамки за очила без стъкла. В погледа ѝ се четеше единствено враждебност, нищо друго.

— Търся Джийн.

— А стига бе, без майтап? Обаче Джийн я няма — понечи да се върне вътре, нямаше търпение да затвори вратата.

— Чакай малко — помолих я. — Къде е?

— Не знам — отвърна Алекс. — Понякога кара колата си безцелно.

— Къде?

Тя пристъпи на верандата и заплашителният ѝ вид ме накара да отстъпя назад.

— Не съм ѝ бавачка. Ходи, където си иска. Когато искаме да сме заедно — сме заедно. В останалото време не ѝ се бъркам. Съветвам те и ти да не го правиш.

— Колата ѝ е тук — забелязах.

— Взе моята.

Като я гледах, ми се припуши и я помолих за цигара.

— Свършиха ми — отговори, а очите ми се спряха върху пакета, подаващ се от джоба ѝ. Погледът ѝ беше предизвикателен.

— Май не ме харесваш много — попитах.

Тонът ѝ не се промени.

— Нищо лично.

— Тогава какво е? — Алекс се появи преди две години. Бях я виждал не повече от пет пъти. Джийн не говореше за нея, нито откъде е, нито какво е правила преди, през двайсет и няколко годишния си живот. Знаех само как са се запознали, а това повдигаше сериозни въпроси.

Тя ме огледа и изхвърли фаса си в мръсния двор.

— Вреден си за Джийн — изстреля. — А това не мога да го понеса.

Думите ѝ ме изумиха.

— Вреден съм за Джийн?

— Точно така — тя се приближи към мен. — Напомняш ѝ за лоши времена. Докато си наоколо, тя няма да се оправи. Ти я дърпаш надолу.

— Това не е вярно — запротестирах и размахвах ръце, сочейки към всичко наоколо, включително и Алекс. — Напомням ѝ за щастливи времена. Преди всичко това. Тя има нужда от мен. Аз съм миналото ѝ. Аз съм семейството ѝ, по дяволите!

— Ти не напомняш на Джийн за щастливи времена. Напомняш ѝ за слабост. Ето това си ти. Като те види, се сеца за гадното време в онази купчина тухли, в която сте израснали. Годишите, в които се е давала с гадостите на баща ви — Алекс пристъпи още по-близо. Миришеше на пот и цигари. Пак отстъпих, мразех се за това. Тя снижи глас: — Жените за нищо не стават. Жените са слаби.

Знаех какво прави и гърлото ми се сви. Това беше гласът на Езра и неговите думи.

— Стават само да ги чукат и да духат — продължи тя. — Нали така би казал той? А? Освен да въртят домакинството, ги бива само за две неща. Ти как мислиш, че се е чувствала Джийн? Била е на десет, когато го е чула за първи път. На десет години, Уърк. Още дете.

Не знаех какво да отговоря. Беше го казвал само веднъж, доколкото си спомнях, но и това беше достатъчно. Бяха думи, които

едно дете не би забравило лесно.

— Съгласен ли си с него, Уърк? Ти доброто момче на татко ли си? — млъкна и се наведе към мен. — Баща ти беше гаден женомразец. Ти напомняш на Джийн за него и за майка ви, за това как се е чувствала и какво е правила.

— Джийн обичаше мама — атакувах я, отстоявайки територията си. — Не се опитвай да изопачаваш нещата — аргументът беше слаб и аз го знаех. Не можех да защитя баща си и не разбирах защо се чувствах длъжен да го правя.

Алекс продължи да ме застрелва с думи.

— Ти си като камък на врата ѝ, Уърк. Ето това си ти.

— Това са твои думи — отвърнах.

— Нищо подобно — тонът ѝ беше безстрастен като погледа ѝ, в него нямаше колебание и въпроси. Огледах мърлявата веранда, но не намерих никаква помощ там, само увехнали растения и люлка, на която си представях как Алекс налива в главата на сестра ми лъжи и омраза.

— Какво си ѝ разправяла? — попитах.

— Виждаш ли, проблемът е там, че аз нищо не ѝ разправям. Тя е достатъчно умна, за да си обясни сама нещата.

— Знам, че е умна — рекох.

— Не личи да знаеш. Ти я съжаляваш и я гледаш от високо.

— Не е така.

— Не ми ги пробутвай тези — сопна ми се тя, сякаш я бях прекъснал. — Аз я преведох през този ад, аз я направих силна, дадох ѝ каквото можах и няма да позволя да прецакаш всичко.

— Не гледам сестра си от високо — почти извиках. — Аз я обичам. Тя има нужда от мен.

— Отрицанието не променя фактите. Има нужда от теб колкото от куршум в главата. Ти си самодоволен като баща си, тя го усеща. Мислиш си, че знаеш от какво се нуждае тя, сякаш би могъл въобще да я разбереш, но ето ти истината: нямаш представа от какво и от кого се нуждае сестра ти.

— А ти имаш, така ли? Знаеш от кого има нужда сестра ми? От какво се нуждае? — бях повишил тон. Обземаше ме гняв и се чувствах добре от това. Ето го врага. Можех да го видя и докосна.

— Точно така. Знам прекрасно.

— Какво? — недоумявах.

— И то не е това, което на теб ти се иска. Не са празни мечти и илюзии. Не съпруг, семейна кола комби и ежеседмични партии бридж. Не проклетата американска мечта. Тя вече ѝ изсмука силите.

Взирах се в блесналите ѝ очи и исках да си завра пръстите в тях. Те виждаха прекалено ясно колко приличам на баща си. Никога не бях имал доверие на Джийн, че сама ще намери път в живота си и тази истина, хвърлена така безпардонно в лицето ми от тази жена, която едва познавах, ме омаломощи.

— Спиш ли със сестра ми? — попитах.

— Знаеш ли какво, Уърк, да ти го начукам. Няма да ти се обяснявам. С Джийн сега сме заедно. Знаем какво искаме, а ти нямаш нищо общо с това.

— Коя си ти? — зачудих се. — Какво правиш тук?

— Разпитът приключи, задник. Искам да се разкараш.

— Какво искаш от сестра ми? — продължих да я нападам. Тя стисна юмруци до тялото си, видях как мускулите ѝ изпъкнаха. Шията ѝ се зачерви, а долната ѝ челюст помръдна.

— Трябва да си ходиш — отсече.

— Тази къща е на Джийн.

— А аз живея в нея! А сега се разкарай веднага от верандата ми.

— Не и преди да говоря с Джийн — отвърнах. — Ще я изчакам — Алекс стана още по-напрегната, но аз не отстъпих. През последните двайсет и четири часа достатъчно ме бяха разигравали. Искан да се видя със сестра си, да се уверя, че е добре. Имах нужда да ми повярва, че съм на нейна страна, че никога няма да я изоставя. По лицето на Алекс премина нерешителност. След това зад нея нещо се раздвижи, мрежестата врата се отвори и Джийн излезе на верандата. Аз я гледах глуповато.

Лицето ѝ бе бледо и подпухнало, а косата ѝ разчорлена. Очите ѝ бяха зачервени и подути.

— Просто си тръгни, Уърк — помоли тя. — Прибирай се.

След това се обърна и се скри вътре. Алекс ми се ухили триумфално и затръшна вратата в лицето ми. Хванах дървената каса, след това отпуснах ръце и усетих, че треперят. Не можех да забравя лицето на Джийн, то се носеше покрай мен като призрак. По него имаше мъка, съжаление и ужасяваща безнадеждност.

Вцепенен и невярващ, се върнах в колата си и се почувствах емоционален инвалид. Взирах се в къщата и мръсния двор и дочух свирката на приближаващия влак. Затаих дъх, за да не извикам. След това край мен настана страшен грохот и повя силен вятър.

7.

Много пъти бях чувал поговорката за този, който се смее последен, най-вече от Езра. Но не вярвах, че последният наистина се смее, че помни триумфа си и копнее за него.

Все още чувах смеха на сестра ми. Той винаги беше заразяващ, дори когато не бе разбрала съвсем шегата. Обикновено беше лек и насечен, все едно хълца по средата. Тогава устните ѝ се сливаха, после малките ѝ бели зъби се появяваха за кратко в малко нервна гримаса. Понякога се смееше гръмогласно и хъркаше през носа. Това ставаше рядко, но обичах, когато се смее по този начин, най-вече защото почнеште ли, нямаше спиране и по лицето ѝ започваха да се стичат сълзи. Веднъж, когато бяхме деца, се засмя така силно, че от носа ѝ един сопол се наду на балон, от което и двамата посиняхме от смях и усетихме, че се задушаваме. Това беше най-хубавият смях през целия ми живот. Беше преди двайсет и пет години.

Чух как Джийн се засмя за последен път. Казах една доста солена шега, нещо за трима адвокати и труп. Тя се засмя по по-тихия начин с хълцането. Тогава влезе съпругът ѝ и каза, че ще закара бавачката у тях. Никой от нас още не знаеше, че двамата са любовници. Тя го целуна по бузата и му каза да кара внимателно. Натисна клаксона, когато пое по алеята, а тя се усмихна и ми каза, че винаги го прави.

Катастрофата стана на отбивка на две мили надолу по магистралата. Колата била паркирана. Двамата били голи на задната седалка, а той сигурно е бил отгоре, защото от удара излетял през предното стъкло, а тя останала в колата. Челюстта му беше счупена, имаше сътресение, порязвания по лицето, гърдите и гениталиите, последното си беше съвсем справедливо. Момичето така и не дойде в съзнание, оттам настъпи цялата трагедия.

Полицаят ми обясни, че пиян шофьор навлязъл в отбивката прекалено бързо, загубил контрол над превозното средство и се

блъснал в паркираната кола. „Нещастно стечение на обстоятелствата“, каза той. Наистина, пълна лудост.

Джийн остана до съпруга си два месеца, докато във вестника не написаха, че седемнайсетгодишното момиче в кома е бременно. Тогава се срути. Аз я намерих, когато се опита да се самоубие първия път. Под вратата на банята течеше кървава вода и си изкълчих рамото, докато я изкъртя. Беше облечена, по-късно ми каза, че не си свалила дрехите, защото знаела, че аз ще я намеря и не искала да ме кара да се чувствам неудобно. Тези думи отвориха в сърцето ми рана, която никога нямаше да зарасне.

Езра отказа да я прати в психиатрия. Умолявах го, увещавах го, дори му крещях: щяло да опетни образа на семейството. И Джийн отиде да живее при него и мама, трима самотници в голямата къща.

Когато съпругът ѝ я напусна, взе със себе си единственото им дете. Беше прекалено депресирана, за да се съпротивлява и остави нещата така. Представи ѝ документи за попечителство и тя ги подписа. Ако нямаше дъщеря, а син, подозирам, че Езра щеше да се бори. Но Джийн имаше момиче и затова той не направи нищо.

В онази нощ тя пак опита, този път с хапчета. Беше облякла булчинската си рокля и беше легнала да посрещне смъртта на спалнята на родителите ни. След това вече отиде в психиатрия за осем месеца и там с Алекс Шифтън бяха в една стая. Върнаха се заедно. Така и не научихме нищо за нея. Двете пазеха конспиративно мълчание. Отначало любезните ни въпроси бяха любезно отклонявани. Питанията станаха по-настойчиви, тогава отпорът се втвърди. Когато Алекс каза на Езра да си гледа работата, видях, че чашата е преляла. Спряхме да питаме. Никой от нас не знаеше как да се държи с тях и в неудобството си решихме да се правим, че всичко е наред. Пълни глупаци.

Когато си тръгнах от бедняшката улица без изход, се замислих, че смехът е като дъха, не знаеш кога ще дойде последният. И се натъжих, че последният смях на Джийн е бил толкова кротък. Щеше ми се да бях казал по-смешна шега.

Опитах се да се спомня кога аз се засмях за последен път, но не се сещах за нищо друго, освен за изскочилия сопол на Джийн. Това беше велик момент. Споменът можеше да бъде като бент на река — отвориш ли го веднъж, няма затваряне. Образи и чувства преминаваха

през мен като вълни, докато карах. Виждах майка си, цялата изпотрошена на пода, после сейфа на Езра, безчувствената му надменна физиономия, триумфалната усмивка на Алекс Шифтън. Пред очите ми беше Джийн като дете, после пораснала, плуваща във ваната, докато примесената ѝ с вода кръв се разстила като прозрачен покров по пода и се протяга към стълбите. Студените ръце на жена ми по тялото ми, неизбежният образ на Ванеса Столън — потта по лицето и бедрата, стегнатите ѝ гърди, които не променяха формата си, когато се извиваше във влажните памучни чаршафи. Усещах очите ѝ, чувах как простенва гърлено името ми и си мислех за тайната, която от години не ми позволяваше да ѝ се отдам изцяло. И как подло я предадох в онова дълбоко, тъмно място, на което животът и на двама ни се промени завинаги.

Но има неща по-силни от съмнението и самообвинението. Например нуждата да те приемат, да те обичат, без да те съдят, дори когато не можеш да отвърнеш. Не спирах да се завръщам на това място, при единствения човек, който никога не ме беше предал. Правех го с ясното съзнание за болката, която оставаше след мен. Взимах всичко и не давах нищо. Тя нито питаше, нито изискваше нещо, макар че би имала право. Аз се опитвах да стоя далеч, но не успях. Знаех, че и сега ще се предам. Нуждата ми беше прекалено голяма, в мен се бе събудил звярът.

Затова се отклоних от шосето, забравих за света около мен и поех бавно по изровения път към фермата на Столън. В главата ми сякаш се включи някакво реле. Напрежението изчезна, грижите — също. Вече можех да дишам свободно и се радвах на това, сякаш бях прекарал цяла вечност под вода. Минах под сенките на високите дъбове и тънките разперени кедри, чакълът скърцаше под гумите ми. Видях сврака, сграбчила с ноктите си гущер, и се почувствах първичен, като че ли и аз принадлежах към това място. Усещането беше приятно, макар и измамно и това, което ми приличаше на шепот, си беше просто вятърът.

Взех последния завой и видях къщата на Ванеса. Стоеше на предната веранда, засенчила очи с длан и за миг ми се стори, че е усетила, че идвам. Гърдите ми се стегнаха и душата и тялото ми се развълнуваха. Тази жена ми влияеше дори по-благоотворно от мястото. Беше стройна от фермерската работа, със сламеноруса коса и очи,

които светеха като отразено във вода слънце. Ръцете ѝ бяха груби, но аз ги обичах заради това, което можеха да правят. Обичах да я гледам как сади, обичах гледката на ръцете ѝ на фона на тъмната пръст. Напомняше ми за това, което знаех като дете, че пръстта е полезна за нас и земята ни прощава. Гърдите ѝ бяха малки, а коремът плосък, трагедията не бе успяла да направи погледа ѝ мрачен и безразличен, беше си останал нежен. В ъгълчетата на очите и устата ѝ имаше малки бръчици, но те бяха без значение.

Като я видях, усетих собствената си слабост. Знаех, че никога нямаше да мога да ѝ дам това, което заслужава. За миг наистина ми пукаше, но само за миг. След това вече слизах от колата, хвърлях се в прегръдките ѝ и вече няха контрол над ръцете си, сякаш не бяха мои. Не бях сигурен дали вече бях на верандата, или още стоях на алеята. Не помня да бях направил някакво движение, въпреки това наоколо всичко се движеше. Тя се надигна към мен и аз изгубих представа за реалността. Нямаше страх и объркване, съществуваха само тази жена и светът, който се въртеше около нас като цветна мъгла.

Чух далечен звук и разпознах името си, то изгори ушите ми. После усетих как езикът ѝ го охлажда. Устните ѝ се движеха по мен — по очите, шията, лицето. Ръцете ѝ обгърнаха тила ми и придърпаха устните ми към нейните. Усетих вкус на сини сливи и започнах да я целувам още по-страстно, а тя омекна в ръцете ми. Вдигнах я и краката ѝ се заключиха около кръста ми. Последваха още движения, после вече бяхме вътре, изкачихме стълбите и се хвърлихме в леглото, което така добре познаваше силата на страстта ни. Дрехите се изпариха, сякаш изгорени от прекалено разгорещената плът. Устните ми намериха гърдите ѝ, твърдите възбудени зърна, после меката повърхност на корема ѝ. Вкусих всяка нейна част. Росата на потта ѝ, най-дълбоката ѝ същност, краката ѝ, увили се като кадифени пипала около ушите ми. Пръстите ѝ се впиха в косата ми, заплетоха се в нея, след това ме дръпнаха нагоре. Тя каза думи, които не успях да разбера. Хвана ме с грубата си длан и ме въведе в себе си. Отметнах глава. Тя гореше, беше цялата огън. Извика пак името ми, но бях се отнесъл в реалност, от която не можех да ѝ отвърна и в която отчаяно се надявах да се изгубя и никой да не може да ме намери.

8.

Лежахме, потънали в неа, сигурно часове. Нито един от нас не каза нищо, знаехме, че така е по-добре. Такъв мир душата рядко постигаше, а той беше плашлив като детска усмивка. Тя се притисна в мен, легнала на една страна, и прехвърли единия си крак върху моя. Ръката ѝ лениво се влачеше по гърдите ми и надолу по стомаха. От време на време докосваше шията ми с устни, леки като перце.

Бях я прегърнал с една ръка, притиснал длан в меката извивка на таза ѝ. Гледах въртящия се вентилатор на тавана, кафявите му витла се открояваха на фона на кремавата мазилка. През прозореца влезе вятър и ни погали като разкаяно дихание. Знаех, че това не можеше да трае дълго, тя също — никога не оставахме заедно дълго. В момента, в който заговорехме, с думите се втурваше и реалността. Познавах последователността на събитията. Винаги започваше с леко неясно притеснение, сякаш съм оставил нещо недовършено. Лицето на жена ми се настаняваше тихо и безапелационно в съзнанието ми и с леки стъпки след това пристъпваше вината. Но не вината на прелюбодееца, която изчезна отдавна, скоро след като Барбара спря да се усмихва.

Това беше различна вина, родена от тъмнината и страха в онзи вмирисан поток преди много години в деня, в който се запознахме, в който аз се влюбих и в който я предадох. Вината ме разяждаше като рак, успяваше да пробие пашкула, в който се бях увил. Тогава си тръгнах, изпълнен с омраза към себе си, че съм използвал отново единствения човек на този свят, който ме обичаше, и с желание да върна времето назад и да стана отново достоен мъж. Но точно това никога не можех да направя и ако вината беше като рак, то истината беше като куршум в челото. Щеше да ме намрази, ако знаеше. Затова винаги си тръгнах бързо, страхувайки се да погледна болката в очите ѝ, когато ѝ казвах, че ще ѝ се обадя, а тя само кимваше и се усмихваше, сякаш ми вярваше.

Затворих очи, потопих се напълно в тази кратка радост, но отвътре бях кух, а сърцето ми беше стиснато в леден юмрук.

— Пари давам да надникна в мислите ти — прошепна тя.

Сложихме начало на разговора, но все още нямаше проблем. Гласът ѝ бе започнал да ми липсва.

— Няма да ти харесат — отвърнах ѝ. Тя се подпря на лакът и ми се усмихна, аз също ѝ отвърнах с усмивка. — Тъмни, ужасни мисли — стараях се да звуча жизнерадостно.

— Нищо, ти пак ги сподели. Без пари, като подарък.

— Целуни ме — помолих я и тя го направи. Бих ѝ споделил мислите си, но само тези, които би могла да понесе. — Липсваше ми — промълвих. — Винаги ми липсваш.

— Лъжец — хвана с длан брадичката ми. — Мръсен, долен лъжец — и пак ме целуна. — Знаеш ли откога не сме се виждали?

Знаех — седемнайсет месеца и почти две седмици, всеки ден, от които за мен беше агония и упражнение в копнеж отдалече.

— Не — отвърнах. — Колко време мина?

— Няма значение — рече тя. — Остави я тази тема — видях болката в очите ѝ. За последен път бях с нея в нощта, когато майка ми почина. Все още виждах отражението на лицето ѝ в прозореца на колата ми, докато потеглях в нощта. Тогава търсех сили в себе си, за да ѝ кажа истината. Но думите ѝ ме спряха. „Не мисли за такива гадни неща“, ми беше казала тя. И аз спрях.

— Езра е мъртъв — съобщих. — Намерили са тялото му преди два дни.

— Знам. Съжалявам. Наистина.

Никога не би повдигнала въпроса. Ето още нещо, по което се различаваше от всички останали. Но тя винаги си е била такава. Не притискаше и не си връше носа, не се интересуваше от подробности. Ванеса живееше за мига, винаги ѝ бях завиждал за това. То означаваше сила.

— Как го понася Джийн?

Тя беше първата, която попита за това. Не как се е случило. Не как аз го понасям. Мислеше за Джийн, защото знаеше, че е най-голямата ми грижа. Потръпнах от дълбочината на проникателността ѝ.

— Боя се за Джийн — споделих. — Тя отиде доста далеч и не знам дали бих могъл да я върна — разказах ѝ сблъсъка си с Алекс. И как Джийн след това излезе на верандата. — Тя ме изостави, Ванеса,

вече не знам коя е. Мисля, че е в беда, но не ми позволява да ѝ помогна.

— Никога не е прекалено късно. За всичко се отнася. Трябва просто да ѝ протегнеш ръка.

— Направих го — отвърнах.

— Може би само си мислиш, че си го направил.

— Казах ти, че го направих.

Почувствах силата на думите си чак след като излязоха от устата ми и не можех да си обясня откъде се бе събрал толкова гняв в тях. За Джийн ли говорехме, или за Ванеса? Тя седна в леглото по турски и се загледа в мен.

— По-кратко, Джаксън — каза. — Просто си говорим.

Ванеса никога не ме наричаше Уърк. Винаги използваше първото ми име. Веднъж я попитах защо и тя ми каза, че за нея никога не бих могъл да бъда „работа“. Казах ѝ, че хитро го е измислила и че е най-милото нещо, което съм чувал. Все още помня начина, по който изглеждаше тогава. През прозореца влизаше обилна слънчева светлина и за първи път забелязах, че вече не е момичето, което познавах някога, че времето и тежката работа са оставили следите си върху нея. Но не ми пукаше.

— Права си, просто си говорим. Е, ти как си? — попитах я.

Лицето ѝ се смекчи.

— Сега отглеждам екологично чисти храни — и добави: — Насочвам целия бизнес в тази посока. Ягоди, боровинки, всичко. Хората са полудели по това напоследък. Печели се добре.

— Значи си добре, така ли?

Тя се засмя.

— Не, разбира се. Банката все още ме преследва всеки месец, но започвам да изгазвам с тези екологично чисти храни. Те ще обърнат ситуацията. Но тази ферма все на моите ръце ще чака. В това може да си сигурен — разказа ми още за екологичното земеделие, за стария си трактор и стария си камион, който имал нужда от нова трансмисия. Говореше ми за плановете си, а аз я слушах. По едно време стана и донесе две бири от кухнята.

Ванеса беше за мен глътка свеж въздух. Тя живееше в ритъма на природата, докосваше живата земя всеки ден. А аз бях градско момче.

— Дяволска работа е времето, да знаеш — заговори тя, докато ми подаваше бирата. Седна пак в леглото с възглавница в скута си. Над лявото ѝ око висеше кичур коса. Попитах я какво иска да каже. — Мислех си за нашите семейства — обясни ми. — Възходът и падението на фамилните богатства.

Отпих от бирата си.

— И какво за тях?

— Ами луда работа. Само си помисли къде е било семейството ти в края на Гражданската война?

Тя много добре знаеше отговора, бяхме говорили за това много пъти. Моят прародител пет поколения назад е бил пехотинец от Пенсилвания, сполетян от лошия късмет да го прострелят в стъпалото. Бил пленен и вкаран в затвор на Конфедерацията в Салисбъри, където останал няколко седмици, преди да умре от дизентерия. Бил погребан в един от масовите гробове, в които почиват общо единайсет хиляди войници на Севера. Това станало в края на войната. Когато узнала за смъртта му, жена му вече била бременна, но тръгнала за Салисбъри. Само че никой не знаел къде е гробът му, костите му се били изгубили сред костите на останалите хиляди безименни души. Казват, че това я съсипало. Дала последните си пари на лекаря, който изродил прапрадядо ми и умряла две седмици по-късно. Често си мислех за нея и се чудех дали със смъртта ѝ от семейството ни не си беше отишла и последната капчица страст.

Умряла от разбито сърце. Боже мой! Какво нещо!

Синът ѝ бил прехвърлян от семейство в семейство и прекарал по-голямата част от живота си в риене на фъшкии по чужди плантации. Прадядо ми продавал лед през лятото и чистел печките на богатшите през зимата. Синът му бил пияница и нехранимайко, който биел баща ми ей така, за забавление. Семейство Пикънс били много бедни и третирани като пълни боклуци в този окръг, докато не се появил Езра. Той променил всичко.

Семейство Столън било точно обратното. Преди двеста години тази ферма имала над хиляда акра земя, а фамилията била влиятелна в окръг Роуън.

— В това легло има много история — подхвърлих.

— Да — кимна тя. — И много любов — замълчах, но тишината говореше красноречиво вместо мен, разказваше стара приказка. Тя ме

обичаше и в добрите си дни знаеше, че и аз я обичам. Проблемът беше защо не можех да си го призная. Това тя не го разбираше, а аз бях прекалено засрамен, за да ѝ обясня. Карахме го така в ужасна неопределеност, нямаше за какво да се хванем в студените дълги нощи. — Защо си дошъл, Джаксън? — запита ме тя.

— Имам ли нужда от повод? — отвърнах ѝ гузно.

— Не — прошепна тя прочувствено. — Никога.

Хванах дланта ѝ и тя ме стисна за ръката.

— Дошъл съм да те видя, Ванеса.

— Но не и да останеш.

Мълчах.

— Никога не оставаш — продължи тя и видях в очите ѝ сълзи.

— Ванеса...

— Не го казвай, Джаксън. Недей. Говорили сме за това. Знам, че си женен. Не знам какво ме прихваща. Не ми обръщай внимание.

— Не е там проблемът — отговорих.

— Тогава какво? — попита тя и по лицето ѝ се изписа такава болка, че загубих ума и дума. Сбърках, че дойдох. Ужасно много сбърках.

Опита се да се засмее, но смехът ѝ секна по средата.

— Хайде, Джаксън, кажи ми — настоя. Не можех. Взира се дълго в очите ми, а аз гледах как пламъкът изтлява от лицето ѝ и на негово място отново се настанява примирението. Целуна ме, но безстрастно.

— Отивам в банята — и се изправи. — Да не си посмял да си тръгнеш.

Гледах я как крачи гола и боса през стаята. Обикновено влизахме заедно под душа и тялото ѝ оживяваше под насапунисаните ми длани.

Допих си бирата и се отпуснах уморено на леглото, заслушан в птиците навън. Чух душа в банята да потича и си представих лицето на Ванеса, вдигнато нагоре към падащата вода, идваща директно от кладенеца. Сигурно кожата ѝ попиваше свежестта му. Исках да ѝ измия косата, но вместо това станах и слязох долу. В хладилника имаше още бира, взех си една и отидох на предната веранда. Почувствах се добре, когато слънцето стопли кожата ми и изсуши потта. Фермата се простираше до редицата дървета на хоризонта, предположих, че пред мен са засадени ягоди. Подпрях се на колоната и затворих очи под ветреца. Не чух кога Ванеса е слязла.

— О, Боже! Какво е станало с гърба ти? — тя бързо излезе на верандата. — Сякаш някой те е ударил с бухалка — леко ме докосна и проследи синината ми.

— Паднах от едни стълби — обясних ѝ.

— Пиян ли беше?

Засмях се.

— Май малко.

— Трябва да внимаваш, Джаксън. Можеше да се убиеш.

Не знам защо я излъгах. Просто не исках да ѝ казвам цялата истина. Тя си имаше достатъчно проблеми.

— Нищо ми няма.

Взе бирата от ръката ми и отпи. Беше се обвила в хавлиена кърпа, косата ѝ още бе мокра. Искаше ми се да я прегърна и да обеща, че никога няма да я пусна. Искях да ѝ кажа, че я обичам, че мога да остана в прегръдките ѝ за цял живот. Но вместо това преметнах нелепо ръка през рамото ѝ, жестът беше като от чужд човек.

— Обичам това място — казах ѝ, тя не коментира думите ми. Това беше най-смелият опит, на който бях способен, да споделя истината за чувствата си към нея и тя по някакъв несигурен начин го знаеше. Но действителността не беше толкова проста.

— Гладен ли си? — попита и аз кимнах. — Да отидем да хапнем — влязохме в кухнята, по пътя тя взе един халат от сушилнята. — Обуй си панталоните. Можеш да правиш каквото си искаш гол, само не и да сядаш така на масата ми — и ме плесна по задника, докато минавах покрай нея.

Масата ѝ беше дървена, с кръстосани крака, още от XIX век. Имаше драскотини и вдлъбнатини. Седнахме зад нея да ядем шунка и сирене и да си говорим незначителни неща. Изпих още една бира. Разказах ѝ за сейфа на Езра и липсващото оръжие. Тя се поколеба за минута и след това ме запита как е умрял. Казах ѝ, че са му пуснали два куршума в главата и тя се извърна към прозореца.

— Чувстваш ли се по-различно? — попита ме накрая.

— Не те разбирам.

Тогава ме погледна.

— Животът ти по-различен ли стана, след като Езра вече го няма? — не знаех какво има предвид и ѝ го казах. Тя помълча известно

време и аз осъзнах, че се чуди дали да ми обясни. — Щастлив ли си сега? — зададе въпроса най-сетне.

Свих рамене.

— Може би, не знам. Не съм се замислял за това — в очите ѝ се четеше нещо странно. — Какво целиш, Ванеса?

Тя въздъхна.

— Не мисля, че живееш собствения си живот, Джаксън, и това отдавна е така.

Замръзнах и се напрегнах.

— А чий живот живея тогава?

— Знаеш чий — гласът ѝ беше нежен и тя се сви, сякаш се притесняваше, че мога да я ударя.

— Не, Ванеса, не е така — вече се ядосвах, а не знаех защо, не исках и да знам. Отрицанието беше оръжие, то убиваше истината, правеше ума безчувствен, а аз бях пристрастен към него. Част от мен го признаваше, но същата тази част знаеше и какво има тя предвид, но аз се опитвах да заглуша този глас. Защото от него болеше.

— По дяволите, Джаксън. Опитвам се да помогна.

— Така ли? — попитах. — И на кого — на себе си или на мен?

— Не е честно — повиши леко глас. Знаех, че е права, но не ми пукаше. Казваше ми истини, които не исках да знам. — За теб се тревожа, винаги така е било.

— По дяволите, Ванеса. Притискаш ме прекалено силно. Никога не съм искал да стане така, то просто си стана.

— Ето това ти е проблемът.

Взрях се в нея.

— Нещата не се случват просто така. Правим избори независимо дали го осъзнаваме, или не. Ти можеш да промениш света, Джаксън. Езра е мъртъв. Не го ли чувстваш?

— Ето пак се върнахме на Езра — отбелязах аз.

— Никога не сме се освобождавали от него. И това също е проблем. Ти не можеш да се освободиш от него. Живееш неговия живот повече от двайсет години и въобще не си даваш сметка за това.

Не разбирах за какво ми говори и в този миг лицето ѝ се преобрази. И тя беше като всички, в края на краищата.

— Не. Не е вярно.

— О, да — опита се да хване ръката ми, но аз се отдръпнах точно на време.

— Изобщо не е вярно, мамка му! — извиках.

— Защо се ожени за Барбара? — попита тя със стоическо спокойствие в гласа.

— Какво?

— Защо Барбара? Защо не аз?

— Не знаеш какво говориш.

— Много добре знам. И винаги съм знаела.

— Говориш безсмислици — гледах я как става от мястото си, опряла длани на масата, която бе изхранила поколения от рода ѝ. Наведе се към мен и забелязах, че ноздрите ѝ се разширяват.

— Чуй ме хубаво, Джаксън, защото, кълна се в бог, че повече няма да го кажа. Но имам нужда да го излея. Преди десет години ми каза, че ме обичаш. И наистина беше така. След това се ожени за Барбара. Сега аз искам да ми обясниш защо.

Отдръпнах се със стола назад, усетих, че се задействат защитните ми инстинкти, но не можех нищо да направя. Скръстих ръце на гърдите си, сякаш за да предпазя сърцето си. Главата ми се цепеше, затова потрих слепоочия, но внезапната болка отказваше да си отиде.

— Ожени се за Барбара, защото Езра ти каза да го направиш — удари длани в масата и ми се стори, че чувам чупене на кости. — Признай си го поне веднъж, Джаксън, и повече няма да го спомена. Ти живееш живота на Езра, следваш неговите избори. Барбара е от видно семейство, тя е ходила в правилните училища, има правилните приятели. Така е. Признай си го, по дяволите, Джаксън, бъди мъж!

— Не! — извиках и рязко се изправих. — Няма да призная, защото не е вярно — извърнах се от масата и се затичах нагоре, за да си взема останалите дрехи и ключовете. Тя грешеше и аз отказвах да я слушам. Гласът ѝ ме последва.

— Ами децата? — извика. — Винаги си искал деца!

— Млъквай, Ванеса! — гласът ми затрепери, като го казах. Знаех, че не го заслужава, не можех да се насиля да ѝ крещя достатъчно силно.

— Чия идея беше? А? Чия идея, Джаксън? Непрекъснато говореше за много деца! Винаги си планирал пълна къща, истинско

семейство, а ти да бъдеш бащата, който искаше Езра да бъде. По дяволите, Джаксън. Не бягай от това. Прекалено важно е!

Не ѝ отвърнах. Ризата ми беше на пода, намерих ключовете си под леглото. Обух си обувките на босо. В къщата беше горещо и задушно. Трябваше да си тръгвам. Въобще не трябваше да идвам.

Ванеса ме чакаше в подножието на стълбището.

— Не си тръгвай! — помоли ме тя. — Не по този начин.

И погледът, и гласът ѝ бяха нежни, но така нямаше да стане.

— Пусни ме да изляза — исках да се махна оттук. Тя застана на първото стъпало и ми препречи пространството. Погледнах надолу и видях пътя в косата ѝ, светлите лунички по носа, очите ѝ, препалено широко отворени, за да излъчват невинност.

— Моля те — шепнеше. — Моля те, Джаксън, извинявай. Връщам си думите назад. Моля те, не си отивай.

— Дръпни се, Ванеса — болката, изписана на лицето ѝ, ме прорязва, но не можех да остана. Това беше нейна битка, не моя.

— Джаксън, моля те. Мина много време. Не мога да те изгубя отново. Остани. Изпий още една бира — тя се протегна към ръката ми.

Стълбището се люлееше, не можех да овладея дъха си, а не знаех какво ми става. Имах нужда от въздух, да изляза. Дръпнах си ръката от нейната и минах през нея.

— Не трябваше да идвам — така силно блъснах вратата с мрежата, че тя се удари във външната стена.

Усетих я, че върви зад мен, чух стъпките ѝ на верандата и после по чакъла. Дишаше тежко и знаех, че ако се обърна, ще я намеря разплакана. Затова не се обърнах. Продължих напред и тя ме настигна до колата.

— Не си отивай — умоляваше ме.

Не се обърнах. Сложи ръка на рамото ми, а другата отстрани на шията ми, която още гореше. Облегна лице на гърба ми и аз се поколебах. Не исках нищо повече на този свят от това да остана, но тя искаше прекалено много. С истината не бяхме приятели.

— Моля те, не ме карай да прося — промълви, а аз знаех колко много ѝ костват тези думи. Но не се обърнах. Не можех — само един поглед към нея и щях да остана. Исках го, ето това ме убиваше. Никога нямаше да си тръгна от нея, ако беше възможно, но се нуждаех от гнева си, не можех да се откажа от него.

— Съжалявам, Ванеса. Въобще не трябваше да идвам.

Тя не се опита повече да ме спре и аз се качих в колата. Потеглих, без да я поглеждам. Карах прекалено бързо и гумите танцуваха по чакъла. Сведох очи и не ги вдигнах, докато не стигнах почти до завоя. Тогава я видях в огледалото, на колене в прахта, с лице заровено в грубите ѝ фермерски ръце. Изглеждаше малка. Изглеждаше смазана.

Гневът ми се оттече и се разтресох до дъното на душата си. Тя беше единствената жена, която някога бях обичал, а ето какво ѝ давах аз — само шепа зацапани с прах сълзи.

9.

Спрях се на павирания път, чувствах се виновен, все едно съм стъпил върху паднало от гнездото птиче. Мисълта за току-що случилото се ми беше непоносима, но вече се беше загнездила в мен и не можех да я отпъдя. Усещах сълзите ѝ, пръстите ѝ, които толкова нежно ме докосваха по шията, притиснатата ѝ до гърба ми буза. Потърсих нещо солидно, за да се хвана: волана, таблото, часовника, който показваше, че минава четири. Поех дълбоко дъх и включих пак колата на скорост. След това си спомних за детектив Милс и нашата среща в три часа. Бях забравил за нея, докато изневерявах на съпругата си и съсипвах жената, която обичам.

Натиснах газта. Пътят под мен се размаза в еднородна черна лента. До ушите ми достигна песен от радиото и се зачудих кога съм го включил. Натиснах копчето му, а отстрани преминаваха хълмове като парад и се изнизваха земеделски ниви. Като влизах в града, покрай мен се заредиха къмпинги за каравани и търговски алеи. Миришех на секс от километри. Обадох се вкъщи да видя дали Барбара се е прибрала и затворих, когато вдигна. Гласът ѝ беше сладък като захарен сироп, поколебах се дали да ѝ отговоря, за да видя дали няма да се вкисне. Но ако станеше така, щеше да вкисне и мен с въпроси, на които не бях готов да отговарям. Имах нужда да се успокоя, да се стегна. Да охладя страстите.

В кантората влязох под душа на Езра, за да отмия греха от плътта си и се зачудих колко ли често и той го е ползвал по същото предназначение. Реших, че вероятно никога. Езра обичаше жените, но не познаваше вината. Дали не му завиждах за това? Не. Подхранвах вината си, защото наличието ѝ предполагаше наличие и на душа. Като излизах, вдигнах среден пръст към сейфа на Езра. Да го начукам на всички. Имах нужда от малко време за себе си. Може би все пак ще си взема куче.

Излязох и точно когато стигах до колата си, улових движение с периферното си зрение. Извърнах се рязко.

— Видях колата ти — беше Дъглас, районният прокурор. Изглеждаше уморен. Очите му бяха подпухнали, а носът — с цвят на старо вино. Погледна ме странно и се зачудих дали не е пиян. — Не отговори на почукването ми, затова изчаках.

Мълчах. Незнайно защо сърцето ми отказваше да започне да бие по-бавно. Той прекоси двата метра, които ни разделяха и се спря точно преди да влезе в личното ми пространство. Огледа мократа ми коса и мърлявите дрехи. Усетих, че страните ми пламват и не мога да овладеем изчервяването. Трудно ми беше да излъжа Дъглас.

— Всичко наред ли е? — попита той и пхна парче дъвка в устата си.

— Да — едвам събрах сили да отговоря. — Да — знаех, че се повтарям.

— Питам, защото току-що разговарях с детектив Милс. Каза, че се моли да си мъртъв, защото само това извинение би приела — очите му излъчваха студена светлина, не блестяха и осъзнах, че това е официалният му поглед за съдебната зала. — Мъртъв ли си?

— Почти — отвърнах и се опитах да се усмихна, но не се получи. — Виж, съжалявам за срещата с Милс. Имах си причини.

— И би ли ги споделил с мен? — Дъглас стана заплашителен, дори без да пристъпва.

— Не — не обърна внимание на гнева в гласа ми. Бръкна с ръце в джобовете си и се взря в мен. Опитах се да му пробутам покерджийското си изражение, адвокатската си поза, но ми беше трудно да го направя в кантората на мъртвия си баща. Нямах представа какво вижда в мен, но знаех, че не е спокойната и овладяна физиономия, която репетирах пред огледалото.

— Ще ти кажа нещо, Уърк, и искам добре да ме чуеш — не трепнах. — Това е последното нещо, което мога да ти кажа като приятел. Добър съвет е, затова по-добре го приеми — млъкна, сякаш изчакваше да му благодаря и въздъхна, когато не го направих. — Не се бъзикай с Милс — посъветва ме той. — Говоря ти сериозно. Тя е ядосана и нервна. А това я прави най-опасния човек в обкръжението ти.

Усетих през мен да минава ужасна ледена тръпка.

— Какви ги говориш, Дъглас?

— Нищо не съм ти казал. Този разговор не се е състоял.

— Заподозрян ли съм? — попитах.

— Онзи ден ти казах, че всички са заподозрени.

— Това не е отговор — отвърнах.

Дъглас опъна рамене и огледа празния паркинг, вдигна очи към очертанятията на покривите, след това отново ги впи в моите и стисна устни.

— Езра беше богат човек — отбеляза той, сякаш това обясняваше всичко.

— Е? — не го разбрах.

— За бога, Уърк — раздразнението си личеше по тона му, той пое дълбоко дъх, за да успокои нервите си. — Милс търси мотив и преглежда обичайните заподозрени. Предполагам, че Езра е имал завещание.

— Стига бе! — възкликнах. — Майтапиш се, нали?

— Барбара има скъпи прищевки, а практиката... — той млъкна и сви рамене.

— Моля ти се, Дъглас!

— Просто изговарям очевидното, не е ли така? Ти си великолепен тактик, Уърк. Имаш един от най-острите юридически умове, които някога съм виждал. Бива те дори в съдебната зала. Но не си велик. Повече няма да поемаш дела за обезщетения и не би целувал задници, за да спечелиш голям клиент. А точно това изгради практиката ви и направи Езра богат. Адвокатската практика е бизнес. Дори Милс го знае и понеже не е вчерашна, е разбрала, че твоята никак не е цветуща. Виж, знам, че не си убил баща си. Просто не давай на Милс поводи да те разследва. Помагай й, за бога. Не се дръж като проклет идиот. Дай й каквото иска и си гледай живота. Това не е висша математика.

— Това е тъпа математика!

— Едно плюс едно е две. Прибави шест или седем нули и математиката става още по-привлекателна.

Бях поразен от думите му, лицето му излъчваше напрежение, все едно можеше да ме разреже и да ми предскаже бъдещето по вътрешностите.

— Езра имаше много нули — заключи той.

Вътрешностите ми потрепнаха, сякаш вече се намираха между дебелия му месести пръсти.

— Милс говорила ли е за това с теб? — попитах, защото наистина ми беше необходимо да знам.

— Не толкова подробно — призна районният прокурор. — Но не трябва да си гений, за да се сетиш къде се реят мислите ѝ. Затова помогни си сам, подчини ѝ се, дръж се като мъж и след това си гледай живота.

— А Милс информира ли те, че снощи някой се опита да ме убие? — попитах.

Той се намръщи, че го прекъснах.

— Може и да ми е споменала нещичко.

— И?

Дъглас сви рамене и отклони поглед.

— Тя не ти вярва.

— Ти също — произнесох аз неизречената му мисъл.

— Тя е детективът — рече той безизразно.

— Според теб си измислям, нали?

— Вече не знам в какво да вярвам. Какво клише!

— Някой бутна стола от върха на стълбището, Дъглас. Ако не е искал да ме убие, със сигурност е искал да ме нарани.

— И според теб това има връзка със смъртта на баща ти?

Спомних си за сейфа и липсващото оръжие.

— Може би. Възможно е.

— Трябва да знаеш, че Милс не вярва и думичка от това. Според нея нарочно предизвикваш хаос и объркваш разследването. Ако мислех, че ти си го направил, казвам — ако се правя на адвокат на дявола, тогава ще съм склонен да се съглася с Милс. Това е законът на Окам, Уърк. Най-простото обяснение обикновено е вярното.

— Това са глупости, Дъглас. Някой се опита да ме убие.

— Дай на Милс алиби, Уърк, и каквото там още иска. Нека тя си го провери и да се приключва.

Замислих се какво ме караше Дъглас да разкажа. И почти чух звука от чупещ се под ужасна сила врат.

— Ти знаеш какво се случи онази вечер, Дъглас — това беше изявление, епична реплика.

— Знам, че майка ти загина при нещастен случай, но това е всичко, което знам — в гласа му нямаше състрадание.

— Не е достатъчно — настоях.

— Така е, Уърк, не е. Защото в същата нощ изчезна и баща ти, а доколкото Милс знае, ти и Джийн сте последните, които сте го видели жив. Това е важно, никой няма намерение да засяга наранените ти чувства. Баща ти е убит. Тя разследва убийство. Затова говори с нея.

Стори ми се, че ако произнесе още веднъж „убийство“ или „убит“, аз самият ще го убия. Нямах нужда да ми напомня. Всеки път, като затворех очи, виждах оголената кост от челюстта на баща ми, дори в момента се опитвах да отпъдя картината на останките му под ножовете и трионите на съдебните лекари в „Чапъл Хил“.

Дъглас не помръдваше. Мълчанието след последните му думи изискваше отговор, но аз не вдигах очи. Искаше да изкашлям спомена за тази нощ като някакъв кървав тумор, който Милс да препарира, нареже ѝ обсъжда с другите полиции на кафенце и цигарки. Същите, с които се срещах всеки ден в съда. Знаех какво представлява извратеното им воайорство — бяха видели всичко, но жадуваха за още и още. Знаех как обсъждат жертвите на изнасилвания пред съдебните зали, как разглеждат фотографии и ровят в съдбите на хората, за да спечелят титлата „Най-забавно ченге на деня“. Чувал съм ги да се шегуват със смъртта на другите: Боля ли? Тя молеше ли те? Жива ли е била, като са я чукали? Била ли е в съзнание, когато ножът е пробол бялата ѝ кожа? Той подозирал ли е нещо? Чух, че се е напикал.

Мрачен фарс, трагедия, изградена по болката на жертвите от различните градчета в окръга. Но този път ставаше въпрос за моята болка, моето семейство, моите тайни.

Видях мама в подножието на стълбището, очите ѝ бяха широко отворени, по устата ѝ бе избила кръв, а шията ѝ беше гротескно извита. Видях всичко: червената рокля, която носеше, положението на ръцете ѝ, пантофката като на Пепеляшка, захвърлена на стълбището. Споменът беше жесток, прерязваше ме на две, но ако вдигнех очи, можех да видя Езра на върха на стълбите, а това щеше да е още по-лошо. Не бях готов за това. Не можех да го направя. Не отново. Защото ако погледнех зад Езра, щях да видя Джийн. Щях да видя какво ѝ причини онази вечер, застиналия като маска на лицето ѝ ужас, който още ме преследваше в сънищата ми. По лицето ѝ бе изписан страх, гняв, животинско изражение, което я правеше друг човек. Това бе лице на непозната, способна на убийство, а това сега ме ужасяваше повече

от всеки друг път. В какво се бе превърнала сестра ми онази вечер? И дали я бях изгубил завинаги?

Ако разговарях с Милс, всичко щеше да се върне. Полицейският й инстинкт щеше да я накара да любопитства и бърника в спомените ми, докато стигне до същината им. Можеше да види неща, които не мога да понеса.

— Няма проблеми — обещах на районния прокурор. — Ще говоря с нея.

— На всяка цена — настоя той.

— Не се тревожи — отключих колата си, отчаяно исках да избягам. — Благодаря ти за загрижеността — казах, но сарказмът ми не стигна до него. Влязох в колата, ала той сложи ръка на вратата в опит да ме спре.

— Между другото — подметна, — ти какво прави в нощта, в която Езра изчезна?

Опитах се да издържа на погледа му.

— За алиби ли ме питаш? — поинтересувах се, сякаш се шегуваше. Не му отговорих, а се засмях, но смехът ми изкънтя на кухо. — Като приятел или като районен прокурор?

— Може би по малко и от двете — отвърна.

— Странен човек си ти — рекох.

— Зарадвай ме — предложи той.

Исках да се махна оттам, да избягам от въпросите и студения му поглед. Затова направих това, което всеки на мое място би направил: излъгах.

— Бях си вкъщи. В леглото. С Барбара.

Той се усмихна леко.

— Не беше толкова трудно, нали? — попита ме.

— Не — изненадах се. — Въобще не беше трудно.

Той се усмихна по-широко и видях, че между зъбите му е заседнала храна, нещо кафяво.

— Добро момче — похвали ме в опит да звучи по-приятелски, но всъщност прозвуча покровителствено. Опитах се да му върна усмивката, но не можах. Успях само да кимна, но дори и това ми беше мъчително. Той не беше сигурен в мен. Познавах по очите му. Възможно ли е аз да съм убил Езра? За него това си беше сериозен въпрос и той се опитваше да провери алибито ми. Сигурен бях, че го е

обсъждал с Милс. Случаят беше в неговия район и беше получил публичност, не би се задоволил да остане в периферията. Затова ме излъга и аз го излъгах, а това означаваше само едно. С приятелството ни беше свършено, независимо дали Дъглас го искаше, или не. Утре можеше да обеси някого заради смъртта на баща ми, но за мен нямаше връщане назад. Мостът беше изгорен.

Той си тръгна и аз се загледах в широкия му гръб, докато се отдалечаваше през паркинга към очукания си шевролет седан. Влезе в него и отпътува. Не се обърна назад и аз осъзнах, че той също е наясно. Смъртта на Езра беше като изпусната в барутен погреб клечка кибрит, в момента тлееше, но беше въпрос на време да предизвика експлозия. Чудех се какво още ще взриви.

Запалих колата си, но оставих прозореца отворен. Вятърът, който влизаше през него, изсуши косата ми, изпуших и няколко цигари, за да премахна миризмата на сапун. Все още виждах лицето на Ванеса под следобедното слънце. То щеше да ме крепи. Как започна, а как свърши. Не че щях да ѝ го кажа, когато следващия път се поддам на слабостта си и отида да потърся спасение в нежните ѝ прегръдки.

Произнесох името ѝ веднъж и погребях спомена дълбоко в себе си.

Беше почти шест часа, когато се прибрах вкъщи. Знаех, че нещо не е както преди в мига, в който пристъпих прага. Въздухът бе ароматизиран от свещи, от уредбата се носеше лека музика. Барбара ми извика от кухнята, отвърнах ѝ, докато оставях сакото си на облегалката на един стол, после тръгнах бавно по посока на гласа ѝ. Тя ме посрещна на вратата на кухнята с чаша изстудено бяло вино, вероятно шардоне, което струваше цяло състояние. На лицето ѝ имаше фалшива усмивка, беше облечена в малка черна рокля.

— Добре дошъл вкъщи, скъпи — приветства ме тя и ме целуна. Устните ѝ се разтвориха и усетих върха на езика ѝ. Не си спомнях кога за последен път ме е наричала „скъпи“, когато за последно ме целуна така, беше мъртвопияна. Притисна се към мен, аз погледнах надолу и видях как от натиска гърдите ѝ изскочиха от деколтето. Обви ръце около кръста ми.

— Пияна ли си — попитах, без да се замисля.

Тя не трепна.

— Не съвсем — отвърна, — но още две чаши и може да ти излезе късметът — потри се в мен и ме накара да се почувствам малко неудобно. Сякаш бяха нарушили неприкосновеността ми. Погледнах над главата ѝ и видях тенджерите, които къкреха на печката.

— Готвиш? — изненадах се. Барбара рядко готвеше.

— Телешко „Уелингтън“ — съобщи тя.

— Какъв е поводът?

Тя отстъпи и остави виното си на плота.

— Искам да се извиня за начина, по който се държах снощи. Беше тежък момент за теб, направо ужасен, а аз можех да ти дам повече подкрепа — сведе очи, но аз ней повярвах. — Трябваше, Уърк. Трябваше да бъда до теб.

Барбара не ми се беше извинявала от години за нищо. Бях като ударен от гръм.

Хвана ръцете ми и ме погледна с фалшива загриженост.

— Добре ли си? — запита. Предположих, че има предвид падането. — Знам, че трябваше да дойда в болницата, но все още ти бях бясна — нацупи устнички и знаех, че според нея това би трябвало да оправи нещата. Обърна се, преди да успея да отговоря и пак грабна чашата си. Половината от съдържанието ѝ изчезна в гърлото ѝ на една глътка и спокойствието ѝ вече не изглеждаше така истинско. Обърна се пак с лице към мен и се облегна на мивката с блеснали очи. — Е — започна, но гласът ѝ прозвуча неестествено силно, — как мина денят ти?

За малко да се изсмея. И за малко да я зашлевя, за да видя какво изражение ще се появи на красивото ѝ лице. Снощи някой се бе опитал да ме убие, а тя не дойде в болницата. Правех любов със самотна и крехка жена, след това смазах духа ѝ в прахта по причини, които бях прекалено страхлив да осъзная. Баща ми е мъртъв с два куршума в главата, а районният прокурор иска да знае къде съм бил в нощта, в която е умрял. Наистина искам да изтрия фалшивата усмивка от лицето ѝ, което според мен означава, че бракът ми е в беда. А сестра ми, която бях предал по всички възможни начини, ме мрази. А най-лошото е, че същата тази сестра, която обичам, според мен е убила баща ни.

— Добре — бях кратък: — Денят ми мина добре. А твоят?

— Също — отговори тя. — Седни. Вестникът е на масата. Вечерята ще е готова след половин час.

— Ще отида да се преоблека — излязох от стаята с омекнали крака. Подпирах се, докато се движех, по стената, после по перилата на стълбището. Кое от всичко това беше реално? Кое имаше значение? Ако се върнех в кухнята с лайно в устата дали щеше да ме целуне и да каже, че имам вкус на шоколад?

Плиснах вода на лицето си и се преоблякох в спортни панталони и памучно поло, което Барбара ми беше подарила за Коледа преди няколко години. Погледнах се в огледалото и се учудих колко уравнивесено, спокойно и неуязвимо изглежда лицето ми. Усмихнах се на отражението си и илюзиите се разбиха. Спомних си какво ми беше казала Ванеса.

Барбара все още беше до печката, когато се върнах в кухнята. Чашата ѝ пак беше пълна. Усмихна се, когато и аз си налях. Без да каже нищо, чукна чашата си в моята и отпи.

— Още десет минути — съобщи. — Ще те повикам, когато е готово.

— Искаш ли да сложа масата? — попитах.

— Аз ще се погрижа. Ти си почини.

Тръгнах към всекидневната и мекия пухкав диван. Десет минути звучеше добре.

— Дъглас се отби — обяви жена ми. Спрях и се обърнах.

— Какво?

— Да, обясни, че е рутинно посещение. Да поговорим за нощта, в която изчезна Езра.

— Рутинно — повторих.

— Да попълни празнините, така каза. На формулярите си.

— Формулярите.

Тя ме погледна въпросително.

— Защо повтаряш думите ми? — запита.

— Така ли правя?

— Да. Почти всички.

— Извинявай. Не забелязах.

— Честно, Уърк — тя се засмя. — Понякога го правиш — обърна се към печката с дървена лъжица в ръка. Стоях като закован и смътно осъзнавах, че вцепенението ми ставаше нормално състояние.

— Ти какво му каза? — попитах накрая.

— Истината — отвърна. — Какво друго?

— Разбира се, че истината, Барбара, но какво по-точно?

— Не ми дръж тон, Уърк — сопна се тя. — Опитвам се... — млъкна и размаха дървената лъжица, сочейки разхвърляната кухня. Жълти капки паднаха на плота и аз се загледах в тях, защото няха сили да срещна очите ѝ. Когато най-накрая успях да я погледна, видях, че е покрила устата си с длан и в сведените ѝ очи блестят сълзи. Друг на мое място щеше да отиде при нея и да я прегърне, но душата ми вече бе натежала от лъжи.

Поставих я в трудна ситуация за около минута, но тя се съвзе.

— Какво му каза? — попитах пак, но този път по-нежно.

— Малкото, което знам. Ти никога не споделяш с мен — гласът ѝ беше тих. — Казах му, че след като си отишъл в болницата с... — замълча, не можеше да довърши изречението, за малко да каже „с трупа на майка ти“ — с майка ти, си се върнал в къщата на баща ти, а след това си дошъл тук, колко разстроен си бил и Джийн също — пак сведе очи. — Как двамата сте се скарали.

— Аз ли ти разказах това? — прекъснах я.

— Не и защо сте се скарали. Без подробности. Само че сте се скарали за нещо. Беше много разстроен.

— И какво друго?

— Господи, Уърк! Какво е това?

— Просто ми кажи, моля те.

— Няма друго. Искаше да знае къде си бил онази нощ и аз му казах, че си бил тук. Той ми благодари и си тръгна. Това е.

Слава богу! Но трябваше да я проверя. Трябваше да съм сигурен.

Придадох си небрежен вид.

— Би ли се заклела, че съм бил тук цялата нощ? Би ли свидетелствала за това?

— Плашиш ме, Уърк.

— Няма от какво да се плашиш — уверих я. — В мен просто заговори адвокатът. Знам какво могат да си помислят някои хора, затова е най-добре да сме наясно.

Тя се приближи и се спря на вратата на кухнята. Все още държеше дървената лъжица. Очите ѝ бяха много спокойни. Сними глас, сякаш за да придаде на думите си специално значение.

— Щях да знам, ако си излизал — започна тя и нещо в изражението ѝ ме накара да се зачудя дали знаеше истината. Че бях излизал. Че часове наред бях плакал на рамото на Ванеса, преди да се върна в леглото ни час преди зазоряване, уплашен до смърт, че ще я събудя.

— Ти беше тук. С мен. Няма съмнение в това.

Усмихнах се с надеждата, че този път лицето ми ще остане безизразно.

— Добре. Значи всичко е ясно. Благодаря ти, Барбара — потрих ръце. — Мирише страхотно — добавих ни в клин, ни в ръкав и се обърнах бързо, но не прекалено. Почти бях стигнал до дивана, когато една мисъл ме спря. — Кога дойде Дъглас?

— В четири часа — отвърна тя, докато сядах на дивана. Четири часа. Час преди да говори с мен на паркинга. Значи грешах. Приятелството ни не умря, докато ме разпитваше, трупът му вече е изстивал и е започвал да вони. Тлъстото копеле ме е проверявало.

Вечерята сигурно би ми харесала много, ако можех да се заставя да я опитам. Карамелизирано сирене бри, овалено в нарязани бадеми, салата „Цезар“, телешко „Уелингтън“ и пресен хляб. Шардонето се оказа австралийско. Жена ми изглеждаше красива под светлината на свещите и на моменти си мислех, че може би я подценявам. Правеше остроумни забележки, и то не на нечий гръб, обсъждаше текущите събития и книга, която и двамата бяхме прочели. От време на време ме докосваше по ръката. Виното и появилата се надежда ме разтапяха. Към девет и половина вече си мислех, че може би двамата все още имаме шанс. Но това не продължи дълго.

Чиниите бяха отсервирани и натрупани в мивката, утре вече щяхме да сме други хора. Останките от десерта се валяха по масата и почти допивахме кафето с „Бейлис“. Изпълваше ме кротко задоволство и вече очаквах с нетърпение да правим любов за първи път от цяла вечност. Ръката ѝ беше върху крака ми.

— Каж ми — започна тя, навеждайки се към мен, сякаш ми се предлагаше, — кога ще се преместим? — въпросът ѝ ме свари неподготвен. Не разбирах какво ме пита, но очите ѝ блестяха странно и усетих, че изтрезнявам почти против волята си. Отпи от виното си, тъмните ѝ очи контрастираха на светлия полумесец на гърлото на чашата. Чакаше мълчаливо да определя напосоки някаква дата.

— Къде да се местим? — попитах, защото нямах избор. Страхувах се от отговора ѝ, защото предчувствах какъв ще е.

Тя се засмя, но нямаше нищо смешно.

— Не се шегувай — рече.

И последната капчица удоволствие се изпари от мен, погълната от бруталната алчност в гласа ѝ.

— Не се шегувам — отговорих. — А ти?

Видях, че погледът ѝ омеква, но осъзнах, че се насили за това. Мускулите около някога красивата ѝ брадичка бяха все още стиснати.

— В къщата на Езра. В нашия нов дом.

— И какво ти даде основание да мислиш, че ще се нанесем там?

— Просто си помислих... Искам да кажа...

— По дяволите, Барбара, и тази къща не можем да си позволим, а тя не и на половината на къщата на баща ми.

— Такъв хубав дом — подметна тя. — Просто предположих...

— Предположи, че ще се пренесем в къща от седемстотин и петдесет квадратни метра, които не можем да си позволим да отопляваме?

— Но завещанието...

— Дори не знам какво пише в него! — повиших тон. — Представа си нямам!

— Но Глена каза...

Тук вече избухнах.

— Глена! Трябваше да се сетя. За това ли си говорехте двете снощи? — спомних си нещастните часове, които прекарах в гаража, докато жена ми и отвратителните ѝ приятели са планирали повишаването на социалния статус на Барбара. — Всичко си предвидила.

Видях как Барбара се промени. Изведнъж стана хладна и безстрастна.

— Има смисъл, ако се каним да имаме деца — настоя тя, след това отпи от виното и ме загледа с ловджийско търпение. Не беше честно. Барбара знаеше колко много искам деца. Въздъхнах дълбоко и си налях „Бейлис“.

— Изнудваш ли ме? — попитах. — Деца срещу къщата на Езра?

— Разбира се, че не — отговори. — Просто предположих, че децата са логичната следваща стъпка за нас и че повече място ще ни

дойде добре.

Опитах се да се успокоя. Усетих изтощението да тежи върху мен като циментов блок, но реших, че е дошло време да си кажем някои грозни истини. Мокрото от сълзи лице на Ванеса се появи неканено в ума ми. Спомних си какво ми каза, истините, които хвърли в лицето ми, а те бяха толкова ужасни, че предпочетох да я смачкам, пред това да застана лице в лице с тях.

— Защо нямаме деца, Барбара? — попитах.

— Каза, че искаш да се съсредоточиш върху кариерата си — отговори незабавно, думите ѝ не бяха репетирани и аз осъзнах, че вярваше в тях. Главата ми се изпълни с отвратителна тишина, с арктическо спокойствие.

— Никога не съм казвал това — уверих я. Самата мисъл беше абсурдна. Бях принесъл прекалено много жертви пред кухия идол на юридическата си кариера. Никога не бих се отказал от деца.

— Напротив, каза го — отвърна Барбара. — Спомням си го ясно. Заяви, че искаш да се съсредоточиш върху практиката си.

— Винаги, когато съм повдигал въпроса за децата, Барбара, ти си ми казвала, че още не си готова. Променяше темата. Ако зависеше от мен, досега да имаме пет.

Тя сякаш се досети нещо, започна да вниква в проблема.

— Може би е било заради Езра — изтърси, след това трепна, сякаш потресена, че е произнесла тези думи.

— Може би е било заради Езра!? — повторих аз.

— Не исках да кажа това — отрече тя, но вече беше прекалено късно. Знаех какво мислеше и изведнъж в ушите ми забуча какофония, която заплашваше да ме повали от стола.

Може би е било заради Езра.

Може би... е... било... заради Езра.

Гледах втренчено жена си от разстояние и започвах да разбирам. Езра искаше да продължа неговото величие. Тя искаше от мен да печеля повече пари. Децата щяха да ме разсейват. Чертите ѝ се изкривиха и аз се ужасих от нея. Жена ми и баща ми са се съюзили зад гърба ми, за да ме лишат от деца и аз съм бил тъп като галош да ги оставя да го направят. Всичко ми стана ясно. Станах, олюлявайки се от стола, гласът ѝ се превърна в далечен неясен шум. Намерих някак си бутилката със скоч и си налях пълна чаша. Барбара ме гледаше,

устните ѝ мърдаха. След това отиде до кухнята, сякаш ми беше напълно непозната. Времето спря, докато изхвърляше остатъците от чиниите, зареждаше миялната машина и бършеше плота. Вършеше всичко това и ме поглеждаше, като че се боеше, че мога да изчезна. Но аз не можех да помръдна. Нямаше кой да ме води. Мисля, че се изсмях на тази мисъл.

Когато накрая се върна при мен, аз бях пиян до безпаметство, потънал в дълбини, за които не подозирах. Бяха ми ги откраднали! Децата, които винаги бях искал и които очаквах с нетърпение още от колежа. И то тези, на които би трябвало да имам най-голямо доверие, точно те ми бяха откраднали живота. И аз им бях позволил. Наречете го сляпо доверие или пък страхливост. Наречете го съучастничество или престъпно бездействие. И аз имах вина, този товар ме смазваше.

Жена ми протегна като в мъгла ръка към мен. Поведе ме към спалнята, сложи ме да седна и застана пред мен. Устните ѝ продължаваха да мърдат, но чувах думите като със закъснение.

— Не се тревожи, скъпи. Ще измислим нещо. Сигурна съм, че Езра се е погрижил за всичко и това, което казваше, ми се стори безсмислено.

Съблече се, закачи внимателно тоалета си, преди да се обърне към мен и да ми покаже гърдите си като някаква манна небесна, но от небето на друг мъж. Свали си полата и разкри изваяните си бронзови крака. Беше като оживяла статуя, награда за добро поведение. Пръстите ѝ намериха копчетата на дрехите, които трябваше да ме предпазват, но не успявах. Свали ми панталоните с усмивка на победител, каза ми да се отпусна и коленичи пред мен. Знаех, че не бива, но се скрих зад затворените си очи, докато тя мълвеше нещо на непознати езици и правеше черни магии върху мен. Предадох се и докато го правех, познах проклятието на пълното падение.

10.

Рано в неделя отворих очи под слабата светлина. Тя се промъкваше под щорите и падаше върху леглото, но огряваше само малка част от стаята. Барбара спеше до мен, кракът, който беше притиснала в моя, се беше изпотил. Отдръпнах се в другия край на леглото и застанах неподвижен. Чувствах се слаб. Клепачите ми бяха като намазани с лепило, а езикът ми имаше вкус на нещо отдавна умряло. Помислих си, че тежките истини често се раждат точно преди зазоряване. И аз открих няколко и ето го резултата. Вече не знаех кой съм. Излиза, че съм завършил право заради баща ми, оженил съм се пак заради него. И заради същия този човек и злата жена в леглото ми, бях предал мечтата си за семейство, най-съкровената част от душата си. Сега той беше мъртъв, а на мен ми беше останала само тази истина: не бях живял собствения си живот. Бях празна опаковка, на която бе пришито моето лице. Но отказвах да се самосъжалявам.

Надигнах глава и погледнах Барбара: косата ѝ беше сплескана от съня, кожата — набръчкана, а отворената ѝ уста лъщеше. Лицето ми се сгърчи от гледката, но дори и в тази утрин на прозренията не можех да не призная красотата ѝ. Но аз не се бях оженил за нея заради външния ѝ вид. И докато си го казвах, го вярвах. Ожених се за нея заради целеустремеността и енергията ѝ. Водовъртежът на внушенията ѝ ме беше повлякъл със себе си. Изглеждаше като идеалната съпруга и само глупак би я изпуснал. И аз бях повярвал, но сега вече май знаех грозните причини да стане така. Ванеса ми го каза: бях се оженил за нея заради Езра. Господи!

Краката ми докоснаха пода и аз тръгнах опипом към изхода на стаята. В пералното помещение намерих чифт мръсни джинси и чехли. Взех си телефона и пакета цигари и седнах на предната веранда. Над парка беше паднала лека мъгла и беше студено. Потреперих, когато запалих и издишах дим към света. Нищо не помръдваше и в това спокойствие се почувствах жив. Набрах номера на Ванеса. Отговори ми телефонният секретар, но знаех, че вече е станала и е тръгнала боса

по мократа трева. Докато чаках да чуя сигнала за запис, реших да ѝ кажа, че е била права и че съжалявам. Не че я обичам. Още не. Това трябваше да ѝ го кажа лице в лице, а аз не бях готов. Сега имах други проблеми, които нямаха нищо общо с истината, че животът ми беше пълна каша. Но исках да знае, че я разбирам. Че е била права, а аз сбърках. Излях си всичко. Това бяха само думи, блед старт, нищо повече, но трябваше да значат нещо. Когато затворих, се почувствах по-добре. Нямах представа какво ме чака, но не ми и пукаше.

Седях и пуших, а в мен се надигаше нещо, което не бях усещал отдавна. Слънцето изгря и протегна червените си пръсти към мен. За миг се почувствах в мир със света. Докато усетих присъствието на Барбара, която пристъпи вратата зад мен.

— Какво правиш тук?

— Пуша — отвърнах, без да си направя труда да се обърна.

— Седем без петнайсет е.

— Е, и?

— Погледни ме, Уърк.

Обърнах се. Стоеше пред отворената врата, увита в пухен халат. Косата ѝ беше разчорлена, очите — подути, а устата — посърнала. Знаех, че и тя като мен се връща към отминалата нощ.

— За какво мислиш? — попита.

Погледнах я предупредително, но знаех, че не може да разчете това завоалирано послание. За да го схване, трябваше да ме познава, а ние бяхме двама непознати. Затова ѝ казах направо какво мисля, така че и най-големият глупак да ме разбере.

— Смятам, че животът ми е откраднат срещу откуп, който никога не съм могъл да платя. Осъзнавам, че живея в свят, който не познавам и се чудя как, по дяволите, съм се озовал в него.

— Това е глупаво — тя се усмихна така, сякаш с една усмивка можеше да ми реши проблемите.

— Не те познавам, Барбара и се чудя дали някога съм те познавал.

— Върни се в леглото — нареди ми.

— Не искам.

— Тук ще замръзнем.

— Вътре е още по-студено.

Тя се намръщи.

— От думите ти ме боли, Уърк.

— Доколкото знам истината често причинява болка — отвърнах и ѝ обърнах гръб. В далечината към нас по улицата се приближаваше мъж. Носеше дълъг шлифер и ушанка.

— Идваш ли, или не? — настоя тя.

— Мисля да се поразходя — отговорих.

— Та ти си полугол — напомни ми Барбара.

Обърнах се и се усмигнах.

— Да — потвърдих. — Голям майтап, нали?

— Плашиш ме — рече тя.

Обърнах се към моя пешеходец от парка и я усетих да пристъпва на верандата. Гледа ме от високо една дълга минута, можех да си представя какво ѝ се върти в главата. Изведнъж сложи ръце на раменете ми и започна да ме разтрива.

— Върни се в леглото — прикани ме с глас, който вещаеше гладки копринени чаршафи и креватни удоволствия.

— Вече се разбудих — отвърнах, влагайки в това изречение повече от едно значение. — Ти върви — усетих, че отдръпва ръце и остава неподвижна, но гневна или озадачена, а може би и двете. Беше разтворила ангелските си криле, предложила бе да ме понесе на тях, а аз я бях свалил на земята с един изстрел. Къде да ходи сега? Какво копче да натисне, след като последният отчаян ход с предлагането на плътта ѝ не беше сполучил? Знаех само, че няма да се оттегли тихо.

— С кого говореше? — попита с новопоявила се твърдост в гласа. Погледнах телефона си, спомних си за Ванеса Столън и се поздравих мрачно за проникателността си.

— С никого.

— Може ли да ми дадеш телефона?

Дръпнах от цигарата.

— Телефонът — настоя тя.

Когато се обърнах към нея, намерих точно това, което очаквах — присвити устни върху пребледняло лице.

— Наистина ли го искаш? — запитах.

С бързо движение се наведе и грабна телефона. Не се опитах да я спра. Натисна копчето за повторно избиране и аз се извърнах към непознатия с дългия шлифер. Той се приближаваше все повече, очите му бяха сведени, а лицето му — полускрито. Чудех се дали Ванеса ще

вдигне и се надявах да не го направи. Друго нищо не чувствах, нито гняв, нито страх, нито дори съжаление. Чух как Барбара прекъсна връзката и след това заговори с изтънял от гняв глас.

— Мислех, че си приключил с нея.

— И аз така мислех.

— И откога сте пак заедно?

— Не искам да говоря за това, Барбара. Не сега — изправих се бавно на крака с надеждата, че като се обърна, ще видя по лицето на жена ми сълзи или някакъв друг знак, че изпитва нещо повече от наранена гордост. — Уморен съм. И имам махмурлук.

— И чия е вината? — сопна ми се тя.

Въздъгнах дълбоко.

— Ще се поразходя. По-късно можем да поговорим, ако все още искаш.

— Не ме оставяй така!

— От това няма да се отдалечим повече.

— О! Сега се оказва, че аз съм виновна за твоята изневяра.

— Няма да говоря за това сега — повторих.

— Може и да не ме намериш, като се върнеш — заплаши ме. Аз се спрях насред стълбите.

— Прави каквото искаш, Барбара. Никой не може да те вини, аз най-малко — тя задиша тежко, а аз се обърнах и поех надолу по алеята към улицата и парка, който блестеше от хладната роса.

— Тази малка мръсна курва! Така и не разбрах с какво ти е завъртяла главата — извика Барбара зад мен и тонът ѝ се повиши още. — Никога не съм го разбирала! — вече направо крещеше.

— Внимавай, Барбара — предупредих я, без да се обръщам. — Съседите ще те чуят — чух вратата да се затръшва и си помислих, че сигурно я е заключила. Не ми пукаше. Отърсих се от досегашния си живот, когато излязох от границите на имота на тротоара. Бях човек като всички други. Действах, отстоявах себе си. Чувствах се жив и от това ми ставаше хубаво.

Като слязох, зачаках мъжа, когото бях виждал хиляди пъти, но с когото така и не бях успял да се запозная. Разгледах го по-добре, когато приближи. Беше величествено грозен, чертите му бяха разкривени от гримасата, която разтягаше устните му над кафявите зъби, но само от

дясната страна. Носеше мръсни очила с дебели черни рамки, а косата му стърчеше изпод ушанката.

— Имате ли нещо против да походя с вас? — попитах, когато се изравни с мен. Той спря, наклони глава и се загледа в мен. Зелените му ириси плуваха в жълтеникаво море. След малко заговори с глас на закоравял пушач. И със същия тежък акцент като онази вечер.

— Защо?

Излъчваше недоверие.

— Просто така — отвърнах. — Да се поразходим.

— Това все още е свободна страна — и продължи пътя си, а аз изравних крачка с него.

— Благодаря.

Усетих погледа му върху голите ми гърди.

— Не съм гей — изтърси.

— Аз също.

Изсумтя и не каза нищо.

— Но и без това не сте мой тип.

Разсмях се хрипливо, накрая изхърка от удоволствие.

— Умник, а? Кой да предположи?

Вървахме по тротоара покрай големите къщи по протежението на парка. На улицата бяха паркирани няколко коли, деца хранеха патиците. Утринната мъгла бавно се вдигаше от езерото.

— Виждам съм ви — заговори той накрая. — От години ви гледам как седите там, горе на верандата си. Сигурно гледката е страхотна.

Не знаех какво да му отговоря.

— Бива си го мястото да гледаш как светът преминава покрай теб.

— Хм. По-добре е ти да минеш през света.

Спях.

— Какво? — попита той.

— Очевидната истина ни избожда очите — отвърнах.

— По-точно?

— Мисля, че вие сте много умен човек.

— Да — съгласи се той. — Мисля, че сте прав — и се засмя, като видя изражението ми. — Хайде, ще се разхождаме, а вие ще ми правите комплименти. Добра идея.

— Знам името ви — рекох аз, когато паркът остана зад гърба ни и тръгнахме по главната улица и бедняшките квартали отвъд жп линиите.

— Така ли?

— Чух да го споменават. Максвел Крийзън, нали?

— Просто Макс.

Поддох му ръка и той се спря, като ме принуди и аз да се закова до него. Задържа погледа ми за секунда, след това вдигна ръцете си пред лицето ми. Пръстите му бяха със стари счупвания и изкривени, приличаха на птичи крака и с ужас забелязах, че повечето нокти бяха извадени.

— Господи — промълвих.

— Знаете името ми — рече той. — Не искам да ви обиждам, но нека нещата си останат дотук.

— Какво се е случило? — попитах.

— Вижте, приятно ми е да разговаряме. Бог ми е свидетел, че отдавна не съм говорил с никого, но не смятам, че ви познавам достатъчно добре, за да ви кажа.

Взирах се в ръцете му. Те ми се видяха като отсечени клони до тялото му.

— Но... — започнах.

— На вас какво ви пука? — попита той рязко.

— Интересен сте ми.

— Защо?

— Не знам — отвърнах. — Защото сте по-различен — пак свих рамене и усетих колко неуместни са думите ми. — Защото смятам, че никога не сте питали някого какво работи.

— А това важно ли е за вас?

Замислих се.

— Предполагам.

Той заклати глава.

— Искам да ви опозная, защото сте истински.

— И какво би трябвало да означава това?

Извърнах очи от лицето му, защото то изведнъж сякаш стана по открито.

— И аз съм ви виждал, да се разхождате тук и там. Но все сам. Сигурно тази самота е някакъв вид откровение.

— И вие цените това?

Върнах погледа си на него.

— Завиждам ви.

— Защо ми го казвате?

— Сигурно защото не ме познавате. И защото искам поне веднъж да съм честен, да кажа на някого, че бих предпочел да застрелям жена си, вместо да я погледна отново и че с удоволствие бих прегазил приятелите ѝ с колата само заради удоволствието от звука — и пак свих рамене. — И защото не мисля, че бихте ме съдили.

Макс Крийзън не ме гледаше, беше се извърнал.

— Аз да не съм свещеник — отвърна.

— Понякога имаш нужда да кажеш нещо на глас.

Той сви рамене.

— Ами тогава бъдете различен.

— И това е всичко? Това ли ме съветвате? Да бъда различен?

— Да — каза скитникът от парка. — Спрете да се държите като путка.

Думата увисна между нас, през нея виждах лицето му, което беше напълно сериозно. И докато това брутално откровение все още кънтеше в ушите ми, аз се засмях. Засмях се толкова силно, че направо щях да се пръсна. И доста преди да спра, Макс Крийзън се засмя с мен.

Три часа по-късно се качих по алеята към къщи, носех синя тениска, на която с черни букви пишеше „Хвани ме за чепа“ и държах за каишката деветседмичен златист лабрадор, когото реших да кръстя Боун. Семейство Джонсън ми казаха, че бил изтърсачето и аз им вярвах. Много приличаше на старото ми куче. Заведох Боун в задния двор и видях жена ми през прозореца на банята. Беше облечена като за неделна служба и репетираше усмивки в огледалото. Изчаках минута, след това дадох на Боун вода и влязох. Беше десет без петнайсет.

Намерих Барбара в спалнята да си слага обещите и да се суети наоколо със забит в земята поглед, сякаш търсеше обувката си или сили да ме изтърпи. Не вдигна очи, но гласът ѝ режеше като бръснач.

— Отивам на църква. Ти ще дойдеш ли?

Това беше стар номер. Барбара рядко ходеше на църква и когато го правеше, то беше само защото знаеше, че аз никога нямаше да я

придружа. Така показваше, че се чувства виновна.

— Не. Имам други планове.

— Какви планове? — най-накрая ме погледна в очите. Нямахше други въпроси, не спомена нито веднъж караницата ни и моята изневяра.

— Мъжки работи — отговорих.

— Много хубаво, Уърк — тръгна да излиза от стаята, но се спря.

— Направо прекрасно — и се втурна навън.

Последвах я през къщата и я гледах как грабва библията и ключовете си и затръшва вратата зад себе си. Налях си чаша кафе и зачаках. Минаха около пет секунди.

Вратата се отвори внезапно, Барбара влетя вътре, заключи вратата зад себе си и се обърна ужасена към мен.

— В гаража ни има скитник! — извика.

— Не може да бъде! — отвърнах с иронична изненада.

Тя надникна през щората на прозореца.

— Сега просто си седи, но преди малко ми се стори, че се опита да ме сграбчи.

Изправих се в цял ръст.

— Аз ще се погрижа. Не се тревожи — минах през кухнята и отместих Барбара от вратата. Излязох, жена ми тръгна след мен с телефон в ръка. — Хей! — извиках. Скитникът вдигна очи от стария вестник, който беше извадил от кофата за боклук. Устните му се разтегнаха в усмивка над кафявите изгнили зъби. — Влизай — поканих го. Макс стана. — Банята е надолу, по коридора.

— Добре — отвърна той и влезе. Пет минути се превивахме от смях, докато Барбара превърташе гумите по алеята.

11.

Час по-късно вече си бях взел душ, бях се преоблякъл и прояснил съзнанието си за първи път от години. Може и години да са минали. Знаех само това: семейството е най-важното. Ако имаш късмет, в него се включва и съпругата ти. Аз не бях толкова благословен, но имах Джийн. Бих умрял за нея, ако се наложи.

Обадих се на двама души, първо на Кларънс Хамбли. Смятаха го за втория най-добър адвокат в окръга след баща ми. Той състави завещанието на Езра. Току-що се бе върнал от църквата и с неохота се съгласи да се видим по-късно през деня. След това звъннах на Ханк Робинс, частен детектив от Шарлот, когото бях ползвал в повечето от делата си за убийства. Отговори ми телефонният му секретар: „В момента не мога да вдигна, най-вероятно, защото шпионирам някого. Оставете си номера, за да не се налага да ви проследявам по обаждането“. Ханк беше непочтително копеле. Беше на трийсет, но в тежки дни изглеждаше на четирийсет. Бе най-безстрашният човек, когото познавах. Освен това го харесвах. Оставих му съобщение да ми се обади на мобилния.

Написах на Барбара бележка, че може би тази вечер няма да се прибера и качих Боун в колата. Отидохме на пазар. Купих му нова каишка, повод и кучешки чинийки. Взех и пакет с петнайсет килограма кучешка храна и кутия пастърма. Когато се върнах в колата, той вече беше издъвкал кожата на едната облегалка за глава, но от това ми хрумна нещо. Карах БМВ, за което Барбара твърдеше, че ще привлече клиенти и навремето си мислех, че идеята е страхотна. Все още дължах няколко бона за него и сърцето ми се късаше при всяка вноска. Закарах го на засенчения от дървета паркинг на шосе № 150 и го замених за петгодишен пикап. Миришеше лошо, но на Боун май му хареса на вкус.

Обядвахме в парка, когато Ханк най-накрая се обади.

— Уърк, мой човек! Чета за теб по вестниците. Как е любимият ми адвокат?

— Да ти призная, бил съм и по-добре...

— Да. Така си и знаех.

— Как ти е графикът тези дни, Ханк?

— Пълен. Дори работя понякога. Какво имаш за мен? Още някоя роуънска трагедия с любов и измама? Наркодилъри съперници? Надявам се, да не е пак някое убийство заради дистанционното.

— По-сложно е.

— Най-добрите случаи винаги са такива.

— Сам ли си? — попитах го.

— Все още съм в леглото, а това отговаря на въпроса ти.

— Трябва да говорим, но не по телефона.

— Салисбъри, Шарлот или някъде по средата. Само ми кажи къде и кога.

Лесна работа. Бих използвал всякакво извинение, за да се махна от града и да подишам спокойно.

— Какво ще кажеш за шест часа в „Дънхил“? — Хотел „Дънхил“ се намирал на улица „Тайрън“, в центъра на Шарлот. Имаше чудесен бар, пълен с големи, дискретни сепарета и в неделя вечер щеше да е полупразен.

— Да си водя ли гадже? — попита Ханк и от другата страна на слушалката дочух женски кикот.

— Шест часа, Ханк. И заради тази грешка сега ще трябва да черпиш първите питиета — затворих и се почувствах по-добре. Хубаво беше да имаш човек като Ханк на своя страна.

Адвокатът на Езра ми беше дал ясно да разбере, че не трябва да го посещавам преди два часа. Имах половин час. Оставих кучешките чинийки и другите джунджурии в пикапа и подсвирнах на Боун. Беше се намокрил в езерото, но го оставих да скочи на предната седалка. Още не беше се качил и вече се настаняваше в скута ми и показа глава през прозореца. Така вмирисан на мокро куче и кола втора употреба се качих по широките стълби на палата на Хамбли, кацнал наред много акри близо до града. Къщата беше огромна, имаше мраморни фонтани, врати два метра и половина и къща за гости с четири стаи. Табелка до вратата съобщаваше, че резиденцията на Хамбли е построена около 1788. Помислих си дали не трябва да коленича благоговейно.

По изражението на Кларънс Хамбли разбрах, че не съм изисканият колега, когото е очаквал да се появи на прага му в светия

ден. Хамбли беше стар, тъпкан с пари и много консервативен и се извисяваше пред мен в тъмния си костюм и вратовръзка от мек вълнен плат с индийски десен. Имаше гъста бяла коса и рошави вежди, които може би прибавяха още петдесет долара към хонорара му за час.

Беше толкова благовъзпитан, колкото баща ми агресивен, с добри обноски, които нямаха нищо общо с хулиганското поведение на Езра, но и двамата бяха от едно тесто. Виждам го бях доста пъти в съда, за да разбере, че въпреки че се правеше на праведен фанатик, не се свенеше да дава тлъсти подкупи на съдебните заседатели. Свидетелите му бяха добре подготвени и ловки. Десетте божи заповеди не висяха в рамка в кабинета му.

Произхождаше от стар, заможен род от Салисбъри и знаех, че баща ми го мрази заради това, но беше добър, а Езра искаше най-доброто, особено когато ставаше въпрос за парите му.

— Бих предпочел да го свършим утре — заяви той, без предисловия и погледът му обходи протритите ми туристически обувки, лекъсаните с трева джинси и опърпаната яка на ризата, която отказвах да изхвърля.

— Важно е, Кларънс. Трябва да го свършим сега. Съжалявам.

Той кимна.

— Бъди благодарен, че си ми колега — подметна и ме въведе вътре. Пристъпих в мраморното му фоайе с надеждата, че по обувките ми не е полепнало кучешко лайно. — Да отидем в кабинета ми.

Последвах го по дългия коридор, надничайки през широките френски прозорци към басейна отвън и добре поддържаната градина зад него. Миришеше на пури, лъсната кожа и старост. Бях готов да се обзаложа, че прислужниците му носеха униформи.

Кабинетът му беше тесен, но дълъг, с високи стени, френски прозорци и библиотека, простираща се от пода до тавана. Личеше страстта му към старинни оръжия, свежи цветя и синия цвят. До бюрото му висеше двуметрово огледало със златна рамка, в което изглеждах окаян и малък, но май това му беше предназначението.

— Утре отварям завещанието на баща ти — съобщи той, докато затваряше двойната врата и ми посочваше кожено кресло. Седнах. Отиде зад бюрото си, но остана прав. Погледна ме отгоре с авторитетен вид и ми напомни колко много мразех адвокатските номера. — Така че няма причина да не можем да обсъдим

подробностите сега. Искам обаче да знаеш, че тази седмица се канех да ти се обадя и да насрочим среща.

— Благодаря ти — бях любезен, защото това се очакваше от мен, макар че щеше да вземе огромен хонорар за изпълнението на завещанието на Езра. Събрах върховете на пръстите си пред гърдите и се съсредоточих върху това да си придам сериозен вид, като в същото време исках само да си кача краката върху бюрото му.

— Освен това искам да изразя съболезнованията си за загубата. Знам, че Барбара ти е голяма утеха. Тя произхожда от изискано семейство. Красива жена.

Щеше ми се по обувките ми да е полепнало кучешко лайно.

— Благодаря — повторих.

— Въпреки че с баща ти често бяхме от различни страни на барикадата, аз изключително много уважавах способностите му. Беше добър адвокат — и ми хвърли поглед от високо. — Човек за пример — завърши той многозначително.

— Не бих искал да ти губя времето излишно — напомних му.

— Да, разбира се. Да се захващаме за работа тогава. Собствеността на баща ти е доста голяма.

— Колко голяма? — прекъснах го. Езра беше много потаен за финансите си. Не знаех много за тях.

— Голяма — повтори Хамбли. Гледах го безизразно и чаках. След като завещанията се отворят, те ставаха публично достояние. Нямаше нужда от тази загадъчност.

Хамбли неохотно се примири.

— Грубо четирийсет милиона долара.

За малко да падна от стола. Не бих предположил, че е повече от шест-седем милиона.

— Не само беше добър адвокат — продължи Хамбли, — но е бил и усърден инвеститор. Освен къщата си и сградата на адвокатската алея, всичко друго е в ликвидни акции.

— Четирийсет милиона долара — промълвих.

— Даже всъщност малко повече — Хамбли срещна погледа ми и трябва да му призная, че успяваше да запази неутралност. Беше роден богат, но никога нямаше да има четирийсет милиона долара. Сигурно злобееше и осъзнавах, че вероятно това е още една причина баща ми да се обърне към Кларънс Хамбли. За малко да се усмихна, но тогава

си спомних за Джийн и мизерната къща, в която живееше. Усетих миризмата на престоляла пица и си представих лицето ѝ в прозореца на разбитата ѝ кола, как се качва по стълбите на каменния паметник на алчността и егоизма на Глена Уърстър.

— И? — чаках продължението.

— Къщата и кантората получаваш ти. Десет милиона долара са отредени за финансиране на благотворителна фондация „Езра Пикънс“. Ти ще бъдеш в управителния съвет. Получаваш и управлението на петнайсет милиона долара. Останалото ще погълнат данъците.

Бях поразен.

— Ами Джийн? — попитах.

— Джийн не получава нищо — Хамбли подсмръкна шумно.

Надигнах се от стола.

— Нищо? — повторих.

— Моля те, седни.

Подчиних се, защото няха сили да остана на краката си.

— Наясно си какво мислеше баща ти. Че жените нямат работа с пари и финанси. Може да не е много прилично да ти го кажа, но баща ти промени завещанието, след като Алекс Шифтън се появи на сцената. Първоначално той възнамеряваше дай даде два милиона, които да се управляват от мен или от съпруга ѝ, ако се омъжи. Но когато Алекс се появи... Знаеш какво беше отношението на баща ти.

— Беше ли разбрал, че двете са любовници?

— Подозираше.

— И затова я изхвърли от завещанието си.

— В общи линии — да.

— Джийн знаеше ли?

Хамбли сви рамене, но не отговори на въпроса.

— Хората вършат странни неща с парите си, Уърк. Използват ги, както намерят за добре.

През мен премина ток, когато осъзнах, че вече не говори за Джийн.

— Има и друго, нали?

— Парите, които поверява на теб... — започна Хамбли и най-накрая седна.

— Какво за тях?

— Ще имаш пълен и неограничен достъп до доходността, която генерират, до шейсетгодишна възраст. Ако се инвестират предпазливо, могат да носят поне по милион на година. На шейсет години ги получаваш всичките.

— Но? — предчувствах, че има уловка.

— Има определени изисквания.

— Като например?

— Задължаваш се да практикуваш активно адвокатската професия дотогава.

— Какво?

— Тук той е изключително ясен, Уърк. Баща ти смяташе, че е важно да продължиш практиката му, да запазиш мястото си в обществото и професията. Притесняваше се, че ако просто ти остави парите, можеш да направиш някоя глупост.

— Като например да бъда щастлив?

Хамбли не реагира на сарказма и изгарящата неподправена емоция, която прозираше в гласа ми. Дори от гроба баща ми се опитваше да ми диктува условията на собствения ми живот, да ме манипулира.

— За това не казва нищо конкретно — обясни ми Хамбли. — Но беше много ясен за други неща. Моята кантора ще бъде попечител на фондовете. От нас ще зависи — той ми се усмихна ехидно, — всъщност от мен ще зависи да определя дали активно практикуваш право. Един от критериите е да печелиш поне по двацет хиляди долара на месец, като сумата се актуализира според индекса на инфлацията, разбира се.

— Не печеля и половината от това в момента и ти го знаеш.

— Да — и пак се усмихна. — Баща ти смяташе, че това ще те мотивира.

— Не мога да повярвам, мамка му! — гневът най-накрая ме завладя.

Хамбли се изправи и се наведе, като подпря ръце на бюрото си.

— Нека ви изясня нещо, господин Пикънс. Няма да търпя цинизми в тази къща. Ясно ли е?

— Да — изсъсках през стиснати зъби. — Ясно е. Нещо друго?

— Във всяка една година, в която не отговориш на изискванията на завещанието, доходът от акциите ти ще отива за фондация „Езра

Пикънс“. Ако в две от всеки пет последователни години не отговориш на изискванията, завещанието губи сила и всички акции ще преминат без право на обжалване към фондацията. Но когато станеш на шейсет, ако си отговорил напълно на условията в завещанието, всичко става твое и ще можеш да правиш с него каквото си поискаш. Ще ти дам копие от документите, разбира се.

— Това ли е? — попитах. Сарказмът ми беше толкова явен, че нямаше как да не бъде забелязан. Трябваше да го предвидя.

— В общи линии — отвърна той. — Има още една последна дреболия. Ако стане ясно, че някога си дал някакви пари на сестра си Джийн Пикънс, директно или индиректно, губиш правата си над всички фондове и те преминават на сметката на фондацията.

— Това е прекалено — възроптах, вече станал на крака и крачещ из стаята.

— Това е последната воля на баща ти — напомни ми Хамбли, сякаш за да ме поправи. — Желанието му, преди да умре. Малцина биха се оплакали, ако чуят, че получават права над петнайсет милиона. Опитай се да го погледнеш от тази страна.

— Има само една гледна точка в този случай, Кларънс, тази на баща ми, а тя е адски извратена — по-възрастният адвокат понечи да каже нещо, но аз го прекъснах и видях как лицето му започва да почервява, докато аз повишавах тон и уважението ми към правилата на къщата му се изпаряваха. — Езра Пикънс беше извратено манипулативно копеле, който не даваше пукната пара за собствената си дъщеря, а към мен се държеше малко по-добре отколкото към добитък. Сега ни се присмива от шибания си гроб — наведох се над бюрото на Хамбли. Усетих, че от устата ми се разлетя слюнка, но не ми пукаше. — Беше първокласен негодник, а ти можеш да задържиш парите му. Чу ли ме? Задръж си ги!

При последните думи се дръпнах назад. Никога не съм изпитвал такъв бяс, той ме изтощи. За миг настъпи тишина, нарушавана само от лекото потрепване на стиснатите юмруци на по-възрастния адвокат. Заговори с добре овладян глас.

— Разбирам, че си под огромен стрес, затова ще се опитам да забравя богохулствата ти, но повече да не си стъпил в тази къща — очите му намекваха за силата, която го правеше толкова добър адвокат. — Никога — подчерта. — Като адвокат на баща ти и изпълнител на

завещанието му, ще ти кажа следното: завещанието е напълно валидно. Утре го легализирам. Може да се окаже, че отношението ти към него се е променило, когато охладиш страстите. Ако е така, обади ми се в кантората. И накрая ще ти кажа и нещо друго. Нямах намерение да го правя, но ти промени решението ми. Детектив Милс идва при мен. Искаше да види завещанието на баща ти.

Ако Хамбли очакваше някаква реакция, не беше разочарован. Гневът ми се уталожил и на негово място се появи нещо по-недостойно, хладно и мазно, което се сви в стомаха ми като змия. Беше страх, а с него се чувствах гол.

— Първо ѝ отказах, но тя се върна със съдебна заповед — Хамбли се наведе напред и разпери ръце. Не се усмихваше, макар че усещах, че му се искаше. — Бях принуден да се подчиня — поясни. — Беше заинтригувана. Може би ще ти се иска да ѝ обясниш защо петнайсет милиона не те интересуват — изправи се и стисна юмруци. — Благоразположението ми се изчерпа, както и търпението ми. Винаги, когато пожелаеш да се извиниш, задето наруши неделното ми уединение, съм готов да си помисля — и посочи вратата. — А сега ти желая приятен ден.

Умът ми беше празен, но трябваше да задам още един въпрос.

— Милс знае ли, че Езра е изхвърлил Джийн от завещанието? — попитах.

— Този въпрос — отвърна той видимо успокоен — е най-добре да зададеш на детектив Милс. А сега се махай.

— Трябва да знам, Кларънс — вдигнах умолително ръце. — Моля те.

— Няма да преча на разследването ѝ. Изясни се с нея и не ме питай повече.

— Кога я изхвърли? На коя дата?

— Задълженията ми към теб не надхвърлят тези между изпълнител и основен бенефициент, както и попечителството, определено от завещанието. Като се имат предвид обстоятелствата около смъртта на баща ти и полицейският интерес по случая, ще е глупаво и от моя, и от твоя страна, да отиваме по-далеч. Не целя нищо друго. След като отворим завещанието, можеш да се свържеш с мен в работно време, за да обсъдим свързаните с него проблеми. Извън това няма за какво да говорим.

— Кога е написано завещанието? — настоявах. Разумен въпрос, а и беше в рамките на правата ми.

— Петнайсети ноември — уточни Хамбли, — миналата година. Седмица преди баща ми да изчезне.

Тръгнах си прекалено ядосан, за да се страхувам. Знаех как ще изглежда на ченгетата. Ако Джийн е знаела, че Езра се кани да я отреже от двата милиона заради връзката ѝ с Алекс, би имала достатъчно основателна причина да го убие. Точно така ще го изтълкува детектив Милс. Дали Джийн подозираше? Кога е разбрала? Кога Езра я е изключил от завещанието? Чувах Милс да задава всички тези въпроси. Наистина ли го беше извършила?

По дяволите Кларънс Хамбли и неговата дребнава отмъстителност.

Върнах се в колата си, Боун додрапа в скута ми и ми облиза лицето. Погладих го по гърба, радвах се на компанията му. Разбрах, че през последните дни, докато бях замъглен от алкохола, светът бе продължил да се върти. Милс не бе стояла със скръстени ръце, беше се прицелила в мен. Бях заподозрян. Това беше прекалено, но можех да го преодоля. През изминалия ден бях започнал да осъзнавам толкова много неща и нито едно от тях не беше приятно. А сега и това. Имах петнайсет милиона долара, но само ако предам малкото достойнство, което ми беше останало.

Седях в колата на алеята под прозорците, приличащи на очи с огледални очила, и мрачни мисли бяха изкривили устните ми в горчива усмивка. Мислех си за завещанието на Езра и последният му опит да ме манипулира. Животът ми все още беше каша, но знаех нещо, което Езра не знаеше и което дори не можеше да си представи. На мястото на змията на страха се настани черен хумор. Цвърчеше като горещо олио и ми ставаше по-леко. Представих си лицето на Езра, ужаса в очите му, пълното неверие, ако разбере. Не исках парите му. Цената беше прекалено висока. Мисълта ме накара да се засмея и продължих да се смея, докато се отдалечавах от къщата на Хамбли. Смеех се като идиот. Направо цвилех.

Когато се прибрах, истерията ми беше отминала и се чувствах празен. Раздирах се, сякаш бях пълен със счупено стъкло. Но си спомних за Макс Крийзън и неговите начупени пръсти и изтръгнати

нокти, който все още имаше сили и чувство за хумор, за да каже на един непознат да престане да се държи като путка. Това помогна.

Оставих Боун в задния двор и му сипах храна и вода, погалих го по коремчето и влязох. Бележката ми до Барбара си стоеше, където я бях оставил. Взех писалката и добавих следното: „Не се изненадвай, че в задния двор има куче — то е мое. Ако се съгласиш, ще го прибера вътре“. Знаех, че няма да стане, Барбара не обичаше кучета. Другият златист лабрадор, който доведох, когато се оженихме, така и не успя да влезе в дома ни. А го имах от три години, преди да се ожена за Барбара. Постепенно от добър приятел се превърна в едва поносима досада, още една жертва на лошия избор. Заклех се това повече да не се случва. Докато гледах Боун от кухненския прозорец, усетих колко празна е къщата и си спомних за майка ми.

И тя като баща ми беше израснала в пълна мизерия, но за разлика от Езра се чувстваше добре в кожата си. Никога не бе искала голямата къща, колите и престижа, нищо от това. Езра обаче беше ненаситен и докато си подобряваше положението, започна да я презира заради това, което непрекъснато му напомняше. Езра мразеше миналото си, срамуваше се от него, а то го преследваше и в леглото.

Това беше моята версия. Но какво друго би накарало двама души, израснали в отвратителна бедност и създали две деца, да се окажат напълно непознати накрая?

Годините на презрение бяха направили майка ми празна като тази къща, кладенеца, в който Езра беше излял гнева, неудовлетвореността и омразата си. Тя ги беше поела, носеше ги в себе си, докато се превърна в сянка. За децата ѝ бяха останали само нейните бурни прегръдки и укорите да мълчат. Никога не ни беше защитавала, не и до нощта, в която умря. И точно тази кратка проява на сила, този ярък проблясък на собствена воля я убиха и аз го бях позволил. Скандалът беше заради Алекс.

Затворих си очите и в съзнанието ми изникна рубиненочервения килим.

Бяхме на върха на стълбището, на широката площадка. Погледнах си часовника, за да не гледам Джийн и баща ми. Тя му се беше опълчила и напрежението растеше. Беше девет часа и четири

минути, навън бе тъмно, а аз не можех да позная сестра си. Не беше онази съсипана развалина, която ни върна психиатричната болница. Нямахме нищо общо с нея.

Мама стоеше изумена и с ръка на устата. Езра крещеше, Джийн също крещеше и го мушкаше с пръст в гърдите. Нямахме да свърши добре, гледах ги като влак, който се кани да катастрофира. Видях как мама посегна, сякаш да спре този влак с десетте си малки пръста.

А аз не направих нищо.

— Достатъчно! — изкрещя баща ми. — Ще стане, както казвам.

— Не — викна в отговор Джийн. — Не и този път. Животът си е мой!

Баща ми се приближи и се надвесил над нея. Очаквах Джийн да се смачка, но не стана така.

— Животът престана да е твой, когато се опита да се самоубиеш — извиси глас. — Тогава той отново стана мой. Едва излезе от болницата. Не си способна да мислиш трезво за нищо. Бяхме търпеливи, дори любезни, но вече е време тя да си ходи.

— Не ти влиза в работата какво ще прави Алекс. Нямах право да ме молиш за това.

— Нека си изясним едно нещо веднъж завинаги, млада госпожице. Аз не моля. Тази жена е беля и аз няма да ѝ позволя да ти човърка мозъка. Тя просто те използва.

— И за какво? Нито съм богата, нито известна.

— Знаеш за какво.

— Дори не можеш да го произнесеш, нали? За секс, татко. Да, за секс. Чукаме се непрекъснато. И какво смяташ да направиш?

Изведнъж баща ми замръзна.

— Ти си срам за семейството. Това, което вие двете правите е позор.

— Ето какво било — изкрещя Джийн. — Няма нищо общо с мен. Всичко е заради теб. Винаги ти си бил центърът на света! Е, на мен ми писна.

Джийн се обърна и понечи да си тръгне. Не погледна мен, нито мама, просто се обърна и направи една-единствена крачка. Тогава Езра я сграбчи. Така я блъсна, че тя падна на колене.

— Я не ми обръщай гръб! Никога не го прави!

Джийн стана и си издърпа ръката.

— За последен път ми посягаш — опълчи му се тя.

Времето сякаш спря и думите на Джийн увиснаха между тях. Видях, че на лицето на мама се бе изписало пълно отчаяние и очите ѝ ме умоляваха както винаги. Но сянката на баща ми ме притискаше и мама сигурно го е усетила.

— Езра — опита се да го успокои.

— Ти не се бъркай — нареди ѝ баща ми, без да откъсва заплашителен поглед от Джийн.

— Езра — повтори тя и пристъпи към него. — Остави я на мира. Тя е вече голяма и е права.

— Казах ти да си затваряш устата! — продължаваше да се взира в Джийн и когато тя пак се опита да се обърне, той я сграбчи и я разтресе, както гневно момченце тресе безгръбначната кукла. Но Джийн имаше гръбнак и аз се боях, че може да го счупи. — Казах ти никога да не ми обръщаш гръб! — след това заръмжа неразбираемо и главата на Джийн се отпусна безжизнено. Видях как майка ми се опита да се намеси в тази битка.

— Остави я, Езра — тя задърпа огромната му ръка. Джийн съвсем се беше отпуснала, но той продължаваше да я тресе. — По дяволите, Езра — извика тя. — Остави дъщеря ми на мира! — започна да го удря по ръката с малките си юмручета и по лицето ѝ заблестяха сълзи. Опитах се да помръдна и да кажа нещо, но бях като парализиран. Тогава той замахна с опакото на ръката си и този бекхенд сякаш продължи цяла вечност. После тя се затъркаля по стълбите. Времето като че ли спря, но не беше така. Видях я свита в подножието на стълбището, още една безгръбначна кукла в къщата на баща ми.

Джийн се строполи, когато баща ми я пусна. Той се взря в ръката си, после в мен.

— Беше нещастен случай, момчето ми. И ти това видя, нали?

Погледнах го в очите, за първи път почувствах, че се нуждае от мен и се усетих как кимнах. Оттам нямаше връщане назад.

— Добро момче — рече той. След това земята пропадна и аз се продъних в безбрежното море на самопрезрението.

Но все още не бях достигнал дъното.

Ако бяха намерили Езра само с един куршум в главата, бих сметнал, че е било самоубийство. Как иначе да се справи с истината за деянието си? Но най-големият грях беше този на бездействието, това беше моето бреме и то костваше живота на майка ми и моята безсмъртна душа. Защитата на Джийн беше моя отговорност. Познавах слабостта на майка ми и гнева на баща ми. Тя ме бе помолила безмълвно да се намеся, умоляваше ме така, както само слабите могат. Не знам защо не направих нищо, но се боях, че душата ми носеше трагичен дефект, предизвикан от баща ми. Защото не любовта спря ръката ми, никога не бях изпитвал любов към него. Тогава какво? Така и не разбрах и въпросът продължаваше да ме преследва. Живеех с провала си и сънувах претъркулване по стълбище с рубиненочервен килим.

Джийн не беше на себе си, когато се случи, не беше сигурна какво точно стана, но се досещаше. И в очите ми виждаше лъжата, която се бе превърнала в истината на Езра. Когато ме питаха, казвах, че мама се е подхлъзнала. Че се опитала да се намеси в караницата и се е подхлъзнала. Нещастен случай. Защо прикривах баща си? Сигурно защото ме помоли. Защото за първи път имаше нужда от мен. Защото смъртта ѝ наистина беше нещастен случай и защото му повярвах, като ми каза, че истината няма да помогне никому. Защото ми беше баща и аз му бях син. Или може би защото се обвинявах. Кой, по дяволите, да знае?

Полицайте си питаха и аз изговарях ужасните думи. Така истината на Езра стана и моя. Но пукнатината между мен и Джийн беше непоправима, превърна се в пропаст и тя се върна към живота си от другата страна. Видях я на погребението и последната лопата пръст върху ковчегата на майка ни затрупа и нашите отношения. Тя си имаше Алекс, а за нея това беше достатъчно.

Вечерта, когато мама умря, полицайте си тръгнаха преди полунощ. Последвахме затъмнената линейка, защото не знаехме какво друго да направим. На задния вход на болницата непознати хора я отнесоха в светлата притихнала сграда, вкараха я в някаква студена зала, където мъртвите тихо чакаха. Стояхме под лекия ноемврийски дъжд. И тримата мълчахме под светлината на уличната лампа,

притиснати от собствените си мисли. Истината за смъртта ѝ тежеше върху нас, не смеехме да се погледнем. Когато имах възможност обаче разгледах баща си, видях как дъждът се стича по лицето му, стиснатите под бакенбардите мускули, които лъщяха на светлината. Най-накрая нарушихме мълчанието и пръв заговори Езра, но така и трябваше, мислех си.

— Да си вървим — предложи и ние го разбрахме. Нямахме какво друго да каже.

Когато се прибрахме, къщата светеше. Седнахме във всекидневната и Езра ни наля питиета. Джийн не докосна своето, но моето изчезна на мига и Езра ми наля още едно. Джийн стискаше и разпускаше юмруци, блъскаше ги в скута си, видях, че ноктите ѝ са оставили следи в дланите. Лекичко се поклащаше, вцепенена от мъка и от време на време чувах коленете ѝ да пукат. Посегнах към нея, но тя се отдръпна рязко. Исках да ѝ кажа, че не съм като Езра, не че това би имало значение. Сега вече го разбирам.

Никой не продумваше, минутите течаха, чуваше се само подрънкването на леда в чашите и стъпките на Езра, който крачеше из стаята.

Всички подскочихме, когато телефонът иззвъня. Езра вдигна, послуша и затвори, след това погледна към нас, неговите деца, и излезе от къщата, без да каже една дума. Бяхме поразени, втрещени. Джийн си тръгна малко след него с изражение, което никога няма да забравя. На вратата се обърна, а думите прорязаха душата ми като бръснач.

— Знам, че той я уби. И проклет да си, задето го прикриваш.

Тогава за последен път видях Езра жив. Останах в тази къща на ужасите и счупените кукли десет дълги минути, след това и аз си тръгнах. Отидох у Джийн, но колата ѝ я нямаше и никой не отвори, когато почуках. Вратата беше заключена. Почаках около час, но тя не се върна. Прибрах се и с възможно най-спокойния си глас разказах на жена ми какво се бе случило тази вечер. Пих още, след това я сложих да си легне и се измъкнах. Прекарах останалата част от нощта във фермата на Столън, плачейки на рамото на Ванеса като бебе. Призори се вмъкнах отново в леглото си, опрях гръб в гърба на жена ми и загледах как сивата светлина се промъква през процепите на щорите. Не помръдвах и се държах за истината на Езра като удавник за сламка.

Тогава си мислех, че струва нещо, но времето може да бъде убийствено подло.

Почувствах болка и сведох поглед към ръцете си, с които така силно бях стиснал мивката, че бяха побелели. Пуснах се и дланите ми изтръпнаха, но болката беше поносима. Прогоних спомените от онази нощ обратно в миналото, където така упорито се стремях да ги държа. Бях си у дома. Боун беше в задния двор. Езра беше мъртъв.

Чух шум от двигател отвън и отидох до прозореца на пералното помещение. По алеята бавно се качваше кола. Познах я и се замислих за съдбата и неизбежността.

Животът ми се бе превърнал в древногръцка трагедия, но бях направил това, което бях сметнал, че трябва, за да запазя семейството цяло, да спася каквото бе останало от него. Нямах как да знам, че Езра ще бъде убит, че Джийн ще ме презре, но фактите бяха неоспорими. Мама беше мъртва. Езра също. Нищо не можеше да промени това, нито чувството ми за вина, нито доживотната ми болка. Стореното — сторено, край на шибаната история. Затова се запитах, както много пъти преди; каква е цената на изкуплението и къде да го търся?

Нямах отговор и се страхувах, че когато настъпи мигът, няма да ми стигнат силите да платя цената. И както си стоях така в празната къща, си обещах едно: че когато всичко това премине и се обърна назад, няма да съжалявам както сега.

Молах се на бог да ми даде сили.

След това излязох и намерих детектив Милс да ме чака на алеята.

12.

— Надявам се, че в ръката ти няма ключове за кола — подхвърли Милс, когато стъпих на бетона и присвих очи срещу светлината, отразена в предното ѝ стъкло. Протегнах ръце с дланите нагоре, за да ѝ покажа, че са празни.

— Спокойно — отвърнах. — Никъде не отивам — носеше широки кафяви панталони, боти с ниски токове и слънчеви очила. Както винаги, дръжката на пистолета ѝ се подаваше под сакото. Беше автоматичен. Дръжката беше от гравирано дърво. Преди не го бях забелязал. Опитах се да си спомня дали Милс някога е стреляла по човек. Няма значение, бях сигурен, че може да дръпне спусъка, ако се наложи.

— Бог ми е свидетел, че вече не знам какво да те правя, Уърк. Ако не беше Дъглас, сега щяхме да се срещаме в участъка. Изчерпа ми се търпението за номерата ти. Държиш се идиотски. Ще ми разкажеш какво знаеш и това ще стане сега. Ясна ли съм?

Напрежението и умората се бяха изписали на лицето ѝ, не помагаше и гримът, с който се стараяше да ги прикрие. Извадих си цигара и се подпрях на колата ѝ. Не знаех какво има предвид, но се досещах.

— Знаеш ли кога адвокатите губят дела? — попитах я.

— Когато защитават не когото трябва.

— Когато клиентите им са тъпи. Непрекъснато се случва. Казват на полицията неща, от които после не могат да се отрекат и които могат да бъдат изтълкувани погрешно, особено когато има натиск за разрешаване на случая — запалих цигара, погледнах надолу по хълма към преминаваща линейка със загасена сирена. — Винаги съм им се чудил. Сякаш като сътрудничат, ще убедят ченгетата да подгонят някого другиго. Колко наивно.

— Хора като теб от това си вадят хляба.

— И това е вярно.

— Ще говориш ли с мен, или няма? — попита Милс.

— Вече говоря с теб.
— Не се прави на умник. Не и днес. Нямам нерви за това.
— Четох вестниците, а и съм в този бизнес от доста време. Знам под какъв натиск си — Милс извърна поглед, сякаш за да отрече думите ми. — Ако бях умник, бих си държал устата затворена.
— Не искам да съм ти враг, Уърк? Поне това мога да ти обещаю.
— И Дъглас така ми каза.
Тъгълчето на устата на Милс потрепна от раздразнение.
— Дъглас не е знаел какво говори.
— Просто ме предупреди да сътруднича — Милс скръсти ръце.
— Нали ще сме откровени един с друг? — попитах. — Без глупости?
— Нямах проблем — успокои ме тя.
— Ще съм толкова откровен с теб, колкото ти с мен. Честно е, нали? — тя кимна. — Заподозрян ли съм? — попитах.
— Не — Милс не се поколеба, но аз знаех, че лъже. За малко да се изсмея, беше толкова прозрачна, но щеше да е грозно, все едно й казвах: „Не мога да повярвам, че това се случва“.
— Имаш ли заподозрени?
— Да.
— Някого, когото е познавал?
— Всички — повтаряше като папагал думите на районния прокурор. Спомних си за Джийн и се замолих да не е отишла толкова далеч в разговора си с Кларънс Хамбли.
— Провери ли деловите му отношения? Бивши клиенти?
— Не мога да обсъждам разследването.
— Знам, че си говорила с Хамбли — наблюдавах я внимателно за реакция, но тя беше непоклатима, устата ѝ не трепваше, а очите ѝ изобщо не ги виждах. — Знам, че знаеш за завещанието. Струва ми се, че има петнайсет милиона причини да ме подозираш в убийство.
— Ах, този Хамбли. Надут пуяк. Трябва да се научи да си държи устата затворена — гледах я и най-накрая разбрах, защо толкова мрази адвокатите. Не можеше да ги сплаши, а това я съсипваше.
— Значи — притиснах я аз, — не съм заподозрян?
— Дъглас ми каза, да те оставя на мира. Че няма начин да си убил баща си, не и за пари. А аз друг мотив не виждам.
— Но си търсила.
— Търсих.

— И ще се придържаш към този?

— Стига да си откровен с мен, ще послушам Дъглас. Засега. Но това в края на краищата си е мое разследване. Само смей да ме ядосаш и така ще ти го върна, че няма да разбереш откъде ти е дошло. Ясна ли съм?

— Напълно — отвърнах. — И какво друго разбра от Хамбли? — опитвах се да не показвам колко отчаяно се нуждаех от тази информация.

Милс сви пак рамене.

— Че баща ти е бил въшлив с пари и че ти не си го убил. Какъв късметлия си само.

— Това са просто пари — отбелязах.

— Много добре — рече. — Просто пари.

— Ще си говорим ли? — попитах.

— Да, добре. Крайно време е.

— Тогава да тръгваме — предложих. — Барбара сигурно ще се върне скоро, а не искам да се замесва.

— О, ще поговоря и с Барбара — заяви Милс многозначително, като даде да се разбере, че тя е ченгето.

— Но по-късно, става ли? Хайде, ти караш.

Свали си сакото и го хвърли на задната седалка. Колата ѝ беше пропита със същия парфюм с аромат на презряла праскова, който помнех от болницата. Видях обичайната полицейска радиостанция и пистолет на таблото. По радиостанцията се чуваха гласова, затова тя я изключи, докато даваше на заден по алеята. Разглеждах я с периферното си зрение, забелязах белезниците, палката, резервния пълнител на колана, отворената ѝ риза, през която се виждаше светъл дантелен сутиен, който никак не се връзваше с образа ѝ. Мускулите на челюстта ѝ бяха изпъкнали и подозирах, че по-скоро би ме прибрала в ареста, вместо да ме разхожда из града на обществени разноски. Припомних си какво добро ченге е и че трябва да внимавам какво ѝ казвам. Тя си търсеше извинение.

Когато излязохме на улицата, зави вдясно през парка. Карахме по главната улица, без да си кажем дума. После тя поведе колата извън града, към дългите невъобразимо тесни пътища, типични за крайградския район.

— Е, говори — нареди. — И не пропускай нищо. Искам да знам всичко, което се е случило в нощта, когато баща ти изчезна. Не подбирай информацията и не я изопачавай. Каж ми всяка подробност.

Продължихме, а аз си мерех всяка дума.

— Защо си бил тогава в къщата му?

— Майка ми ме покани. На вечеря. Опитваше се да ги помири, предполагам.

Милс леко се извърна и отклони поглед от пътя.

— Да помири кого?

— Джийн и баща ми.

— За какво се караха? — попита.

— „Караха“ е силна дума. Просто се бяха раздалечили. Конфликт между баща и дъщеря.

— По-точно?

Исках да излъжа, за да защитя Джийн, но се боях, че Милс ще научи истината от другаде. Една лъжа сега щеше да я направи само да изглежда по-значима. Това му беше лошото на разговорите с ченгета. Никога не знаеш какво те знаят. И накрая точно с това те заковат.

— Май беше заради Алекс.

— Приятелката на сестра ти?

— Да.

— Баща ти не я одобряваше?

— Не, но това си беше стар спор. И преди са го водили.

— Сестра ти не е спомената в завещанието на баща ти.

— Никога не е била включвана в него — излъгах. — Баща ми имаше старомодни разбирания за жените.

— И майка ти защо се намеси?

— Беше притеснена. Спореха на висок тон.

Милс следеше пътя.

— Баща ти удари ли Джийн? — попита.

— Не.

Тя ме погледна.

— А удари ли майка ти?

— Не.

— И пак да те попитам — кой се обади?

— Не знам.

— Но си бил там, когато телефонът е звъннал.

— Не го вдигнах аз.

— Кажи ми какво точно каза баща ти.

Замислих се.

— „Ще дойда след десет минути“. Точно това каза. Вдигна, послуша. После каза, че ще дойде след десет минути.

— Не ти ли каза къде отива?

— Не.

— Не каза ли кой се е обадил?

— Не. Нищо. Само излезе.

— Колко дълго беше на телефона?

Замислих се.

— Трийсет секунди.

— Това е бая време.

— Би могло да бъде — съгласих се.

— Някой е имал доста неща за казване.

— Ами архивите на телефонната компания? — попитах. — Повиквания, номера, ей такива работи?

— Нямахме късмет — отвърна Милс и преди отново да се впусне в обяснения по разследването, смени темата. — Трябва да има още нещо. Взе ли нещо със себе си? Каза ли нещо? Какво беше изписано на лицето му? Гневен ли беше, тъжен, замислен? В каква посока пое?

Замислих се, наистина се замислих. Не го бях правил досега. Наистина, как изглеждаше? Какво бе изписано на лицето му? Решимост, може би. Целенасоченост. Да. И гняв. Но и нещо друго. Самодоволство според мен. Копелето изглеждаше самодоволно.

— Изглеждаше тъжен — отговорих на Милс. — Жена му току-що беше умряла и той изглеждаше тъжен.

— Друго? — притискаше ме Милс. — Взе ли нещо със себе си? Спря ли се, след като затвори телефона, преди да излезе? Мисли!

— Спря се за ключовете си — отвърнах. — Само за ключовете. И след това си помислих: „Боже мой, ключовете!“ Езра си държеше ключовете на табло с кукички до кухненската врата. Една връзка за колата, една — за кантората. Виждах го ясно, сякаш се бе случило тази сутрин. Мина покрай мен, отиде в кухнята, протегна се и взе и двете връзки ключове. Видях го. Смятал е да ходи в кантората! Но защо? И дали е стигнал там, преди да го убият?

— В трупа не са намерени ключове — информира ме Милс.

— А някаква следа от колата му? — попитах с намерение да я отклоня от темата. Не исках да говорим за ключовете. Не и преди да разбере какво означаваше това. Защо му е на Езра да ходи до кантората? Спомних си за липсващото оръжие и за тайника. Трябваше да го отворя.

— Не мога да ти кажа. Чу ли го после пак?

— Не.

— Обаждания по телефона? Писма?

— Нищо.

— Защо не го обяви за изчезнал?

— Напротив, обях го.

— Шест седмици по-късно — напомни ми Милс. — Доста време. Това ме притеснява.

— Предполагахме, че се е оттеглил някъде да скърби, искал е да се откъсне. Той е възрастен човек.

— Беше възрастен човек.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че не се е появил на погребението и въпреки това не си го обявил за изчезнал. Това си е подозрително. Нямам друга дума.

Как да ѝ обясня? Баща ми не беше на погребението, защото я уби. Хвърли я по стълбите и тя си счупи врата! Предполагах, че вината го разяжда. Че не е искал да се изправи пред мен и Джийн с крокодилските си сълзи. Защото дори Езра не би могъл да се преструва и да каже какъв прекрасен човек е убил. Предполагах, че е мъртвопиян или се е хвърлил от някой висок мост. Това ми се струваше логично. И то доста.

— Мъката кара хората да вършат странни неща — заключих аз.

Милс ме погледна многозначително.

— И аз това си повтарях — отвърна. — Ако ме разбираш какво имам предвид.

Не я разбих, но изражението ѝ ми помогна да се досетя. Все още бях най-подходящият ѝ кандидат за убиец. Това беше добре за Джийн, значи и за мен. Но не можех да вляза в затвора. По-скоро бих умрял, отколкото да излеждавам доживотна присъда. Но дотам нямаше да се стигне, казах си. Все трябва да има някакъв изход.

— Предполагам това ни води към големия въпрос — заяви Милс. Бяхме в парка. Тя зави по страничната улица, която минаваше покрай езерото, и спря колата. Вече виждах къщата си и разбрах посланието ѝ. Все още не си у дома си, това ми казваше тя. Има още много път дотам.

Двигателят потракваше, докато се охлаждаше. Чувствах втрещения ѝ поглед. Сега искаше да ме гледа съсредоточено. Колата се затопли от слънцето, въздухът в нея стана задушен, а аз исках да запаля цигара. Погледнах я в очите с цялото спокойствие, на което бях способен в този миг.

— Къде съм бил във въпросната нощ? — попитах.

— Убеди ме — отвърна тя.

Време за решение. Имах алиби. Ванеса щеше да го потвърди във всички случаи. Тази истина премина през мен като студен поток вода. На фона на процеса, присъдата и затвора, това беше най-ценното нещо на света. Всеки уличен престъпник би убил за него. А аз исках ли го? Отговорът беше да. Толкова отчаяно го исках, че ми се плачеше. Исках да отклоня парещия поглед на Милс от себе си. Исках да си спя в леглото и да знам, че никога няма да съм курвата на някой пандизчия. Исках да ѝ подаря алибито си. Да го увия в хартия и да ѝ го поднеса с поклон.

Но не можех. Не и докато Джийн не е във от подозрение. Ако аз се отърва, ще тръгнат след нея. Ще ровят надълбоко и ще намерят причина да я заподозрат независимо дали това е смъртта на майка ни, завещанието на Езра, или дългогодишния семеен тормоз. Доколкото я познавах, би убила заради Алекс. И когато се връщах в мислите си към онази нощ, както много пъти бях правил, се убеждавах, че е способна да го направи. Всичко ѝ беше изписано на лицето — гневът от смъртта на мама и потресът от моето предателство. Езра излезе, а тя — веднага след него. Можеше лесно да го проследи. И както всички ни, знаеше къде си държи оръжието. Мотив, средство, възможност — светата триада на криминалното разследване. Дъглас би я изял жива, ако знаеше. Затова трябваше да се уверя, че е в безопасност, преди да изиграя картата с алибито. Но усещах как се разлюлявам дълбоко в себе си от слабост. Странно, но мисълта за това ме правеше силен. Погледнах Милс, чието лице беше цялото остри черти и твърдост. В очилата ѝ видях изкривеното и нереално отражение на собствената си

физиономия. Изразяваше много точно начина, по който се чувствах, затова се хванах за тази сила и изрекох още една лъжа.

— Беше, както казах и на Дъглас. Татко излезе. Аз се прибрах. И бях в леглото при Барбара цяла нощ.

Нещо потрепна по лицето ѝ, приличаше на доволството на хищник. Кимна, сякаш чу точно това, което очакваше от мен. Или което се надяваше да чуе. Усмихна ми се и това ме изнерви, без да разбирам защо.

— Значи това е всичко? — попита. — Я пак си помисли.

— Това е всичко.

— Добре — тя запали колата и ме откара до вкъщи. — Не напускай града — подхвърли и излезе от колата.

— Ха-ха — отвърнах. — Много смешно.

— Че кой се шегува? — попита и ми се усмихна по същия притеснителен за мен начин. След това даде на заден по алеята и изчезна. Запалих цигара и се загледах в празното място, на което доскоро беше колата ѝ. Тогава ми хрумна защо усмивката ѝ ме смути. Бях я виждал и преди — в съда точно преди да издърпа килимчето изпод краката на някой адвокат, който е имал лошия късмет да я подцени.

13.

По-рано имах един клиент, първото ми дело за убийство. Бях млад, все още идеалист и въпреки че беше виновен, му съчувствах. Беше убил съседа си по време на пиянска свада за общата им алея. Не знаел, че оръжието е заредено. Просто искал да го сплаши, банална история, но на гърдите на другия човек се появила кървава дупка.

Процесът трая осем дни. Оборих предумишленото убийство, но съдебните заседатели решиха, че е било непредумишлено убийство. Клиентът ми получи седем години и половина, не беше зле на фона на общата картинка. Два часа след присъдата ми се обадиха от болницата на Окръжния затвор. Клиентът ми беше изгълтал два литра почистващ препарат в неуспешен опит за самоубийство. Надзирателите му се присмиваха на пропуската. Обясниха, че затворът им ползвал само нетоксични продукти. Клиентът ми щеше да дриска зелено една седмица и след това щеше да се оправи. Случвало се непрекъснато. Намигаха си и се скъсваха от смях.

Намерих клиента ми в болницата. Беше се свил като зародиш и плачеше, изобщо не забелязваше нито мен, нито надзирателя, който го пазеше да не повтори опита. Трябваша му пет минути да ме погледне в очите и още пет, за да ми отговори.

— Не разбираш ли? — попита.

Не знаех какво да му кажа, нямаш представа какво му е, не го разбирах.

— Погледни ме.

Поклатих глава, за да покажа, че това не ми е достатъчно.

Тогава той изкрещя, а вените се опънаха като въжета по шията му.

— Погледни ме!

Преместих очи към пасивния надзирател, който само сви рамене.

— Ще му излезе късметът — ухили се надзирателят.

— Само го погледни. — Клиентът ми беше дребен, но добре сложен, със светла кожа и хубави бели зъби. Беше привлекателен, дори

красив.

И изведнъж с омерзение се досетих какво иска да ми каже.

— Не мога да се върна в затвора — повтаряше отчаяно. — По-скоро бих умрял. Ще се самоубия, мамка му — закле ми се. — По един или друг начин.

И после историята излезе наяве. И преди беше лежал, за което всъщност знаех. Но ето какво не знаех. Били цяла група. Понякога само трима-четирима. Понякога по седем. Залепвали снимка на гола мадама на голия му гръб и му се изреждали като държали отвертка в ухото му, за да кротува. Показа ми белега от единствения път, когато им се съпротивлявал. Беше глух с едното ухо.

Разказа ми го, задавен от сърцераздирателни стонове. Ето към какво се връщаше. Понякога продължавало с часове.

— Няма да го понеса, човече. Просто не мога.

На следващия ден го преместиха в Централния затвор в Рейли. Две седмици по-късно най-после успя да се самоубие. Беше на двайсет и седем години, колкото и аз тогава. Не го забравих, защото никога не бях виждал такова пълно отчаяние. Оттогава се движех из затворите с измамно злоещо очарование, защитен зад куфарчето си, защото никога не можах да забравя какво видях в очите на онзи млад мъж.

И да, Милс ме плашеше. Ужасяваше ме, всъщност. Играех опасна игра и залозите бяха брутално истински. Но Езра беше мъртъв, сянката му се разлагаше като плътта му и аз най-накрая започвах да осъзнавам някои неща за себе си.

Дадох на Милс две минути да изчезне, след това се качих в пикапа си. Трябваше да говоря с Джийн, да я предупредя за Милс. Да ѝ кажа да си държи устата затворена. А ако не иска да ме послуша, ще я заставя. По един или друг начин.

Силни думи.

Подкарах бързо по главната улица, но ме спря преминаващ влак. Затова минах напърно към улица „Елис“, после по моста, под който мина влакът като черна змия от потракващи въглища. Не знаех дали Милс е поела към Джийн. Може да е на път, да я е спрял същият влак. Затова карах с едно око към шосето и набрах домашния телефон на Джийн от мобилния си. Заето. Почаках и пак набрах. Още два пъти ми даде заето и чак тогава свободно. Бях на половината разстояние, карах с осемдесет километра в час по път с ограничение за шейсет, а

телефонът продължаваше да звъни. Преброих петнайсет позвънявания, но никой не отговори. Треснах телефона, опитах се да се успокоя, но не успях. Изведнъж ме връхлетяха напрежение и страх, избиха като гореща пот по лицето ми. Представих си Джийн в затвора и осъзнавах, че няма да издържи. Това щеше да я убие толкова сигурно, колкото куршумите в главата на Езра.

Трафикът оредя, когато се измъкнах от задръстването и влязох в тесните улици, около които се бяха скупчили къщи на малки групи. По паважа играеха деца и се наложи да намаля, защото се боях да не ги блъсна. Минах покрай доста мръсни алеи, преди да приближа отново жп линиите. В дворовете имаше коли развалини, а по тенекиените покриви на двестагодишните индустриални сгради се спускаха ръждиви струйки. В двора срещу къщата на Джийн момченце се люлееше на вързана автомобилна гума, гледаше безизразно, стъпалата му се влачеха в прахта. В прозореца зад него се появи лице, две очи и намек за уста, след това, изчезна зад мръсножълтите пердета, които се затвориха от вятъра, когато се обърнах.

Паркирах пред къщата и загасих двигателя на пикапа. Алекс Шифтън седеше на предната веранда, облеганата на люлеещ се стол с вдигнати на перилото крака. От устата ѝ висеше цигара и тя ме гледаше през рамките за очила без стъкла. Ъгълчетата на устата ѝ увиснаха надолу, когато слязох от колата. Чух влака в далечината, вятърът размърда върховете на дърветата, но не го усетих. Между къщата и релсите все още растяха бурени.

Изпънах се в целия си ръст и влязох в двора. Под краката ми се чупеха клонки. Алекс не откъсваше очи от мен. Когато се приближих, видях, че държи нож и спокойно дялка с него парче дърво. Косата ѝ беше невчесана и стърчеше на остри кичури, а здравите мускули на ръцете ѝ се движеха, докато изглаждаше дървото. Стана, преди да стигна до стъпалата, беше навлякла избелели тесни джинси и боса.

— Какво искаш? — попита.

— Защо не вдигаш телефона? — отговорих ѝ с въпрос.

— Имам функция за разпознаване на повикванията — заяде се тя и се усмихна студено.

Сложих крак на първото стъпало и спрях. Усмивката ѝ стана самодоволна, когато сгъна острието и прибра ножа в джоба си, сякаш искаше да ми каже, че не се нуждае от него, за да се справи с мен.

Облегна се на колоната и аз бях обзет от натрапчиво усещане за дежавю.

— Трябва да говоря с Джийн — рекох.

— Ти все трябва да говориш с Джийн.

— Тук ли е? Важно е.

— Излезе — отвърна Алекс.

— На работа?

Алекс сви рамене и се извърна, около главата ѝ се виеше дим.

— По дяволите, Алекс! На работа ли е?

Тя се втренчи в мен и бавно вдигна ръка, за да ми покаже среден пръст. От гърлото ми се изтръгна неочакван и за мен звук и аз се шмугнах покрай нея в къщата. Не ме последва, което ме изненада. Очаквах да се сбием.

Мрежата се тресна зад мен, озовах се в света на сенките, сред задушлива атмосфера, която миришеше на зеле. Гласът на Алекс ме настигна.

— Гледай, където искаш. Това нищо няма да промени. Джийн я няма и не ѝ трябваш. Хвърли още един поглед и след това се измитай.

Стаите бяха малки, таванът — нисък, а мебелите — стари и захабени. Движех се по хлътналия под в светлината, която се процеждаше през прашните прозорци и си играеше с обувките ми и тънкия зелен килим. Минах покрай телевизора, видях снимка на майка ни в рамка върху него и продължих към кухнята, без да търся мои фотографии или на Езра. Съдовете бяха в сушилнята, около тясната маса под прозореца, гледащ към задния двор и релсите в далечината, имаше два стола. На перваза стоеше саксия с африкански теменужки, ярките им виолетови цветчета грееха самотно.

Извиках името на Джийн, но вече се бях убедил, че Алекс е права. Знаех много добре как изглежда празна къща. Погледнах в спалнята без особени надежди и видях единственото легло оправено и спретнато. Забелязах и подредения куп каталози на масичката до него, разтворения роман, чашата за вода върху подложка. Спомних си как седях край леглото на Джийн посред нощ и си говорехме за детски работи. Дори тогава тя слагаше чашата върху подложка. Казваше, че дървото, също като хората, се нуждае от предпазване. Сега разбирах, че е имала предвид себе си, не масата. Но тогава не схващам.

Изведнъж тя започна да ми липсва. Не споменът за нея, а близостта ни от времето, когато светът беше по-малък и споделянето на тайни беше лесна работа. Опрях длан в масата, огледах се из стаята и се зачудих дали тук се смеят заедно, дали в живота им има радост. Надявах се да е така, но се съмнявах. Алекс беше луда на тема контрол. А Джийн се нуждаеше от насочване, търсеше го отчаяно и би се водила по акъла на всекиго.

Потърсих някакъв знак от нашето общо минало, нещо, което да ми подсказе, че мисли за онези дни, че те липсват и на нея, но нямаше нищо. Погледът ми обходи голите стени, лавиците с книги и се върна на леглото. Понечих да изляза, когато влакът мина толкова близо, че разтρε се къщата. Изсвири тъжно и премина, изчезна като детски спомен.

Вях почти на вратата, когато го забелязах. Спрях и се обърнах, върнах се до високата тясна етажерка с книги в ъгъла, наведох се, а коленете ми изпукаха като на старец. На най-долната лавица беше мушнатото, почти скрито, опърпано томче на „Хобит“, подарък за Джийн от мен за деветия ѝ рожден ден. Корицата беше измачкана, а страниците почти се разпадаха в ръцете ми. Вях я надписал на втората страница. Все още помнех какво: „За Джийн, защото и малките хора могат да имат приключения“. Отворих книгата, но втората страница я нямаше. Откъсната или паднала, не знаех.

Върнах книгата обратно на етажерката.

Навън намерих Алекс отново в стола.

— Доволен ли си? — изгледа ме.

Опитах се да не си изпускам нервите. Ако ядосам Алекс, няма да постигна каквото бях намислил.

— Знаеш ли кога ще се върне? — попитах.

— Не.

Извадих визитна картичка от портфейла си и я подадох на Алекс. Тя я погледна, но не я взе. Оставих я на перилото на верандата.

— Би ли казала на Джийн да ми се обади, когато я видиш? Мобилният ми телефон е най-долу.

— Няма да ти се обади, но ще ѝ кажа.

— Важно е, Алекс.

— Вече го каза.

— Моля те. Просто ѝ кажи — Алекс сложи ръце зад главата си.

— Ако ми се обади, няма да се връщам пак да те притеснявам. Помисли си.

— За какво става въпрос? — попита.

— Това е между мен и Джийн — отвърнах.

— Така или иначе ще разбере.

— Може, но няма да е от мен — излязох от верандата, обърнах се и посочих към визитката си на перилото. — Номерът най-долу.

— Да бе...

Тръгнах през двора, нямах търпение да се махна от Алекс и нейното мълчаливо самодоволство. Тогава чух острието на ножа да се отваря, последвано от кратък смях.

— Знам за какво става въпрос — започна Алекс. Не се спрях, беше ми писнало от глупости. Бях почти до колата си. — Имате право да мълчите... — продължи тя и аз замръзнах. — Всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас в съда, — беше станала и се бе подпряла на перилото, притиснала бедра към дървото, наведена навън предизвикателно. Отидох при нея и тя се наклони още повече през перилото. Устата ѝ беше отворена, а очите — блеснали. Наслаждаваше се на момента. — Ако не можете да си позволите адвокат, ще ви бъде назначен служебен — и се засмя или на моето изражение, или на собствената си досетливост. Може би и на двете.

— Какви ги дрънкаш? — попитах.

Гледаше ме отгоре, а аз нея — отдолу. Стори ми се, че продължи безкрайно.

— Срецнахме се с една много симпатична дама — съобщи тя накрая. — Аз и Джийн.

— Какво?

— Много хубава жена. И много загадъчна — чакаше да кажа нещо, но аз не можех да промълвя и дума. — И много добре въоръжена.

— Милс — името ѝ изскочи през устните ми.

— Зададе ни доста забавни въпроси — каза Алекс.

Знаех, че Алекс си играе с мен, разхожда ми се по нервите за удоволствие. Потиснах се от ужасно чувство за провал и за неизбежност. Трябваше да говоря с Джийн веднага, щом научих, че са намерили трупа на Езра. Да я предупредя, да използвам юридическото си образование най-накрая за нещо добро. Но отначало бях уплашен, а

онзи ден в „Пица Хът“ се страхувах, че ще си тръгне, ще ме изостави завинаги. Че ще видя истината, че тя го е убила в очите ѝ. Че съмненията ми ще се превърнат в непоправим факт. Страхувах се как ще се справя с това. После дни наред не изтрезнявах и се самосъжалявах. Не казах нищо и така отприщих злото. Какво ли ѝ бе казала Джийн? Колко далече беше отишла, докато аз се вайках за прогнилия си брак и погубения си живот? Отчаянието горчеше. Милс не беше глупава. Естествено, че ще разследва и Джийн.

— Въпроси за теб — продължи Алекс.

Усетих как част от спокойствието ми се завръща.

— Защо ме мразиш толкова? — попитах.

— Изобщо не те мразя — заяви тя. — Ти просто ми пречиш.

— И няма да ми кажеш това, което искам да знам, нали? За Милс?

— Както ти спомена — това си е между вас с Джийн.

По лицето ѝ разбрах, че е приключила с мен. Каза последната си дума и беше доволна. Настани се пак в стола си и взе дървеното парче, което дялкаше, после посочи към колата ми с него.

— Върви — отпрати ме. — Ще кажа на Джийн, че си наминал.

Отдалечих се, без да се обръщам, седнах в колата и запалих двигателя. Без да знае ми беше дала малко информация. Повече, отколкото възнамеряваше. Каза, че ѝ преча. Което означаваше, че на Джийн още ѝ пукаше за мен по някакъв начин, а това беше по-добре от нищо.

Докато се отдалечавах, се обадох в „Пица Хът“, откъдето ми казаха, че Джийн днес не е на работа. През следващия час карах из града и търсех колата ѝ. Проверих в търговския център, кината, закусвалните. Нямах я. Най-накрая, обзет от тихо отчаяние, пак се обадох у тях. Никой не вдигна.

В пет часа поех към Шарлот, за да се срещна с Ханк Робинс. Трафикът по магистрала И-85 беше необичайно рехав, така че не се забавих. В шест вече се бях настанил в просторно кожено сепаре в дъното на бара. Заведението беше слабо осветено и озвучено от тиха музика, в която имаше някакви келтски мотиви. До стъкления пепелник намерих половин пакет „Житан“ и извадих от него една цигара. Взех клечка кибрит, запалих и върнах пакета на лакираната дървена маса точно когато сервитьорката стигна до мен. Походката ѝ

ми напомняше за Джийн. Усмихна ми се уморено. Пиеше ми се „Манхатън“, нещо силно, но си поръчах бира „Бекс“.

За добро или за зло бях сам в бара, пийвах си от бирата и правех кръгчета от дим под лъча слаба светлина, който се спускаше на масата ми от тавана.

— Много добре — чух някакъв глас и Ханк Робинс се вмъкна в сепарето срещу мен. Посочи разпадащото се кръгче дим. — Добра форма.

— Закъсня — отбелязах.

— Дай ме под съд — отвърна.

Взе ръката ми и я стисна няколко пъти, усмихвайки се зад димната завеса.

— Как си, Уърк? — попита и продължи, без да дочака отговор: — Много съжалявам за всичко това. Предполагам, че е ужасно.

— А още и половината не съм разбрал.

— Толкова ли е зле?

Свих рамене.

— Какво трябва да направя, за да получа питие? — попита той и след това надигна глас. — Сервитьорката, още две.

Ханк беше от старата школа. Висок бе метър и седемдесет, тежеше седемдесет килограма и въпреки това беше най-безстрашният човек, когото познавах. Не бях го виждал с очите си, но легендата разказваше, че е побеждавал и два пъти по-едри от него типове. Имаше гъста черна коса, весели зелени очи, а предният му зъб беше счупен. Жените го обожаваха.

Работеше по десетина случая едновременно и знаех, че е добър. Разбирахме се, защото никой от нас нямаше илюзии. Бяхме реалисти, а той успяваше да бъде такъв с лекота. Смяташе, че този свят никога не може да бъде обяснен, затова просто си живееше живота. Нищо не го изненадваше, въпреки това намираше хумор във всичко. Възхищавах се на това му качество. Светът, който аз виждах, беше мрачен.

Сервитьорката ни се появи с питиетата и същата уморена усмивка. Не сваляше очи от Ханк, затова имах възможност да я огледам. Около четирийсет и пет годишна, едри черти, изгрязани нокти.

— Благодаря, кукло — и ѝ хвърли една ослепителна усмивка със счупен зъб. Тя изглеждаше смутена, но си тръгна с по-бодра крачка.

— Някога удрял ли си на камък? — попитах.

— Само при по-умните.

Поклатих глава.

— Хей — засмя се той. — Всички обичат комплиментите. Това е най-лесният начин да направиш света по-добър — и отпи от бирата си. — Какво ти е? Изглеждаш като парцал.

— Къде ми е комплиментът? — попитах.

— Това ти беше комплиментът.

— Благодаря.

— Сериозно, човече. Как си?

Изведнъж погледът ми натеза. Не можех да го откъсна от бутилката, в която се вирах напрегнато. Нямах отговор на този въпрос. Защото никой не искаше да чуе истината за това как се чувствам.

— Ами вися си тук — промърморих накрая.

— Сигурно ти е писнало да отговаряш на този въпрос — отбеляза и ми даде да разбере, че не очаква отговор. След това се усмихна, за да покаже, че няма нищо против. — Ако размислиш...

— Благодаря ти, Ханк, оценявам го.

— Е — предложи, — да говорим делово. Подозирам, че искаш да ти помогна да разбереш кой е убил баща ти.

Изненадата сигурно се е изписала на лицето ми. Разбира се, че това ще си помисли, трябваше да го предположа. И да бъда внимателен. С Ханк бяхме колеги и от време на време пийвахме заедно, но нямах представа доколко ми е лоялен. Той определено беше озадачен.

— Никога не съм го харесвал особено — признах. — Ченгетата ще се справят с това.

— Добре — отвърна Ханк бавно, явно учуден, но не искаше да ме притиска. — Е... — изчака да продължа. И аз го направих. Някак си. Отне ми известно време. После му казах какво искам.

— Господи — възкликна. — Не знаех, че имаш толкова високо мнение за мен.

— Ще се справиш ли? — попитах.

— Ще ми се да кажа да, но не мога. Искаш да разбереш кой те е замерил със стол от стълбището и не мога да те виня. Но аз не работя с отпечатъци от пръсти и нямам достъп до никакви база данни с тях.

Трябва ти ченге и прецизна обработка на местопрестъплението. Това не е по моята част.

— Ченгетата не искат да се занимават — осведомих го. — Не ми вярват, а не съм сигурен, че искам да ми вярват.

— Тогава си прецакан, човече. Съжалявам.

Свих рамене. Отговорът му не ме изненада. Но исках да знам кой е виновен. Наистина се беше случило и не беше случайно. Може да има нещо общо със смъртта на Езра, а може и да няма. И в двата случая беше важно да знам.

— Ами сейфът? — попитах.

— За това ти трябва ключар или касоразбивач. А аз не съм нито едното, нито другото.

— Мислех си, че може би...

— Какво? Че познавам някого? — кимнах. — Всъщност — отвърна той, — познавам. Но е в затвора. От десет до дванайсет години. Защо не извикаш ключар?

— Защото не знам какво има вътре и не искам някой непознат да го разбере. Точно сега, когато ченгетата са така заинтригувани.

— Надяваш се да намериш оръжието?

Кимнах. Ако оръжието беше в сейфа, тогава може би Джийн не го е убила. А ако не е тя, тогава ще се отърва от вещественото доказателство. Пък и кой знае какви други тайни криеше Езра в този сейф?

— Извинявай, Уърк, чувствам се като предател. Но само това мога да ти кажа. Хората са предвидими. Когато слагат комбинации на сейфове, обикновено използват числа, които са важни за тях. Помисли си за това.

— Вече опитах. Рождени дни, номера на осигуровки, телефонни номера.

Ханк поклати тъжно глава, но блясъкът в очите му беше дружелюбен.

— Казах предвидими, Уърк, а не глупави. Спомни си баща си. Помисли какво е било важно за него. Може и да извадиш късмет.

— Може — повторих, но не бях убеден.

— Виж какво, човече, съжалявам, че си загуби времето. Искан ми се да мога да ти помогна.

— Ами има и още нещо — рекох. — Но е лично.

— С личните неща се справям — отпи от бирата си и зачака.
Свързано е с Джийн.

— Сестра ти.

— Точно така — и му обясних какво искам.

Извади лист хартия и писалка.

— Добре — кимна. — Каж ми всичко, което знаеш за Алекс Шифтън.

Казах му каквото знаех. Не ми отне много време.

Прибра листа в джоба на ризата си точно когато две жени се настаниха на бара. Бяха към двайсет и пет годишни, красиви. Погледнаха ни и едната леко махна. Ханк отигра ситуацията, но не можеше да ме заблуди.

— Ти ли го уреди? — попитах и посочих жените.

Ухиленото му лице го издаде, преди да е казал каквото и да било.

— Реших, че малко забавление ще ти се отрази добре.

— Благодаря ти, но в живота ми в момента има прекалено много жени. Не ми трябва още една — понечих да изляза от сепарето. Той сложи ръка на рамото ми и ме спря.

— Тази не се налага да е част от живота ти, Уърк. Само от леглото ти. Довери ми се.

— Въпреки това благодаря — оценявах жеста. — Може би следващия път.

Ханк сви рамене.

— Както искаш. Но преди да си тръгнеш, чуй какво ще ти кажа — гласът му беше тих и сериозен. — Пази се, чу ли? Този случай се превръща в медийна сензация, дори и тук, в Шарлот. Който и да работи по него, няма да се поколебае да наруши някое и друго правило. Така че си пази задника.

За миг ми се стори, че съм бил недискретен, че съм се открил прекалено много. Че е отгатнал по-голямата истина. Но в очите му нямаше нищо друго, освен доброжелателност.

— Добре — отвърнах и оставих двайсетдоларова банкнота на масата.

— Хей, аз черпя, човече.

— Почерпи приятелките си по едно от мен. Ще поговорим по-късно.

Навън денят бавно вървеше към пурпурната си смърт, дъхът му бе като въздишка, заключена във вятъра по полупразните улици. Тънка оранжева ивица разрязваше тъмните облаци, но докато се любувах на гледката, изчезна. Сякаш сърцето на деня беше затворено зад бетона под краката ми. Напомняше ми за ада, въпреки че ставаше по-студено с всяка крачка, която правех.

Ако щях да спасявам Джийн, трябваше да я спасявам изцяло, а това означаваше и от Алекс. А за това ми трябваше информация. Тук беше мястото на Ханк. Исках да изрови всичко, което можеше за мотивите на Алекс. Джийн я обичаше. Добре. Но какво искаше Алекс? Колкото и да се опитвах, не можех да открия в нея способност да обича. Но все пак беше намерила нещо в сестра ми. Просто исках да съм сигурен, че няма користни цели.

14.

По магистралата вдигнах максималната скорост, която пикапът можеше да издържи и четирийсет минути по-късно завих по нейната улица. Уличните лампи бяха изгорели или счупени, но видях, че зад прозорците просветва слаба светлина. Излязох от колата. В далечината лаеше куче, а в храстите край релсите свиреха щурци. Отнякъде се чуваше работещ телевизор. Изкачих ниските стъпала към верандата и погледнах през тесния процеп между пердетата. Стаята зад тях беше тъмна, но ги видях в кухнята на масата. Джийн беше с гръб към мен. Лицето на Алекс се виждаше размазано над рамото ѝ. На масата имаше свещи, които светеха меко и чух Джийн да се смее. Кой бях аз да съдя Алекс? Не бях карал сестра ми да се смее отдавна, откакто мъжът ѝ избяга с детегледачката и целият ѝ свят се срина на отбивната на магистрала И-85.

Почти бях готов да си тръгна, но ме спряха трупът на баща ми и увереността, че Милс нямаше да остави нещата така. Почуках и чух как смехът секна, после столовете изскърцаха. Появи се Джийн, очите ѝ бяха тъжни, когато изненадано произнесе името ми. Зад нея Алекс се намръщи раздразнена, обви с ръка шията на Джийн и похлупи рамото ѝ с дългите си тънки пръсти.

— Здравсти, Джийн — поздравих. — Извинявай, че те безпокоя.

— Какво правиш тук?

Лицето ѝ беше по-приветливо от последния път, когато дойдох. Хвърлих поглед към каменните черни кръгчета, които Алекс наричаше свои очи.

— Тя не ти ли каза, че се отбих по-рано и те търсих? — Джийн помръдна и видях как Алекс затегна хватката.

— Не — рече сестра ми несигурно и леко извърна глава, преди да ме погледне отново. — Не го е споменала.

Гледах ту едната, ту другата, бледото лице на Джийн и нервните черти на любовницата ѝ. Очите на Джийн бяха влажни и ми се стори, че помиризах вино.

— Може ли да вляза? — попитах.

— Не — изстреля Алекс, преди малката ми сестричка да успее да отговори. — Късно е.

Джийн сложи ръка на рамото на Алекс и го стисна.

— Не — успокой я тя, — всичко е наред. Може да влезе — усмихна ми се с половин уста и в мен се разля благодарност.

— Благодаря — влязох в къщата ѝ и помирирах парфюма на приятелката ѝ, докато минавах покрай нея. Джийн светна лампата и видях, че е облечена в рокля и има леко розово червило. Забелязах, че и Алекс се е пременила. В къщата миришеше на готвено. — В неподходящ момент ли идвам? — попитах. Джийн се поколеба, но Алекс запълни неловката тишина.

— Празнуваме годишнина — замълча, сякаш чакаше да попитам. — Две години заедно — и качи ръката си на тила на Джийн. Посланието ѝ беше ясно, затова се обърнах към сестра си.

— Трябва да поговоря с теб. Важно е! — видях Алекс да се усмихва презрително, спомних си тежките ѝ думи при последното ми посещение. — Разбирам, че моментът, не е подходящ, но няма да отнеме много време — Алекс пусна сестра ми, тръшна се на дивана, сложи ръцете зад главата и отвори широко очи в очакване. — Искам да говоря насаме с теб — подчертах.

Джийн погледна мен, после нея, объркването я правеше уязвима и си спомних как, като бяхме деца, тя ходеше навсякъде с мен.

— Трябва да говорите тук — нареди Алекс на Джийн.

— Трябва да говорим тук — повтори тя като папагал и я видях как сяда до Алекс и се намества, притискайки се в нея. — За какво искаш да говорим?

— Да, Уърк — повтори Алекс, — за какво искаш да говорите? — очите ѝ светеха подигравателно. Имате право да мълчите.

Опитах се да подбера най-правилния подход, най-добрия начин да повдигна такъв деликатен въпрос, но всички репетирани реплики, всички хитри идеи, които ми хрумнаха по пътя до Шарлот и обратно, се изпариха и разпиляха като прах.

— Не си длъжна да говориш с полицията — започнах. Тя се стегна, застана нащрек и се обърна към Алекс. — Всъщност, най-добре ще е да не говориш с тях.

— Не те разбирам — устата ѝ се движеше, сякаш се опитваше да намери думите. — Полицията? Какви ги говориш? — изглеждаше уплашена, нервна и сякаш внезапно оживяла на дивана. Алекс сложи ръка върху коляното ѝ и тя видимо се успокои. След това с вид на човек, който е приел неизбежното, рече: — О, имаш предвид детектив Милс?

— Точно така — кимнах. — Тя е главен разследващ по случая със смъртта на Езра. Трябваше да говорим за това по-рано. Просто искам да знаеш как стоят нещата. Какви са ти правата...

Джийн ме прекъсна, очите ѝ бяха пълни с гняв.

— Не искам да говоря за това. Не мога да говоря — и стана с мъка от дивана.

— Не искам...

— Детектив Милс ми каза да не разговарям за това с никого. Заповяда да си мълча.

Държанието ѝ ме озадачи и притесни.

— Джийн — започнах.

— Не съм ѝ казала нищо за теб, Уърк. Честно. Зададе ми цял куп въпроси, но не съм ѝ казала нищо за теб.

Алекс заговори, докато аз мълчах смаян.

— Кажи му, Джийн. Той затова е дошъл.

— Какви ги дрънкаш? — попитах, а сестра ми се взря в мен, все едно бях чужд човек. Устата ѝ се отвори, устните ѝ блестяха от покапалата от езика слюнка.

— Милс мисли, че ти си го направил — съобщи Алекс. — Затова искаше да говори с нас. Мисли, че ти си убил Езра.

— Така ли ви каза?

— Не с толкова думи.

— И вие какво ѝ отговорихте? — попитах, гледайки Алекс, но въпросът беше към Джийн. Алекс не каза нито дума, а Джийн сякаш се отдалечаваше още повече от реалността. Само кимна няколко пъти.

— Не мога да говоря за това — гласът ѝ трепереше. — Не мога. Просто не мога.

Видях, че очите ѝ се насълзяват. Изглеждаше панирана, крачеше из стаята като животно в клетка.

— Всичко е наред, Джийн — промълвих. — Всичко е наред.

— Не! — извика тя. — Не е!

— Само се успокой.

— Татко е мъртъв, Уърк. Мъртъв е. Убит. Той уби мама, а някой уби него... — гласът ѝ заглъхна, а очите и безцелно шареха по пода. Спря да крачи и започна да се люлее, пръстите ѝ бяха вплетени и побелели от стискане.

Докато гледах Джийн и восьчното ѝ лице, най-накрая приех истината за най-ужасния ми страх. Тя беше убила Езра. Тя беше дръпнала спусъка и това я съсипваше. Умът ѝ се рееше без посока и ориентир, очите ѝ виждаха неизразими ужаси. Откога беше в това състояние? И дали не е отишла вече прекалено далеч?

Станах инстинктивно и се опитах да я успокоя, доколкото мога. Докоснах я по рамото и тя рязко вдигна широко отворените си очи.

— Не ме докосвай! — изписка. — Никой да не ме докосва.

Отстъпи с разперени ръце. Стигна до вратата на спалнята и я блъсна с гръб. Ръката ѝ стоеше на дръжката, готова да я затвори.

— Татко винаги казваше: „Станалото — станало“. И с нас е така. Казах каквото имах за казване, Уърк. Не съм споменала нищо за теб на онази жена. А сега си върви. Стореното — сторено — от гърлото ѝ се изтръгна странен хъркащ звук, наполовина стон, наполовина смях. — Татко е мъртъв... стореното — сторено — погледът ѝ се премести от мен на Алекс. — Нали, Алекс? — рече. — Нали така? — след това, все още гледайки диво, затвори вратата.

Стоях като насън. Думите на Джийн се блъскаха в главата ми. Не можех да изтрия от ума си лицето ѝ, никога нямаше да забравя изражението му. Стреснах се, когато усетих ръката на Алекс на рамото си. Вратата беше отворена и тя посочи към нея.

— Не се връщай — беше бясна. — Сериозно ти говоря.

Посочих безпомощно вратата, зад която се скри сестра ми.

— Какво си ѝ сторила? — попитах, съзнавайки, че поне този път Алекс няма вина. Но тя знаеше, а не обръщаше внимание, не правеше нищо. Ръката ми се спусна до тялото. — Тя има нужда от помощ, Алекс.

— Не и от теб.

— Не си способна нито да кажеш, нито да направиш нещо, с което да ме накараш да я изоставя — приближих се към нея. — Ако ти не се погрижиш да получи помощ, аз ще го направя. Ясен ли съм?

Алекс не отстъпи, почувствах пръстът ѝ да ме мушва силно в гърдите.

— Стой далеч от Джийн! От нас и от тази къща! — мушна ме пак, очите ѝ излъчваха ненавист. — Ти — просъска тя и пак ме мушна, — ти си проблемът. Ти!

Стояхме така. Границата беше очертана, но в очите ѝ видях да проблясва ужасна истина. Да, аз бях проблемът. Не изцяло, но отчасти. Чувствах вината си.

— Това не е краят — рекох ѝ.

— Измитай се оттук! — отвърна тя.

Този път не спорих с нея. Просто се изнизах глуповато в сладкия нощен въздух навън. Вратата се затвори с трясък и чух звука от пуснатото резе.

Бях извън портите, съвсем сам.

Върнах се в уютната и тиха като утроба вътрешност на колата си и впил очи в тъмната къща, се върнах мислено към нервната криза на Джийн. Кога ли ще опита да се самоубие отново? Сигналите бяха налице и в една част от мозъка ми вече се разиграваха кошмари.

Всички хубави неща стават от третия път.

Боях се, че е само въпрос на време.

Запалих двигателя и той накара вътрешностите ми да се затресат. Усетих как сърцето ми се разхлопа, когато истината за това, което видях, го стисна силно. Нямах съмнение вече. Джийн го е убила. Малката ми сестричка. Пуснала е два куршума в главата му и го е оставила да изгние. Думите ѝ още отекваха в главата ми: стореното — сторено! И сега, повече от всякога разбирах, че на мен се падаше да я спася. Няма да издържи в затвора. Той ще я убие.

Но каква стратегия да предприема? Как да не позволя на Милс да събере две и две? Сметките не бяха лесни и имаше само един отговор. Да я примамя към себе си. Бих се жертвал заради Джийн, ако се наложи, но това беше последният изход.

Трябваше да има и друг начин.

Когато стигнах до парка пред дома ми, осъзнах, че не си спомням по кой път бях минал. В един миг бях у Джийн, в следващия — в парка. По средата — бяло петно. Нищо. Странна работа.

Завих по страничната уличка, която минаваше покрай езерото, и видях на тротоара пикап, паркиран срещу къщата ми. Когато приближих, го познах. Забавих ход, много го забавих. Беше на Ванеса.

Изравних се с него и спрях. Изгасих двигателя. Видях я през прозореца, стиснала горния край на волана, опряла чело в ръцете си, сякаш спеше или се молеше. Ако ме бе видяла, не го показа. Гледах я дълго, заслушан в дъха си в тишината. Бавно и неохотно вдигна глава и се обърна към мен. Не я виждах добре в тъмнината, само основното от чертите ѝ, които познавах така добре. Свалих прозореца.

— Какво правиш тук? — попитах.

— Изплаши ме — тросна се тя.

— Без да искам — подсмръкна и тогава разбрах, че е плакала, гледала е къщата ми и е плакала.

— Получих съобщението ти — рече. Искях да те видя, но... — посочи към къщата и чак тогава видях, че на алеята пред нея има чужди коли и че всички светлини са запалени. Избърса си бузите и разбрах, че съм я накарал да се смути.

— Помислила си, че... — започнах.

Тя не каза нищо цяла минута. Кола зави по улицата и под нейните светлини лицето на Ванеса изглеждаше изпито, но красиво.

— Ти ме нарани, Джаксън — пауза. — Не мисля, че бих могла да ти позволя пак да ме нараниш така. Но после получих съобщението ти... — и се разплака, издаде тих стон и пак се захлупи.

— Бях искрен. За всичко.

— Трябва да тръгвам — разбърза се внезапно. И ръката ѝ намери ключа за запалването.

— Почакай — исках да я спра. — Нека дойда с теб. Във фермата — щях да ѝ разкажа всичко — за Джийн, за Езра, но най-вече за чувствата си към нея и за срама, че съм ги крил през всичките тези години. — Не знам какво да ти кажа.

— Не — гласът ѝ беше силен и рязък. После омекна. — Не мога да се върна там. Вече не.

— Напротив, можеш.

— Не, не мога. Ако го направя, се боя, че ще ме унищожиш, а аз стигнах до извода, че не си струва — и включи пикапа на скорост. — Дори и когато става въпрос за теб.

— Ванеса, почакай.

— Не ме търси вече, Джаксън.

И потегли, а аз се вирах в стоповете ѝ, които ставаха все по-малки, след това изчезнаха. Затворих очи, но все още виждах червени светлини. Накрая се качих до дома си, паркирах между един мерцедес и едно БМВ и влязох в кухнята през гаража. От трапезарията се чуваше смях, който премина на талази покрай мен, когато влязох.

— О, ето те и теб — посрещна ме жена ми. — Тъкмо навреме за основното ястие.

Стана и се понесе към мен. Устата ѝ беше разтегната в усмивка, а очите ѝ изразяваха неразбираема за мен емоция. Имаше още две двойки, семейство Уърстър и едни, чието име не си спомнях. Усмиваха се развеселени, докато Барбара заставаше до мен и ме облъхваше с аромат на парфюм и на вино. Изтупа ризата ми и отблизо забелязах, че е разтревожена. „Не, помислих си, изглеждаше ужасена“. Наведе се към мен, прегърна ме и рече много тихо: — Моля те, не прави сцени — след това се отдръпна. — Тревожехме се за теб.

Погледнах над нея, всички кимаха и се усмихваха. Изглеждаха идеално пременени над ленената покривка и лъснатите сребърни прибори. Червеното вино в гравираните кристални чаши отразяваше отблясъците на десетина свещи. Това ме накара да си спомня за Джийн и разтопения восък на нейната вехта кухненска маса. Представих си я в оранжева затворническа униформа на опашка за обяд, как стоварват с черпака нещо кафяво и слузесто в затворническото ѝ канче. Образът се връза така дълбоко в съзнанието ми, че трябваше да затворя очи. А когато ги отворих, Бърт Уърстър още седеше на един от столовете ми.

— Ще ида да се преоблека — обявих, обърнах се и излязох. Минах през кухнята, взех си бутилка бърбън и излязох през задната врата.

Когато вратата се затвори след мен, чух нов залп от смях. Навън в нощния хлад вдигнах очи към небето и се опитах да се отърся от напрежението. Чух още смях, като звук от преминаващи коли, и осъзнах, че няма да е толкова лесно. Колко време ще им трябва, за да разберат, че няма да се върна? И какво обяснение ще предложи Барбара за несвършенствата в брака ѝ?

Поразходих се из задния двор, намерих Боун, който драскаше да се промуши под оградата. Сложих го в пикапа и поех надалеч от това място, без да се обръщам назад. Не можех да спася Джийн, не и тази

вечер. Но Ванеса страдаше и реших, че е време да оправя тази бъркотия веднъж завинаги. Докато гледах осветения от фаровете ми път, си мислех какво да кажа на Ванеса. Спомних си деня, в който се запознахме. Беше денят, в който скачахме за Джими. Тогава бях на дванайсет, всички казаха, че съм герой. Твърдяха, че съм смел, но на мен не ми се вярваше. Помнех само как се страхувах и след това как се срамувах.

Името му беше Джими Уейкастър, но всички го наричаха „Джими с единия“. И за това си имаше причина.

15.

Джими имаше само един тестис. Тази мълга го последва, когато се премести при нас от друг окръг. Беше единствено дете на родителите си, което не попречи на треньора да го сложи на най-трудната позиция, между втора и трета база. Следващата пролет, по време на първия мач за сезона една топка удари Джими при второто хвърляне. Когато падна, всички замряха. Докато не започна да вика.

Оказа се, че семейството му е бедно. А операцията за спасяването на единствения тестис на Джими беше скъпа. Един от родителите го организира и две седмици по-късно ние скачахме за Джими в градския търговски център, когато още беше нов и работеше, преди в него да започнат да изскачат трупове в затворени складове. Планът беше прост. Децата ще дават залози и ще скачат на въже в отбори по четирима. На всеки час ще се сменят. Очакваше се събитието да продължи цял ден. Имаше двайсет отбора. Осемдесет деца.

Ванеса беше едно от тях. Аз също.

Беше прекрасна.

Предполагам, че е била на около петнайсет, първа или втора година в гимназията, което си беше супер. Малко от по-големите деца дойдоха да скачат за топката на Джими. Забелязах лилавата ѝ рокля веднага щом влязох. Намираше се в дъното на дългия коридор. Хвана ме да я зяпам веднъж-дваж, но изглежда нямаше нищо против. Дори се усмихна, но приятно, а не мазно или нещо такова.

След това си мислех само за нейната усмивка и какво ли ще е да я целуна. Доста мислих за това. Ей така ми се беше усмихнала.

Имаше много родители, но никой не ни обръщаше много внимание. За тях бяхме просто група деца, скачащи на въже. На всеки десет минути се сменяхме, така че между включванията си имахме по трийсет минути. Достатъчно време, за да отидем до

електронните игри, да се помотаем с приятели и да оглеждаме момичетата в лилави рокли. След това ти идваше редът и пак скачаш. И така цял ден. Родителите идваха и си отиваха, пазаруваха и пиеха кафе.

След два часа вече не можех да спра да мисля за нея. Беше руса с огромни сини очи. Имаше дълги крака и ханш, който съвсем леко се поклащаше. Смееше се много и беше мила с по-малките деца. Струваше ми се най-прекрасното нещо, което бях виждал, и погледите ни непрекъснато се намираха.

— Не си губи времето — чух глас. Познах го, без да се обръщам — Делия Уолтън, нахална кучка, дъщеря на някого си. Тя, заедно с още няколко момичета, направо управляваше училището. Те бяха популярните, с безупречните кожи и златните медальончета, които грееха на шиите им.

— Как се казва? — попитах.

— Ванеса Столън — уведоми ме Делия. — Голяма е. В гимназията е.

Кимнах, без да откъсвам очи от Ванеса Столън. На Делия това не ѝ хареса. Знаеше какво виждам.

— Тя е от скапано семейство — настоя Делия.

— Не ти ли е ред да скачаш? — попитах.

— Да — отвърна тя и махна незаинтересовано.

— Тогава отивай да скачаш — рекох и се отдалечих.

Мина обед, а децата продължаваха да скачат. Чух някой от възрастните да казва, че сме събрали над осем хиляди долара, което си изглеждаше доста за една топка.

Към три часа видях момичето с лилавата рокля да излиза. Не се изненадах, когато я последвах, само малко се уплаших. Но денят нямаше да продължи вечно.

Навън духаше горещ вятър, който носеше миризмата на изгорели газове по паркинга. По магистралата летяха коли. Птиците ни наблюдаваха от електропроводите. Тогава я видях край потока, близо до мястото, където той се спускаше под паркинга. Загледана в обувките си, риташе малки камъчета. Изглеждаше сериозна и се зачудих за какво мисли и как да я заговоря, когато най-накрая събера смелост.

Тя подмина последната кола. Вече бяхме далеч от търговския център. Наоколо нямаше никого. Никакви деца, никакви родители. Тя беше почти до потока, край тъмния тунел сред стръмните обрасли брегове. Пред слънцето преминаха облаци и стана тъмно. Вятърът утихна и аз вдигнах очи за миг.

Тогава видях Ванеса да се стряска. Разпери ръце, сякаш за да се хване за нещо, но не издаде и звук. Направи една-единствена стъпка назад. Изведнъж един приведен мъж с дълги ръце изскочи от коритото на потока. Беше облечен в ужасни дрехи, очите му бяха кървясали, а брадата — разчорлена. Сграбчи я, затисна с ръка устата ѝ и след това изчезна обратно в потока и после в тунела, който влизаше под паркинга.

Огледах се за помощ, но видях само празни коли, а търговският център изглеждаше толкова далеч. Стоях парализиран, когато чух сподавен вик. Преди да осъзная какво правя, вече бях на брега на потока и бях толкова уплашен, че едвам дишах. После я чух пак, беше по-скоро хлипане, отколкото вик, и тъмнината ме погълна. Мислех си за лилавата рокля и усмивката, която ми беше подарила. Направих още една крачка в тъмната дупка и тогава останахме само тримата. Мислех си за лицето ѝ, за сините ѝ, широко отворени очи над мръсните пръсти. Видях как белите ѝ крака се оголват, докато той я влачи надолу и как ритат от ужас. И тогава се препънах, като насън...

Свалих прозорците, исках да ме подуха вятърът. Спомените ми не се бяха връщали така ярки от години, а и този път беше различно, сякаш някой се опитваше да ме нарани. Пред мен изникнаха очи като синчец и се върнах отново във времето в онази тъмница, сякаш се случваше сега, а не преди двайсет и три години.

... Тъмната вода приличаше на катран в мрака. Чувствах я да прониква в кецовете и да плиска прасците ми. Чух ги далеч пред мен, един-единствен силен писък и после само шума от потока като мърморене, украсено с няколко леки плисъка. Спрях и се извърнах към светлия квадрат, който ставаше все по-далечен.

Исках да се върна, но тогава бих постъпил като страхливец, като женчо. Затова продължих напред, а около мен ставаше все по-тъмно. Протегнах ръце като слепец. Препъвах се в камъчета, а тъмнината се опитваше да ме дръпне надолу, но още си представях момичето. После отпред нещо слабо проблесна и ми се стори, че ги видях.

Спънах се и паднах лошо. Ръцете ми потънаха в гнилоч и в лицето ми пръсна мръсна вода. Нещо помръдна до ръката ми и аз почти извиках. Но станах. „Бъди силен“, казах си. След това отново протегнах ръце и тръгнах към далечната светлина.

Все едно бях спял, но по-лошо. Много по-лошо...

Един слепец не би направил това, което направих аз. Промълвих си го тихо, докато спирах до къщата на Ванеса и загасвах пикапа.

— Слепец не би го направил.

Наведох се и надникнах през предното стъкло. Вътре светеше. Светлината струеше през прозорците и прорязваше тъмнината като нож. „Не и през прозорците, които бяха заковани с дъски“, помислих си. Те бяха тъмни и без блясък.

Изчегъртани.

Слепи.

Момичето изкрещя дълго и провлачено „Не!“, изведнъж викът рязко секна. След това чух нисък разгорещен мъжки глас.

— Млъквай, малка мръсна кучко. Млъквай или...

Другото не го разбрах, нечленоразделно бръщолевене.

Тогава ги видях — тъмни силуети на фона на слабата светлина. Краката ѝ се бореха, ритаха над водата, а той я разтърсваше, докато я влачеше. Главата ѝ беше заклещена под мишницата му. Блъскаше го с ръце, но юмручетата ѝ бяха малки. Пак изпищя и той я удари. Един, два, три пъти и тя повече не помръдна, просто увисна в ръцете му. Беше безпомощна и тогава осъзнах, че наоколо нямаше никого друго, освен мен.

Внезапно пак се препънах и паднах тежко с лице във водата, която имаше вкус на бензин и кал. Когато полузаслепен вдигнах очи,

вече знаех, че той ме е чул. Стоеше неподвижен и се оглеждаше назад. Притиснах се към земята, кръвта ми блъскаше в ушите. Не знам колко дълго е стоял така, но на мен ми се стори цяла вечност.

Щеше да се върне. Щеше да ме намери и да ме убие.

Но не го направи. След известно време се обърна и продължи напред. Тогава за малко да побягна назад, но усмивката ѝ ме задържа и аз се молех на бог така, както никога не го бях правил в църквата. Не знам дали ме беше чул, или не, но продължих напред, вместо да се върна. Все още чувах звука от удара на юмрука му в лицето ѝ. Един, два, три пъти...

Не позволявай да умре.

Чух стъпките му съвсем ясно, влачеше крака през водата и ми се стори, че бяга. Непрогледната тъмнина се превърна в тъмносива и вече виждах ръцете си. Светлината все още беше далеч, но я виждах. Забелязах отводнителна шахта и си помислих, че вече сме доста дълбоко под паркинга. Посегнах към стената, докоснах я и усетих мръсния бетон, все едно пипнах сополи.

Спряха под шахтата, осветени от слабата светлина, проникваща отгоре. Над потока имаше бетонна полица като олтар и той я хвърли на нея. Погледна в моята посока, но знаех, че не ме вижда. А той се взираше, като че ме усещаше. Почти изпаднал в паника, се обърнах назад към пътя, по който бях дошъл. Тунелът зад мен се виеше надалеч и приличаше на гърло.

Той се извърна, пришпорен от нетърпението си. Пак заговори, мърмореше си под носа и в гласа му личеше желание.

— Да, да, да. О, да...

Пръстите му се движеха по нея. Чух шум от скъсване на плат и се приближих. Повиши глас, когато разкъса лилавата ѝ рокля. Тя остана разперена под нея като прекършени криле, а тялото ѝ блестеше в мрака като студен мрамор. Надигаше и снишаваше глас, говореше като насън, като луд.

— Благодаря ти, боже. Благодаря ти. Да. Толкова време мина, толкова, толкова. О, мили мой боже...

Застана между нас с гръб към мен, виждах само лицето ѝ и долната част на краката ѝ. Пак чух шум от скъсан плат и неговия глас:

— Оооооо...

Беше стон. Гащичките ѝ минаха покрай мен, носени от тихата вода. Наведох се и се загледах в тях — сини маргаритки на черно поле — очи, взрени от тъмнината. Понесоха се покрай крака ми, после се завъртяха и изчезнаха в дълбокото гърло зад мен.

Вдигнах очи и осъзнах, че доста съм се приближил, на не повече от пет-шест метра и светлината ме докосва. Очите ѝ бяха широко отворени и вперени в пространството над нея. Устата ѝ също зееше, видях къде я беше ударил. Устните ѝ се раздвижиха и от нея се изтръгна тихо хъркане. Пръстите ѝ потрепнаха към мен. После той пак я удари и устните ѝ повече не помръднаха. Очите ѝ все още бяха отворени, но се виждаше само бялото им. Усещах гняв и го задържах в себе си, защото се нуждаех от него. Той ме правеше силен.

Кракът ми докосна нещо под водата и аз разбрах какво е.

Посегнах надолу и пръстите ми се ключиха около камък с големината на детски череп...

Загледах се в светлината, процеждаща се от къщата на Ванеса, но тя не отпъди спомените. Затворих очи, потърках ги, като се страхувах, че мога, без да искам, да ги издера.

Вдигнах камъка над главата си и пристъпих напред, очаквах той да се обърне и да ме види, след това да се втурне към мен. Но не го направи. Виждаше само момичето.

Още една стъпка и страхът се надигна в мен заедно с гнева. И беше по-силен. Можеше да ни убие и двамата. Разбирах го. Трябваше да отида да повикам баща ми. Този мъж беше огромен, очевидно луд и можеше да ни убие. Като едното нищо. Бях на косъм да се обърна и да побягна. Вече започвах да го приемам. Отчаян и примирен, понечих да се извърна.

Тogaва той се раздвижи. И я видях. Беше като мраморна статуя на бетонен пиедестал...

Беше съвършена.

Не можех да откъсна очи от нея. Никога преди това не бях виждал голо момиче, не и по този начин. Не и истинско. Почувствах се странно, докато я гледах, засрамен и омърсен, но не можех да

откъсна очи. И забелязах, че краката ми бяха като заковани. Камъкът натезжа в ръката ми и се отпусна заедно с нея, главата ми се завъртя. Задишах тежко, а тя сякаш заемаше цялото пространство пред погледа ми. Гледах гърдите ѝ и по-надолу, към меките руси косми, които изпълваха пространството между краката ѝ. Бях забравил за мъжа, за опасността, в която се намирах, за всичко, освен за нея, просната на олтара. Минаха няколко секунди, но ми се стори по-дълго. Само стоях и зяпах.

Той се размърда, мръсните му пръсти се плъзнаха по корема ѝ и по-надолу, като змии към гнездо. Проникна в нея, груктеше като животно, а кафявите му зъби ухапаха бледата ѝ безпомощна гръд.

Не можех да помръдна.

Видях очите ѝ, те бяха празни. В тази празнота отново открих себе си. Ръката ми се стегна и камъкът се вдигна във въздуха.

Излязох на светло. Направих няколко стъпки и тогава видях лицето му и безумните му очи, които ме гледаха. Право в мен! Устата му беше отворена и в нея се виждаха грозните му мръсни зъби. Усмиваше се, а тялото му още се движеше напред-назад като животно със свой собствен живот. А думите, които каза, ме пронизаха като нож.

— Обичаш да гледаш, нали, момче?

Замръзнах.

— Видях те да гледаш.

Очите му се наляха с кръв и той изгуби човешкия си вид. Но тялото му продължи да се движи. Напред-назад. Грух. Грух. Грух. Чувствах мазния му поглед на лицето си. И онази ужасна усмивка. Той знаеше.

— Е, хубаво гледай, момче... защото ти си следващият.

Остави я, хилейки се, и тръгна към мен с протегнатата ръка, сякаш за да ме прегърне през рамото.

— Боже, мили боже.

Устата му беше тъмна, воняща дупка. Пръстите му трепереха. Лъхна ме миризма на умряло куче, като онова, което бях намерил веднъж край шосето.

— Адам и Ева? — извика той. — Ева и сега Адам — наведе се напред, свиваше се, докато заприлича на огромен плъх. — Да се помолим.

Повтаряше го непрекъснато: „Да се помолим, да се помолим...“ Думите му се превърнаха в креслив кикот, който секна, когато беше само на сантиметри от мен. След това изви устни и смени думите, като ги произнасяше по-бавно: „Да си поиграем... Да си поиграем“.

Пръстите му ме сграбчиха и аз запищях.

Пищях, но замагнах с камъка и го ударих някъде, а той само се закиска по-силно. Опитах се пак да го ударя, но той грабна камъка от ръката ми и го хвърли на земята. Чух го да пльосва все едно в много дълбок кладенец, после лицето ми се блъсна в бетона и усетих вкуса на кръв. И отново, и отново, докато вече нямах сили да пищя. Чувствах ръцете му навсякъде по тялото си, но не можех да помръдна. Все едно не бях там, но все пак бях... Усещах ръцете му. Мокрият му език по бузата си.

... и хлипах.

После светна силно и се чуха далечни гласове. Видях го как премигна, разтвори устни и между тях се показа езикът му, приличащ на парче развалено месо. Погледна отново надолу към мен и погали лицето ми с ръка.

— Извади късмет, момче — рече. — Да, господи — и ме хвърли във водата. Главата ми пак се блъсна в стената и пред очите ми изскочиха звездички. След това изчезнаха. Той беше още там, приклепнал над мен, с блеснали, но уплашени очи, а с едната ръка се стискаше за чатала.

— Но няма да те забравя. Разпнатият Адам... о, да. Ти винаги ще останеш моят малък Адам.

И изчезна, клатушкайки се през тунела, далеч от светлината и приглушените гласове, които се чуваха все по-ясно. Сетих се голото и безпомощно момиче, но този път беше различно. Изпълзях в калта и с мъка се изправих. Събрах остатъците от роклята и я обвих с тях. Сложих ръцете ѝ на корема и затворих окървавените ѝ крака.

Тогава видях, че ме гледа, синият ѝ ирис проблясваше зад цепнатината в подутия клепач.

— Благодаря ти — прошепна, а аз едвам я чух.

— Тръгна си — промълвих. — Всичко ще се оправи.

Но не вярвах в това и не мислех, че и тя вярва.

Смятах, че съм приключил, че вече съм в безопасност, но друг спомен като хищник подгони по петите първия.

Нещо, което изрече баща ми. Бях в леглото, вече беше късно, но не можех да заспя. Не бях спал като хората през последните две седмици, откакто ни измъкнаха от онази дупка пред ококорената тълпа, която ни сочеше, сякаш можехме да я видим. Съсипаното момиче, загърнато в якето, което й дадоха. И мен, момчето с тракащи окървавени зъби, което се мъчеше да не се разплаче.

Родителите ми се караха в коридора, недалеч от вратата на стаята ми. Не знаех причината, но чух мама да пита:

— Защо си толкова суров с него, Езра? Той е още дете, и то смело дете.

Промъкнах се до вратата, открегнах я и надникнах навън. Баща ми държеше в ръката си чаша. Вратовръзката му беше разхлабена и до него под оскъдната светлина майка ми изглеждаше много дребна.

— Никакъв шибан герой не е — сопна се баща ми. — Няма значение какво пише във вестниците.

Изпи си питието и подпря длан на стената над главата на майка ми. Някак си беше усетил срама ми, разяждащите мисли, които не ми даваха да спя през нощта. Не знам как го беше разбрал, но знаеше. Усетих по бузите ми да се стичат горещи сълзи.

— Не му е леко сега, Езра. Има нужда да му кажеш, че се гордееш с него.

— Гордея се! Ха! Той е един тъп хлапак, който не трябваше да си пъха носа там. Гади ми се от начина, по който го дундуркаш...

Не чух останалото. Затворих вратата и се върнах в леглото си.

Не знаеше.

Никой не знаеше. Освен мен. И онзи човек.

Видях те да гледаш...

Отворих очи, край, повече не издържах. Сега трябваше да разкажа на Ванеса как я бях предал. Беше изнасилена на петнайсет години и аз гледах как стана, позволих да се случи.

Трябваше да направя повече, трябваше да го спра.

Погледнах към къщата й и изведнъж ми се повдигна. На верандата й имаше мъж, който се взираше в мен. Не го бях видял да

излиза. Нямах представа откога е там. Кой беше и защо беше тук? Слезе бавно по стъпалата. Излязох от пикапа и го посрещнах пред предната броня. Беше по-млад от мен, може би на около трийсет, с гъста кестенява коса и приближени очи, висок, широкоплещест, с едри тежки ръце, които висяха като стоманени колони от ръкавите на джинсовата му риза.

— Госпожица Столън не иска да ви вижда — заяви той без предисловия, протегнал едната си ръка с разперени пръсти. — Иска да си тръгнете.

— Кой си ти? — попитах.

— Това не ви влиза в работата — приближи се и ръцете му бяха само на сантиметри от гърдите ми. — Защо не се качите в колата си и не се приберете у дома.

Погледнах покрай него и видях лицето на Ванеса, по-скоро неговия силует в кухненския прозорец. Видях те да гледаш...

— Не — викнах гневно, — на теб не ти влиза в работата — и посочих нервно с ръка наоколо, като имах предвид фермата, мен самия и Ванеса. Имах какво да ѝ казвам и наистина исках да го кажа. — Искам да говоря с Ванеса — направих една крачка и ръката му ме притисна силно в гърдите.

— Не мисля, че ще стане.

Изведнъж в мен избухна бяс. Цялото недоволство от живота ми сякаш пламна за секунда и този безименен мъж беше неговата изкупителната жертва.

— Махни се от пътя ми — изрекох го ниско, хладно и застрашително, дори аз се уплаших.

— Няма да стане — отвърна.

Гняв. Бяс. Кипяха в мен и заплашваха да се взривят всеки момент. Лицето му беше грубо и едро. А вълната продължаваше да се надига в мен. Убийството. Разследването. Изгарящата нужда да говоря с Ванеса. Получих просветление, което миришеше на пророчество, и в него видях как детектив Милс слага белезници на Джийн, как малката ми сестричка седи в тъмната килия и си реже китките с назъбено тъпо метално парче. Всичко се разпадаше, а на мен ми беше останал само този миг и безумството, което го правеше кристално ясно. Когато той ме блъсна, аз го повалих с един удар, излях си всичко върху него. А болката от удара, която се качи нагоре по ръката ми, беше като божи

дар. Той падна на земята, надвесих се над него с надеждата, че ще се изправи и пак ще ми даде повод. Но мъжът се претърколи, седна в прахта, изненадан и наранен.

— За бога, господине, защо го направихте? — изведнъж ми се стори по-млад. По-скоро към двайсет.

Гневът ми се оттече и аз се почувствах като старец.

Тогава Ванеса изскочи на верандата и застана пред мен с ръце на кръста.

— Какво ти става, по дяволите, Джаксън? Какъв ти е шибаният проблем?

Чувствах се объркан и пиан.

— Как си позволяваш да идваш тук и да се държиш така? Искам да се махнеш. Веднага. Прибирай се. Изчезвай.

Тя му помагаше да стане, ръката ѝ изглеждаше малка в неговата. Представих си ги в леглото и ме заболя.

— Само исках да говоря с теб — дори на себе си прозвучах жалко. Губех почва под краката си.

— Казах ти да не ме търсиш.

— Този път е различно.

Но тя си тръгна, стъпи на верандата и отвори вратата пред младежа, за да влезе. Обърна се и ме погледна от високо, сякаш беше на върха на планина. Лампата на верандата хвърляше слаба светлина върху нея.

— Разкарай се от имота ми, Джаксън. Говоря ти сериозно!

Стоях вцепенен от болката, която ме разяждаше. Но чак когато тя се прибра и вратата между нас се затвори като преграда между две вселени, осъзнах, че е с лилава рокля.

Видях я през прозореца да седи на кухненската маса. Плачеше и се тресеше от стонове под ръката, която той бе сложил на рамото ѝ.

Тръгнах си натежал от думите, които тя не ми позволи да кажа. Чак когато излязох от фермата и завих по черния асфалт, осъзнах, че нямам легло, в което да се приютя. Затова отидох в кантората и влязох в кабинета на Езра. Запалих една лампа, която хвърли мека светлина към тавана, и се опънах на кожения диван с Боун на гърдите си. Той затвори очи и скоро заспа. Гледах в тавана до късно след полунощ, но очите ми непрекъснато се връщаха на дългия старинен килим. Протегнах ръка и го докоснах.

Замислих се за сейфа и тайните, които баща ми криеше вътре.
Най-накрая сънят ме обори, но не и преди да осъзная, че е
понеделник и трябва да ходя в съда. Изглеждаше ми нереално.

16.

Когато се събудих, още беше тъмно. Не знаех къде се намирам и не ми пукаше. Не исках да спирам да сънувам. Две преплетени ръце на фона на зелени поля, лаене на куче и смях, искрящо синьо небе, простиращо се до безкрая, руса коса, мека като коприна, притисната в моето лице.

Сънувах Ванеса и неща, които никога нямаше да се случат.

Имаше едно дете със златиста кожа и сини като метличини очи, същите като на майка ѝ. Беше на четири или пет. Цялата сияеше.

„Разкажи ми приказка, татко...“ Вървеше през високата трева.

Каква приказка?

Тя се засмя. „Знаеш каква приказка, татко. Любимата ми...“

Но аз не знаех. Нямаше приказка, още по-малко любима, нито пък щеше да има. Сънят изчезна. Смятах, че Ванеса винаги ще ме чака. Мислех, че имам време. По някаква причина вярвах, че нещата ще се оправят от само себе си.

Какъв жалък идиот.

Разкажи ми приказка, татко...

Седнах, праметнах крака на пода и потрих лицето си. Никога не е прекалено късно, си казах. Но в тъмнината тези думи изглеждаха жалки и аз си спомних момчето, което някога бях. И тогава казах на глас твърдо: „Никога не е прекалено късно“.

Погледнах си часовника. Пет и петнайсет. Понеделник. Преди три дни стоях над трупа на баща си. А сега Езра го нямаше, нямаше го и удобството на заблудата. Ванеса беше толкова права. Той бе гръбнакът и дефиницията, чудех се откъде има толкова власт над мен? Дали аз му се бях предложил на тепсия, или той беше откраднал нещо от мен? Сега вече нямаше значение. Животът ми беше пясъчна кула и вятърът, който Езра остави, като се пресели на небето, я срина до основи.

Обух си обувките и си помислих, че денят вече си беше пълноправен понеделник.

Намерих Боун на мекото кресло и предположих, че съм хъркал. Беше топъл и отпуснат, когато го понесох към пикапа. Вкъщи сложих кафе и отидох да се изкъпя и преоблека. Когато излязох от банята, Барбара ме чакаше. Седеше до кухненския плот, обвита в същия пухен халат, с който беше и предния ден. Изглеждаше ужасно.

— Добро утро — поздравих безстрастно. Гледаше ме как се подсушавам и се зачудих какво е видяла.

— Не е добро — отвърна тя. — Не можах да заспя — загърнах се с кърпата през кръста и тя изрече на глас очевидното. — Снощи не се прибра.

— Така е — изпитвах нужда да добавя още нещо, но реших да не го правя.

— Да не би... — тя се поколеба. — Да не би да ходи при нея?

Нямаше нужда да уточнява.

— Не — рекох.

— Тогава...

— Бях в кантората.

Кимна и загледа мълчаливо как ровя в гардероба. Бях забравил, че нямам чист костюм, затова навлякох спортни бежови панталони и измачкана памучна риза, която обикновено носех вкъщи. Усещах погледа ѝ, но не знаех какво да кажа, затова се облякох в мълчание, което ставаше още по-неловко заради десетте години брак.

— Уърк — започна тя накрая. — Не искам да продължаваме така — усетих пресиленото спокойствие в гласа ѝ, затова ѝ отговорих по същия начин. Докато ѝ говорех, я гледах, това беше задължително условие.

— Развод ли искаш?

Стресната, тя излезе иззад плота и повиши тон.

— Не, за бога! Как ти хрумна такова нещо?

Опитах се да скрия разочарованието си и чак тогава осъзнах колко отчаяно исках да се измъкна от този брак.

— Тогава какво?

Барбара се приближи до мен и сложи ръце на гърдите ми. Опитва се да се усмихне, но беше жалка гледка. Усетих дъха ѝ върху лицето си и ми се прииска да се дръпна. Бях толкова сигурен. Взе ръцете ми и ги постави около кръста си, после се притисна в мен.

— Искам да е както преди, Уърк. Искам да оправим нещата — стисна ме в опит да изглежда игрива, но не се получи. — Искам да те направя щастлив. Искам двамата да сме щастливи.

— Мислиш ли, че това е възможно? — попитах.

— Разбира се, че е.

— Вече не сме същите, Барбара. Променили сме се — махнах ръцете си от кръста ѝ и отстъпих назад. Когато заговори, в гласа ѝ се бе промъкнала познатата хладина. Говореше натъртено и бързо.

— Хората не се променят, Уърк, само обстоятелствата.

— Ето, виждаш ли точно тук се различаваме — облякох си сакото. — Трябва да вървя. Тази сутрин имам дело.

Тя ме последва през цялата къща.

— Не ми бягай, Уърк — извика и пред мен изникна лицето на баща ми. Грабнах ключовете от кухненския плот, зарязах кафето, което изведнъж ми замириса на гадно. На вратата успя да ме хване за ръката и да ме спре. — Моля те. Почакай за минута — подчиних се и се облегнах на стената. — Все още има надежда за брака ни, Уърк.

— Защо го казваш, Барбара?

— Защото трябва да има.

— Няма отговор на това.

— И по-лоши бракове съм виждала — посегна към лицето ми. — Можем да оправим нещата.

— Обичаш ли ме още, Барбара?

— Да — отговори тя веднага. — Все още те обичам — но по очите ѝ познах, че лъже и тя го знаеше.

— Ще поговорим по-късно — отвърнах.

— Довечера ще приготвя вечеря — обеща и изведнъж се усмихна. — Ще видиш. Всичко ще бъде наред — целуна ме по бузата и ме изпрати на работа, като в първите години на брака ни. Усмивката беше същата, както и докосването на устните ѝ по лицето ми, бях го усещал хиляди пъти. Не знаех какво означава, но нямаше начин да е нещо добро.

Закусвах навън. Поръчах си бекон, яйце и сандвич със сирене. Щяха да ми се усладят, ако не бях намерил неделен вестник. Смъртта на Езра и продължаващото разследване все още бяха на първа страница, макар че нямаше какво повече да се каже. Незнайно защо бяха публикували снимка на къщата му, която сега беше моя.

Прегледах статията и с облекчение установих, че името ми го няма вътре. Още една хубава новина.

Платих сметката и излязох. Денят беше хладен, с оловно небе и поривист вятър. Бръкнах с ръце в джобовете и се загледах в преминаващите коли. И кой знае защо никак не бях изненадан да видя колата на детектив Милс да завива към паркинга. Едно от онези неща, които си бяха на мястото, сякаш са предопределени. Облегнах се на прозореца ѝ, когато свали стъклото.

— Да не би да ме следиш? — попитах. Тя не се усмихна.

— Съвпадение — отвърна.

— Така ли?

Тя махна към ресторанта зад мен.

— Ям тук два пъти седмично — осведоми ме. — В сряда и петък.

Огледах я. Беше облечена в прилепнал кафяв пуловер и джинси. Оръжието ѝ беше на седалката до нея. Не помирисвах парфюма.

— Днес е понеделник — отбелязах.

— Казах ти вече, съвпадение.

— Нима?

— Не — рече. — Отбих се у вас. Жена ти каза, че вероятно си дошъл тук.

Прониза ме зловец хлад и не разбирах дали защото детектив Милс ме бе търсила, или защото с жена ми бяха дишали един и същ въздух.

— Какво искаш?

— С Дъглас все още искаме да се срещнем с теб заради делата на баща ти. Имаше ли вече възможност да ги прегледаш?

— В момента работя по тях — чиста лъжа.

— Днес ще ходиш ли в кантората? — попита Милс.

— Тази сутрин имам дело. След това ще ходя до затвора за час, за да се видя с клиенти. До обяд трябва да се върна в кантората.

Милс кимна.

— Ще държим връзка — и отпраши с колата, а аз стоях и гледах след нея. Накрая седнах зад волана и потеглих към кантората. Все още беше рано и секретарката не беше пристигнала, което ме зарадва. Не понасях съболезнователните ѝ очи и разочарованието, което излъчваха всеки път, когато ме погледнеше. Подминах стълбите към големия

кабинет и се настаних на стол в моя собствен кът в задния ъгъл на сградата. Лампичката на телефонния секретар премигваше срещу мен, докато не натиснах копчето с лека въздишка. Отне ми десет минути да прослушам всички съобщения, повечето от които бяха от най-различни репортери. Всички ме уверяваха в пълна дискретност, ако благоволя да отделя малко време, за да кажа няколко думи за починалия си баща. Но едно от съобщенията се отличаваеше. Беше дошло тази сутрин, около час по-рано.

Името на репортерката беше Тара Рейнолдс. Познавах я добре. Работеше за „Шарлот Обзървър“, държеше криминалния ресор в Северен Меклънбърг и окръзите, граничещи с Шарлот на север — Габаръс, Айърдел и Роуън. Пътищата ни се пресичаха от време на време. Никога не ме беше цитирала неточно, нито беше предала първоначалното ми доверие към нея. Криминалните дела често се решаваха в пресата и аз не се свенях да я използвам, когато обстоятелствата го налагаха. Тя действаше по същия начин. Но все пак имаше невидима граница, която никой от нас не беше прекрочвал. Да го наречем взаимно уважение. Дори може би харесване.

Така беше към петдесет и пет годишна, едричка, с искрящи зелени очи и дрезгав глас. Беше повече от измъчена, очакваше най-лошото от всеки и вярваше, че нейната работа е най-важната на света. Може и да е права. Вдигна на второто позвъняване.

— Искам да знаеш, че никога не правя така.

Това беше първото, което ми каза.

— Моля? — попитах.

— Просто слушай. Ще ти кажа някои неща и след това никога няма да споменаваме този разговор.

Успя да привлече вниманието ми, но изведнъж се разколеба.

— Какво има, Тара?

— Само секунда... — усетих, че покри слушалката с ръка. През нея проникваха приглушени гласове, после настъпи тишина. — Извинявай — каза. — Ще съм кратка. Нали знаеш, че имам източници?

— Знам — Тара обикновено знаеше за убийствата в този окръг повече от кое да е ченге или прокуратурата. Така и не разбрах как го прави, но успяваше.

— Мълвата от полицейския участък на Салисбъри е, че името ти излиза... доста често.

— Какво?

— Много се говори, Уърк. Разследват те много сериозно за убийството — говореше тихо и настоятелно, сякаш се боеше, че няма да й повярвам.

— Защо ли не съм учуден.

— Само слушай. Има няколко неща, които може да не знаеш. Първо, установили са с какви куршуми е убит баща ти. Те са „Блек талънс“, доста редки, от известно време са забранени. Само по себе си нищо особено, но те са проверили архивите на местния оръжеен магазин. Баща ти е купил три кутии „Блек талънс“ малко преди да бъдат изтеглени от пазара.

— Е, и...

— Ами така версията, че е убит със собственото му оръжие става по-достоверна. Мислят, че си имал достъп до него — пауза. — То появи ли се вече?

Пробваше ме, проверяваше си информацията.

— Не знам.

— Е, значи не е, а докато се появи, това изглежда подозрително.

— Нещо друго? — попитах, защото се досещах, че има още. Чувах как диша от другия край на линията, щракване на запалка и дълбоко вдишване.

— Казват, че алибито ти няма да издържи — още едно всмукване. — Казват, че си излъгал за местонахождението си.

Ето какво било.

— И защо така смятат? — попитах, учуден, че гласът ми е толкова спокоен.

— Не знам, но е сигурно. Като прибавим и парите, хипотезата изглежда солидна.

— Да не говориш за...

— Да, да, за петнайсетте милиона.

— Вестите пътуват бързо — отбелязах.

— Още нищо не знаеш.

— Има ли и други заподозрени? — запитах.

— Знаеш ли, щях да се притесня, ако не ми бе задал този въпрос.

— Има ли? — притиснах я.

— Да. Има. Има няколко сделки, в които партньорите са останали разочаровани. Извинявай, че го казвам, но баща ти е бил

истински задник. Беше рязък и не бих казала, че имаше скрупули. Прецакал е доста хора.

— По-конкретно?

— Няколко души. Но никой с такъв очевиден мотив. Няколко обвиняеми по криминални дела, които са излезли горе-долу, когато той е бил убит. Проверяват ги. Районният прокурор вече бе готов със становището си, когато изникна въпроса за алибито ти. И Милс се наложи. Той вече не те подкрепя.

Не бях изненадан. Сигурно Милс не е оставила Дъглас на мира, задето ме пусна на местопрестъплението. Остави ме да се разходя, защото той я беше накарал. На никого нямаше да му пука, ако разследването се провалеше заради това. В края на краищата тя имаше последната дума. Тя щеше да пострада, ако вятърът задухаше в неблагоприятна посока. По принцип бих се почувствал зле заради Дъглас, защото приятелството ни беше докарало този проблем. Но не и сега. Вече не давах пукната пара.

Районният прокурор щеше да повдигне обвинение независимо кого арестуват, Джийн или мен. Което означаваше, че Дъглас погваше семейството ми и миналото нямаше никакво значение. Спомних си го на паркинга, подпухналото му лице и лилавеещия се нос. За него бях парче месо, щеше да ме сдъвче и изплюе като всеки друг.

— Кой казва, че алибито ми не е безспорно? — попитах с ясното съзнание, че тя не може да ми помогне.

— Не знам. Някой, който има причини да мисли така. Ченгетата му вярват. Милс твърди, че те подозира от самото начало. На косъм е да те обвини във възпрепятстване на разследването. Но и тя е под натиск. Всички знаят, че те е пуснала на местопрестъплението. Сега вижда пукнатини в твоята версия и се говори, че им се радва като дете на бонбони.

— Милс е кучка.

— Опитвам се да съм безпристрастна, но не мога да не се съглася. Знаем, че мрази адвокатите и не мога да я виня за това — опита да се пошегува, но излезе плоска шега. — Извинявай. Просто се опитвах да те разведрия.

— Жена ми може да се закълне, че съм бил с нея цяла нощ — исках просто да изпробвам алибито си пред нея и да я видя как ще реагира.

— Пристрастни показания, Уърк. Всеки прокурор с малко ум в главата си ще ги направи на пух и прах, още преди да е закусил.

Беше права. Показанията на Барбара не бяха съвсем безполезни, но не и кой знае какво, особено в светлината на завещанието на Езра. Нямаше нужда да убеждават съдебните заседатели, че една жена би излъгала заради съпруга си. Прибавете и петнайсет милиона долара и работата ставаше обречена.

— Погледни го от добрата страна — посъветва ме Тара. — Искаш ли да я чуеш? — и продължи, преди да успее да ѝ отговори. — Познаваш ли адвокат Кларънс Хамбли?

— Да.

— Казва, че не си знаел за завещанието. Че баща ти дал изрични указания да не ти казват при никакви обстоятелства. Това малко сви платната на Милс. А Хамбли е надежден свидетел.

Спомних си как старецът ме гледаше от високо, присвил високомерно патриархалната си уста. Но думите на Хамбли не бяха сигурни факти. Това би казал Дъглас на съдебните заседатели. Вече го чувах: „Никога не бих се усъмнил в думите на този почтен господин“. Щеше да се усмихне на заседателите и да сложи ръка на рамото на стареца, за да покаже, че двамата са на една и съща страна. „Сигурен съм, че никога не е обсъждал завещанието с подсъдимия“. Щеше да замълчи и да посочи осъдително с месестия си пръст към мен. „Но има и други начини, дами и господо. А обвиняемият е интелигентен човек“. Тук щеше да повиши глас. „Адвокат! Който от десет години дели кантора с убития. Който от трийсет и пет години има достъп до дома на бедния човечец... Собствения му баща!“

Ето така щеше да го отиграе. Така бих направил аз. Ще има нужда от мотив.

„Петнайсет милиона долара, дами и господо. Това са много пари“.

— И не забравяй и очевидното — добави репортерката. — Че все още не са намерили оръжието на убийството. Това е голяма пробойна.

„Не колкото тази в главата на баща ми“, помислих си, поразен от собствената си безчувственост. Интересно, но неприязънта ми към него растеше, откакто умря.

— Нещо друго? — попитах.

— Да, още едно — рече тя. — И то важно.

— Какво?

— Не мисля, че ти си го направил. Затова говоря с теб. Не ме карай да съжалявам.

Разбрах какво има предвид. Ако се разчуе, че ми е казала тези неща, източниците ѝ ще пресъхнат. Можеха и да повдигнат обвинение срещу нея.

— Разбирам — успокоих я.

— Виж какво, Уърк. Харесвам те. Ти си като малко момче, което се прави на голям. Не позволявай да те хванат със смъкнати гащи. Без теб нищо няма да е същото. Сериозно ти говоря.

Не бях сигурен какво да ѝ отвърна, само ѝ благодарих.

— И когато настъпи подходящият момент — настоя — ще говориш само с мен и с никой друг. Ако има история, искам ексклузивен материал.

— За тебе винаги, Тара.

Чух я да пали нова цигара. Промърмори си нещо под носа, след това гласът ѝ стана по-уверен.

— От последното може и да те заболи, Уърк, и затова се извинявам. Но не зависи от мен.

В стомаха ми зейна ужасна дупка и сякаш сърцето ми падна в нея. Знаех какво ще ме попита още преди да го е направила.

— Недей, Тара — помолих я. — Не го прави.

— Редакторът ми нареди, Уърк. Статията ще излезе. Няма да е конкретна, ако това ти помага. Източници, близки до разследването казват... от този род. Няма да пише, че си заподозрян, само че са те разпитвали във връзка с убийството.

— Но ще цитираш името ми?

— Мога да го отложа с ден, Уърк, може би с два, но не разчитай на това. Ще излезе, и то на първа страница.

Не успях да скрия горчивината в гласа си.

— Не мога да ти благодаря.

След дълга пауза ми напомни:

— Не бях длъжна да ти казвам.

— Знам. Но от това не ми става по-лесно.

— Трябва да свършвам. Пази се — и затвори.

Седях и мълчаливо обмислях това, което ми съобщи. Опитвах се да си представя влакчето на ужасите, на което се бях качил, но не

можех. Какво щеше да стане утре, вдругиден. Беше прекалено мащабно и прекалено силно. Мислех и за други неща, които ми каза, защото трябваше. Трябваше си отвсякъде.

„Блек талънс“. Трудно се намираха. Вече изглеждаше сигурно, че Езра е убит със собственото му оръжие. Спомних си последното ми посещение в дома му, за леглото на горния етаж и следата, оставена от някого, който се бе свил на него да си почине или да поплаче. Джийн също беше там и се опитваше да склучи примирие. Оттам се е почнало, от нощта, която сега ми изглеждаше толкова далечна. Може да се е качила за оръжието. Всички знаехме къде го държи. Чудех се колко пъти се е връщала и какво е мислила, докато е била там? Би ли върнала времето назад, ако можеше?

Тук изникваха и петнайсетте милиона. Никой нямаше да ми повярва, че не ми трябваша. Би изглеждало като явна лъжа. А и ченгетата знаеха, че не съм бил вкъщи при Барбара. От това произтичаше огромен въпрос. Откъде имат тази информация? Изведнъж си спомних за Джийн, за запенената ѝ уста и замаяния поглед... Стореното — сторено... Татко е мъртъв, стореното — сторено.

Но Тара не ми излизаше от ума. Защо ми помагаше? Какво точно искаше да ми каже? Че съм като „малко момче, което се прави на голям“. Ето така ме виждаше, като малко момче в костюма на татко. Осъзнавах, че е права, но тълкуваше грешно нещата. Излизаше, че се правя на голям и че костюмът на баща ми не е за мен. Но проблемът не беше в размера, а в избора на костюм и аз постепенно започвах да приемам тази истина. Лешоядите вече кръжаха и търсеха труп, с който да нахранят раздрънканата система на правосъдието. И бях сигурен, че баща ми никога не би им се оставил. Никога не би направил тази жертва. Молех се да съм достатъчно силен и да направя каквото трябва. Представих си сестра си и открих, че помага. Но все още бях обзет от паника, която дебнеше и прогонваше разсъдъка ми и го заменяше с нещо, което приличаше на омраза.

Джийн беше права. Старецът беше мъртъв, стореното — сторено. Сега само едно нещо имаше значение.

Облегнах се в стола, който ползвах от години, и започнах да оглеждам стените, по които висяха дипломите и разрешителните ми. Сякаш виждах кантората за първи път. Нямаше лично присъствие,

картини или фотографии, дори и на жена ми. Сякаш част от мен никога не бе приемала този ми живот и го е разглеждала като временно положение. Ако е било така, тази част от мен наистина е била незначителна. До този момент всичко ми изглеждаше нормално. Но знаех, че мога да се изнеса от тази кантора за пет минути и след това последните десет години все едно не ги е имало. Промените в стаята щяха да са незначителни. „Като в затворническа килия“, помислих си. Няма да липсвам на сградата, част от мен искаше дори да я запали. И какво значение имаше това сега? Килиите си приличаха.

„Трябва да има картини на стената“, помислих си и след това позвъних във фермата на Столън. Казах си, че се обаждам да се извиня, да се опитам още веднъж да изгладя миналото, но това не беше цялата истина. Имах нужда да чуя гласа ѝ. Искях да чуя как ми казва, че ме обича само още веднъж.

Никой не вдигна.

Когато тръгнах към съда, денят беше станал мрачен. Небето бе надвиснало и изпълнено с облаци, които миришеха на дъжд. Това небе ме притисна и докато вървах пеша напълно се смачках. Очаквах да се държат с мен различно, очаквах, че всички знаят, но не беше така. Представях си най-лошия сценарий, пълна изолация, а се оказа само още един обикновен ден в съда. Седях тихо, докато четяха датите на делата и се обаждах, когато съобщавах моите: един за признаване за виновен, един за процес. След това отидох да се видя с клиентите си в претъпкания коридор.

Бяха дребни случаи. Наложих се да прехвърля папките, за да се сетя в какво са обвинени клиентите ми. Обичайните понеделнишки глупости, освен един човек, за когото мислех, че е невинен. Ще отнеса делото му за процес.

Стояхме в изпълненото с миризма на цигари пространство до външната врата и ползвах едно кошче за боклук вместо бюро. Първо уточнихме дали се признава за виновен. Беше на четирийсет и три години, с наднормено тегло и разведен. Кимаше механично, докато говорех, долната му устна висеше и разкриваше пожълтели от цигарите зъби, ризата му вече беше напоена от противна сладникава пот. Наричахме я „потта на страха“. Не ми беше за първи път. За повечето хора Наказателният съд беше чуждо място, в което никога няма да попаднат. След това изведнъж ставаше реалност, чувах да

извикват името им в зала, пълна с престъпници, въоръжени пристави и съдии с каменни физиономии, които се извисяват над всички. До обед коридорът щеше да е пълен, в съдебната зала щеше да е още по-зле. За деня бяха записани петстотин и четирийсет дела, малка вселена от алчност, гняв, ревност и страст. Само си изберете емоция и ще намерите престъпление, което да я въплъщава. Движеха се сред нас като безкрайно море, всеки си търсеше адвоката, свидетелите, любовниците. Някои се чудеха къде да изпуснат по цигара, за да убият времето, докато ги повикат в залата. Много от тях бяха минавали процедурата толкова често, че се чувстваха като у дома си. Други като моя човек, ги избиваше пот.

Беше обвинен в нападение срещу жена — тежко провинение, на косъм от престъплението. Живееше срещу много привлекателна млада дама, която имаше проблеми в брака си с един пастор. Как е разбрал клиентът ми ли? От няколко месеца засичал със специално устройство разговорите от безжичния им телефон. И през това време решил, че проблемите им идвали от увлечението ѝ по него, твърдение, което на всеки, който не е сляп, би се сторило абсурдно. Но той вярваше в него. Вярваше го и днес, както преди шест седмици, когато влязъл насилствено в дома ѝ, притиснал я на кухненския плот и потъркал чатала си в нея. Нямаше изнасилване, нито проникване, дрехите ѝ бяха останали на нея. Не беше много словоохотлив по въпроса защо си е тръгнал накрая. Подозирах го в преждевременна еякулация.

На първата ни среща искаше да се яви на процес. Защо? Защото тя си просела това, което направил. Не биха могли да го накажат за такова нещо. Нали?

— Не е честно, да знаеш. Тя ме обича. Искаше го — твърдеше тогава.

Мразех хора, които се потят. Слушаха те и непрекъснато искаха да се приближат, сякаш наистина можеш да ги спасиш. Преди три седмици се бяхме срещнали в кантората ми и той ми разказа неговата версия на случката. Не бях изненадан от версията и на жертвата. Тя едва си спомняше името му, смяташе го за физически противен и не беше мигвала, откакто това се беше случило. Звучеше ми напълно достоверно. Една дума от нея и съдията щеше да отсъди срещу моя човек. Нямаше никакво съмнение.

С течение на времето успях да убедя клиента си, че признаване на обикновено нападение е в негов интерес. Обвинението беше по-малко, бях се споразумял с прокуратурата. Щеше да бъде наказан с обществено полезна дейност, не със затвор.

Докато седяхме в коридора, той облизваше устни и в угълчетата на устата му забелязах засъхнала слюнка. Исках да му обясня какво се очаква от него и как да се обърне към съда. А той искаше да говорим само за нея. Какво е казала за него? Как изглеждала? С какво била облечена?

Имаше всички данни на доживотен клиент. Но следващия път можеше да е по-лошо.

Предупредих го, че съдията ще нареди да не се доближава до жертвата, че ако се приближи, ще наруши условията на споразумението. Той не го разбра или ако го разбра, не му пукаше. Но аз си бях свършил работата, колкото и да беше противна, и той можеше да се върне в малката си дупка при мрачните си фантазии за жената на проповедника.

Вторият ми клиент беше млад чернокож, обвинен, че се е съпротивлявал при арест. Полицаят твърдеше, че не му позволил да го задържи и че насъскал тълпата да крещи на ченгетата да се разкарат. Клиентът ми имаше друга версия. Цели четирима полицаи били необходими да арестуват един чернокож младеж. Когато офицерът, който трябвало да му прочете правата, се приближил към него, бил с цигара в уста. Моят клиент казал: „Затова не можеш да хванеш никого, защото пушиш“, а ченгето отвърнало: „Искаш ли да те тикна в затвора?“ Тогава клиентът ми се засмял: „Не можеш да ме арестуваш за това“.

Полицаят му сложил белезници и го вкарал в патрулката. И ето ни тук.

Вярвах на клиента си, най-вече защото познавах полицая. Беше дебел, гаден и пушеше цигара от цигара. И съдията го знаеше. Мислех, че имаме добри шансове за оправдателна присъда.

Процесът отне по-малко от час. Клиентът ми си тръгна свободен. Понякога е лесно да откриеш разумно съмнение. А понякога не. Докато си стискахме ръцете и се отдалечавахме от банката за обвиняеми, погледнах през рамото му и видях Дъглас в тъмната ниша в дъното на залата. Никога не идваше в съда без причина. Вдигнах

ръка по навик, но неговите останаха скръстени пред тлъстия му корем. Извърнах поглед от смръщените му очи, за да кажа довиждане на щастливия си клиент и когато се обърнах, Дъглас вече го нямаше.

И изведнъж всичките ми заблуди изчезнаха просто ей така. Застанах гол пред истините, които отричах цяла сутрин. Залата се завъртя и по лицето и дланите ми внезапно изби пот — потта на страха, този път идваше отнякъде дълбоко в мен. Излязох, олюлявайки се, с омекнали колене от съдебната зала, минах покрай колеги адвокати, без да ги видя и чуя. Разблъсках тълпата в коридора, проправях си път като слепец. За малко да падна през вратата на тоалетната, не си направих труда да затворя вратата на кабинката. Папките ми се разпиляха по пода, но аз не им обърнах внимание, тъй като коленете ми се удариха във влажните, опръскани с урина плочки. След един безкраен спазъм повърнах във вонящата тоалетна чиния.

17.

Накрая успях да се изправа на крака. Излязох навън и видях, че духа. Вятърът се блъскаше поривисто в лицето ми, сякаш за да го изчисти. Зад мен се издигаше съдът, чиято белота контрастираше на каменносивото небе. Дневната светлина беше изтъняла и сребриста, студена светлина. Хората по тротоара долу бързаха. Обикновени хора, втурнали се по обикновените си дела, но и те като че се бяха смачкали от тежестта на небето, което се бе надвесило над тях, докато се изкачваха по стръмнината към ресторантите и магазините. Никой не поглеждаше съда, покрай който преминаваше. Вероятно не се и сецаха за него и аз ги мразех за това, макар че беше по-скоро завист.

Погледът ми се плъзна нагоре по улицата към избелялата врата на бара в центъра на града. Имах нужда от обяд, но ми се пиеше. Пиеше ми се много, направо усещах вкуса на пиетето в устата си. Както стоях и си мечтаех за студена бира, изведнъж осъзнах колко много пиех през последните няколко години. Не ме притесняваше. Това беше най-малкият ми проблем, невинно удоволствие сред грозната действителност. Все пак реших да се въздържа. Вместо това заслизах по широките стъпала на съда на път за кантората.

Стъпих на тротоара и завих към адвокатската алея. Гледах си в краката, затова не забелязах веднага странните погледи. Накрая обаче ги почувствах. Хората се спираха и се вторачваха в мен, докато вървах, бяха все лица, които познавах: двама адвокати, една жена от администрацията, двама полицаи, отиващи в съда за процес. Заставаха неподвижни и ме гледаха, чувствах се в друга реалност, сякаш всички бяха замръзнали и времето беше спряло да тече. Разчитах израженията им с невероятна яснота: неверие, любопитство, отвращение. Чух и шепот, когато адвокатите, които познавах от десет години, не посмяха да ме погледнат в очите, а си казаха нещо, прикривайки устите си с длани. Забавих неуверено стъпка и за миг си помислих, че сигурно си говоря сам, без да се усетя, или ципът ми е отворен. Но когато завих по адвокатската алея, видях непоносимата истина и разбрах всичко.

В кантората ми беше нахлула полиция. Патрулките заприщваха входната ми врата. Коли без опознавателни надписи се бяха килнали като пияни, две колела на тротоара, две на улицата. Ченгетата влизаха и излизаха от кантората ми с кутии в ръце. Зяпачите се бяха събрали на безформени групи. Разпознах ги почти всичките. Адвокати, които работеха до мен. Секретарките им. Стажантите и помощниците им. Имаше и една съпруга, която се беше хванала за шията, все едно щях да ѝ открадна бижутата. Вцепених се, но се опитах да си запазя достойнството. Само един адвокат дръзна да ме погледне в очите, но аз и не очаквах друго. Дъглас стоеше сам в дълго сиво палто, което висеше на него като чувал. Беше застанал до вратата и погледите ни се срещнаха. Той поклати глава и си проправи път през тълпата, за да дойде при мен. Насилих се да тръгна да го посрещна като равен.

Вдигна ръце в извинителен жест, но го изпреварих и заговорих пръв. Хората ни гледаха от разстояние, без да продумат.

— Предполагам, че имате заповед — попитах.

Дъглас ме огледа и не изглеждаше изненадан от гледката. Очите ми бяха кървясали, бях изтощен и изпит. Изглеждах виновен. Когато заговори, в очите му нямаше тъга.

— Съжалявам, че се стигна дотук, Уърк, но ти не ми остави друг избор.

Полицаяте продължаваха да влизат и излизат от кантората ми и когато погледнах през рамото на Дъглас, забелязал секретарката ми. Изглеждаше дребна и потисната.

— Винаги има избор — рекох.

— Не и този път.

— Искам да видя заповедта.

— Разбира се — Дъглас я извади и аз я погледнах, без да я виждам. Нещо не беше наред в тази картинка и ми трябваше време, за да разбере какво. Като имах предчувствие, обикновено не грешах.

— Къде е Милс? — огледах се. Не видях колата ѝ.

Дъглас се поколеба и зад това колебание прозрях истината.

— Тя е в дома ми. Нали? Претърсва проклетата ми къща!

— По-кратко, Уърк. Само се успокой. Да го направим по правилата. И двамата знаем как става.

Приблжих се и за първи път забелязах, че съм по-висок от Дъглас.

— Да, знам как се прави. Ти се ядосваш и аз съм прецакан. Да не мислиш, че хората лесно ще го забравят? — и махнах с ръка наоколо. — Огледай се. Няма връщане назад.

Дъглас не помръдваше и не показваше никакви емоции. Взираше се в брадичката ми толкова отблизо, че можеше да протегне устни и да я целуне.

— Не го прави по-трудно, отколкото вече е. Става ли? Никой от нас не иска да е тук в момента.

Не можах да овладее сарказма в гласа си.

— Забравяш Милс.

Дъглас въздъхна и така за първи път днес показа, че има емоции.

— Казах ти да не я ядосваш. Предупредих те — поколеба се, сякаш за да убеди сам себе си в нещо. — Не трябваше да я лъжеш.

— Кога съм я излъгал? — попитах, но гласът ми излезе по-слаб, отколкото ми се искаше. — Кой каза, че съм излъгал?

Учудих се, когато видях, че изражението му се променя. Стана по-меко. Хвана ме под ръка и ме обърна далеч от тълпата зяпачи. Заедно тръгнахме по тротоара и вървахме, докато вече не можеха да ни чуват. Отдалеч всичко би изглеждало като нормален лен на адвокатската алея, двама юристи, които обсъждат случай или си разказват тъпи вицове. Но този ден не беше обикновен.

— Ще ти го кажа, защото го има в показанията, с които взехме заповедта и ти ще стигнеш до него рано или късно. Не можем да вземем заповед без вероятна причина...

— Не ми чети лекции по правните страни на обиските и изземванията, Дъглас. Карай направо.

— Заради Алекс Шифтън е, Уърк. Тя обори алибито ти. Казал си на Милс, че вечерта, когато почина майка ти, ти, Джийн и Езра сте си тръгнали от болницата и сте се върнали в къщата на Езра. Освен това си й казал, че след като си си тръгнал от къщата на баща ти, си се прибрал веднага у дома и си останал там цялата нощ с Барбара. Алекс казва, че това не е вярно. Кълне се в това, всъщност.

— Вярно или невярно, как би могла Алекс да знае, по дяволите?

Дъглас пак въздъхна и аз осъзнах, че се кани да ми каже най-болезнената за него част.

— Джийн й е казала. Отишла у вас късно през нощта. Искала да говори с теб. Пристигнала точно когато ти си тръгвал. Било е късно,

някъде след полунощ. Видяла те да потегляш с колата и тогава се прибрала и казала на Алекс. Алекс казала на Милс и ето ни тук — млъкна и се наведе към мен. — Ти ни излъга, Уърк. Не ни остави избор.

Сведох очи и ги затворих. Сега вече събитията от онази вечер започваха да ми се изясняват. Джийн е проследила Езра до търговския център и го е убила. След това е дошла в моя дом и ме е видяла как тръгвам към фермата на Столън. Разбрала е, че съм излязъл. И е казала на Алекс. Но не са знаели къде съм отишъл и какво съм правил. Чудех се само защо. Защо Джийн е идвала в дома ми? И дали оръжието на Езра все още е било в нея?

Когато вдигнах поглед, видях, че прокурорът е застанал в поза на търпеливо самодоволство. Усмихнах му се хладно.

— Заповедта ти се основава на честна дума, Дъглас.

— И аз нямам нужда от лекции, Уърк. Алекс първа проговори. После разговаряхме и с Джийн. Тя неохотно се съгласи да ни сътрудничи — ти би трябвало да знаеш това — но подкрепи версията на госпожица Шифтън.

Пак ми стана зле, по врата ми се спусна студена пот и се търкулна надолу по гръбнака ми. Спомних си лицето на Джийн и животинската лудост в очите ѝ, когато хленчеше: „Татко е мъртъв... стореното — сторено... Нали, Алекс? Нали така, а?“ Но това, че го е казала на полицията, направо ме разбиваше. Дъглас го знаеше, четях го в погледа му.

Усетих пръстите му да се сключват около ръката ми.

— Нали няма да ми кажеш, че Джийн е излъгала, а, Уърк? Джийн не би излъгала. Не и за такова нещо.

Погледнах през Дъглас към тълпата, състояща се в най-лошия случай от колеги и в най-добрия — от приятели. Кой какъв беше сега? Бяха изгубени за мен. Не съществуваха, сякаш вече бях в затвора. Змията на страха се размърда в корема ми, но не ѝ обърнах внимание и отговорих на прокурора по най-добрия начин, който успях да измисля.

— Не мога да си представя, че си го е измислила, Дъглас. Не и Джийн.

Така си беше. Бях излязъл посред нощ и очевидно Джийн ме е видяла. Но какво точно си мислеше? Дали беше убедена, че аз съм убил баща ни? Толкова далеч ли беше отишла? Или ме накисваше? Ако

смъртта беше достатъчно наказание за човека, убил майка ни, каква би била адекватната справедливост за мен? Аз превърнах истината на Езра в своя собствена. Колко ли ме мразеше?

— Барбара подкрепя алибито ми, Дъглас. Бях с нея през цялата нощ и тя ще го потвърди пред съда. Просто я попитай.

— Вече я попитахме — отвърна Дъглас.

— Кога — погледнах го изумен.

— Тази сутрин.

Сега вече ми ставаше ясно.

— Милс — предположих. Говорила е с Барбара тази сутрин — представих си Милс в ресторанта. Знаела е, че ще получи заповед. Затова е искала да знае графика ми. — Ще ме задържите ли? — попитах.

Дъглас сви устни и отклони поглед, сякаш въпросът го караше да се чувства неудобно.

— Това би било прибързано — отговори той накрая, което означаваше, че няма достатъчно доказателства за арест. Тогава разбрах. Ако Барбара беше казала нещо различно, той щеше да поиска и заповед за арест. Затова са изчакала толкова, преди да говорят с нея. Знаели са какво ще каже, а едно евентуално алиби би могло да повлияе на получаването на заповед за обиск. Съдията би се поколебал. Затова са искали първо да получат заповедта. А ако Барбара им беше казала нещо по-различно, тогава с Дъглас щяхме да водим съвсем различен разговор.

Кимнах и огледах за последен път действието, разиграващо се на улицата, сякаш за да запомня всички малки неща, които винаги съм приемал за даденост.

— Добре. Тогава няма да ти преча — понечих да се обърна, но Дъглас заговори.

— Ако искаш да направиш изявление, Уърк, сега му е времето.

Извърнах се и се наведох напред.

— Майната ти, Дъглас. Ето ти изявлението ми.

Той не трепна.

— Не си помагаш, Уърк.

— Искаш ли това изявление в писмен вид? — попитах.

Прокурорът се намръщи и хвърли поглед към кантората ми.

— Не разговаряй с Джийн за това — рече. — Има си достатъчно тревоги и без твоите. Не искам да я объркваш. Тя е дала показания под клетва и само това има значение.

— Нямах такива правомощия, Дъглас. Не можеш да ми заповядаш да не се приближавам до сестра си.

— Тогава го приеми като ново предупреждение. Ако се намесиш, в който и да е етап на това разследване, така ще те подгоня, че няма да разбереш откъде ти е дошло.

— Нещо друго? — попитах.

— Да. Има. Хамбли регистрира завещанието на баща ти днес. Поздравления.

Гледах го как се отдалечава. Вървеше към кантората ми. Към живота ми. Такъв, какъвто беше досега.

Изчезна вътре, а тълпата продължи да се върти наоколо. В този момент бях прекалено бесен, за да се страхувам, тревожеше ме само лекотата, с която сигурността на личното ми пространство ставаше на парчета. Всички очи бяха вперени в мен, но не с любопитство. А това най-много ме нервираше, направо ме отвращаваше. Това бяха хора, които познавах и които ме познаваха. И въпреки това в погледите им ясно се четеше, че съм повече от заподозрян. Бях прокълнат, сам във враждебна среда. И затова си тръгнах. Завих зад ъгъла към паркинга зад сградата. Влязох в пикала си и подкарах в неизвестна посока.

Не след дълго стигнах до парка, а къщата ми до него ми се струваше чужда. Светеше със зловеща светлина и изглеждаше по-висока от обикновено на фона на оловносивото небе. Ченгетата вече бяха там, бяха поне десетина. Съседите ми, също като колегите, се бяха събрали да гледат сеир. Мълвата щеше да се разнесе из целия град до час. Представях си погледите, пълни с изненада и неверие, но също така и истинските несъзнателни емоции, мрачната тръпка да видиш как друг човек се срива напълно. Щяха да тръгнат клюки, да изкарат Езра мъченик и герой, незаслужаващ съдбата си. Все едно вече ги чувах. Убил съм го заради парите.

Представих си полицаите в дома ми. Най-вече си представях Милс, която рови из нещата ми, чекмеджетата, бюрото. Поглежда в гардероба, под леглото и в мансардата. Няма нищо свято. Милс щеше да се погрижи за това. Щяха да нарежат живота ми на парчета, да ги опаковат и да им сложат етикети. Познавах тези хора, по дяволите!

Щяха да научат за мен неща, които не влизаха в работата на никого друго, освен мен. Какво съм ял. Какво съм пил. Каква паста за зъби ползвам. Бельото на жена ми. Как предпочитаме да се пазим от забременяване. Всичко това безкрайно ме изнервяше, затова вместо да се махна, подкарах към къщата. Барбара беше там и крачеше по алеята, изпаднала в паника и отчаяние.

— Слава богу! — трепереше. — Слава богу! Опитах да ти се обадя. Опитах...

Прегърнах я по стар навик, чувствах вълнението ѝ, но нищо друго.

— Съжалявам. Бях в съда. Мобилният ми телефон беше изключен.

Тя започна да хлипа, а гласът ѝ бе приглушен, защото бе притиснала лице до гърдите ми.

— Тук са от часове, Уърк. Ровят навсякъде. И взимат разни неща със себе си! И не ми казват какви — отдръпна се, погледът ѝ беше станал безумен. — Направи нещо! Ти си адвокат, за бога! Направи нещо!

— Показаха ли ти заповед за обиск? — попитах.

— Да. Показаха ми нещо. Мисля, че това беше.

— Тогава нищо не мога да направя. Съжалявам. И на мен ми е толкова неприятно, колкото и на теб. Опитах се пак да я прегърна, да ѝ предложи утешението, на което бях способен, но тя ме отблъсна силно, опряла ръце в гърдите ми.

— По дяволите, Уърк! За нищо не те бива! Кълна се в бога, Езра никога не би позволил това да се случи. Щеше да се справи със ситуацията, ченгетата нямаше да смеят да му скършат думата! — обърна се и обви ръце около раменете си.

— Не съм баща ми — отсякох, като вложих повече смисъл в това.

— Абсолютно си прав! — изригна Барбара. След това посочи към насъбралата се тълпа. — За тях днес е истински празник. Само това ще ти кажа.

— Да им го начукам — отвърнах.

— Не, на теб да ти го начукам, Уърк. Това е нашият живот. Моят живот. Имаш ли и най-малка представа какво означава това? А?

— Мисля, че по-добре от теб разбирам какво означава — но тя не ме чу. Опитах пак. — Виж какво, Барбара. Ще го направят независимо дали ще им позволим, или не. Няма нужда да стоиш тук. Нека те заведе някъде другаде. Ще вляза и ще се опитам да взема някои от нещата ти. Става ли? Няма нужда да стоиш и да гледаш. Ще отидем на хотел.

Но тя вече клатеше глава.

— Не. Отивам у Глена.

Моментната симпатия, която бях изпитал към жена си, се изпари и ми стана хладно.

— У Глена — повторих. — Разбира се.

Когато се обърна, лицето ѝ беше мрачно.

— Утре, Уърк. Утре ще поговорим, но точно сега имам нужда да се махна. Съжалявам — извърна се и като по поръчка прозвуча клаксон. Видях черния мерцедес на Глена Уърстър на тротоара до къщата ни. Когато жена ми се обърна отново към мен, ми се стори, че е променила решението си.

— Погрижи се това да свърши, Уърк — гласът ѝ беше леденостуден. — Погрижи се да свърши. Не мога да го понеса — и понечи да се извърне отново.

— Барбара... — пристъпих към нея.

— Ще те намеря утре. Дотогава, моля те, остави ме на мира.

Гледах я през цялото време как се спуска по алеята, чак докато се качи на лъскавата лимузина. Прегърна Глена и двете заминаха зад ъгъла, към кънтри клуба и дома на Глена, който приличаше на крепост. Взирах се в парка и изведнъж ми хрумна ужасна мисъл. Барбара не ме попита дали аз съм го извършил. Дори не стана дума.

Изведнъж усетих нечие присъствие зад себе си и разбрах, че е Милс, още преди да се обърна. Беше облечена в сини панталони и сако в същия цвят. Не виждах пистолета ѝ. Лицето ѝ беше спокойно, което ме изненада. Очаквах враждебност, но не съм бил прав. Милс беше професионалист, не би злорадствала, преди да постигне присъда. А след това всички правила отпаднаха. Сигурно щеше да ми праща картички за Коледа в затвора.

— Къде е колата ти? — попита.

— Какво? — въпросът ѝ ме свари неподготвен.

— БМВ-то ти. Къде е?

— Не те разбирам.

— Не се прави на глупак, Уърк. Заповедта се отнася и за него. Искам го.

Естествено, че щеше да иска колата. Кой знае какво би разкрил един пълен криминалогичен анализ? Косъм от Езра на пода. Следи от кръв в багажника. В момента, в който го произнесох, осъзнах как звучат думите ми.

— Продадох я.

Взираше се в лицето ми, сякаш се мъчеше да прочете нещо в него.

— Много удобно — подхвърли ехидно.

— Съвпадение — обясних.

— Кога я продаде?

— Вчера.

— Вчера — повтори. — Имаш тази кола от години. Продад си я малко след като открихме трупа на Езра, ден преди да изпълня заповедта за обиск и искаш да ти повярвам, че е съвпадение? — свих рамене. — Защо я продаде? Питам за протокола — заплахата беше по-голяма, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

Усмихнах ѝ се дръзко.

— Защото един човек ми каза да спра да се държа като путка.

— Играеш опасна игра, Уърк. Предупреждавам те.

— Нахлу в къщата ми! Нахлу в кантората ми! Предупреждавай ме, колкото искаш. За протокола: продадох я, защото ми се искаше, защото вече не се вписваше в картинката. Но ти никога няма да ме разбереш. Щом искаш да си губиш времето, можеш да я намериш на паркинга на запад от града, онзи на магистрала 150. Моля, заповядай.

Беше ядосана. След като колата не е била ползвана от мен известно време, стойността ѝ като веществено доказателство се свиваше. Аз знаех, че това няма значение — колата нямаше нищо общо със смъртта на Езра — но тя не го знаеше и за миг ми стана приятно да я гледам как губи контрол. Евтина победа, но ѝ се насладих.

— Искам и пикапа — и Милс посочи към старата кола, която изглеждаше смачкана под високата къща. Само тя ми беше останала.

— Заповедта отнася ли се и за нея?

Поколеба се.

— Не — отговори накрая.

Изхилих се.

— Да не би да искаш разрешението ми?

Милс ми хвърли убийствен поглед.

— Унищожаваш и последната добра воля, която ми е останала. И много добре го знаеш.

— О! Вече сме говорили за това. Ако искаш пикапа ми, ще трябва да вземеш още една заповед.

— Ще взема.

— Добре. Дотогава — няма начин.

Очите ни се срещнаха, тя кипеше от потиснати емоции и знаех, че преминава границата на професионализма. Тя ме мразеше. Искаше да ме тикне в затвора и се чудех дали е такава във всички разследвания. Или беше заради мен, а може би заради самия случай? Нещо лично?

— Приключваш ли вече тук? — попитах, посочвайки къщата.

Тя оголи зъби. Бяха малки и бели, освен един отпред, който беше леко жълтеникав.

— Далеч сме от приключване — уточни и осъзнах, че това ѝ доставя удоволствие. — Добре дошъл си да влезеш и да гледаш. Това е твое право.

Изгубих контрол.

— Какъв ти е проблемът с мен, детектив Милс?

— Нищо лично — отвърна. — Имам труп, липсващо оръжие и човек с петнайсет милиона причини да ме лъже къде е бил във въпросната нощ. За мен това е достатъчно, беше достатъчно и да получа заповед. Ако имах още нещо, щях да те арестувам. Напълно сигурна съм. Ако това означава, че имам проблем с теб, тогава да, имам. Влез вътре или остани тук, както искаш. Но да знаеш, че само загрявам — обърна се и после пак рязко се изправи с лице към мен, вдигнала пръст, който приличаше на еректирал член. — Но да знаеш, че ще получа колата. И ако излезе, че си ме излъгал къде се намира, тогава ще имам още един проблем с теб.

Пристъпих напред и повиших глас като нея.

— Добре. Върши си работата. Аз си вадя хляба с това да разбивам на пух и прах заповеди за обиск. И не само начина, по който са получени, но и как са изпълнени. Внимавай какво правиш. В разследването ти вече има една голяма пробойна.

Имах предвид присъствието ми на местопрестъплението и видях, че забележката ми уцели десетката. Знаех какво си мисли. Всяко вещественно доказателство, което ме свързваше с местопрестъплението, щеше да се свърже с деня, в който намериха трупа, а не с деня, в който е бил убит Езра. Всеки адвокат, който не си е купил дипломата, можеше да размаже с това съдебните заседатели. Милс имаше причина да се притеснява. Бяхме се срещали в съда много пъти и знаеше, че се справях с трудни ситуации. Ако се издънеш с тази заповед, съдията можеше да отхвърли обвинението, още преди да се стигне до процес. Да му се не види, дори можеше да не успее да повдигне обвинение. Гледах я как помръдва устни и почувствах леко задоволство. Да, трябваше да предпазя Джийн, но никъде не беше казано, че трябва да улеснявам живота на Милс, Дъглас или когото и да било друго. Границата беше тънка.

— Влизам да си взема кучето — обявих. — Освен ако не искаш да претърсиш и него — не каза нищо, само стисна челюсти. — А когато всичко свърши, очаквам извинението ти — блъфирах, нямаше начин това да свърши добре за мен.

— Ще видим — отвърна тя, обърна се и закрачи към къщата.

— И заключи, като свършиш — извиках след нея, но се оказа безполезно. Нанесох ѝ няколко крошета, но тя спечели битката и го знаеше. На вратата се обърна и погледна назад. Хвърли ми познатата хладна усмивка с един жълт зъб и влезе.

18.

Избягах в пикапа си и потеглих. Изпреварвах коли, спирах на знаци и завивах от улица в улица, но нямаше къде да отида. Всеки избор ме връщаше в предишния ми живот. Настъпи лошо време, време на тежки въпроси и неочаквани истини. Затова се върнах в парка, пълен с деца, старци и разпилян от вятъра боклук. Милс все още беше в къщата ми. Паркирах на тротоара и загледах как полицаите влизат и излизат, следвайки бездушно нишката на подозрението си. Това ме изпълваше с безсилен гняв. Бях безпомощен и пръстите ми стиснаха волана все едно беше шията на Милс. Когато мобилният ми телефон иззвъня, подскочих. Отне ми известно време да го намеря и да отговоря.

— Ало.

— Е, Уърк, как си?

Отне ми секунда да определя чий е гласът.

— Ханк?

— Че кой друг? — звучеше напрегнат. Нима вчера се срещнах с него в Шарлот? Струваше ми се, че е било преди седмица.

— Извинявай. Какво има?

— Добре ли си? — попита той.

— Да — замълчах, като си давах сметка, че не съм много словоохотлив. И че далеч не звуча добре. — Казвай — потрих очите си.

— Обадох се в кантората ти — отвърна. — Вдигна ми някакво ченге. Пита ме как се казвам — поколеба се, като ми даде възможност да кажа нещо, но аз продължавах да мълча. Какво да му кажа. За малко да се изсмея. — След това се обадох у вас. И познай какво?

— Знам. Сега съм в колата си и гледам как ченгетата влизат и излизат като на парад в дома ми.

— Не знам какво да ти кажа.

— Тогава не казвай нищо.

— Неудобна ситуация, Уърк. Поставя ме в неблагоприятно положение — замълча. — Предполагам, имат заповед за обиск?

— Сигурно се надяват да намерят оръжието на престъплението — предположих. — Или нещо друго, с което да повдигнат обвинение срещу мен — знаех какво си мисли. Че са имали нужда от голяма доза вероятност, за да получат заповедта. Което означаваше, че имат нещо срещу мен.

— Имат ли реални шансове за обвинение? — попита.

— Твърде е възможно — отвърнах.

Ханк млъкна. Не го винях, като се имаха предвид новините. Бяхме добри познати и приятели по чашка, но не приятели в истинския смисъл на думата. Вече си представях как пресмята наум. За по-голямата част от поръчките си разчиташе на адвокатите, но никой в неговото положение не можеше да си позволи да се конфронтира с полицията.

— Толкова ли е сериозно? — запита накрая. Знаех, че последното нещо, което иска, е да се замесва.

— Възможно е. Главната разследваща ми е набрала. Вероятно ще прочетеш за това в утрешните вестници.

— Милс? — зададе въпрос, без да чака отговор. Предполагах, че печели време, за да реши как да приеме всичко това. — Мога ли да направя нещо за теб?

Очевидно се колебаеше. Ако се замесеше, можеше да си докара само неприятности. Шапка му свалям, че попита, но знаех какво очаква да чуе.

— Засега не, Ханк. Но ти благодаря.

— Хей, баща ти беше задник, но не вярвам да си го убил.

— Е, благодаря ти. Това означава много за мен, Ханк. Не са мнозина хората, които мислят така напоследък.

Тонът му се смекчи.

— Не им позволявай да те разиграват, Уърк. Виждаш си го и преди. Знаеш как става.

Знаеш как става. Дъглас употреби същите думи.

Реших да сменя темата.

— Какво става, приятел? Някакви добри новини?

Ханк не беше глупак. Разбра ме. Имах нужда да придвижа разговора напред към по-неутрални теми.

— Ходих до „Чартър Хилс“ тази сутрин — съобщи. — Два часа душих там.

„Чартър Хилс“ беше психиатрична болница в Шарлот, една от най-добрите в щата. Там Езра прати Джийн след втория ѝ опит за самоубийство. Дори сега ми беше пред очите с абсолютна яснота. Топлите цветове и свежите цветя не можеха да скрият болката на затворените зад високите тухлени стени, а те наистина бяха затворени независимо дали бяха дошли доброволно, или не. Много пъти бях ходил там при Джийн. Тя не ми проговори нито веднъж и лекарят ѝ каза, че това е нормално. Но аз не му повярвах. И как бих могъл? Тя ми беше сестра.

Прекара дълги месеци на това място. И там срещна Алекс Шифтън.

— Виж, Ханк... — започнах.

— Нямам сведения за пациент на име Алекс Шифтън — прекъсна ме той.

— Какво?

— Никакви записи.

— Не е възможно — отвърнах. — Там са се запознали.

— Не мисля. Може да е станало само ако е била под друго име.

Опитах се да се съсредоточа, но не ми беше лесно.

— Какви ги говориш?

Ханк въздъхна.

— И аз не знам какви ги говоря. Това е проблемът. Нещо не ми се връзва и нямам достатъчно информация, дори да предположа какво е. Тук обаче понамирисва. Усещам го.

Милс все още така плътно окупираше ума ми, че не успях да се съсредоточа, но нищо от това не би имало значение, ако Джийн излезеше невредима от разследването и след това попадне в лапите на Алекс. Тя носеше само неприятности. Усещах го и имах нужда да изясня точно тази подробност. Преди да е станало твърде късно. За нещастие засега не успяхах.

— Какво предлагаш? — попитах.

— Имам нужда от снимка на Алекс — рече той без колебание.

— И какво ще направиш?

— Ще се върна в „Чартър Хилс“. И тогава ще видим.

Почувствах безкрайна благодарност към него. Ханк не би ядосал полицията, добре. Но щеше да довърши нещата заради мен и заради Джийн. Това го правеше човек, на когото можеше да се разчита в свят, където такива хора бяха рядкост. Ще му се отблагодаря по някакъв начин.

— Благодаря ти, Ханк — млъкнах, защото трябваше.

— За нищо. Дребна работа.

— Искаш ли да ти изпратя снимката? — успях само да попитам.

— Ще се забави. Остави я в пощенската си кутия, когато ченгетата си тръгнат. Ще дойда в Салисбъри довечера по някое време. Може и да е късно. Ако си вкъщи, ще ме видиш. Ако не си, ще я взема и ще си тръгна. И в двата случая ще ти се обадя, ако съм научил нещо.

— Невероятен си, Ханк. Ще се погрижа.

Ханк понечи да каже още нещо, но се спря. Дълго мълча и чувах само дишането му.

— Разбираш, нали, Уърк? — не говореше за Алекс или Джийн.

— Хей, животът е гаден. Оценявам това, което правиш за мен.

— Добре. Ще ти се обадя.

Затвори, аз също. Погледнах Боун, който спеше на седалката до мен. Как можа всичко да ми се стовари на главата изведнъж? Как може светът да си е нормален в един ден, а на другия да се срине напълно? Затворих очи и си представих олюляваща се от вятъра трева в някакво далечно място. Когато отворих очи, на прозореца имаше човек, който се взираше в мен през стъклото. Бях прекалено изтощен, за да се стресна. Беше Макс Крийзън — същата ушанка, същата възвишена грозота. Носеше яркочервен дъждобран, сякаш очакваше да завали. Свалих стъклото.

— Здравсти, Макс — зарадвах му се. — Как си?

Той ме гледаше съсредоточено, очите му светеха зад дебелиите мръсни стъкла на очилата. След това махна към дома ми.

— В къщата ти има ченгета — тонът му беше по-скоро въпросителен, отколкото декларативен, но аз не се хванах на въдицата. Това изглежда го ядоса, защото оголи жълтите си зъби и издаде дълбок гърлен звук. Наведе се по-близо. — Когато се запознахме, не знаех кой си. Не знаех, че си син на убития адвокат, за когото всеки ден пишат по вестниците — звучеше като обвинение. Погледна къщата, после пак

мен. — А сега полицията е в дома ти. Мислят, че ти си го направил, нали? Ти си заподозрян?

— Не искам да говоря за това, Макс. Сложно е.

— Хубаво е да се говори.

— Не. Говоренето е болезнено. Радвам се да те видя отново, но просто моментът не е подходящ.

Все едно нищо не му казах.

— Хайде — настоя и отстъпи от пикапа. — Да се поразходим.

— Благодаря ти, но не искам.

Сякаш не ме чуваше. Отвори вратата на пикапа.

— Ще ти се отрази добре. Остави кучето да си спи и ела да се поразходиш с мен — направи ми знак да слеза от колата и аз се предадох. Така или иначе нямаше къде да отида.

Оставих Боун да спи в пикапа и тръгнах до Макс. Той ме поведе надолу по хълма, по тясна прашна пътечка, която минаваше покрай езерото и водеше в посока, обратна на дома ми. Не се обърнах назад. Правеше големи крачки, а дъждобранът се вееше около краката му. Повървахме така десетина минути, минахме покрай езерото, обществените тенискортове и през покрития с чакъл паркинг. И двамата мълчахме, докато паркът се изгуби зад малък хълм. Тръгнахме по тясна странична уличка, обградена с модерни къщи. В някои от дворовете бяха пръснати детски играчки. Други бяха безупречни. Беше квартал, в който живее ха хора в преход — новобрачни или почти мъртви. Но какво значение имаше това?

— Ще ти разкажа една история — заговори най-накрая Макс. И извъртя очи към мен. — Важна е, затова слушай внимателно. Ще ти разкажа за ръцете ми — вдигна ги и пак ги отпусна. Бяха мръсни, но контрастираха с бледността си на фона на червения дъждобран, а пръстите му бяха дълги. — Помниш ли? Пита ме за тях преди. Сега ще ти разкажа.

— Защо?

— Имам си причини. А сега млъквай. Никой в този град не е чувал тази история и не ми е лесно да говоря.

— Добре.

— Случи се във Виетнам — започна и знаех, че има предвид ръцете си. — Бях обикновено момче, с нищо по-различен от останалите, почти бях преполовил второто си назначение. Хванаха ни,

докато патрулирахме, и повечето бяха избити. Малко се спасиха. Не и аз. Тръгнах по един ръкав на реката и се озовах в пленнически лагер на армията на Северен Виетнам. Полковникът, който го ръководеше, си мислеше, че знам повече, отколкото всъщност знаех.

Забелязах, че ръцете му потрепнаха.

— Или пък си беше просто гаден. Вече май няма значение. Обработваше ме няколко седмици, добре ми подреди ръцете, след това ме хвърли в една дупка за пет години. Замалко не умрях там — гласът му заглъхна. — Пет проклети години — повтори и пак млъкна. Виждах, че в мислите си е далеч отгук.

— Пет години затвор — прошепнах в празното пространство и се опитах да си го представя.

Когато заговори, в гласа му имаше горчивина.

— Не беше затвор, по дяволите. Беше клетка с пръстен под, два и половина метра широка. Пет години, човече. Пускаха ме да излизам само два пъти на месец. През останалото време не ми оставаше нищо друго, освен да спя, сера и да крача. През повечето време крачех. Четири крачки и обратно. Четири и обратно — погледна ме. — Не понасям затворени пространства, Уърк. Затова се разхождам. Когато се озова зад стени, просто излизам. Тъй като преди не можех — и той размаха осакатените си ръце към дърветата, небето, всичко наоколо. — Никога няма да разбереш какво е — затвори очи. — Това пространство.

Кимнах, но си помислих, че е много вероятно някой ден да разбере.

— Защо ми го разказваш? — попитах.

Отвори очи и видях, че не е луд. Измъчван и съсипан — да, но не и луд.

— Имам проблеми с властите — заяви. — Разбираш ли? Не мога да понасям униформи. И местните ченгета не ми помагат да го преодоля. Не се отнасят към мен с любов и уважение — и широка усмивка разцепи лумпенското му лице. — Не мога да говоря с ченгета. Не искам. Разбираш ли?

Разбрах, но не можех да си го обясня. Какво общо имаше всичко това с мен? Попитах го. Той не отговори веднага. Вместо това се обърна и се отдалечи. Забързах след него.

— Виждаш ли как вървя — запита. — Така е винаги. По всяко време. Ден и нощ. Няма значение. Ако попадна зад четири стени, веднага излизам, защото трябва.

Завихме надясно в спретната уличка, по която всяка къща си имаше собствено очарование. Макс спря пред една от тях, малка дървена постройка със зелена ливада и жив плет, който я отделяше от съседите ѝ от двете страни. Беше жълта, със сини капандури и два люлеещи се стола на предната веранда. По дървената рамка, около каменния комин се виеха рози. Вдигнах поглед към Макс и изведнъж си дадох сметка колко е висок.

— Разказвам ти всичко това, защото не искам да отида при ченгетата — объркването ми трябва да си е проличало, защото той си свали шапката и почеса сплесканата коса под нея. — Убит е в нощта след Деня на благодарността, нали? Тогава валеше.

Кимнах и усетих нещо странно под лъжичката.

— И са намерили трупа му в търговския център, онзи изоставения, до междуцатската магистрала? Където потокът влиза под паркинга?

— Какво... — промълвих, но той не ми отговори. Сякаш говореше на себе си, но беше впил поглед в мен така настойчиво, че го усещах физически.

— Разказвам ти тази история, за да разбереш. Важно е.

— Кое е важно? — попитах.

— Разказвам ти я, защото не мисля, че си го убил.

Странното усещане под лъжичката стана по-силно, по крайниците ми плъзна топлина, а пръстите ми изтръпнаха.

— Какви ги приказваш?

— Разхождам се непрекъснато — заговори. — Понякога по улиците. Понякога през парка — пауза. — Понякога по междуцатската магистрала — усетих, че несъзнателно съм го хванал за ръка. Под гладката мушама тя ми се стори твърда и кокалеста. Той дори не забеляза. — Спомням си онази нощ, защото валеше и защото беше точно след Деня на благодарността. Беше късно, след полунощ. Видях колите близо до търговския център. Там нощем никога не спират коли. Тъмно е и може би има един-двама бездомници, някой и друг наркоман, но нищо повече. Веднъж станах свидетел на сбиване, това беше отдавна, но никога не съм виждал коли. Не и толкова късно.

Сърцето ми биеше силно, а устните ми бяха пресъхнали. Какво ми разправяше? Взирах се през дебелиите мръсни лупи на очилата му, търсех нещо да се хвана. Нещо, което ще придаде смисъл, на това, което се канеше да ми каже. Някаква причина да не се страхувам.

— Чу ли нещо? — попитах. — Видя ли нещо? Какво? — усетих се, че без да искам го стискам за ръката толкова силно, че мен започна да ме боли дланта, но той не показа, че му е неприятно. Отпуснах хватката.

— Може и да е важно, може и да не е. Не знам. Но мисля, че ченгетата трябва да го знаят. Някой трябва да им каже.

— Какво да им каже? — беше почти вик.

— Онази нощ видях някой да излиза от търговския център — бързаше, но не тичаше. Мина покрай колите и изхвърли нещо в шахтата, след това се качи на един от автомобилите и изчезна.

Започнах да осъзнавам важността на разкритията на Макс.

— Миналата година — рекох. — Нощта след Деня на благодарността. Ти си видял някой да излиза от търговския център, да хвърля нещо в шахтата и да си тръгва с кола?

Макс сви рамене.

— Нали това ти казах.

— Видя ли как изглежда този някой? — попитах.

— Не.

През мен премина облекчение. Не би могъл да разпознае Джийн.

— Беше тъмно, валеше, а този човек беше далече, носеше палто и шапка. Беше облечен в тъмни дрехи. Но не мисля, че си бил ти.

Пуснах ръката му, но той не го забеляза.

— И защо да не съм аз?

— Човекът беше по-нисък, струва ми се. Среден на ръст. Ти си прекалено висок.

— Мъж ли беше или жена?

— Кой знае? И двете са възможни.

— Но си сигурен, че не съм бил аз.

Макс пак сви рамене.

— Знам те от години. Никога нищо не правиш. Само си седиш на верандата и пиеш бира. Познавам много убийци, виждал съм много трупове. Не мисля, че би могъл да убиеш човек. Но това си е мое мнение.

Трябваше да се обидя, но не стана. Беше прав. Въпреки че бях следвал право, бях се оженил и имах адвокатска практика, аз никога не правех нищо. Просто се носех по течението.

— С какво беше облечен? — попитах.

— Тъмни дрехи. Носеше шапка. Само това мога да кажа.

— Ами колите? Можеш ли да ми кажеш нещо за тях?

— Едната беше голяма. Едната — не чак толкова. Мисля, че не бяха черни, а тъмни.

Помислих около минута.

— С коя кола си тръгна?

— С по-малката. Съжалявам, че не мога да ти кажа повече. Бяха доста надалеч, а аз не обърнах много внимание.

— Какво стана с по-голямата?

— Беше си там, като си тръгнах. Просто минавах. Не останах. Два дни по-късно се разхождах пак там, но колата вече я нямаше.

— Какво хвърли човекът в канала, Макс? Видя ли?

— Не, но моето предположение съвпада с твоето.

— Кажи ми какво е — попитах. Но вече знаех.

— Когато някой изхвърля нещо в дупка в земята, не иска да бъде намерено. Във вестниците пише, че ченгетата още търсят оръжието, с което е убит баща ти. Мисля, че е добре да провериш в шахтата и ще го намериш там. Но това са си само мои предположения, а аз съм обикновен човек.

Видях го в очите му. Сякаш винаги го бе имало. Разбира се, че беше оръжието. Ами ако ченгетата го намерят? Край на играта. Но иронията на ситуацията ме ръчкаше като вилица в стомаха. Беше достатъчно гадно, когато намериха Езра в търговския център, а спомените от онзи далечен ден не бяха нищо друго, освен спомени. И това беше тунелът, гърлото, трябваше да слеза в него и да извадя оръжието преди ченгетата. Преди Макс да реши да каже и на някой друг. Бог да ми е на помощ.

— Постъпи правилно, като ми каза, Макс. Благодаря ти.

— Ще съобщиш ли на ченгетата?

Не можех да го излъжа в лицето, затова му казах толкова от истината, колкото беше възможно.

— Ще направя каквото трябва. Благодаря ти.

— Трябваше да ти кажа — отвърна Макс и в гласа му долових някаква недоизказаност. Извърнах се към него точно когато покрай нас премина кола. Беше се втренчил в тази кола и я гледаше, докато отмина. След това се наведе към мен. — От деветнайсет години съм в този град, Уърк, ще станат скоро двайсет. През това време сигурно съм изминал повече от петнайсет хиляди километра. Ти си единственият човек, който някога ме е помолил да повърви с мен... единственият, който ме е заговорил. За теб може да е нищо, но за мен означава нещо — сложи една от осакатените си ръце на рамото ми и ме погледна право в очите. — Не ми бе лесно да ти го кажа, не трябваше.

Бях трогнат от искреността му, двамата вървахме всеки по своя собствен болезнен път в този град. Пътищата ни бяха различни, но може би еднакво самотни.

— Ти си добър човек, Макс. Радвам се, че се запознахме — подадох му ръка и този път той я стисна силно, колкото може. — Хайде — предложих. — Да повървим — понечих да се обърна, но той не ме последва.

— Тук спирам — обяви.

Огледах празната улица.

— Защо?

Той махна към жълтата къща.

— Това е моята къща.

— Мислех, че... — за щастие се спрях навреме. — Прекрасна къща, Макс.

Той я огледа, сякаш ѝ търсеше някакъв недостатък и след като не намери, пак се обърна към мен.

— Наследих я от майка си, след като тя почина. Оттогава съм тук. Заповядай вътре. Ще си вземем няколко бири и ще седнем на верандата.

Стоях като гръмнат, засрамен от всичките години, през които го гледах да се разхожда из парка и от заключенията, които си бях направил за него. В известен смисъл не бях по-добър от Барбара, а това ме накара да се смутя.

— Макс?

— Да — на лицето му се появи усмивка, която вече не ми изглеждаше така тъжна.

— Мога ли да те помоля за услуга. Важно е.

— Казвай. Мога дори да се съглася — и пак се усмихна.

— Ако нещо се случи с мен, искам да вземеш кучето ми. И да се грижиш за него. Да го водиш на разходка.

„Ще си живее добре“, помислих си.

Макс ме огледа, преди да отговори.

— Ако с теб се случи нещо — изрече той тържествено, — ще се погрижа за кучето ти. Приятели сме, нали така?

— Да — отвърнах и наистина го мислех.

— Добре тогава. Но нищо няма да ти се случи. Ще кажеш на ченгетата за оръжието и сам ще се грижиш за кучето си. А сега влез. Купил съм ти бира.

Седнахме на предната веранда, гледахме поддържаната му морава и пийвахме бира от бутилките. Говорехме си за незначителни неща и за това кратко време престанах да се чувствам самотен и мисля, че и той вече не се чувстваше така.

19.

Когато се върнах в пикапа, заварих Боун да спи свит на кълбо под слънчевите лъчи. Хвърлих един поглед нагоре по хълма и видях, че къщата е празна, но не ми се връщаше там. Раната беше прекалено прясна. Затова отидох в кантората. Все още я чувствах като собственост на Езра и реших, че ще е добре да започна оттам.

Беше малко след четири и улицата беше пусна, тротоарите — също. Искях да отприщя гнева си, но влязох вътре като жертва. Минах през задната врата и първо видях моя кабинет. Чекмеджетата бяха измъкнати, шкафовете — опразнени. Папки с дела, лични документи, бяха взели всичко. Финансовите ми отчети, медицинските картони, снимките. Дори дневника, в който пишех от дъжд на вятър. Целият ми живот! Затворих с трясък чекмеджетата и те издадоха звук като от чупещи се пръсти в тихата сграда. Погледнах в стаята за почивка и видях, че са се почерпили с питиета от хладилника ми. Кутии и хартийки от бонбони все още се търкаляха по малката издраскана масичка, а стаята вонеше на цигари. Събрах боклука и го натъпках ядно в найлонов чувал. Оправих наполовина кочината, след това хвърлих чувала на пода. Нямаше смисъл.

Качих се горе в кабинета на Езра. Той също беше разпердушинен, но без да обръщам внимание на бъркотията, отидох право до ъгъла на килима, който криеше тайника на мъртвеца. Хванах килима за ресните с една ръка и го вдигнах. Всичко си беше постарому. Две наръбени дъски, хванати с четири пирона — два влезли направо и два изкривени и зачукани в дървото.

Ченгетата не го бяха намерили, което ме доведе до луда радост. Ако някой имаше право да разгадае последната тайна на стареца, то това бях аз.

Чукът беше, където го бях оставил и аз използвах острата му страна, за да извадя пироните. Изкривените излязоха, но другите два не щяха. Острието не влизаше в пукнатината между дъските, но едно по-здраво дръпване ги извади с нечовешко скърцане. Хвърлих ги

настрани и се наведох над сейфа. Ханк ми бе казал да си помисля какво е било важно за Езра, ако искам да отворя тайника без помощта на ключар. Опитах се ясно да си представя човека, на когото съдбата бе отредила да ми е баща.

Какво беше важно за него? Прост въпрос. Властта. Репутацията. Известността. И всичко се свеждаше до парите.

В сърцето на струващата милиони бащина ми къща се намираше кабинетът, а на бюрото имаше една-единствена снимка в рамка. Стоеше там от цяла вечност, за да му напомня и да го тласка напред. Колко пъти го бях хващал да я гледа втренчено? Това беше той. Стремеше се да погребее миналото, но не му стискаше да го забрави. Дълбоко в сърцето си и въпреки забележителните си постижения баща ми си оставаше онова опърпано малко момче с ожулените колене. Тъмните му очи не се бяха променили оттогава.

Аз бях роден в охолство и двамата знаехме, че ми липсва неговият хъс. Този хъс го правеше силен, но и суров. Да си безмилостен беше достойнство, а фактът, че аз не можех да бъда такъв за него беше живо доказателство, че е създал недоносче. Там, където аз търсех смисъл, той търсеше власт. Животът му представляваше едно решително изкачване към върха и всичко се свеждаше до пари, това беше основата. С пари си купи къща в най-добрия квартал. С пари си купуваше коли, плащаше за партита и финансираше политически кампании. Те бяха инструмент, който той използваше, за да накара светът да се върти около него, както и хората. Замислих се за кариерата си и ми стана ясно, че съм избрал лесния път. Той ме беше купил. Сега вече го виждах ясно. Може би беше купил всички ни, освен Джийн. Нейната цена беше прекалено висока, тя не можеше или не искаше да се предаде и да се прекърши под тежестта на всичко това. Накрая Езра си беше платил. Сякаш всичко беше предначертано.

Огледах сейфа. Открих го случайно, можех до края на живота си да не разбера за него, но сега ми тежеше.

Пари и власт.

Спомних си деня, в който баща ми спечели за първи път в съда обезщетение от един милион долара. Бях на десет и той заведе цялото семейство в Шарлот да празнуваме. Все още го виждах захапал пура гордо да поръчва бутилка от най-хубавото вино в ресторанта. Помня и това, което каза на мама:

— Сега вече нищо не може да ме спре.

Помня и лицето на мама, нейната несигурност.

Не нас. Не мен.

Тя прегърна Джийн, тогава не бях наясно, но сега разбирам, че е била уплашена.

Тази присъда беше началото. Беше най-голямото спечелено обезщетение в историята на окръг Роуън и пресата направи баща ми известен. След това хората сами започнаха да търсят Езра Пикънс.

Той беше прав. Нищо не можеше да го спре. Беше знаменитост, икона и егото му растеше заедно със славата и богатството му. След това всичко за него се промени.

За нас също.

Все още помнех датата на присъдата. Тогава Джийн навърши шест години.

Въведох цифрите. Нищо. Сложих обратно дъските и забих четири нови пирона. Отне ми известно време, но влязоха в дървото съвсем прави и докрай. Постлах килима с въздишка и се отдалечих.

Щеше да е прекалено лесно.

Разходих се из кантората, затварях чекмеджета, гасях лампи и тъкмо се канех да си тръгна, когато телефонът иззвъня. За малко да не го вдигна.

— Проклетата да е всяка щедрост! — беше Тара Рейнолдс, обаждаше се от редакцията на „Шарлот Обзървър“. — Редакторът ми ще получи удар.

— За какво говориш, Тара?

— Видя ли „Салисбъри Поуст“? За разлика от „Обзървър“, той излиза следобед. По сергиите е от по-малко от час.

— Не.

— Е, трябва да си го купиш. На първа страница си, Уърк, и това си е крещяща несправедливост, така смятам аз. Скъсах си задника да работя по тази статия, готова съм да я пусна и на някакъв идиот от „Пуст“ му се обаждат, че ченгетата са в кантората ти, той отива и те снима.

Отвърнах й хладно.

— Съжалявам.

— „Полиция в дома и в кантората на сина на убития адвокат“. Това е заглавието. Има твоя снимка заедно с районния прокурор пред

кантората ти.

— Но това беше преди четири часа — казах.

— Ами добрите вести идват бързо. Статията е кратка. Искаш ли да ти я прочета?

Сега вече всичко беше официално. „Поуст“ имаше петдесет хиляди абонати. След двайсет и четири часа щеше да излезе и публикацията в „Обзървър“, който имаше почти един милион читатели. Странно, но бях по-скоро спокоен, отколкото развълнуван. Веднъж загубиш ли репутацията си, грижите ти стават по-конкретни: живот или смърт, свобода или затвор. Всичко друго избледнява.

— Не — отказах. — Не искам да ми я четеш. Освен, за да ми скапеш деня напълно, има ли друга причина да ми звъниш?

— Да. Искам да оцениш това, което правя. Защото в този миг съм единствената, склонна на услуги.

— Какво да оценя? — попитах с горчивина.

— Новината — отвърна. — Но при същите условия като последния път. Не казвай на никого откъде си я чул и ми обещавай ексклузивно интервю, когато всичко свърши.

Не отговорих веднага. Изведнъж ужасно ме зацепи главата. Нищо нямаше да свърши. Не и от само себе си.

— Трябва ли да ходиш някъде? — запита Тара саркастично. — Ако е така, само ми кажи и затварям. Не ми се играят игрички.

— Никакви игрички, Тара. Дай ми само секунда.

Сигурно е разпознала отчаянието в гласа ми.

— Хей, разбирам. Понякога се обърквам, проклятието на амбициозния човек. Извинявай.

Не звучеше много извинително и аз ѝ отвърнах кратко и язвително:

— Всичко е наред. Ти ме използваш и аз те използвам. Няма причина да го приемаме лично. Нали така?

— Точно така — отвърна тя, без много да ме слуша. — Ето и моята новина. Полицията е разбрала защо баща ти е бил в изоставения търговски център.

— Какво?

— Всъщност, по-точно би било да се каже, че са разбрали как е влязъл там.

— Какво искаш да кажеш?

— Имотът е щял да бъде взет за просрочен кредит. Баща ти е бил нает да представлява банката. Трябва да е имал ключове за сградата.

Това ме изненада. Наистина не знаех всичко за делата на баща ми, но за този случай би трябвало да съм информиран, поне бегло.

— Кой е бил собственик на имота?

— Проверявам го. Знам само, че са били група инвеститори, някои местни, други — не. Купили търговския център преди няколко години точно когато се канели да го затварят. Налели милиони в ремонти, но наематели така и не се появили. Пръснали много пари и банката накрая им ударила балтията.

— Дали има връзка? — попитах. — Полицията проверява ли?

— Не мисля.

— Шегуваш ли се? — нищо не разбирах. — Езра е изпълнявал нареждане на банка за изземане на мултимилionна операция, бил е убит в имота и ченгетата не виждат връзка?

Чух, че Тара запали цигара и помълча, преди да продължи.

— И защо да го правят, Уърк? Хванали са, когото искат — издиша дим и си представих свитите й устни с яркорозовото червило, което се просмукваше в бръчките над тях.

— Не, не са — рекох. — Все още не.

— Е, това ме води до втората ми новина.

Надушвах неприятностите отдалече.

— Каква е?

— Нямам подробности, нали ме разбираш. Но се говори, че в дома ти са намерили нещо, което те уличава.

— Не е възможно — отвърнах.

— Просто ти казвам какво съм чула.

— Но... би трябвало да знаеш още.

— Всъщност не, Уърк. Само че Милс за малко не получила оргазъм. И това е точен цитат на моя източник.

Опитах се да си спомня кой е идвал в къщата ми, откакто Езра изчезна, всичките партита, вечери и неформални посещения. Джийн беше идвала един или два пъти, Алекс също. Дори районният прокурор. Господи, половината град се беше изредил през вратата ми през последните осемнайсет месеца. Какви ги говореше Тара?

— Нали не криеш нещо от мен? — попитах. — Това е важно.

— Казах ти всичко, което знам. Такава ни е уговорката — пак издиша дълго и разбрах, че иска да добави още нещо. — А ти всичко ли ми каза? — изтърси накрая.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко се свежда до оръжието, Уърк. Търсят оръжието на престъплението. Дали не си си спомнил нещо за него?

Видях лицето на Макс и усетих влагата на онази дупка. Стори ми се, че помирисвам кал, примесена с бензин и изведнъж усетих, че не мога да дишам. За миг бях забравил.

— Все още няма и следа от него — гласът ми даже не трепна.

— Би ли искал да направиш някакво изявление? Ще се радвам да представя и твоята страна на историята.

Спомних си Дъглас.

— Би било прибързано — отговорих накрая.

— Обади ми се, ако си промениш мнението.

— Ти ще си първата.

— И единствената.

— Точно така.

Тя млъкна и аз почти помирисах дима. Обичаше ментолови цигари.

— Слушай — започна. — Аз не съм чак такава безчувствена кучка. Просто трийсетте години стаж са ме научили на някои неща, като например да не се обвързвам емоционално с историите, за които пиша. Нищо лично. Просто трябва да поддържам дистанция. Въпрос на професионализъм.

— Бъди спокойна, държиш се много професионално — отвърнах.

— Не съм си просила комплимента.

— Може би. Но в последно време изглежда съм обграден само от професионалисти.

— Нещата ще се оправят — успокои ме тя, но и двамата знаехме каква е истината. Невинни хора непрекъснато влизаха в затвора и добрите страдаха наравно с лошите.

— Пази се — посъветва ме и за миг ми се стори, че е искрена.

— Да. Ти също.

Връзката прекъсна и аз върнах слушалката на мястото ѝ. Изведнъж ми се стори, че нещата не са чак толкова ясни. Защо в онази

нощ Езра е ходил в изоставения търговски център? Жена му току-що бе починала. Семейството му се разпадаше. Кой му се обади и какво му каза по време на онзи загадъчен разговор? Беше след полунощ, за бога. Дали първо е отишъл до кантората и ако е било така — защо? Баща ми караше черен линкълн „Таун“, така че тъмната кола, за която говореше Макс, трябва да е била колата на Езра. Но чия е била другата кола? Колата на Джийн беше тъмна, но такива имаха хиляди хора в града. Дали не грешах? Дали няма друга причина за смъртта на баща ми? Изправях се пред грозна действителност, от която досега бях бягал, защото не можех да я понеса. Старият търговски център беше на малко повече от километър от мястото, на което се намирах. Беше почти напълно разрушен, но паркингът беше недокоснат, както и отходният канал под него. Ако Макс беше прав и убиецът наистина е хвърлил оръжието в шахтата, то можеше още да е там, в тъмното място, което криеше спомените, осквернили мечтите ми, да не кажа и целия ми живот. Трябваше да се върна там, да възстановя последните мигове на баща си, но не знаех дали имам сили. Нямах избор. Ако оръжието е на Езра, ще го позная. След това мога да се отърва от него, за да не може Милс никога да го използва срещу Джийн. Ами ако не е неговото оръжие? Ако по някакво чудо грешах и не сестра ми беше дръпнала спусъка?

Спомних си Ванеса, представих си лицето ѝ последния път, като я видях. Изрита ме и после проля сълзи в ръцете на друг мъж. Дали щеше да ме защити, ако я помолех? Дали би казала истината, която щеше да ме спаси?

Трябваше да вярвам, че ще го направи. Каквото и да съм ѝ причинил, тя беше добър човек.

Часовникът ми показваше почти пет. Огледах се из разбъркания кабинет и за миг се замислих дали да не почистя, но той не беше част от моя живот, затова заключих и оставих мястото непокътнато. Хората от съседните офиси си тръгнаха към вкъщи със същите мечти, които някога означаваха толкова много за мен. Никой не ми проговаряше. Никой не махна за поздрав. Стигнах до дома си и паркирах под високите стени с олющена боя и прозорци, които бяха толкова безлични, като че бяха посипани със сив пясък. Когато влязох, сякаш минах през жива рана. Леглото ни беше разхвърляно, бюрото ми — преобърнато из основи, а дрехите бяха пръснати по пода. Във всички

стаи положението беше едно и също, но във всяка следваща ми се струваше все по-лошо. Затворих очи и си представих Милс и самодоволната ѝ усмивка, с която ме остави на алеята и се върна обратно, за да довърши това мъчително, бавно и разкъсващо ме проникване.

Разходих се из къщата, докоснах нещата, които някога бяха лични и интимни, след това се завлякох в кухнята и взех бутилка бърбън и чаша. Разлях, докато си наливах, но не ми пукаше. Седнах на масата за закуска и изпих на един дъх половината, преди да осъзная какво има пред очите ми точно на масата пред мен. Стоварих чашата толкова силно, че остатъкът от бърбъна изхвъркна и се разля като широка мокра дъга по вестника, който Милс се бе постарала да остави така, че да го намеря.

Беше „Салисбъри Поуст“ и аз бях на първа страница. Не заглавието обаче ме разгневи, а фактът, че Милс ми беше подхвърлила вестника. И това просто действие бе изчислено така, че да ми причини болка. Хвана ме в дома ми, когато защитните ми сили са отслабени, и ме закла с вестник за петдесет цента.

Чашата ми се разби в стената. И аз скочих на крака.

Авторът нямаше много факти, но правеше намеци не само между редовете. Разследват сина на мъртъв адвокат богаташ. Той бил един от последните, които видели жертвата жива и успял някак си да компрометира местопрестъплението. Имало и завещание с петнайсет милиона вътре.

Не беше много, помислих си, но повече от достатъчно за публично разпъване на кръст. И скоро щеше да последва още, гарнирано с нелицеприятна информация, която щяха да изтръгнат от съседите и колегите.

Погледнах пак вестника и нови заглавия нахлуха в съзнанието ми.

Местен адвокат на съд... Прокуратурата представя доказателства... Съдебните заседатели: Пикънс е виновен за убийството... Присъдата се чете днес...

Телефонът иззвъня и аз сграбчих слушалката.

— Какво? — грубо и кратко.

Отначало чух само тишина и помислих, че е грешка. Но после до мен долетя звук от подсмърчащ нос и сподавено хлипане.

— Ало — нещо ставаше.

Плач, хлипане. Ромон от просълзена безпомощност, който завърши с дълбока въздишка. Можеше и да си въобразявам. Чух глухо ритмично думкане и разбрах, че е Джийн, която или си удря главата в стената, или силно се люлее в стола си, както правеше, когато е в криза. Собствените ми проблеми отлетяха надалеч.

— Джийн — промълвих. — Всичко е наред. Успокой се.

Чух мощно поемане на дъх, сякаш я бяха държали дълго време под вода и бе събрала кураж за едно последно голямо усилие. Въздухът нахлу в дробовете ѝ и когато излезе, с него се носеше моето име, но съвсем недоловимо, едвам го чух.

— Да, аз съм. Добре ли си? — опитах се да запазя спокойствие, но Джийн никога не ми бе изглеждала по-зле, вече виждах кръвта ѝ, разпръсната по пода или изтичаща в порозовяла вода — Кажй нещо, Джийн. Какво има? Какво се е случило?

Последваха още пропити със сълзи, стаени дихания.

— Къде си? — попитах. — Вкъщи ли си?

Тя пак произнесе името ми. Като проклетие, като благословия, като молба. Или може би и като трите заедно. После чух друг глас. На Алекс. Но идваше от далече.

— Какво правиш, Джийн? — по дървения под отекнаха стъпки, ставаха по-бързи и по-шумни.

— С кого говориш? — Джийн не отвърна. Дори спря да диша. — С Уърк, нали? — Алекс повиши тон, а аз стиснах здраво телефонната слушалка като дръжка на брадва. — Дай ми телефона. Дай го.

След това чух гласа на Алекс и ми се прииска да се пресегна и да я ударя.

— Уърк?

— Дай телефона на Джийн! Веднага, да те вземат дяволите!

— Знаех си, че си ти — беше невъзмутима.

— Алекс, нямаш представа колко съм сериозен. Искам да говоря със сестра си, и то веднага!

— Това е последното нещо, от което се нуждае сега.

— Не е твоя работа да решаващ.

— Джийн е прекалено разстроена и не знае какво прави.

— Въпреки това не можеш да взимаш решения от нейно име.

— А кой може? Ти?

Не отговорих, но чух Джийн да плаче в далечината. Почувствах се ужасно безпомощен.

— Знаеш какво е преживяла, Алекс. Знаеш историята ѝ. За бога, тя се нуждае от помощ.

— Да, нуждае се, но не от твоята — опитах се да кажа нещо, но Алекс ме прекъсна. — Нека ти изясня някои работи. Джийн е разстроена, защото видя твоя снимка във вестника, тъпако. И статия, която намеква, че имаш нещо общо с убийството на баща ѝ. Защо се изненадваш, че е разстроена?

Тогава схванах. Разбрах го. Статията усилваше вината на Джийн. Тя беше убила баща си, а сега брат ѝ поемаше вината. Нищо чудно, че се беше сринала. Може и да ѝ е хрумнала тази възможност, все пък същия ден беше говорила с детектив Милс. Но реалността беше нещо различно и сега тя я разкъсваше на парчета. Призля ми от това прозрение. Аз бях причината и сега разбирах, че мога повече да ѝ навредя, отколкото да ѝ помогна. Горката Джийн, Какво още трябваше да изтърпи?

— Ако нещо се случи с нея, Алекс, ще държа теб отговорна.

— Затварям. Не идвай тук.

— Кажи ѝ, че я обичам — извиках, но Алекс вече беше затворила. Оставих слушалката и седнах на масата в дъното на кухнята. Взирах се в стената известно време, след това подпрях глава на ръцете си. Всичко се сригваше — стаята край мен, аз самият. Чудех се каква ли мъка още ще донесе денят.

Когато вдигнах глава, видях бутилката бърбън. Пресегнах се и отпих направо от нея. Парещият алкохол се изля в устата ми, поех прекалено голяма глътка и се задавих. Затворих очи, защото ми залютя, и избърсах изсочилите сълзи. Тогава чух леко почукване по стъклото на вратата към гаража. Вдигнах стреснато поглед и зърнах лицето на доктор Стоукс от другата страна. Седях и го гледах втренчено и след малко той откряна вратата. Носеше крепонено сако, бяла риза и джинси. Бялата му коса беше прилежно вчесана.

— Няма да питам дали моментът е неподходящ — рече. — Имаш ли нещо против да вляза?

Беше ми приятно да видя това набръчкано, топло и искрено лице и затова кимнах. Влезе без излишни движения през открянатата врата, която тихо се затвори зад него. Облегна се на нея и закачи

палците си на колана. Очите му се разходиха из кухнята, но за кратко. Задържаха се малко по-дълго върху мен.

— Къде държиш чашите? — попита. Беше достолепен, елегантен и овладян. Посочих към шкафа, защото не бях сигурен какъв глас ще излезе от устата ми. Влезе по-навътре в кухнята и спря до мен. Очаквах да ми подаде ръка или да ме потупа по гърба. Вместо това посегна към вестника и го сгъна. След това премина нататък. Прекрачи стъклените отломки и сложи лед в две чаши. — Случайно да имаш джинджифилова бира? — попита.

— Под мокрия бар — отвърнах и станах.

— Сядай, Уърк. Изглеждаш изтощен — върна се на масата и наля бърбън върху леда. — Обичаш ли бърбън с джинджифилова бира?

— Разбира се — останах прав. Беше толкова делови, че ми се струваше чак нереално. След като приготви питиетата, пак се взря в мен.

— Ако пиеш от бутилката, ще си изгориш вътрешностите — и ми подаде чашата. — Защо не отидем в кабинета ти?

Тръгна по дългия коридор към кабинета, малка стая с тъмни дървена ламперия, зелени стени и две еднакви кожени кресла от двете страни на камината. Светнах няколко лампи, за да не е мрачно. Доктор Стоукс седна срещу мен и отпи от питието.

— Ако Барбара беше тук, нямаше да дойда — заяви. И обърна едната си ръка с дланта нагоре. — Но...

— Тя излезе — съобщих.

— И на мен така ми се стори.

Пиехме в мълчание известно време.

— Как е съпругата ви? — попитах с ясното съзнание колко абсурдно звучи въпросът при сегашните обстоятелства.

— Добре е — отвърна. — Играе бридж малко по-надолу по улицата.

Сведох поглед към кафеникавата течност в чашата си.

— Била ли си е вкъщи, когато полицията е пристигнала?

— О, да. Видяла е всичко. Няма как да го пропуснеш, всъщност. Бяха толкова много и толкова дълго време — той отпи. — Видях те в пикапа долу край езерото. Сърцето ме болеше за теб, момче. Чувствам се зле, че не слязох, но тогава не ми се струваше много правилно.

Усмихнах се на възрастния джентълмен и неговото разбиране.

— Да, щях да съм лоша компания.

— Съжалявам, че това ти се случва. Ако това има значение, не вярвам ти да си го направил, за секунда не съм го помислил. И искам да знаеш, че ако решиш, че с нещо можем да ти помогнем, само ни кажи.

— Благодаря ви, сър.

— Ние сме ти приятели. И винаги ще си останем такива.

Кимнах, благодарен за думите му, и известно време мълчахме.

— Познаваш ли сина ми Уилям? — попита неочаквано доктор Стоукс.

— Този, който е кардиолог в Шарлот? Да, срещали сме се. Но не съм го виждал от четири-пет години.

Доктор Стоукс ме погледна и след това пак се върна към чашата си.

— Обичам това момче, Уърк, повече от живота си. Той е моята радост и гордост.

— Добре.

— Слушай ме внимателно, още не съм изглупял от старост. Ще ти разкажа една история и в нея има послание.

— Добре — кимнах озадачен.

— Когато с Марион се преместихме в Салисбъри, току-що бях приключил стажта си в „Джон Хопкинс“, бях по-млад от теб. И в много отношения бях пълен идиот, не че тогава го осъзнавах. Но обичах медицината. Обичах всичко в нея. Изгарях от нетърпение да започна практика. А Марион искаше да имаме деца. Търпеливо изчака да ми свърши стажът, нямаше търпение за деца, както аз няхах търпение да градя кариера. И така се появи синът ни.

— Уилям — промълвих в неочаквано настъпилата пауза.

— Не — отвърна доктор Стоукс след кратко мълчание. — Не Уилям — отпи още една глътка, в чашата му остана само бледокафява течност, повече стопен лед, отколкото бърбън. — Майкъл се роди в петък, в четири сутринта — погледна ме. — Ти не познаваш Майкъл. Роди се много преди теб. Обичахме това момче. Беше прекрасно дете — той се засмя горчиво. — Виждах Майкъл съвсем за кратко, разбира се. На вечеря, няколко пъти в седмицата. От време на време му четях приказки за лека нощ. В събота играехме в парка долу — и той посочи

с глава през стената, надолу по хълма, към парка, който и двамата така добре познавахме. — Работех много, до късно. Обичах го, но бях зает. Имах натоварена програма. Отговорности.

— Разбирам — рекох, но може и да не ме е чул. Продължи сякаш не беше.

— Марион искаше и други деца, разбира се, но аз казах — не. Все още изплащах заема за следването си и едвам намирах време за едно дете. Бях просто прекалено зает. Трудно ми е сега да го кажа, но така си беше. На нея това не ѝ харесваше, но го приемаше.

Видях как сенките по лицето на възрастния мъж се раздвижиха, когато сведе лице. А той въртеше чашата в дебелиите си, набръчкани пръсти и наблюдаваше играта на светлината по движещия се лед.

— Майкъл почина, когато беше на три години и половина. Ракът го уби за седем месеца — тогава вдигна поглед и видях, че очите му са сухи. Но въпреки това в тях се четеше огромна болка. — Ще ти спестя подробностите от тези месеци, Уърк. Достатъчно е да ти кажа, че и в най-лошите си фантазии не можеш да си ги представиш. Никой не заслужава да преживее такова нещо — поклати глава и млъкна. Когато продължи гласът му звучеше глухо. — Но ако Майкъл не беше починал, никога нямаше да имаме Уилям. Това е друго тежко признание, не че единият заменя другия. Сега Майкъл е само спомен, неизпълнено обещание, но Уилям е реален и е така от почти петдесет години. Не мога да си представя как би се стекъл живота ми. Може би бил по-добър. Никога няма да разбера. Познавам само живота със сина, когото имам и не мога да го изключа от него.

— Не разбирам защо ми разказвате това, доктор Стоукс.

— Нима?

— Съжалявам. В момента не разсъждавам много ясно.

Той се наведе напред и постави ръка на рамото ми. Усетих топлината ѝ, а изстрадалите му мъдри очи ме заковаха на място.

— Адът не е вечен, Уърк. Нито е лишен от всякаква надежда. На това ме научи смъртта му, никога не знаеш какво те чака от другата страна. Мен ме чакаше Уилям. И за теб има нещо. Трябва само да вярваш.

Замислих се над думите му.

— Не съм ходил на църква отдавна — признах си и усетих как опитната му ръка здраво ме стисна, докато той ставаше, облягайки се

на рамото ми. Лицето му сияеше, когато заговори.

— Не е нужно да е този вид вяра, синко.

Тръгнах след него, когато той пое обратно през къщата, и го спрях на вратата.

— А каква вяра?

Той се обърна и ме потупа по гърдите, над сърцето.

— Тази, която ще ти помогне да оцелееш — каза.

20.

Беше четири часа сутринта, студено и влажно. Взирах се в дупката, която зееше в земята, и виждах най-черното черно, което можех да си представя. Светът около нея избледняваше до сиво и аз се чувствах беззащитен под слабата светлина. Бях клекнал в плевелите накрая на паркинга. Стръмният, обрасъл с папрат бряг водеше до ръба на проблясващата вода, която клокочеше силно около събраните от бурята наноси край входа на тунела. Останките на търговския център бяха на около стотина метра. Под призрачната светлина той, като всичко наоколо, приличаше на изваден от лунен пейзаж, порутена неподвижна крепост с ъгловати очертания, заобиколена от десетина камиона. Само водата ми говореше с езика на дванайсетгодишните момчета. Ела, влез, страхувай се.

Паркирах до магазина за гуми, граничещ с двора на търговския център. Той разбира се беше затворен, но до него имаше и други коли и пикапът нямаше да изглежда подозрителен. Бях се облякъл подходящо с тъмни дрехи и гумени ботуши. Носех бухалка, ако имах оръжие, щях да взема и него. В себе си имах и голям прожектор, но батериите му нямаше да издържат дълго. Не ги бях проверил, преди да дойда, но ми хрумна, че ако сега тръгна за нови, може и да не се върна. Никога.

От мястото, където се намирах, потокът влизаше диагонално под паркинга. Минаваше на около трийсет метра от търговския център, като всъщност се появяваше иззад ъгъла на улица „Инис“. Трябваше ми първата шахта. Тя се намираще срещу входа, на частта, в която бе намерен Езра. В нея е хвърлено оръжието. Знаех какво се намира под шахтата: бетонна ниша, която приличаше на олтар и един изгарящ спомен, който ме чакаше долу, за да ме кастрира.

— Мамка му! — изругах. — Отдавна беше.

Мушнах се през храстите, краката ми трепереха и стъпвах несигурно. Паднах веднъж, но бързо се изправих и след това влязох с

твърде силен плясък във водата. Лицето ми беше издрано от калиновия храст, но прожекторът и бухалката все още си бяха с мен.

Бях твърдо решен. Трябваше да действам бързо. Колкото и малки да бяха шансовете, всеки миг можеше да се появи ченге. Ако ме намереше там, всичко свършваше. Прекалено много въпроси щяха да останат без отговори. Но този път тъмнината и тунелът бяха мои съюзници и мое убежище. Дишах тежко в скритото от вятъра пространство между високите брегове.

Бях се заклел, че никога няма да се върна тук.

Включих прожектора, наведох се и влязох в малкия отвор. Не беше толкова голям, колкото го помнех, а по-нисък и по-тесен. Водата ми стигаше до средата на прасеца, а дъното си беше същото, смесица от камъни и дълбока кал. Осветих с прожектора протежението на мокрия тунел, който накрая потъваше в мрак. Имаше много боклук и сухи клони. На места, над нивото на водата, се показваха тесни кални следи, които приличаха на гърбове на алигатори. Прокарах пръсти по стената. Бетонът беше гладък и влажен. Спомних си го ясно и в ума ми изникнаха кръв, сълзи и викове. Ударих с бухалката по стената и продължих напред.

След двайсетина крачки входът на тунела се превърна в тъмен, малък квадрат, с размерите на сплесканите от влаковете монети, които оставях като дете на релсите. Още две крачки и той изчезна. Бях навлязъл дълбоко в гърлото, но дишането ми беше стабилно и сърцето ми биеше нормално. Чувствах се силен и осъзнавах, че е трябвало да вляза тук още преди години. Това си беше безплатна терапия, защото част от мен искаше да открие копелето, което за малко не ми съсипа живота. Но него го нямаше. Изключено е да е още тук.

Продължавах напред и с всяка стъпка се отдалечавах от ужасите на детството. Но когато стигнах до нишата под шахтата, видях, че на нея няма нищо. Никакво оръжие. Отначало не ми пукаше. Под падащия отгоре конус слаба жълта светлина видях, че нишата е изцапана, може би от кръвта ми. Втренчих се във внезапно изскочилия от миналото зъл призрак, който беше толкова истински, че можех да го докосна. И преживях отново всичко — страхът, болката, всичко. Но този път не заради себе си. А заради нея и точно това видях — лепкавата кръв, която изглеждаше черна, след като засъхна по бедрата

й, насинените ѝ очи, сините пламъчета в очите ѝ, които се появиха за кратко, когато ми благодари.

Мили боже. Тя ми благодари.

Зави ми се свят и опрях ръце в бетона, започнах да драпам, сякаш за да изчегъртам миналото. Но това беше просто бетон и за малко да си разкървавя пръстите. Все едно бях дете на пясъчника, което реве, за да върне времето назад. Но вече не бях дете и връщане назад нямаше. Затова го оставих зад себе си, погребях го. Стореното — сторено.

Оставих прожектора на бетонната полица и избърсах устата си с опакото на ръкава. Пъхнах ръце във водата и започнах да опипвам дъното, като с всеки миг търсенето ми ставаше все по-трескаво. Намерих огромно количество кал и много камъни, но никакво оръжие. Светлината потрепна. Забелязах движение на границата между светлината и тъмнината. Плъх. Всъщност бяха два, единият притиснал се към стената, а другият — плуващ срещу течението.

Коленичих и разширих периметъра си на търсене. Трябва да е тук! Ако е паднало във водата, няма да е отнесено далече. Потокът не беше силен. Но си спомних, че е имало и бури, и обилни дъждове, които са довлекли боклук и сухи клони чак дотук, в тунела. Биха могли да понесат и оръжието? Да го запратят надалеч?

Клекнах и осветих тунела надолу. Продължаваше около осемстотин метра под земята, преди да излезе от друга страна на паркинга. Доста дълго разстояние.

Огледах се за плъховете. Единият беше изчезнал. Другият ме гледаше, май с презрение.

Може би Макс грешеше. Може би това не е точната шахта. Може би оръжието изобщо не беше тук. Някой вече може да го е намерил. Беше удобно място за наркоманите да се надрусат. Може би от време на време тук идват хора.

Насочих прожектора към водата и претърсих навсякъде около бетонната ниша.

Нищо.

Седнах на плочата изтощен и задъхан и светлината пак потрепна. Не ми пукаше. Нека изгасне и ме остави в тъмнина. Тунелът вече не ме ужасяваше. Демоните ми бяха прогонени в миналото и не можеха да

ме нараняват. Облегнах се на мократа влажна стена и разперих пръсти върху мястото, където беше лежала Ванеса. Дали имаше памет?

Насочих светлината към стените около мен, но се съмнявах, че помнят. Това беше просто едно място, което нямаше нужда от памет. След това вдигнах поглед. Отначало не го забелязах, но когато го видях, се изпълних с нови надежди. Шахтата не се отгичаше право в тунела. Имаше още един перваз, около метър широк и петнайсетина сантиметра висок близо до покрива на тунела. Изглеждаше дълбок.

Качих се на плочата, целият мръсен и капещ, почти се сгънах на две. Не беше просто перваз. Беше друг малък тунел. Влизаше в стената на около метър и половина. Видях светлина от шахтата в края му. Беше задръстен от боклук: клонки, сухи листа, хартийки. Пресегнах се и почнах да го почиствам. Около краката ми започна да се изсипва боклук и вода, да пада на плочата и после в потока. Вадох още и още. Все по-бързо. Трескаво. Не можех да бръкна много надълбоко. Напънах се, лицето ми се смачка в бетона, сухожилията ми се изпънаха. Устата ми зейна от усилието. Изведнъж напипах нещо твърдо. Пръстите ми го закачиха и го придърпаха. Определиха размера му и веднага познах какво е, още преди да го изтегля. Беше оръжие. Макс беше прав.

Отпуснах се на плочата изтощен. Насочих светлината към оръжието и веднага познах, че това е пистолетът на Езра. Никога не ми беше давал да си играя с него, дори не ми позволяваше да го докосвам, но го знаех още от дете. Виждах съм как го пъха в лицето на майка ми, как бих могъл да го забравя? Много се гордееше с него, беше богаташки револвер и потвърди това, което подозирах отдавна.

Джийн знаеше къде държи оръжието.

Отворих пълнителя — шест патрона, два изстреляни. Видях малките нарезчета от ударника. Съвсем миниатюрни следи, помислих си, докато ги докосвах, а предизвикаха такава огромна дупка във вселената ми. Преобърнах пистолета. Беше тежък, страшен и мръсен. Не се съмнявах, че ще произведе изстрел, ако дръпна спусъка. За миг задържах образа в ума си, не можех да отрека семплата елегантност на този акт, на самоубийството ми тук, долу.

Затворих пълнителя и ме връхлетя друго прозрение. Това бе инструментът на смъртта на баща ми, последното нещо, което е видял на този свят. Пръстите, стиснали твърдия метал, ме заболяха, когато се

опитах да си представя очите му. Дали са молили за пощада? Дали са били пълни с презрение? Или пък най-накрая в тях се е появила някаква частица любов? Как е разбрал този знак на съдбата, че собствената му дъщеря е използвала собственото му оръжие срещу него? Дали се е почувствал виновен, или не му е пукало до самия край? Прокарах пръсти по пълнителя. Знаех отговора и той ми причиняваше болка. Джийн живееше, залята от неговото презрение. Само това ѝ даваше, това беше единственото ѝ рождено право и мрачно наследство.

Какъв срам. Ужасен шибан срам.

Изведнъж изпитах нужда да се махна оттук, от плъховете, вонята и спомените. Трябваше да се отърва от оръжието и да обмисля следващата си стъпка. Но първо избърсах пистолета с кърпа. Отворих го и почистих вътрешността му. Извадих патроните и изтърках и тях. Знаех хора, които са изпържени, защото са забравили да го направят. След това заредих и го увих в кърпата.

Ако ченгетата намерят оръжието в мен, Джийн щеше да бъде чиста. Поне в това отношение бях постигнал нещо, но не беше достатъчно, все още не.

Хвърлих още един поглед на злокобното място, след това му обърнах гръб. Очаквах да почувствам нещо, като си тръгвам, но не усетих нищо. Чувах само ехото на собствените си стъпки, докато излизах отново на чист въздух и при луната, която правеше света да изглежда по-значим. И в тази сребриста нощ между високите брегове на потока, които приличаха на храм, ми се искаше да коленича и да благодаря, но не го направих. Изкачих се през тръните и застанах над тунела, а шумът на водата се превърна в шепот, който едва чувах.

21.

Свърши се. Оръжието на убийството беше в мен и аз вече бях съучастник.

Бях мръсен, мокър и окървавен, уплашен, че ченгетата ще ме намерят, преди да направя каквото трябва. Намирах се на лошо място. Все още не ме търсеха, но вече усещах примката да се стяга и знаех, че е въпрос на време. Бяха изминали пет дни, откакто намериха трупа на баща ми, а ми се струваха цяла вечност. През тези дни открих някои неща за живота, на които старецът ми би трябвало да ме научи. Често казваше, че всеки има демони за убиване и мисля, че вече разбирах какво е имал предвид. Но човек не можеше да убие демоните си, преди да прогледне и да ги види, а тази истина забрави да ми спомене.

Бях сам на моста, на около осем километра извън града. Слънцето вече изгряваше и чувах реката. Звучеше целеустремено и аз се наведох през парапета, сякаш за да вдъхна от силата ѝ. Пръстите ми опипваха пистолета, мислех си за Джийн, какво ли ѝ е струвало да дръпне спусъка, да си тръгне, да продължи да живее. Вече разбирах опитите ѝ за самоубийство и ми се щеше да мога да ѝ го кажа. Защото по свой начин бях минал по същия път. Това, което някога ми бе изглеждало налудничаво, сега ми се струваше напълно логично. Забрава. Освобождаване. Осъзнавах примамливостта и благата милост, въплътени в тези думи. И какво имах да губя в края на краищата? Кариера, на която държах? Семейство? Любовта на жена, която обичам? Непоносимата близост на Ванеса и вратата, че бихме могли да бъдем щастливи.

Имах само Джийн. Тя беше последният остатък от семейството ми и по този начин бих могъл да направя нещо хубаво за нея. Ако се самоубиех с този пистолет, щяха да обвинят мен за смъртта на Езра. Случаят щеше да е приключен. Може би тогава щеше да намери някакво спокойствие. Да напусне Салисбъри и да отиде някъде, където призраците на обичните същества преследваха други, но не и нея. Същото щях да направя и за Ванеса.

Но това никога нямаше да стане. Тя беше продължила напред, и правилно. Да върви по дяволите. Само миг кураж.

Заредих пистолета и той прищрака някак си невъзвратимо.

За това ли бях дошъл тук? Не. Дойдох, за да намеря оръжието и да се погрижа никога да не го открият и използват срещу Джийн. Но мисълта да приключа с всичко ми се струваше правилна. Един миг, вероятно моментна силна болка и Джийн щеше да е свободна от всичко. Милс щеше да си получи жертвата, а моят живот най-накрая щеше да послужи за нещо добро.

Взирах се над реката, виждах как в мъглата над водата се появява светлина и ѝ придава дълбочина. Златният ръб на слънцето се показва над дърветата, беше последният ми изгрев, затова не изпусках движещия се нагоре диск. Светът изведнъж придоби кристална яснота и аз го разбирах напълно: зелените поля, тъмните дървета, калната змия на реката, която също изглеждаше замислена.

Опрях дулото под брадичката си, притиснах го там и потърсих в себе си сили да дръпна спусъка, търсех я в лицата, които преминаваха като на лента пред очите ми. Виждах майка си на пода. Съсипаната Джийн, която ме проклина, че съм приел истината на Езра. Виждах лицето ѝ на погребението, когато се опитах да я хвана за ръката. После Ванеса — пребитата и изчукана като животно във вонящата кал. А срамът ми беше толкова голям, че дори сега ме тровеше. Той бе изнасилвил Ванеса и аз му бях позволил. Това беше най-лошото и в прилив на решителна себененавист открих силата, която търсех. Спусъкът се задвижи под парещия ми пръст и така силно притиснах пистолета под брадичката си, че вдигнах главата си нагоре. Отворих очи, за да погледна небето. То се бе надвесило над мен като божията ръка, в него се рееше самотен ястреб, разперил неподвижно криле. Кръжеше отгоре ми, но не даваше пукната пара за мен. Гледах го обикаля. Изпищя веднъж и отлетя, а аз осъзнах, че не мога да дръпна спусъка.

Оръжието се изметна и увисна на пръста ми и в настъпилата тишина сълзите ми най-накрая потекоха. Опариха бузите ми, покапаха в скута ми и без да вдигна поглед, хвърлих оръжието в реката под мен. Коленичих, раменете ми се разтресоха и опрях чело в студения парапет. Отначало плачех за спомените и провалите, за всичко, което е трябвало да се случи, а не е, но секундите се изнизваха покрай мен и

тогава ме осени велика и ужасна истина. Вях жив и плачех за живота си. Само той ми беше останал и сълзите ми бяха за него. Не заради радостта от него, а заради самото съществуване, заради дъха, който в момента изгаряше дробовете ми и заради всичките неща, които ще видя в небето и ще запомня.

Тръгнах си от реката. Усещах новопоявила се сила, решителност, нещо, което приличаше на надежда. Докато карах, осъзнах какво се бе случило. Бях ударил дъното, но този път се бях отгласнал. Не останах жив, защото ми липсваше кураж, а заради едно внезапно откритие. Можех да дръпна спусъка, но не го направих. Защо? Защото животът не беше идеален и никога нямаше да бъде. Макс беше прав.

Прибрах се вкъщи. Спрях се в дъното на алеята към дома ми и проверих пощенската кутия. Снимката на Алекс, която бях оставил за Ханк, я нямаше, значи беше идвал. В известен смисъл се радвах, че съм го изпуснал. Чух недоверието в гласа му и не можех да понеса да срещна очите му. Може би по-късно, но сега няха сили.

Когато влязох в кухнята, усетих пълното си изтощение. Едвам си свалих ботушите. Знаех, че в къщата няма никого, не че очаквах да е различно. Искях да ям и имах нужда от кафе, но в стола ми беше много хубаво. Седнах на малкото писалище, на което Барбара прекарваше голяма част от деня си в писане на бележки и разговори по телефона с приятелки. Почти усещах присъствието ѝ, миризмата ѝ, чувах обиграния ѝ смях, с който сдържано изразяваше, че се забавлява. Качих си краката на писалището. Панталоните ми бяха мокри и кални и изпоцапаха листовете ѝ. Седях така дълго и се взирах в мигащото червено око на телефонния секретар. Най-накрая натиснах копчето и механичният му глас ме информира, че имам седемнайсет съобщения.

Тринайсет бяха от репортери. Изтрих ги. Едно беше от Ханк, който потвърждаваше, че е взел снимката, и три от Барбара. В първото беше мила. Във второто — учтива. Но в третото съобщение беше гневна. Не крещеше, но аз разпознах овладените ѝ резки тонове. Къде съм? Това питаше и аз знаех какво си мисли. Че съм у Ванеса.

Изтрих и нейните съобщения и погледнах часовника си. Беше шест и половина, започваше нов ден. Невъзможно беше да заспя, затова отидох да си направя кафе. Точно държах каната под кранчето, когато телефонът иззвъня. Оставих телефонният секретар да се включи. Когато поздравът с гласа на Барбара се извъртя, вече бях спрял

водата и тръгнах към кафе машината. Замръзнах, когато чух Джийн. Говореше тихо и напрегнато, беше по-зле отпреди.

— Уърк, къде си? — гласът ѝ беше съкрушен. — Уърк, моля те... — закашля се.

Пуснах каната в мивката и тя се счупи. Сграбчих телефонната слушалка.

— Тук съм, Джийн. Не затваряй.

— Добре — прошепна, но аз едвам я чух. — Добре. Исках... — пак се закашля. — Исках да ти кажа...

— Какво, Джийн? Не те чувам. Къде си?

— ... да ти кажа, че всичко е наред. Прощавам ти. Ще го запомниш ли?

— Джийн — извиках обезумял. — Къде си? Добре ли си?

За известно време, освен моя глас се чуваше само дишането ѝ. Започнах да я умолявам:

— Моля те, кажи ми какво става.

— Обещай ми, че ще го запомниш. Имам нужда да го чуя.

Отговорих ѝ, без да разбирам защо, само знаех, че тя има нужда да го чуе, а аз да го кажа.

— Ще го запомня.

— Обичам те, Уърк — промълви, но аз почти не я чувах. — Не позволявай на Алекс да ти внушава обратното — гласът ѝ заглъхна, после пак се появи, очевидно укрепнал. — Винаги сме били едно семейство. Дори когато те мразех.

Знаех какво направи тогава и не можех да го понеса.

Отново заговори, шепнеше тихо:

— Трябваше да означава повече. Аз трябваше да...

— Джийн! — извиках. — За бога!

Мислех, че ще затвори, защото след като избухнах, от другата страна настъпи мълчание, но чух тънко свистене, което после се превърна в тих смях като вятър, разлюлял тревите.

— Странна работа — рече. — Бог — после въздъхна: — Ще му кажа.

Чух как изпусна слушалката и тя се удари в земята, а от далечината долетя гласът ѝ:

— За бога — повтори, но вече не се смееше.

— Джийн! — извиках. — Джийн! — но тя не отвърна, а ужасните думи още звучаха в главата ми: Всички хубави неща стават от третия път.

Оставих слушалката, без да прекъсвам линията. Обадих се на 911 от мобилния си, казах на диспечерката какво се е случило и ѝ дадох адреса на Джийн. Тя ме увери, че ще пратят екип веднага и аз затворих. След това набрах дома на Джийн, но линията беше заета. Ето къде е била.

Навлякох калните ботуши, грабнах ключовете и излетях през вратата. Пикапът не беше за пътищата, по които карах, но все още нямаше трафик и изпреварих линейката. Разхлабените дъски се огънаха под краката ми, когато прекосих на бегом верандата на Джийн. Заблъсках по вратата и крещях името на Алекс, но нищо не се случваше. През улицата ме лаеше куче. Прицелих се в мястото между дръжката и рамката и изритах вратата. Разхвърчаха се трески и влязох в тъмната задушна къща, викайки името на Джийн. Изведнъж в рамката на спалнята се появи Алекс. Беше по боксерки и тениска и косата ѝ стърчеше. Виждах, че току-що се е събудила.

— Къде е Джийн?

— Какво правиш тук? — извика тя в отговор. — Ти ли изкърти вратата ми?

Прекосих стаята с три крачки, сграбчих я за раменете и така я разтърсих, че чух как зъбите ѝ тракат.

— Къде е Джийн, Алекс? Къде е?

Алекс се отскубна от мен, върна се в спалнята и се появи с пистолет в ръка. Вдигна предпазителя и го насочи към мен.

— Измитай се от къщата ми, Уърк, преди да съм те надупчила.

Не ѝ обърнах внимание. Оръжието беше без значение, сякаш виждах пистолет за първи път.

— По дяволите, Алекс. Нещо не е наред с Джийн. Обади ми се. Звучеше разстроена. Къде е?

Думите ми успяха да пробият гнева ѝ, да стигнат до съзнанието ѝ и пистолетът потрепна.

— Какви ги говориш?

— Мисля, че се опитва да се самоубие.

Несигурност се появи на лицето ѝ. Очите ѝ се стрелнаха из къщата.

- Не знам — отговори. — Не е в леглото.
- Какво искаш да кажеш? Хайде, Алекс!
- Не знам. Бях заспала. Ти ме събуди. И тя не беше в леглото.
- Телефонът ви дава заето. Трябва да е тук.
- Всяка вечер отваряме слушалката.

Огледах се из малката къща. Имаше само спалня, кухня, баня и стаята, в която стояхме. Проверих всичките, но Джийн не беше там.

— Колата ѝ — изхриптях, затичах се към прозореца на кухнята и отметнах прашните пердета. Отпред беше само колата на Алекс, корените, които стърчаха от голата земя и едно мазно петно на мястото, където трябва да е била колата на Джийн.

— По дяволите! Няма я — върнах се при Алекс и видях, че е оставила пистолета на телевизора. — Къде би могла да бъде? Мисли, Алекс.

Но тя беше изгубила ума и дума и стоеше неуверено, клатеше глава и си мърмореше под носа.

— Не би го направила. Не би ме оставила — Алекс посегна към ръката ми, погледът ѝ беше станал безумен. След миг гласът ѝ стана по-сигурен.

— Джийн не би го направила. Не и без мен.

— Ето ти новина, направила го е. А сега мисли къде може да е.

Алекс пак заклати глава, когато изведнъж ми хрумна нещо и ясно осъзнах къде е отишла сестра ми.

— Джийн има ли мобилен? — попитах.

— Да.

— О, Боже! Тя е в къщата на Езра.

— Как разбра?

— Просто знам — обърнах се към вратата, мислите ми препускаха. — Знаеш ли адреса на Езра?

— Да.

— Обади се на 911 и им го дай.

— И после?

— Остани тук, за да посрещнеш линейката, ако се появи. И след това ги доведи до къщата на Езра.

— Не — отвърна Алекс. — Тя има нужда от мен. Трябва да съм там.

— Не и този път.

— Не можеш да ме спреш, Уърк.

На вратата се обърнах.

— Тя се обади на мен, Алекс. Не на теб.

Тя се сгърчи от думите ми, но аз не изпитах удоволствие от болката, която ѝ причиниха. Въпреки това имах да ѝ казвам още нещо.

— Предупредих те, Алекс. Казах ти, че има нужда от помощ и че ще те държа отговорна.

След това излязох и хукнах към пикапа си. Къщата на баща ми беше само на няколко километра, но улиците вече се пълнеха с коли. Изпреварих три на непрекъснатата осова линия, карах със сто и трийсет километра в час при разрешени шейсет. Забавих се, докато преминавах през релсите, после завих в грешна посока по еднопосочна улица, но спестих две преки от пътуването. Влетях по алеята, закачих един от чемширите и спрях до колата на Джийн. Дотичах до задната врата, блъснах я и отскочих. Беше заключена. По дяволите! Потърсих ключовете си и се сетих, че съм ги оставил в пикапа и трябва да изтичам обратно за тях. Но пък ключът беше в ключалката от вътрешната страна и затова натиснах с цялата си тежест. Влязох, започнах да викам и да светвам лампите. Името ѝ отекваше в мраморните подове, по облицованите с ламперия коридори и се връщаше натрапчиво при мен. Ако не се броеше моят глас, в къщата цареше пълна тишина.

Движех се с бясна скорост: кухнята, кабинета, билиардната зала. Къщата беше голяма, а сега ми изглеждаше по-голяма от всякога. Можеше да е навсякъде, спомних си и за леглото горе. Но после се сетих и се затичах към фойето. Завих зад ъгъла и я видях на пода до стълбите. Лежеше неподвижно, беше посивяла, а килимът беше подгизнал от кръв.

Коленичих на пода до нея и коленете ми се напоиха с кръвта ѝ. Китките ѝ бяха срязани напречно, видях и бръснарското ножче, цялото червено, на килима.

От срезовете още бавно се стичаше кръв. Повиках я по име. Никакъв отговор. Изнизах връзките от обувките ѝ и ги стегнах около ръцете ѝ над китките. Кръвоизливът спря, проверих пулса ѝ, като потърсих голямата артерия под челюстта. Не можех да я намеря. Натиснах по-силно и я докоснах. Пулсът ѝ беше колеблив, слаб, но го имаше и аз тихо благодарих на бога. Но не знаех какво повече да

направя, не бях обучен. Скръстих ръцете ѝ на гърдите и се опитах да я вдигна, сложих главата ѝ в скута си и я хванах здраво.

Огледах лицето ѝ, търсех някаква надежда, но по него нямаше и капчица кръв, беше бледо като порцелан. Под кожата на затворените ѝ клепачи прозираха сини венички и очите ѝ изглеждаха насинени. Устата ѝ висеше, виждаше се къде се прехапала и оставила тъмночервени следи по напуканите си устни. Лицето ѝ се беше отпуснало, чертите ѝ — разкривени, но си беше същата Джийн, моята сестра. Някога се смеехме заедно, по дяволите. Заклех се, че ще съм по-добър, ако оцелее. Ще успея някак си да го направя, не можеше всичко да свърши по този начин. Не и за нея.

Отмахнах косата от лицето ѝ и започнах да ѝ говоря. Думите ми бяха безсмислени, само едно извинение, сливаха се и оттичаха заедно с минутите, които ми се струваха като часове. После не можах да си ги спомня, сигурно съм я молил да не ме оставя сам.

Изведнъж чух шум около себе си, подрънкването на носилки на колелца и спокойни, делови гласове. Някакви непознати ръце ме подхванаха, отведоха ме и ме настаниха така, че да виждам какво става. Джийн беше обградена от облечени в бяло хора, те правеха нещо по нея, превързваха ѝ китките, бодяха я със спринцовки и я завиваха, за да запазят последната останала в нея топлина. Някой ме попита дали аз съм направил турникетите и аз кимнах.

— Вероятно сте ѝ спасили живота — отвърна ми мъжът. — Била е на косъм.

Зарових лице в ръцете си и се осмелих да се надявам, че ще оживее. Когато вдигнах поглед, видях, че и Алекс е тук. Тя срещна очите ми над неподвижната си любовница и видях, че предишната ѝ надменност се беше върнала заедно със силата и гнева ѝ, но в този миг и двамата мислехме едно и също: ако Джийн оживееше, аз щях да съм причината за новия ѝ живот и Алекс признаваше този факт с поглед и с пръстите си, които потрепваха пред устата ѝ, сякаш да спрат думите, които може би нямаше да може да върне назад. Но аз въпреки това ѝ кимнах и тя също ми кимна в отговор.

След това качиха Джийн на носилката и я откараха от мястото, на което си беше избрала да се самоубие. Останах сам с Алекс и тя дойде при мен, там, където се бях облегал на стената. Брадичката ѝ

потрепваше под стиснатите устни, ръцете ѝ бяха свити в юмруци, които тя удряше в бедрата си, докато търсеше думите.

— Ще отидеш ли до болницата? — попита накрая.

— Да. А ти?

— Разбира се.

Кимнах и наведох глава, тогава забелязах, че е боса. Премести тежестта от единия крак на другия.

— Мислиш ли, че ще се оправи? — запита.

Помислих над въпроса.

— Мисля, че ще живее — рекох. — И от „Бърза помощ“ смятат така — млъкнах и я погледнах, видях, че е плакала. — Вярваш ли, че ще е добре? Искам да кажа... Сещаш се какво те питам.

— Тя е силна — отвърна Алекс. — Мислех, че е достатъчно силна. Но сега вече нищо не знам. Винаги съм мислела... Винаги сме казвали...

Гласът ѝ заглъхна и тя си избърса носа. Спомних си нещо, което каза в къщата на Джийн. И разбрах, но прозрението ме смрази.

— Винаги си казвала, че заедно ще правите всичко. И това ли?

Алекс отстъпи като ударена и остави перфектен кървав отпечатък от малкото си стъпало на дървения под. Виждах дори линиите по него.

Обясних ѝ какво ми се върти в главата.

— „Не и без мен“. Това бяха думите ти. Искам да знам какво означават.

Станах прав, обземаше ме гняв.

— За това ли говореше? Да го направите заедно? Това ли имаше предвид?

— Не — и отстъпи още една крачка.

— Това ли е помощта, която ѝ даваш? Това ли е? — крещях. — Тогова е истинско чудо, че още е жива и никак не е странно, че се обади на мен, а не на теб.

Алекс се спря и в позата и тона ѝ изведнъж се появи решителност. Вече не се защитаваше, а беше ядосана и разстроена — старата Алекс, която познавах.

— Не е така — извика.

— Тя търсеше помощ, Алекс, и се обади на мен. Защо ще го прави? Защо не на теб?

— Нямах представа какво става и никога няма да можеш да разбереш. Не се ласкай. Всички сте едни и същи.

— Кои? — попитах. — Мъжете? Хетеросексуалните?

— Мъжете от семейство Пикънс — отвърна Алекс. — Всички мъже. Избери си. Но най-вече ти и проклетият ти баща.

— Хайде, опитай се да ми обясниш — исках отговор.

— Нямах право да ме съдиш.

Усетих, че ще повиша глас, но не се спрях. Бях бесен. Бях уплашен. И не можех да понеса сравнението, което направи. Посочих празната врата към коридора, през който бяха изнесли сестра ми към линейката.

— Имам право — викнах. — Дяволите да те вземат, Алекс. Имам. Тя току-що ми го даде и ти не можеш да промениш това. Ако Джийн оживее — а ти трябва да се молиш това да стане — тогава ще видим кой има право. Защото, ако това стане, ще я настаня в клиника, за да получи помощта, от която има нужда.

— Ако си още тук — изстреля Алекс и очите ѝ заблестяха като на насекомо.

— Заплашваш ли ме? — попитах.

Алекс сви рамене и лицето ѝ се отпусна.

— Просто казвам, явно е, че имаш други проблеми, които ти занимават ума.

— Какво намекваш?

— Нищо не намеквам. Посочвам очевидното. А сега, ако си свършил с тирадата си, отивам в болницата при Джийн. Но запомни — и тя пристъпи към мен, — никога не си имал власт над мен, никога! И докато аз съм тук, няма да имаш власт и над Джийн.

Гледах как Алекс едвам сдържаше гнева си и усетих как моят гняв се оттича. Как стигнахме дотук?

— Тя ми каза, че ме обича, Алекс. Въпреки всичко тя все още обича големия си брат. Така че, както виждаш, нямам нужда от власт над нея. И не я искам. Тя ми се обади и аз ѝ спасих живота. Както го направих и преди да те срещне. Помисли си върху това. И тогава да решим какво можем да направим, за да помогнем на тази, която и двамата обичаме толкова много.

Очаквах Алекс да клекне, но се бях заблудил.

— Не това имам предвид, Уърк, и ти го знаеш. Престани да се държиш като малоумен адвокат.

Обърна се и тръгна. Босите ѝ крака безшумно я отнасяха от възможността да се изправи лице в лице с истината. Чух да се затръшва врата, после приглушения звук от потегляща кола. Останах напълно сам в огромната къща, която познавах толкова отдавна. Погледнах към килима под стълбището, кървавото езеро, което изпълваше пространството със странен мирис. От него тръгваха стъпки и следи от носилките на колела, които избледняваха, ставаха прозрачни и изчезваха напълно. Видях телефона на Джийн и го вдигнах. Огледах засъхналата по него кръв, после го оставих на малката масичка до вратата.

Казах си, че трябва да отида до болницата, но от горчив опит знаех, че дали Джийн ще живее, или ще умре не зависеше от това дали ще съм там. А и бях толкова уморен, нямах никакви сили да се разправам отново с Алекс. Спомних си голямото легло горе и си се представих в снежнобелите чаршафи. Исках да се изтърколя в тях, да се докосна до чистотата им и да си представя, че отново съм дете и нямам никакви грижи. Но не можех: Вече не бях същият човек, нито бях дете, нито лъжец. Затова полегнах на килима до съхнещата кръв на сестра ми.

22.

В болницата ми казаха, че тя ще живее. Ако съм бил закъснел и с минута, е щяла да умре. Толкова тънка е била границата — само още седемдесет удара на сърцето. Пускаха по един човек при нея, затова поисках от сестрата да помоли Алекс да ми даде пет минути. Разминахме се в коридора пред стаята на Джийн и двамата се опитахме да се държим прилично. Беше неловко и изглеждахме като жертви под ярката бяла светлина.

— Как е тя? — попитах.

— Казаха, че ще прескочи трапа.

— Има ли увреждания на мозъка?

Алекс поклати глава и пъкна ръцете си още по-дълбоко в джобовете на изтърканите си джинси. Кръвта на Джийн беше засъхнала между пръстите на краката ѝ.

— Не смятат, че има, но не биха се заклели.

— Звучат като адвокати — опитах да се пошегувам, но Атекс не се усмихна.

— Да.

— Дойде ли в съзнание?

— Не.

— Слушай, Алекс. Когато Джийн се върне в съзнание, ще иска да види хора, които я обичат, не хора, които се мразят. Искам да направим това заради нея.

— Искаш да кажеш да се преструваме.

— Да.

— Ще го направя заради Джийн, но границата между нас е очертана ясно. Не се заблуждавай от поведението ни. Ти си вреден за нея, дори тя да не го разбира.

— Всичко, което ме интересува, е тя да се оправи и искам да разбере, че има хора, които я обичат.

Алекс погледна надолу по коридора, в посока обратна на мен и Джийн.

— Отивам да си взема кафе. Ще се върна след десет минути.

— Добре. Благодаря.

Направи две крачки и се обърна.

— Нямахте да стрелям по теб — подхвърли тя.

Думите ѝ ме изненадаха. Вече бях забравил за пистолета в ръката ѝ и колко здраво го стискаше.

— Благодаря — отвърнах.

— Искях да го знаеш.

Болничната стая на Джийн приличаше на всички останали, в които се беше събуждала след неуспешните си опити за самоубийство. Леглото беше тясно и неудобно със стоманени прегради, твърди чаршафи и светло одеяло, което изглеждаше безцветно. От тялото ѝ излизаха тръбички, позеленели от светлината на мониторите, а пердетата бяха спуснати. Заобиколих леглото и ги дръпнах. Под топлатата утринна светлина Джийн изглеждаше като от въсък, бледа и недовършена. Искях да я пре моделирам в нещо друго, в победител. Но нямах такива умения и все още усещах дулото под брадичката си. Осъзнах колко сме се приближили и докато стоях надвесен над нея, се опитах да проумея този факт. Знаех само, че и двамата оцеляхме, това беше голямата самотна истина. Седнах и взех ръката ѝ. Погледнах лицето ѝ и видях, че е отворила очи и се взира в мен. Устните ѝ помръднаха и аз се наведох още по-близо.

— Жива ли съм? — попита шепнешком.

— Да — отвърнах с треперещ глас. — Жива си — прехапах устни. Беше толкова слаба. — Отърва се на косъм.

Извърна глава от мен малко преди да видя как иззад плътно стиснатите ѝ клепачи започват да се стичат сълзи. Когато Алекс се върна, тя пак бе заспала и аз си тръгнах, без да ѝ казвам нищо. Може би бях егоист. Не ми пукаше.

Облегнах се на стената в коридора и останах така цяла вечност. Преди да си тръгна, надникнах в стаята през малкото прозорче от армирано стъкло. Пердетата пак бяха спуснати и Алекс седеше на мястото ми и държеше ръката на сестра ми. Джийн се беше обърнала с лице към стената и се зачудих дали пак е заспала. Дали се бе извърнала от Алекс, както се беше извърнала от мен? Или Алекс беше наистина нейният живот, а аз бях само добре дошъл, когато смяташе да му сложи край?

За малко да си тръгна, но видях, че Джийн се размърда. Обърна се, видя приятелката си и покри лицето си с ръце. Тя ѝ каза нещо и Джийн се разтрепери, тръбичките, излизащи от ръцете ѝ, затанцуваха. Тогава Алекс скочи на крака, надвеси се над нея, притисна лице до нейното и двете застинаха така. Почувствах се нежелан член на това малко семейство и си тръгнах.

Бях сам в асансьора, но когато вратата му се отвори към фойето, видях срещу ми да стои детектив Милс. Гледаше през прозореца, но знаех, че чака мен. Пристъпих към нея и видях кола с полицейски надписи, паркирана на тротоара. На капака се бе облегал униформен полицаи с ръка на кобура. Беше млад и изглеждаше ентузиаст.

— За мен ли си дошла? — като чу гласа ми, Милс се обърна и ме огледа. Бях изцапан с кръв и мръсен. До мен тя напълно приличаше на човек, въздаващ правосъдие. Обувките ѝ бяха лъснати, ръбът на панталона ѝ — идеален. Като заговори, ме лъхна на паста за зъби.

— Да — отвърна.

— Ами той? — и посочих младия полицаи отвън. Милс сви рамене, но не отговори.

— Евтин театър — рекох. — Нямаше нужда.

Полицаят се качи на колата и замина. Не погледна Милс, нито мен. Милс го проследи с поглед и пак се обърна към мен.

— Малко сме нервни, а, Уърк?

— Както кажеш.

Тя се усмихна.

— Не съм казвала, че той е с мен.

— Как ме намери? — попитах.

— Чух за сестра ти — отговори. — И реших, че ще си тук.

— Благодаря за загрижеността — не можах да прикрия горчивината в гласа си.

— Не е нужно да си саркастичен.

— Не съм в настроение да си говоря с теб, детективе. Не и тази сутрин. Не и в тази болница. Така че, би ли ме извинила.

Заобиколих я и излязох на паркинга. Времето се бе затоплило, а небето бе синьо и ясно. Трафикът отвъд подрязания жив плет вдигаше много шум, хората се щураха около мен, но аз усещах присъствието на Милс зад гърба си. Беше на високи токчета, които тракаха силно и бързо.

— Какво искаш, детективе?

Спря на безопасно разстояние от няколко крачки от мен и видях дръжката на пистолета ѝ под сакото. Усмихна ми се студено.

— Мислех си, че ще имаме възможност да поговорим. Искам да обсъдя някои неща с теб. Може би и ти искаш да ми кажеш нещо. Както и да е, в момента нямам по-важна работа.

— Но аз имам — рекох и ѝ обърнах гръб.

— Какво е станало с лицето ти? — попита Милс.

— Моля? — завъртях се към нея.

— Лицето ти. Порязано е.

Пръстите ми се качиха към лицето и се почувствах виновен.

— Драскотини — отвърнах. — Просто драскотини.

— И откъде са? — не се отказваше Милс.

— Разхождах се в гората.

Тя извърна поглед и кимна.

— И там ли се окаля така? — поинтересува се.

— Какво ти влиза в работата?

— Защо си ходил в гората?

— Да заравям трупове.

— Пак сарказъм — отбеляза Милс неодобрително.

Този път свих рамене.

— Може би трябва да водим този разговор в участъка.

— В участъка — повтори тя с равен тон.

Милс се огледа из паркинга и после вдигна отегчено поглед към ясното синьо небе, сякаш всичко ѝ беше опротивяло. В очите ѝ все още се четеше същото изражение, когато ги обърна към мен.

— Може да даде повече резултати — предположи.

— Имаш ли заповед за арест? — попитах. Милс поклати глава.
— Тогава отговорът ми е не.

— Значи твърдиш, че никога не си виждал завета на баща си?

Внезапният ѝ въпрос ме свари неподготвен. Не го очаквах, а след като го зададе, се обви в тайнственост.

— Защо питаш?

Милс сви рамене.

— Ти така ми каза преди. Просто проверявам фактите, за да съм сигурна. Каза, че никога не си виждал завета и не си знаел нищо

за съдържанието му. Така ли е?

Разбрах какво иска. Ако съм знаел за завещанието, значи съм имал мотив. В мен забиха тревожни камбани. Ченгетата бяха като адвокатите. Най-добрите въпроси за тях бяха тези, чиито отговори вече знаеха.

— Не съм готов да обсъждам това. Сестра ми току-що се опита да се самоубие. Все още съм изцапан с кръвта ѝ. Това не ти ли говори нещо?

— Искам само истината, Уърк. Както и всички останали.

— Знам какво искаш, детективе.

Тя не обърна внимание на враждебността ми.

— Така ли е?

— Щом искаш истината, защо не се поразровиш в ипотеката на търговския център? И там са заложили милиони, има гневни инвеститори, а баща ми е на топа на устата. За бога, той е убит в проклетия търговски център! Или това не ти се струва важно?

Милс се намръщи.

— Не знаех, че си наясно.

— Може би и други неща не знаеш. Разследваш ли тази следа, или не? И въобще знаеш ли кои са инвеститорите?

— Ще я разследвам, когато сметна за необходимо.

— Очевидно.

— Не ми се прави на умник, Уърк. Не си струва.

— Тогава си свали капациите от очите и си върши работата!

Тя снижи глас.

— Баща ти е бил само посредник. Убийството му не би могло да спре плащанията на ипотеката. Ти си адвокат и го знаеш.

— Убийствата рядко се извършват хладнокръвно. Хората убиват, когато са афектирани. Омраза, гняв, отмъщение, страст. Ако не познаваш играчите, как би могла да ги изключиш? Може да имат хиляди други причини.

— Забравяш една — отбеляза Милс.

— Коя?

— Алчност — добави тя.

— Свършихме ли? — попитах.

— Засега — да.

— Добре — рекох. — Трябва да се изкъпя — и се обърнах да си ходя.

— Не напускай града — извика Милс след мен. Завъртях се на пети и се върнах при нея.

— Не ми играй властови игрички, детективе. И аз познавам процедурите. Можеш да ме арестуващ, но дотогава ще ходя, където си искам.

Очите ѝ проблеснаха, но не каза нищо. Влязох в пикапа и затръшнах вратата напук на Милс и всичко, което тя представляваше. Малкото пространство вътре вонеше на кал, бензин и кръв, но ароматът на нейната натрапчиво сладникава паста за зъби някак си успяваше да потисне всички други миризми. Запалих двигателя и излязох от паркинга. Поех към вкъщи, но малко преди да стигна, си дадох сметка, че Милс кара зад мен. Разбрах посланието ѝ: мога да ходя, където си поискам, но тя имаше последната дума.

Паркирах на върха на алеята към дома ми и слязох. Милс беше спряла на улицата, до пощенската ми кутия. Натисна клаксона два пъти, подкара колата, но не си тръгна. Зави по пряката и паркира в странична уличка до езерото. Видях я и тя ме видя. Дебнахме се така, докато вляза.

В кухнята стисках плота, докато ръцете ми затрепериха и стаята се разлиля от гнева ми. Пуснах го и усетих, че и последните ми сили са ме напуснали. Тялото ми беше като мъртво, но умът ми беше съсредоточен върху една-единствена цел. Правилна или грешна, добра или лоша, но знаех от какво имам нужда.

Почувствах слушалката топла до ухото си и за миг ми се стори, че усещам биенето на сърцето ѝ, сякаш бях сложил глава на гърдите ѝ. Седнах на пода и набрах номера ѝ. Когато телефонът започна да звъни, имах чувство, че го чувам, сякаш бях там, а не в собствения си дом — пронизително в кухнята и по-приглушено в коридора. Представих си я как се втурва да го вдигне през предната веранда, мрежата се удря в рамката на вратата, почувствах миризмата на прясно разкопана пръст и сапуна, който използваше. Виждах как устните ѝ се извиват, докато произнасят името ми. Но тя не вдигна, чух само гласа ѝ от телефонния секретар, а той не беше същият. Дори не приличаше на нейния. Не можах да се насиля да оставя съобщение.

Оставих телефонната слушалка на мястото ѝ и със сетни сили станах от пода. Стоях половин час под душа, но не можах да се стопля. Когато топлата вода свърши, се загърнах в хавлиена кърпа и се качих в спалнята. Мислех си, че съм прекалено уплашен, за да заспя. Но грешах.

Сънувах черно-бели сънища, сенки на пода, които се простираха като решетки върху боси крака. Пръстите на краката ми бяха потъмнели от кръв. Бягах, болеше ме, а сенките се въртяха по тялото ми, сякаш между мен и слънцето имаше огромен вентилатор. Светлина, после тъмнина, все по-бързо и по-бързо. После настъпи пълен мрак. Спрях да тичам. Бях ослепял. И оглушал. Но пак усещах, че нещо се приближава.

— Здравей, Барбара — поздравих, без да се обръщам.

— Три часа е — подхвърли тя.

— Снощи не съм спал — отвърнах ѝ.

— Знам — рече Барбара.

Обърнах се неохотно. Носеше розов костюм на „Шанел“ и шапка без периферия. Лицето ѝ беше перфектно, само косите лъчи хвърляха малки сенки в ъгълчетата на устата ѝ.

— Откъде знаеш? — попитах.

Остави чантата си на тоалетната масичка и започна да запалва лампите. Докато говореше, не спираше да се движи, сякаш не искаше да виждам лицето ѝ.

— Като не вдигна телефона, дойдох тук. Мисля, че беше около четири. Притесних се. Почувствах се зле, че не съм тук, до теб — светна и последната лампа, спря се и несигурно започна да си приглажда полата, все едно по нея имаше някакви гънки. — Не можеш да си представиш колко бях изненадана, когато намерих къщата празна.

— Барбара... — започнах, без да знам какво искам да ѝ кажа.

— Не ми се слушат извиненията ти, Уърк. Не мога да преглътна обидата. Мога да приема, че си отишъл при нея, защото аз не съм била тук и в това отношение и аз пося випа. Но не искам да говорим за това и не искам да ме лъжеш. Не си добър лъжец.

Облегнах се на таблата на леглото.

— Седни, Барбара — и потупах леглото до мен.

— Това, че разговарям с теб, не значи, че съм ти простила. Дошла съм да ти кажа какво ще правим оттук нататък, за да излезем от това като здраво, сплотено семейство. Първо, не мисля, че ти си убил баща си.

— Е, благодаря ти — прекъснах я.

— Не беше сарказъм. Моля те, остави ме да довърша.

— Добре, Барбара, продължавай.

— Повече няма да се виждаш с тази Ванеса, а аз ще остана до теб и ще ти помогна да преминеш през това. Ще посрещнем всичко заедно. Ще се закълна в живота си, че си бил с мен в нощта, в която е бил убит Езра — и най-накрая ме погледна. Странни пламъчета горяха в очите ѝ, а гласът ѝ, когато продължи, беше рязък и твърд като камък. — Ще се усмихваме на съседите. Няма да се крием засрамени. Като ни питат как сме, ще отговаряме. Ще казваме, че се чувстваме прекрасно. Ще ти готвя и след време ще започна и да спя с теб. Всичко ще премине, а когато това стане, ще си живеем спокойно в този град.

Гласът ѝ не трепна, остана си сдържан и монотонен, а аз я гледах невярващ, когато продължи да чертае бъдещето ни.

— През повечето време ще си стоим вкъщи, но от време на време ще излизаме за пред хората. Всичко ще си бъде постарому. Глена се обади тук-там. Положението изглежда зле, но ще се оправи. След като всичко свърши, пак ще сме си добре.

— Барбара — опитах да я спра.

— Не — извика. — Не ме прекъсвай. Не сега. Не и след всичко това — овладя се, погледна ме от високо и се насили да се усмихне. — Предлагам ти шанс, Уърк. Когато всичко свърши, ще се върнем пак там.

— Къде? — попитах.

— Към нормалния ни живот.

Точно в този миг реши да седне и да сложи ръка на крака ми. Започнах да се смея пресекливо, но в смеха ми нямаше никаква радост. Звучах налудничаво и гледах като зад стъкло как Барбара се дръпна смутена.

— Нормален живот — повторих. — Старият ни живот. Той не струва нищо, Барбара. Или си прекалено изнервена от ситуацията, за да не го виждаш?

Тя се изправи.

— Какви ги дрънкаш?

Станах бавно от леглото, бях гол и не съвсем на себе си. Погледнах тази жена, която се водеше моя съпруга. Спомних си миналото ни и усетих празнотата на нашите повърхностни радости и кухи мечти. Сложих ръце на раменете ѝ.

— В момента съм сигурен в няколко неща и едно от тях е следното. Никога няма да се върна към предишния си живот — спомних си сянката на решетка от съня ми. — Това е просто друг вид затвор — отстъпих и ръцете ми се свлякоха до тялото. Устата на Барбара увисна, после рязко се затвори. Погледнах надолу към краката си. — Сега ще си намеря някакви дрехи — минах покрай нея. Тя ме последва в банята.

— Заради нея е, нали?

— Коя?

— Кучката, която вече те е настроила против мен.

Обърнах се и хладно ѝ отвърнах.

— За коя кучка говориш?

— Не си играй игрички. Няма да се оставя да ме направиш за посмешище и няма да те загубя заради някаква невъзпитана селска курва.

— Не познавам никоя, която да отговаря на това описание и дори да намеря, тя няма да има нищо общо с нас. Това си е мое решение! Става въпрос за мен! За нас! За избора и приоритетите ни. За това да си отвориш шибаните очи и да прозреш истината, в която се давим! Животът ни е пълен майтап. Ние сме пълен майтап. Не го ли разбираш? Не можеш ли да си го признаеш, дори пред себе си? Заедно сме по навик, защото не можем да си признаем грешката, която допуснахме, и защото истината е прекалено тежка за нас.

— Истината! — повтори. — Искаш истината, така ли? Добре, ето ти я. Мислиш, че повече нямаш нужда от мен. Получаваш всичките тези пари и можеш да ми избягаш и да отидеш при твоята малка селска курва.

— Какви пари?

— Смешно е, Уърк. Живеем в мизерия десет години и сега, когато краят му се видя, не съм вече достатъчно добра за теб. Чета вестници. Знаем за петнайсетте милиона, които Езра ти е оставил.

Засмях се на абсурдността на изказването ѝ.

— Първо, само ти можеш да кажеш, че сме живели в мизерия. Нищо, че съм ти дал всичко, което някога съм изкарал. А що се отнася до Езра; няма да видя и цент от парите му.

— Точно така, защото аз съм алибито ти, а ти ме ядосваш.

— Не ти искам това алиби. Не ми трябва. Оставям те да пазиш приличие пред хората. А мен ме остави на мира.

Между нас настъпи кристална тишина. Облякох се зад обърнатия ѝ гръб. Когато си обувах чорапите, Барбара пак заговори.

— Мисля, че и двамата се поулякохме. Не искам да се караме и знам, че си много разстроен. Мисля, че го предаваш и на мен, не знам. Нека се успокоим за минута.

— Добре — съгласих се. — Както кажеш. Пъхнах си краката в стари кожени обувки и пристегнах колана си.

— Нека първо преминем през всичко това и после ще имаме възможност да погледнем отношенията си на спокойствие. Отдавна сме заедно. Трябва да намерим причината. Все още се обичаме, усещам го. Когато всичко е зад гърба ни и паричните ни проблеми свършат, всичко ще е различно.

— Няма да има пари, Барбара. Ще трябва да си продам душата за тях, да жертвам и малкото ми останал собствен живот, а аз не искам да го направя. Не мога да го оставя да се смее последен.

— За какво да се смее? Какви ги приказваш? За бога, Уърк. Та това са петнайсет милиона долара!

— И милиард да са, не ми пука — и се шмугнах покрай нея. — Ще поговорим по-късно, макар че не виждам за какво.

— Просто моментът е лош, Уърк. Ситуацията е напрегната — тя ме последва през къщата. — Всичко се разпада. Ще видиш, нещата ще се оправят.

Минах през кухнята да си взема портфейла и ключовете.

— Не мисля, Барбара. Не и този път — и излязох на алеята, а тя застана на вратата, зад мен.

— Ти си ми съпруг, Уърк. Не ми обръщай гръб.

Запалих мотора.

— По дяволите! Ти си моят шибан съпруг!

Потеглих с ясното съзнание, че в едно нещо жена ми беше права. Всичко се разпаднаше.

23.

Отидох до кантората, защото трябваше да се занимавам с нещо. Ако бездействах, щях да пия, а ако пиех, щях да се напия. Мразех тази мисъл, защото беше прекалено изкусителна. Но алкохолът си беше още едно бягство от действителността, както отрицанието и самозаблудата.

Седнах зад бюрото си, без да обръщам внимание на бъркотията и потърсих телефона на съдебния лекар от „Чапъл Хил“. Беше бивш футболист, бивш пушач и бивш съпруг. Добър съдебен лекар и приличен свидетел в съда. Бе ме консултирал по няколко случая и се разбирахме добре. Обичаше да пийва по някое питие.

Секретарката му ме свърза с него.

— Не знам дали е редно да говорим — започна той без предисловия. Тонът му ме изненада.

— Защо?

— Защото сме в много различна ситуация. И аз чета вестници. Разбирах накъде бие.

— Е, и? — попитах.

— Не мога да обсъждам констатациите си с теб.

— Той ми е баща.

— За бога, Уърк. Ти си заподозрян.

— Виж, знам, че е прострелян два пъти. Знам и вида на куршумите. Просто искам да знам дали има и нещо друго. Нещо необичайно.

— Проверяваме разни неща, това ще ти призная. Но ме поставяш в трудно положение. Нямам какво да ти кажа, не и преди главният разследващ или районният прокурор да ми разрешат. По дяволите, Уърк, знаеш това не по-зле от мен!

— Мислиш, че аз съм го извършил.

— Няма значение какво мисля.

— Ти си медицинският експерт по случая. Всичко, което мислиш, има значение за разследването на убийството.

— Все едно не сме говорили, Уърк. Ако случаят отиде в съда, не искам да ме сгащят на свидетелската скамейка заради обвинения в некоректно поведение. Затварям.

— Чакай — имах още един въпрос.

Пауза.

— Какво?

— Трябва да организирам погребението. Кога можеш да освободиш тялото.

Настъпи още по-дълга пауза, преди да ми отговори.

— Ще освободя тялото, когато получа документите от прокуратурата. Както винаги — пак млъкна и усетих, че нещо го притеснява.

— Какво има? — попитах.

— Предпочитам да предам тялото на сестра ти — отвърна бавно той. — По същите причини.

— Тя е в болницата — обясних. — Опитва се да се самоубие тази сутрин.

— Не знаех.

— Е, сега вече знаеш.

Между нас настана пак тишина. Беше виждал Джийн един-два пъти.

— Ще остане под мое разпореждане, докато не са готови документите, Уърк. После ще видим.

— Благодаря ти, че не ми каза нищо — отвърнах.

— Ще отбележа този разговор в доклада си и някой от болницата ще ти се обади, когато документите са готови. Докато това не стане, не искам повече да ми звъниш.

— Какъв ти е проблемът?

— Не ме ядосвай, Уърк. Не си играй с мен. Чух, че си се разходил на местопрестъплението. Изиграл си Милс и сега тя си плаща. Това може да й коства разрешаването на случая, дори работата. Няма да позволя да бъде компрометиран и няма да се оставя да ме манипулират. Не и мен, не и тази болница. А сега, дочуване.

Затвори, а аз се взрях в слушалката в ръката ми. Най-накрая я върнах на мястото ѝ. Какво ли му е било пред очите, когато е сложил слушалката до ухото си и е чул гласа ми? Не професионалист. Не колега и не приятел. Чул е някого, когото никога преди това не е чувал

в своя стерилен кабинет с лъскави маси и редици безмълвни мъртъвци. Чул е гласа на насилник, на хладнокръвен убиец, който запълва дните си, като мирише разни химикали. Познавах го от осем години, а той си мислеше, че аз съм извършителят. Вече бях съден и признат за способен да убия. От Дъглас, Милс, жена ми. От целия проклет град.

Затворих очи и видях тънки посинели устни, които произнасяха думи, които не можех да чуя, но въпреки това разбирах. „Изметта на обществото“, казваха те. Бяха женски устни, обградени от диамантени обеци, които искряха като слънце. Видях устните да се извиват в кисела усмивка. „Горката Барбара. Как се е заблудила!“

Преди да осъзная какво правя, бях скочил на крака. Изтръгнах телефона от бюрото и го запратих през стаята. Той се удари в стената и се разпадна, оставяйки дупка с размер на футболна топка. Искаше ми се да допъляз до него и да се отдам на отчаянието си. Но вместо това отидох и събрах парчетата от счупения телефон. Не успях да ги сглобя, затова ги пуснах на пода и докоснах дупката в стената. Всичко се разпадаше.

Отидох до бюрото на секретарката ми, защото не можех да понеса мисълта да седна на писалището на баща ми. Обадох се на погребалната агенция. Ако на агента му е било неудобно да говори с мен, поне не го показва. Гласът му беше любезен и премерен, сякаш излят от стъклениците формалин, които винаги си представях, че изпълват мазетата на моргите. Каза ми да не се тревожа. Само трябвало да определя деня на службата. Всичко друго било организирано.

— От кого? — попитах.

— От баща ви. Той се е погрижил за всичко.

— Кога?

Погребалният агент млъкна, сякаш да се говори за мъртвите с кротко уважение изискваше внимателно обмисляне.

— Преди известно време — отвърна.

— Ами ковчегът?

— Избран е.

— Парцелът?

— Избран е.

— Надгробното слово? Музиката? Паметникът?

— Баща ви се е погрижил за всичко — повтори погребалният агент. — Уверявам ви, че беше доста подробен в приготвянията — замълча. — Във всяко отношение — перфектен джентълмен и перфектен клиент. Не пожали средства.

— Не. Не е в негов стил.

— Мога ли да ви помогна с още нещо в този тежък миг?

Беше задавал този въпрос толкова пъти, че усетих неискреността му дори по телефона.

— Не — отвърнах. — Не, благодаря ви.

Гласът му стана по-плътен.

— Тогава мога ли да ви помоля да се обадите пак? Когато всичко се уреди. Единственото, което искам от вас е дата за заупокойната служба.

— Добре — обещах. — Ще се обадя — и почти бях затворил, когато зададох въпроса, който ми се въртеше в главата в последните минути. — Кого баща ми избра да произнесе надгробното слово?

Агентът изглеждаше изненадан.

— Защо? Вас, разбира се.

— Разбира се — отвърнах. — Точно така би постъпил.

— Нещо друго?

— Не, благодаря.

Затворих телефона и поседях, размишлявайки. Мога ли да произнеса надгробното му слово? Вероятно. Но бих ли могъл да знам какво би искал да кажа? Когато Езра е направил избора си, аз бях друг човек, неговият паж и хранителят на неговата истина. Чрез моите думи би оживял отново, и то по такъв начин, че всички присъстващи да го запомнят и да изпитат страхопочитание. Затова бе избрал мен, защото ме беше създал и защото беше сигурен в творението си. Но моите думи биха били само негово ехо, а спомените избледняват с времето. Затова е създал фондация „Езра Пикънс“, с която името му щеше да живее вечно. Но и това не му е било достатъчно, затова е измислил подкупа от петнайсет милиона, за да е сигурен, че ще продължи великата му традиция.

Искаше ми се да го прегърна, да му кажа, че по някакъв свой си начин винаги ще го обичам и след това да го пребия до смърт. Защото каква е цената на суетата и лептата за вечност? Името си е просто име независимо дали е от плът и кръв, или изсечено в мрамор. Може да се

запомни по много начини и не всички са добри. Ние искахме само баща, някого, на когото да му пука за нас.

Отпуснах глава на бюрото върху твърдото и хладно дърво. Притиснах бузата си върху него и разперих ръце. Спомних си за гимназията. Затворих очи, усетих миризмата на гума за триене, стаята се стопи и се пренесох в миналото.

Беше първият ни път. Бях на петнайсет, а Ванеса малко по-голяма. По тенекиения покрив трополеше дъжд, но плевнята във фермата на Столън беше суха. Кожата ѝ блестеше в рано падналия здрач. Проблесна светкавица, която освети външния свят и ни запечата в нашето интимно местенце. Оpozнавахме телата си и когато падаше гръм, ни се струваше, че пада точно до нас в ритъм с движенията ни. От яслите миришеше на сено, конете потропваха с копита, сякаш разбираха какво правим и давахме одобрението си. Все още усещах мириса ѝ и чувах гласа ѝ.

Обичаш ли ме?

Знаеш, че да.

Кажи го.

Обичам те.

Кажи го пак. Не спирай да го повтаряш.

И аз повтарях четирите срички в ритъма на телата ни. После чух гласа ѝ до ухото си. Беше нежен. Повтаряше името ми отново и отново, докато ме изпълни, все едно ме обсебваше дух.

После стана по-силен.

Отворих очи и отново се озовах в кантората си. Вдигнах очи и я видях да стои на вратата от плът и кръв. Страхувах се да мигна, за да не изчезне.

— Ванеса?

Тя скръсти ръце и пристъпи в стаята. Ставаше по-истинска с всяка крачка. Сякаш внасяше нова реалност в онази, която бях започнал да мразя. Потрих си очите, още се страхувах, че е видение.

— Помислих си, че ще е хубаво да видиш една приятелска физиономия — гласът ѝ премина през мен като призрак на отдавна починал обичан човек. Помислих си за нещата, които имаше нужда да чуе: че съм сгрешил, че се нуждаю от нея и че съжалявам.

Но гласът ми ме предаде и издрънча кухо в напрегнатата тишина.

— Къде е новият ти мъж? — попитах и лицето ѝ се превърна в лице на непознатата.

— Не си го изкарвай на мен, Джаксън. И без това ми е достатъчно тежко. За малко да не дойда.

Станах.

— Не знам защо го казах. Извинявай. И без това не е моя работа — млъкнах и я загледах като видение, което можеше да изчезне. — Аз съм идиот, Ванеса. Вече не знам кой съм — протегнах ръце напред, но тя остана на безопасно разстояние в другия край на стаята. Ръцете ми се отпуснаха надолу. — Чувствам се прозрачен. Не мога да си събера мислите — спомних си за счупения телефон и дупката в стената. — Всичко се разпада — замълчах, а тя довърши мислите ми.

— Не ти е лесно.

— Да.

— И на мен не ми е лесно — промълви и прозрях истината в думите ѝ. Кожата на лицето ѝ се бе опънала, беше напрегната от проблеми. Очите ѝ бяха празни и хлътнали и около устата ѝ видях новопоявили се бръчки.

— Опитвах се да ти се обадя — обясних ѝ. — Никой не ми вдигна.

Тя вирна брадичка.

— Не исках да говоря с теб. Но после се случи това. И реших, че ще имаш нужда от подкрепа. Помислих си... може би...

— Правилно си решила — рекох.

— Остави ме да довърша. Не съм дошла като твоя любовница, а като приятел, защото никой не трябва да бъде оставян сам в такова положение.

Сведох очи.

— Всички се държат с мен, все едно аз съм го извършил.

— Ами Барбара? — поинтересува се тя.

— Използва го срещу мен. Като оръжие — извърнах поглед. — Между нас е свършено — заявих. — Няма да се върна при нея.

— А тя знае ли? — попита Ванеса. Имаше основание да е скептична. Често бях казвал, че ще напусна Барбара.

Вдигнах глава, срещнах погледа ѝ и се опитах да ѝ говоря само с очи. Исках да проумее какво наистина ѝ казвам.

— Не го приема още. Но го знае.

— И предполагам, обвинява мен.

— Да, макар че ѝ обясних, че причината е друга. Не може да приеме истината.

— Каква ирония — отбеляза Ванеса.

— Защо?

— До неотдавна с удоволствие бих поела вината. Ако тя значеше, че ще бъдем заедно.

— Но вече не, така ли? — попитах.

— Не. Вече не.

Исках да кажа нещо, за да променя мнението ѝ, но бях толкова близо до това да я загубя, а мисълта за такава абсолютна самота ме парализираше.

Лицето на Ванеса беше побеляло и устните ѝ бяха станали тънки, докато търсеше думите и не успяваше да ги намери.

— Аз съм на трийсет и осем години — заговори. — Почти на четирийсет. — Прекоси стаята, застана срещу мен от другата страна на бюрото. — В живота си съм искала само три неща, Джаксън, само три: фермата, деца и теб.

Стана още по-бледа и сякаш още по-слаба. Очите ѝ изглеждаха огромни. Знаех какво ѝ струва това.

— Исках ти да си бащата на децата ми. Исках да сме семейство — от окото ѝ се спусна сълза и тя я избърса, преди да се е търкулнала прекалено надолу. — Обичах те повече, отколкото смятах, че е възможно жена да обича мъж. Още от дете, Джаксън. Цял живот. Между нас се случваше нещо, което рядко се случва между хората. Можеше да е толкова хубаво. И тогава ти ме изостави, просто ей така, след близо десет години. И се ожени за Барбара. Това за малко да ме убие, но се справих. Преодолях го. После започна да идваш при мен — веднъж в месеца, два пъти в месеца, на мен не ми пукаше. Беше пак с мен и само това имаше значение. Знаех, че ме обичаш, дори когато ме използваше. После Езра изчезна и дойде при мен в нощта, когато майка ти почина. Дадох ти всичко, което имах. Прегърнах те. Просмуках се в теб. Болката ти стана и моя болка. Помниш ли?

Не можех да я погледна в очите.

— Помня.

— Мислех, че след като Езра си отиде, ти ще успееш отново да намериш себе си, да станеш момчето, в което се влюбих. Толкова

много го исках. Исках да си силен и си мислех, че ще станеш, затова чаках. Но ти не дойде. Година и половина не ми продума, не ми даде знак, а аз отново трябваше да се боря с мисълта, че съм те загубила за сетен път. Година и половина, Джаксън! И пак почти успях. Но ти, копеле, отново се довлече миналата седмица и въпреки всичко аз си позволих да повярвам. И защо не, се запитах. Ти също го усети. Осемнайсет месеца и между нас все още имаше същата страст, сякаш не беше минало толкова време. Но всъщност беше, аз се събрах и продължих нататък. Имах свой живот. Бях по-щастлива, отколкото се бях надявала. Е, не беше блаженство, но не се страхувах от следващия ден. И тогава ти пак се появи и ме накара да се разпадна на парчета.

Погледна ме, очите ѝ бяха сухи.

— Не мисля, че бих могла да ти простя това. Но научих нещо от тази случка, един грозен и жесток урок; който съм взела много присърце.

— Моля те, недей — прошепнах, но тя продължи безмилостно да ме разкъсва с думите си.

— В теб има нещо недосегаемо, Джаксън, част от теб се издига като стена помежду ни. И тази стена е висока и дебела и боли, когато я удариш. Оставила съм от кръвта си по тази стена. Повече не мога да я блъскам. Не искам.

— Ами ако не трябва повече да я блъскаш?

Ванеса изглеждаше изненадана.

— Признаваш, че има стена?

— И знам от какво е направена — рекох.

— Какво? — в гласа ѝ имаше съмнение.

— Ако ти кажа, няма връщане назад. Ужасно е и аз се срамувам от него, но се опитах да ти обясня.

— И защо не си ми казал? — попита Ванеса.

Поколебах се.

— Защото след това няма да ме обичаш.

— Не може да е толкова зле.

— Даже повече, отколкото си представяш. То е причината за всичко лошо помежду ни. Затова не можех да се разкрия пред теб. Оставих Езра да ме убеди да се ожения за Барбара, защото не можех да ти кажа. Дори сега ме плаши — погледнах я в очите и осъзнах, че

никога не съм бил толкова беззащитен. — Ще ме намразиш заради това.

— Как можеш да кажеш подобно нещо?

— Защото аз самият се мразя.

— Не го казвай.

— Но е истина.

— За бога, Джаксън, защо?

— Защото те предадох, когато най-много имаше нужда от мен и защото причината, поради която ме обичаш, е фалшива — пресегнах се през бюрото и хванах ръката ѝ. — Не съм този, за когото ме мислиш, Ванеса. И никога не съм бил.

— Греша. Каквото и да е това, което не ми казваш, греша, защото аз много добре зная кой си и какъв си.

— Не знаеш.

— Напротив — тя издърпа ръката си. — Не си толкова сложен, колкото си мислиш.

— Искаш ли да го чуеш?

— Трябва — отвърна и аз я разбрах. Имаше разлика между „искам“ и „трябва“. Въпреки смелостта в думите ѝ, тя не би искала да го чуе.

Обиколих бюрото и тя се стегна. Боях се, че ще се обърне и ще си тръгне, но остана на мястото си. Вътрешно се топеше и светлинките в погледа ѝ също гаснеха. Някакво чувство ги караше да трепкат, предполагам страх. Знаех, че душата ѝ се е свила някъде дълбоко в нея. Искях да вдигна брадичката ѝ и да надникна в тази дълбина през стъклениците ѝ очи.

— Ванеса — промълвих.

Лицата ни бяха на сантиметри едно от друго, дъхът ѝ ме галеше като перце, тя се отвори към мен и ръцете ѝ бавно обвиха моите. Искях да се извиня, да ѝ обясня и да моля за прошка, но от устата ми не излизаше нищо такова.

— Винаги съм те обичал — разкривах душата си. — От първия път, в който те видях. И не съм спирал да те обичам дори за миг.

Тя затрепери и маската, която бе пуслала пред лицето си, се разпадна на парченца. Очите ѝ се изпълниха със сълзи и аз осъзнах, че вече не мога да крия нищо, но емоциите ме бяха стиснали за гърлото. Мълчахме, тя трепереше все по-силно, накрая се наклони напред и се

притисна в мен. Тресеше се цялата, аз я закрилях с тялото си. Язовирната стена на решителността ѝ се скъса и тя заплака. Когато заговори, между думите ѝ имаше паузи, сякаш идваха от много далеч, за да ги чуя. За малко да не разбере смисъла им.

— Заклех се... — започна тя, млъкна и отново заговори: — Заклех се, че няма да плача.

Притиснах я по-силно. Не разсъждавах трезво, затова ѝ шепнях като на дете.

— Всичко е наред — опитах се да я успокоя. — Всичко ще се оправя.

Исках да повярвам в тези думи, затова ги повтарях отново и отново, като в онзи далечен ден в плевнята на фермата, когато думите и топлината на телата ни топяха душите ни и ги превръщаха в искри. Пак можеше да е така и аз това ѝ казвах.

— Всичко ще бъде наред.

Не съм чул вратата да се отваря. Нито видях и чух жена ми, докато тя не заговори.

— Ех — рече и разруши пясъчната кула, която бях изградил с думите си. — Колко трогателно, а?

Не беше въпрос.

Ванеса се отдръпна и се обърна към вратата и гласа, който в този миг звучеше изключително жестоко. Барбара стоеше на няколко метра от нас, в едната ръка държеше цветя, а в другата — бутилка вино.

— Трябва да призная, че съм малко изненадана, Уърк — хвърли цветята в кошчето за боклук и сложи виното на страничната масичка.

— Какво правиш тук, Барбара? — в гласа ми ясно личеше гняв. Ванеса се отдръпна още, но Барбара продължи, сякаш не ме бе чула.

— От начина, по който говориш за тази курва вкъщи реших, че вече ти е омръзнала — Барбара премести очи върху Ванеса и ако можеше, щеше да я изпепели с поглед. — Сигурно си искал да я изчукаш за последно — видях как Ванеса се сви и сърцето ме заболя. — Заради доброто старо време — Барбара се приближи още, продължавайки да изгаря Ванеса с поглед. — Но май съм се объркала.

— Това не е вярно — викнах. — Нито дума от това, което казваш, не е вярно — но Ванеса вече се насочваше към вратата. Устните ми произнесоха името ѝ, но краката ми бяха като залепени. Тя

мина покрай Барбара, преди да я достигна, а думите на жена ми се забиваха в беззащитния ѝ гръб.

— Ти наистина ли си мислиш, че можеш да ми бъдеш конкуренция?

Ванеса се извърна, погледна ме в очите и тресна вратата зад себе си. Барбара извика след нея:

— Стой далеч от съпруга ми, боклук такъв!

В следващия миг не можех да се позная. Гневът ме запрати до Барбара и аз стиснах ръката ѝ. Гневът ми я завъртя. Гневът вдигна ръката ми, но аз я стоварих. Ударих я толкова силно, че тя падна на пода. После отново се изпълних с гняв, който този път ми подсказваше да я наричам и да я накарам да млъкне. Гневът ми искаше кръв. Искаше разплата. А този гняв беше много мощен.

Трябваше да го потисна, да го смачкам и подчиня на волята си. Иначе можеше и да я убия.

Барбара сигурно го усети, защото не каза и дума преди убийствените пламъци в очите ми да изгаснат. Когато гневът ми изчезна, тя видя това, което очакваше, мъжа, за когото бе омъжена от десет години. Празният човек. Опаковката.

Ако беше осъзнала тази истина, нямаше никога повече да ми проговори.

— Свърши ли? — попита. — Свърши ли да се държиш така, както според теб трябва да се държи един истински мъж?

— Искат да ме нараниш ли?

— От истината понякога боли.

— Виж какво, Барбара. Казах ти вече, с нас е свършено.

Тя поглади бузата си с opakото на дланта.

— Ще свърши, когато аз кажа. Няма да позволя да стана за смях. Не и заради теб и онази жена.

— Толкова приличаш на баща ми — рекох и хванах дръжката на вратата. Тя се усмихна, учудена, че чак сега съм го разбрал. Тя беше точно като баща ми. Същите ценности. Същата жестокост.

— Ще го приема като комплимент — съобщи, докато се изправяше и оправяше презрително дрехите си.

— Но не беше комплимент.

Вдиша силно през носа си. Лицето ѝ бе почервеняло, а очите ѝ блестяха хладно като нови монети.

— Един от двама ни трябва да е силен — заяви. — И двамата знаем кой е той.

Бях тръгнал да излизам от кантората, но се спрях.

— Не се заблуждавай. Може да вземеш някоя откачалка за гений, но той въпреки това ще си остане откачалка.

— И какво би трябвало да значи това?

— Че манията за контрол не е сила, а просто мания — спомних си Ванеса. — Знам какво е сила.

Не бях сигурен какво е прочела в изражението ми: отвращение, може би съжаление. А истината беше, че жена ми никога не е била силна, само гневна, а между двете има огромна разлика. И дълбоко в себе си тя го знаеше.

— Ти имаш нужда от мен, Уърк. Независимо дали го осъзнаваш, винаги ще имаш нужда от мен.

Докато бързах по празния коридор да настигна Ванеса, чух последните думи на Барбара. Те звучаха уверено, но ми стана ясно, че тази увереност е фалшива. И този път грешеше.

— Знаеш къде да ме намериш — извика тя и аз забързах крачка. — Ще се върнеш — аз затичах. — Винаги се връщаш!

Блъснах външната врата с рамо. Тя се отвори рязко и следобедната светлина ме заслепи. Присвих очи и ги засенчих с длан, тогава видях Ванеса зад волана на колата ѝ. Излизаше на заден от паркинга и бързаше да се махне. Като стигна улицата забави, но не спря. Зави надясно и ускори, а от ауспуха излезе синкав дим. Затичах след нея, виках името ѝ. Миришеше на изгорял бензин, аз дишах тежко, сърцето ми силно биеше. Хората ме зяпаха, но не ми пукаше. Затичах по осовата линия и виках името на Ванеса.

Тя не спря.

Но аз нямаше да я оставя да ми избяга, не и този път. Затова се върнах тичешком до пикапа. Ще я настигна по пътя или в дома ѝ. Все някъде. И ще довършим това, което започнахме.

Не бях във форма, дишах тежко, когато стъпих на ивицата трева, отделяща паркинга от шосето. Спънах се, но си възвърнах равновесието, преди да падна, след това затърсих ключовете. Намерих, който ми трябваше, пхнах го в ключалката и превъртях. Не можеше да се е отдалечила много. Сигурно беше на не повече от километър и половина.

Вдигнах поглед и видях Барбара на задния вход на сградата. Гледаше ме, лицето ѝ беше безизразно. Нямах какво да ѝ кажа. Очите ми изразяваха всичко.

Влязох в пикапа, двигателят беше още топъл. Сложих крак на газта. Дадох на заден и след това насочих колата към изхода. И просто ей така целият ми свят се промени. Изведнъж отвсякъде на паркинга нахлуха коли. Засвяткаха лампи. Видях униформи. Бях обкръжен от автомобили и джипове.

Никой не извади оръжие, но видях пистолетите и сърцето ми спря. Не можех да повярвам. Знаех какво става. Милс спря до вратата на колата ми и почука на прозореца. Лицето ѝ беше изненадващо спокойно.

Безброй пъти си бях представял тази сцена: докато лежах буден през нощта, докато шофирах и колелата се въртяха безмилостно с тропот под мен. Все си мислех, че никога няма да се случи, но си бях представял Милс винаги и без изключение със самодоволна усмивка. Но спокойствието ѝ сега беше по-опасно.

Свалих стъклото, но не си чувствах ръцете.

— Би ли загасил двигателя и излязъл от колата, ако обичаш? — беше глас на чужд човек.

Направих каквото ми каза. Земята под краката ми беше като от гума.

Милс затвори вратата на пикапа зад мен и много добре чух звука, който издаде тряскащата се метална врата. Обградиха ме униформени полицаи. Не ги познавах и ми хрумна, че Милс сигурно лично ги е избирала.

Докато Милс говореше, усетих как някой ме подхвана, обърна ме и ме залепи върху предния капак на колата ми.

— Джаксън Пикънс, вие сте арестуван за убийството на Езра Пикънс. Имате право да мълчите...

Металът беше твърд и не ме щадеше. Видях ръжда там, където никога не бях виждал. Помирисах собствения си дъх. Чух изхриптяване и разбрах, че съм аз.

— Всичко, което кажете, ще бъде използвано срещу вас в съда...

Вдигнах очи и видях Барбара. Все още стоеше до сградата. Вгледах се в лицето ѝ, но и то беше празно, като на Милс. Все пак нещо изкривяваше чертите ѝ и ми се стори, че е гняв.

Усетих около китките ми да щракват белезници. Някой ме вдигна за гърба на ризата. На тротоара се бяха събрали зяпачи. Гледах втренчено назад, докато Милс довършваше четенето на правата ми от едно картонче.

— Имате право на адвокат — тук тя вдигна очи и срещна моите. — Ако не можете да си го позволите, такъв ще ви бъде назначен.

Не исках да виждам лицето ѝ, затова погледнах към небето и изведнъж си спомних ястреба, който видях да кръжи над моста. Но небето над мен беше празно и ако в него имаше изкупление, то беше на място, което не виждах оттук.

— Разбирате ли правата си така, както ви ги обясних? — най-накрая я погледнах.

— Да, разбирам ги — още един глас на чужд човек, но този път излизаше от моята уста.

— Претърсете го — нареди Милс и отново усетих по себе си ръце. Те ме потупваха, плъзгаха се по краката ми, опипваха чатала ми и подмишниците. Взеха ми портфейла и джобното ножче. Пред очите на всички ми свалиха колана. Вече не бях личност. Бях част от системата.

Знаех как работи тя.

Ескортираха ме до една от патрулките и ме сложиха на задната седалка. Отново в ушите ми отекна металният звук на затръшната врата. Кънтя дълго, а когато утихна, видях, че тълпата се е разпръснала, Барбара също я нямаше. Не би искала да я видят, но си я представях на някой прозорец, с едно око наблюдава насъбралите се хора, с другото — мен. Трябваше да знае кой персонално е наблюдавал публичното ми унижение.

Навън Милс разговаряше с няколко униформени полицаи. Пикапът ми щеше да бъде конфискуван и претърсен. Мен щяха да ме закарат в ареста на окръг Роуън и там да придвижат задържането. Познавах упражнението.

Щяха да ме съблекат, да ме претърсят до голо и да ме облекат в два номера по-голяма оранжева униформа. Да ми дадат одеяло, четка за зъби, руло тоалетна хартия и чифт употребявани чехли. Щяха да ми дадат и номер и след това да ме заведат в килията.

В най-скоро време щях да бъда разпитан и знаех, че трябва да се подготвя.

Но сега това нямаше значение. Не ме занимаваше. Мислех само за Ванеса и колко щеше да я заболи, като види, че не съм я последвал.

Колко ли щеше да изчака, преди да ми затвори вратата завинаги?

Нямаше как да избегна отговора.

Не дълго, помислих си.

Ако въобще изчака.

Спомних си и за Джийн и се опитах да остана спокоен. За всичко си има причини, казах си. И те не са лоши. Ако не съм аз, ще е Джийн. Съсредоточих се върху тази мисъл и тя ме държеше на земята. Това беше само първата стъпка. Водеха ме в ареста, не в затвора. Никой още не ме беше осъдил.

Но не можех дълго да се заблуждавам и докато ме откарваха, усетих как ме избива потта на страха.

24.

Стаята беше квадратна и имаше метални решетки около лампите. Миришеше на мръсни крака. Нагънати от старост парчета черен линолеум покриваха пода и придаваха на стаята смачкан вид, сякаш някакви гигантски ръце я бяха стискали. Чудех се тя ли е крива, или на мен нещо не ми беше наред. Стаята се намираше в дъното на полицейския участък и като повечето арестантски стаи имаше зелени стени, метална маса и два стола. Имаше и огледало, зад което знаех, че се намира Милс. Тя знаеше, че аз знам, а от това положението ставаше наистина глупаво.

Въпреки всичко усетих неочаквана усмивка да разтяга лицето ми. Може би защото знаех, че имам алиби. Ако то не издържеше, имах и резервно, а това правеше ситуацията сюрреалистична. Може би бях по-близо до ръба, отколкото предполагам. Какъвто и да бе случаят, не можех да се отърва от усещането за нереалност.

Вкараха ме през задния вход през гаража, после ме поведоха по бетонния коридор към това място, което миришеше на крака. Свалиха ми белезниците и си тръгнаха. Седях в тази стая от час, но не се бях докоснал до гарафата с вода на масата. Бях чувал ченгетата да се шегуват с тази техника. Заподозрените с пълен мехур често си признавали без бой, само и само да излязат и да отидат до тоалетната. И изчакването беше обичайна практика. Искаха да осъзнаеш какво се случва. Харесваше им да се потиш от страх.

Седях неподвижен и се опитвах да се подготвя и ужасно ми се пушеше. Мислех си за всичките ми клиенти, стояли в тази стая преди мен.

Милс влезе и с нея и миризмата на презряла праскова. Последва я и друг детектив, познавах го по физиономия, но не помнех името му. Милс седна срещу мен, а той се облегна на стената до огледалото. Имаше големи ръце и малка глава. Беше закачил палците си на джобовете и ме наблюдаваше, без да мигне.

Милс постави на масата обичайните неща — бележник, молив, касетофон, папка от кафява хартия. После сложи пред мен лист и аз разпознах протокола, с който удостоверявах, че са ми прочетени правата. Включи касетофона и съобщи датата и часа. Назова по име всички присъстващи и след това ме погледна право в очите.

— Господин Пикънс, бяха ви прочетени правата. Нали така?

— Може ли цигара? — попитах.

Милс хвърли поглед към детектив Малка глава и той извади пакет „Марлборо лайтс“. Взех една и я пъхнах между устните си. Той се наведе през масата, поднесе ми евтина розова запалка и се върна на мястото си до стената.

Милс повтори въпроса.

— Бяха ли ви прочетени правата?

— Да.

— Разбирате ли ги?

— Да.

— Пред вас е стандартен протокол на щата Северна Каролина. В него също са ви обяснени правата. Бихте ли го прочели на глас?

Взех формуляра и го прочетох заради записа и всеки съдия, който би се заял за коректността на разпита.

— Разбирате ли тези права? — Милс не поемаше и най-малък риск.

— Да.

— Ако желаете да говорите с нас на този етап, ще ви помоля да отразите желанието си в протокола, след това да напишете датата и да го подпишете.

На тези протоколи имаше кутийка, която трябваше да отбележиш, ако желаеш разпитът да продължи. Според закона, ако след ареста заподозреният поиска адвокат, полицаите са длъжни да спрат разпита незабавно. Всичко казано след тази молба е недопустимо в съда, както и всяко доказателство, намерено вследствие на казаното след спиране на разпита.

Винаги казвах на клиентите си едно и също нещо: „Не подписвайте този проклет протокол и си дръжте устата затворена. Нищо, което кажете, няма да ви помогне“.

Пренебрегнах собствения си съвет, подписах протокола и го подадох. Ако Милс е била изненадана, добре го прикри. Прибра

документа в кафявата папка, сякаш се боеше, че мога да си променя решението и да го скъсам. За миг изглеждаше несигурна и ми хрумна, че въобще не е очаквала да ѝ сътруднича. Но аз имах нужда от информация, която нямаше да получа, ако не играех играта им. Бяха намерили нещо. Исках да знам какво е. Беше опасна игра.

Поех инициативата.

— Обвинен ли съм?

— Аз водя разпита — продължаваше да се държи спокойно, все още спазваше професионална дистанция, но това нямаше да продължи дълго.

— Винаги мога да се откажа от подписа на протокола — напомних.

Малко хора знаеха това. Можеш да подпишеш протокола с кръв, да отговаряш цял ден на въпросите и след това да си промениш решението. Тогава трябваше да спрат разпита, а никое ченге не искаше да направи това, докато не получи своето. Видях по челюстта на Милс да потрепва мускулче. Картите винаги се раздаваха в полза на ченгетата и те често се възползваха от хорското невежество за работата на системата.

— Не. Не е повдигнато обвинение.

— Но имате заповед за арест?

Тя се поколеба, след това отговори.

— Да.

— Кога я получихте?

Устните ѝ силно се свиха, видях, че и детектив Малка глава се изопна до стената.

— Това не е важно.

Вътрешната ѝ борба прозираше на лицето. Отговорът ѝ щеше да ме вбеси, но същото щеше да направи и мълчанието ѝ. А аз познавах Милс, искаше да говоря, искаше го така отчаяно, че чак физически го усещах. Ако проговорех, можеше да ме препъне, да постигне ранна победа. Ако упражнях правото си на мълчание, нямаше да има това удоволствие. Но тя искаше бърз удар. Искаше кръв и вярваше в способността си да я получи.

— В един часа — отвърна накрая.

— И изчакайте да мине пет, за да ме арестувате.

Милс сведе поглед към бележника си, засрамена, че този разговор се записва официално. И ченгетата си имаха правила. Не позволявай на заподозрян да контролира разпита.

— Просто искам да се уверя, че сме наясно един с друг — продължих. — Знам защо сте изчакали — и наистина беше така. Като ме арестуват след пет, нямах шанс да се явя пред съдия и да поискам освобождаване под гаранция. Не и същия ден. Това означаваше поне една нощ в ареста и в това нямаше нищо лично. Също както нямаше нищо лично във вестника, който беше оставила на масата в кухнята ми. Искаше да усетя стягането на примката. Просто и ясно.

— Свършихте ли? — попита.

— Просто да се уверя, че сме наясно.

— Тогава да продължаваме — тя започна систематично да изпълнява процедурата и трябваше да ѝ призная, че беше добра. Установи самоличността ми, връзката с убития и професията ми с минимум диалог. Искаше чист и ясен протокол. Разпита ме за нощта, в която баща ми беше умрял и беше много подробна. Искаше да ѝ разкажа всичко минута по минута и аз ѝ разказах същото, което ѝ бях разказал и преди. Случката с майка ми. Болницата. Къщата на Езра. Телефонното обаждане. Внезапното му излизане. Спестих ѝ сериозността на кавгата му с Джийн и потвърдих, че след като съм си тръгнал от къщата на Езра, съм прекарал остатъка от нощта у дома си.

— Не — отговорих. — Повече не видях баща си.

— Ами оръжието му?

— Какво за него?

— Знаехте ли къде го държи?

— Много хора знаеха.

— Така не отговаряте на въпроса ми.

— Знаех къде го държи.

— Можете ли да стреляте?

— Насочваш го и дърпаш спуська. Не е ядрена физика.

— Знаете ли къде е сега?

— Не — отвърнах. — Нямам представа.

Тя започна всичко отначало. Отново ме разпита за всяка подробност и после още веднъж. Подходи към версията ми от различни ъгли, търсеше разминавания, малки лъжи, които всеки виновен изрича.

— В колко часа си легнахте? Ами жена ви? За какво си говорехте? Разкажете ми за спора. Какво се случи в болницата? Какво друго каза баща ви, преди да тръгне? Ами телефонното обаждане? Да повторим всичко от начало.

И отново, и отново, часове наред.

— Разбирахте ли се с баща си? Какви бяха финансовите ви споразумения за общата практика? Съдружници ли бяхте, или бяхте нает от него? Имахте ли ключ за къщата му? Вечер заключваше ли кабинета си? Ами бюрото му?

Помолих за вода и Милс ми наля една чаша от гарафата. Отпих малка глътка.

— Кога научихте за завещанието?

— Знаех, че ще ми остави къщата, но не знаех нищо друго, докато не се срещнах с Хамбли.

— Баща ви никога ли не го е обсъждал?

— Той беше потаен човек, особено по отношение на парите.

— Хамбли ми каза, че сте се ядосали от условията на завещанието. Каза, че сте проклели баща си.

— Джийн не беше включена в него.

— И това притесни ли ви?

— Мисля, че е жестоко.

— Да поговорим за майка ви — Милс смени темата и аз се стегнах.

— Какво за нея?

— Обичахте ли я?

— Що за въпрос е това?

— Моля, отговорете на въпроса.

— Разбира се, че я обичах.

— Ами баща ви?

— Той също я обичаше.

— Не това имах предвид.

— Той ми беше баща.

— Това не е отговор на въпроса ми — рече тя.

— Мисля, че е.

Тя се облегна на стола си и се наслади на властта, която имаше над мен.

— Бяхте ли приятели?

Замислих се и за малко да излъжа. Не бях сигурен защо казах истината, но така стана.

— Той ми беше баща и делови партньор. И не мисля, че имаше много приятели.

Милс прелисти страниците на бележника си и провери някои стари записки.

— Нощта, в която майка ви почина...

— Беше нещастен случай — изрекох малко прекалено високо.

Милс вдигна поглед, като пръстите ѝ все още държаха страниците.

— Вече го казахте. Но е имало въпроси. Назначена е проверка.

— Не сте ли чели доклада? — попитах.

— Чела съм го. Но той повдига някои въпроси.

Свих рамене, сякаш не ми пукаше.

— Хора умират. Задават се въпроси. Така се прави.

— Къде беше Алекс Шифтън? — попита.

Този въпрос ме свари неподготвен.

— Алекс?

— Да. По време на опора. И след това. Къде беше тя?

— Не знам — капвах ѝ истината.

Милс си записа нещо в бележника и след това рязко смени посоката.

— Никога не сте виждали завещанието на баща си, така ли?

Беше ме питала вече за това.

— Никога не съм виждал завещанието — отвърнах. — И не съм знаел никакви подробности. Докато не разговарях с Кларънс Хамбли, ज्याх представа, че състоянието му е толкова голямо — усетих раздвижване и се обърнах към детектив Малка глава. Той всъщност не беше помръднал, но ъгълчето на тънката му уста се беше вдигнало нагоре. Изведнъж усетих истинската опасност на играта, която играех. Не знаех какъв капан ми е заложила Милс, но го чувствах. Следващите думи казах много бавно. — Със сигурност не знаех, че ми е оставил петнайсет милиона.

Отново впих очи в детектив Милс и видях първите искри на триумфа. Какъвто и коз да криеше, скоро щях да разбера. Отвори кафявата папка и извади нещо, което приличаше на документ в прозрачна найлонова торбичка за веществени доказателства. Прочете

номера на вещественото доказателство за записа, извади документа и го сложи пред мен. Знаех какво е, още преди да докосне масата. Един поглед потвърди подозренията ми. „Последна воля и завещание на Езра Пикънс“, пишеше на него.

— Никога не сте виждали този документ? — попита.

— Не — в стомаха ми зейна дупка. — Никога не съм го виждал.

— Но според заглавието на документа, това е завещанието на баща ви. Вярно ли е това твърдение?

— Пише, че е последната воля и завещанието на баща ми, да. Но ще трябва Кларънс Хамбли да го потвърди.

— Вече го направи — съобщи Милс. — В него има изречение, което е подчертано с жълт маркер. Последните три думи на завещанието са подчертани три пъти с червено. Ще ви го покажа и ще ви питам дали някога сте го виждали.

Тя обърна завещанието към мен. Усещането за сюрреалистично спокойствие, което ме беше обзело, започна да се изпарява.

— Никога не съм го виждал.

— Бихте ли прочели подчертаните думи?

Усетих, че детектив Малка глава се отлепи от стената. Прекоси стаята и застана зад Милс. С глух глас прочетох думите на баща ми. Беше глас от гроба, който ме закопаваше.

— „На сина ми Джаксън Уъркман Пикънс оставям попечителството над петнайсет милиона долара“ — цифрата беше допълнително подчертана с червено. Който го беше направил, беше натискал здраво, сякаш от гняв или надежда. Не можех да вдигна очи. Знаех какъв ще е следващият въпрос. Той дойде от Милс.

— Бихте ли ни обяснили, как този документ, който никога не сте виждали, се е озовал в дома ви?

Не можех да им отговоря. Едвам дишах. Бяха намерили завещанието на баща ми в къщата ми.

Имаха мотива, който им трябваше.

Изведнъж на масата пред мен се стовари длан. Подскочих на стола си и вдигнах очи към Милс.

— По дяволите, Пикънс! Отговори на въпроса. Какво прави това в дома ти?

Милс продължаваше да ме засипва с въпроси, докато удряше по масата с отворена длан.

— Знаел си за завещанието — изстреля. — Имал си нужда от парите и си го убил!

— Не — твърдо отрекох. — Това не е вярно.

— Хамбли ни каза, че баща ти е смятал да промени завещанието. Щял е да те изключи, Пикънс. Петнайсетте милиона долара са щели да отлетят през прозореца и ти си изпаднал в паника. Затова си му пуснал два куршума в главата и си изчакал да бъде открито тялото му. Така е станало, нали? Признай си!

Бях поразен. Щял е да ме изключи? Хамбли не ми го спомена. Оставих тази мисъл на заден план и се съсредоточих върху настоящето. Това беше тежък удар, стратегически кошмар, но съм се справял и с по-тежки ситуации. Трябва да си помисля. Трябва да се успокоя. Поех бавно и дълбоко дъх и си наложих да мисля за записа на разпита и за бъдещите съдебни заседатели. Това бяха просто показания, напомних си. Нищо повече.

И почти го повярвах.

— Свършихте ли? — попитах и се облегнах на стола. Гласът ми беше тих и знаех, че в сравнение с него истерията на Милс изглежда доста крайна. Тя стоеше наведена през масата. Вгледа се в лицето ми, после се изправи. — Може ли да го взема? — посочих аз завещанието на баща ми.

Милс кимна, отстъпи и седна. Лицето ѝ вече не беше толкова червено.

— Само ако възнамеряваш пак да отговаряш на въпросите ми.

Отказах да отговоря. Взех документа от масата и бавно го прелистих. Трябваше ми нещо, за което да се хвана. Каквото и да е.

Намерих каквото търсех на страницата с подписите.

— Това е копие — констатирах. Оставих документа обратно на масата и пригладих краищата му.

— Е, и? — видях, че в погледа ѝ премина сянка от притеснение. Пролича си и в гласа ѝ.

— Има ограничен брой оригинали на завещанието. Обикновено един остава у клиента и един у адвоката, който го е съставил. Два оригинала, значи. Може би три. Но копията може да са неограничен брой.

— Това няма никакво отношение. Важното е, че си знаел условията на завещанието.

Спорът ѝ с мен беше първата ѝ истинска грешка. Беше отворила вратата, даваше ми възможност да предполагам и сега беше мой ред да се наведе през масата. Искрах следващите ми думи да се запишат за протокола, затова говорех ясно.

— Взела си копие от завещанието от Кларънс Хамбли. Направила си го преди обиска в дома ми. Имаме един човек, за когото знаем, че е имал копие и това си ти. Мога да предположа, че си дала копие и на районния прокурор. Кларънс Хамбли, разбира се, разполага с оригинал, така че и той може да си направи копие. Стават трима души с копия на завещанието, които също така през последните няколко дни са влизали в дома ми — започнах да броя на пръсти и да ги свивам един по един, докато говоря. — Хамбли беше на събирането в памет на Езра вечерта, след като беше намерено тялото му. Един. Районният прокурор се е отбил онзи ден да говори с жена ми. Отишъл е специално до дома ми, за да се види с нея. Не другаде, а в къщата ми. Двама. И ти си била там по време на обиска. Ти си третият. Всеки един от вас би могъл да е подхвърлил това копие.

— Съмняваш се в почтеността ми? — попита Милс. — Или в тази на районния прокурор? — видях, че страните ѝ пак се зачервиха. Думите ми уцелиха десетката. Тя се ядоса.

— Ти се съмняваш в моята почтеност. Така че — защо не? Трима души, които са разполагали с копие на завещанието, са идвали в къщата ми през последните няколко дни. Това е сериозен проблем за теб, детектив Милс. Хората обичат добрите теории на конспирацията. И да не забравяме и подчинените на Хамбли. Петнайсет души работят за него, плюс петима адвокати. Всеки един от тях би могъл да е копирал документа. Провери ли ги? Обзалагам се, че срещу сто долара можеш да си купиш копие от завещанието на мъртвец, стига да намериш подходящия човек. Никакъв проблем, нали? През последната година и половина при мен и Барбара са идвали безброй много хора. Един от тях може да е купил копие на завещанието и да го е подхвърлил в къщата ни. Проста работа. Трябва да провериш и тях обаче.

Милс беше бясна, а аз точно това исках. Повиши тон, като заговори.

— Увъртай, колкото си искаш, но няма да се намери съдебен заседател, който да ти се върже. Съдебните заседатели вярват на

ченгетата и на районния прокурор. Завещанието беше в дома ти. Знаел си за петнайсетте милиона.

— Не бих прибързвал да обиждам съдебните заседатели от окръга. Те са по-умни, отколкото си мислиш. Може да те изненадат.

Милс съзря опасността от това, че ми позволява да поема контрола, когато ѝ се усмигнах. Бях спокоен. А тя не беше. Беше нарекла съдебните заседатели глупаци. А аз им бях направил искрен комплимент. И това щеше да го има в официалния протокол.

— Разпитът приключи — обяви Милс. Очите ѝ горяха от решителност и в тях прочетох истинска омраза.

Не бях готов да я пусна. Още не. Искях още една версия да остане в протокола.

— Да не забравяме, че някой проникна незаконно в кабинета на Езра — припомних ѝ. — И се опита да ме убие със стола. Чудя се какво ли е търсел. Може би е откраднал копие от завещанието.

— Достатъчно — Милс пак бе скочила на крака и се бе подпряла с ръце на ръба на масата. Повече нищо нямаше да получи от нея. Това беше ясно.

Затова казах единственото, което ми беше останало за казване.

— Много добре. Оттеглям подписа си от протокола за правата ми и се възползвам от правото си да запазя мълчание. Разпитът приключи.

Милс щеше да се пръсне, лицето ѝ се напълни с кръв. Усети вкуса на победата и ѝ хареса, но аз я спрях и разбих на пух и прах хипотезата ѝ. Но това не ми беше достатъчно — и аз го знаех — ами я и zlepоставих, хвърляйки сянка на съмнение в почтеността ѝ. Тя не беше обмислила добре важността на факта, че става въпрос за копие от завещанието. Оригинал би бил много по-разобличаващ. Но накрая всичко се оказа кьорфишек. Тя имаше каквото искаше. Аз бях официално заподозрян. Никога не бях виждал завещанието, а то бе намерено в дома ми.

И освен това — петнайсет милиона долара! Много съдебни заседатели биха се повлияли от цифрата.

Когато Милс излетя през вратата и ме остави сам с тези мисли, трябваше да разреша два въпроса, които сами по себе си бяха още по-притеснителни. Защо баща ми е искал да ме изключи от завещанието и защо Хамбли не ми го беше казал?

Потърках лицето си и ми се стори, че не е моето. Набола брада, дълбоки бръчки. Погладих с длани зачервените си очи, но ги отворих, когато чух детектив Малка глава да се приближава към масата. Остави пред мен телефон.

— Един разговор, адвокат. И го подберете внимателно.

— Какво ще кажете за малко лично пространство? — попитах.

— Няма начин — отвърна и се облегна пак на стената.

Напрежението от разпита вече се оттичаше от мен. Погледнах телефона и си спомних лицето на Ванеса, когато избяга от думите на Барбара. Имах право на един разговор. Превъртях през ума си всички познати адвокати и накрая набрах единствения номер, който имаше смисъл за мен. Чух телефонът във фермата на Столън да звъни и така силно стиснах слушалката, че ме заболя ръката. Алиби ли си търсех? За миг може би да, но най-вече исках да знае, че не съм я изоставил. Моля те, надявах се тихо. Моля те, вдигни. Но тя не вдигна. Чух само равният ѝ глас да призовава обаждания се да остави съобщение. Не можех. Какво да ѝ кажа? Затова върнах слушалката на мястото ѝ и смътно усетих любопитния поглед на детектива, докато проумявах факта, че далеч оттук само някаква безчувствена машина чува изпълненото ми с болка дишане.

25.

Винаги си бях представял килиите студени, но в тази, в която ме заведоха, беше горещо. Първо това забелязах. След това ми направи впечатление размерът ѝ. Беше тясна и гадна, два и половина на два метра, с малък прозорец, на който очаквах да има решетки. Само че имаше армирано стъкло. Забелязах го, когато притиснах лице към прозореца и се опитах да огледам по-подробно мястото, на което Милс ме бе завела. Не я бях виждал, след като изскочи от стаята за разпит, но не ме остави сам за дълго. Детектив Малка глава и двама униформени ми сложиха пак белезници и ме поведоха през лабиринт от коридори към тежката стоманена врата, която пазеше входа към гаража на полицейския участък. Оттам — в полицейската кола за кратък преход до Окръжния затвор, където ме настаниха.

Тази част беше по-лоша, отколкото си бях представял. Записаха ми името, свалиха ми дрехите и с фенерче и гумена ръкавица отнеха и последната останала ми частица достойнство. Детектив Малка глава гледаше и запали цигара, когато ми разтвориха „бузите“.

После някой ми хвърли оранжева затворническа униформа и аз я облякох, засрамен от скоростта, с която бързах да се прикрия. Крачолите бяха прекалено къси, а дъното висеше почти до коленете. Петите ми изскачаха от чехлите, но гледах да стоя, колкото се може по-изправен. Детектив Малка глава ми каза с усмивка: „Спокойни сънища, адвокате“. След това си тръгна, а аз останах сам с надзирателите, които съумяха да се държат така, сякаш никога преди не са ме виждали, а всъщност през последните десет години се срещахме по два-три пъти всяка седмица.

Постоях десетина минути, докато старшият надзирател приключи бумажината, а по-младшият просто ме заразя. Никой не влезе и никой не излезе. Тримата стояхме десет минути, без да си кажем и една дума. Писалката дращеше по хартията и правеше три копия, а месестата ръка оставяше влажни петна по бюрото, докато се движеше по формуляра. Дори темето му изглеждаше отегчено. Искях

да седна, но на свободните столове имаше кожени каишки и нямаше как да ги ползвам. Бяха груби, изпоцапани с пот и кръв, на единия дори имаше следи от зъби. Отстъпих далеч от тях.

— Да не отивате на разходка? — попита кисело по-възрастният надзирател. Аз поклатих глава. — Отпуснете се, адвокате, имате цялото време на света, само то ви остана сега — после се върна към работата си, а по-младият седна на края на бюрото и започна да си чопли ноктите.

Огледах стените и пода, като се опитвах да не гледам вратата към стаята за разпити. Бях минавал през нея хиляди пъти, но не и този път. Сега щяха да ме преведат през друга врата, през която минаваха простосмъртните. Докато чаках, проумях истината в думите на надзирателя. Само времето ми беше останало, то и тази реалност. Не измислена или възможна, а истинска, от плът и кръв. Бях арестуван и обвинен, само като си го помислих, усетих да ме облива потта на страха. Тя изпълни стаята, попари стомаха ми и изведнъж ужасно ми се повдигна.

Бях в затвора. Отивах на процес.

По-възрастният надзирател най-накрая приключи с бумагите и вдигна глава. Погледът му мина през мен и видях, че ме разпозна, но не се трогна от очевидната ми тревожност. Беше я виждал и преди. Сигурно повече пъти, отколкото можеше да преброи.

— Четвърто отделение — обясни той на по-младия къде да ме заведе.

Последвах надзирателя навън от пропускателния пункт към един свят, в който всичко изглеждаше нереално. Бяха ми взели часовника, но знаех, че е късно. Минахме покрай тъмни врати, в чиито малки черни прозорци от армирано стъкло виждах мъждукащото отражение на лицето си.

Загубих бройката на завоите, сетивата ми долавяха само звуците и миризмите: лъснатите обувки на надзирателя, скърцащи по бетонния под, шепота на чехлите, износени и тънки като вестник. Звуци от далечна, внезапно прекъсната кавга. Метал се удря в метал. Миризмата на антисептично вещество, натъпкани човешки тела и лек дъх на повръщано, който не идваше от мен.

Навлизахме все по-навътре в сградата, после надолу с асансьора, по коридора, далеч от последните глътки чист въздух. Следвах гърба

му, който ме водеше все по-навътре. Погледна ме веднъж и попита нещо, но нямах какво да му кажа. Мислите ми бяха объркани, разпилени и неуловими. Чувствах се като преследвано животно и се плашех от тъмни ъгли и ниши. Помирисвах страха си и завиждах на надзирателя за небрежната му самоувереност. По време на дългото ни съвместно пътуване той се превърна в бог, а аз започнах да се страхувам от момента, в който щеше да ме изостави.

Следвах го дотам, докъдето ме отведе, до Четвърто отделение с тъмните ъгли: осмоъгълно пространство с врати по цялата дължина. Бяха общо осем и по стъклените им прозорчета се притискаха множество лица. Една от вратите беше отворена и надзирателят ми махна да го последвам до нея. На прага се обърна и видях, че всъщност въобще не е бог. Изглеждаше несигурен. Приличаше на човек, който пристъпва неуверено от крак на крак, не че го правеше. Накрая ме погледна в очите.

— Съжалявам, господин Пикънс — рече. — Винаги сте били много любезен с мен.

После ми посочи с ръка да вляза, затвори вратата и ме остави сам. Чух входа на отделението да се затваря с трясък и се замислих за надзирателя. Не си спомнях да съм го виждал, но сигурно сме се срещали. А милите му думи в това неприветливо място направо ме разтопиха.

И аз като всички останали безименни заподозрени в щат Северна Каролина притиснах лице към стъклото, сякаш можех само с очи да разширя черната дупка, която сега беше целият ми свят. Погледнах през коридора и открих друго лице и чифт тъмни очи, които висяха над разплескания в стъклото нос и черната цепка, която би трябвало да е устата. Гледахме се дълго в очите. След това мъжът се отдръпна от стъклото и го целуна с мустакатата си уста. Повдигна ми се от гледката, но не можех да откъсна очи, докато не срещнах пак погледа му и не видях, че ме предизвиква. Показах му среден пръст и се отпуснах на тесния, твърд матрак на леглото. Сърцето ми биеше лудо, учестеният ми дъх се разпръскваше като мъгла около мен. Полежах така около минута, след това силен звънец отекна грубо в металните стени на новото ми жилище. Звукът едва бе заглъхнал, когато изгаснаха лампите и аз останах в такава непрогледна тъмнина, каквато можеше да идва само от душата ми. Светът около мен се сви и в тази

ужасна секунда отново станах малкото момче, поругано в онова подземие. Чувствах ръцете му по тялото си, чувах гласа му в ухото си и усещах дъха му, който вонеше на развалено месо.

Но тук беше различно. Надзирателят ме нарече по име, господин Пикънс, а детството бе отдавна зад гърба ми. Затова се усилих да стана, сграбчих стоманената мивка, докато успокоя дишането си и след това закрачих в тъмнината като слепец. Изведнъж си спомних за Макс Крийзън. Четири крачки и обратно, пет години подред — четири и обратно. Мисълта за него ми даде сила и се почувствах като господар на килията и тъмнината в нея. Крачех, без да спирам. Както вярвах, че ще оцелея в този епизод, така знаех, че няма да преживея доживотна присъда зад решетките. По-добре да бях дръпнал спусъка на моста. Крачех и мислех, а с напредването на нощта едно нещо ми ставаше безпощадно ясно. Ако успея да се измъкна оттук, никога няма да приемам свободата на избора за даденост. Бях прекарал по-голямата част от живота си в затвор, който сам си бях изградил, зазидан зад решетките на страха, очакванията и мнението на другите. А те изобщо не бяха важни. За малко да се разсмея, като си помислих, че за да го проумея, е трябвало баща ми да бъде убит, а аз — арестуван. Но тук не ми беше до смях, нямаше и да стане, докато съм в тази килия. Започнах да кроя планове как да се измъкна. На следващия ден щяха да ме заведат в съда. С моя късмет сигурно щяха да ми повдигнат обвинение и да ми насрочат бързо изслушване за освобождаване под гаранция. Щях някак си да се преборя да изляза. Така щях да спечеля известно време до процеса, за да измисля какво да правя или да се върна на моста.

По един или друг начин.

Нощта постепенно се изнизваше и вече просветваше. А аз все още крачех и мислех. Мислех за прекалено много неща.

26.

Съдебната зала беше претъпкана с адвокати, репортери и други обвиняеми. Имаше и роднини, приятели, свидетели, обичайната сбирщина. В очите ми се набиваха най-вече адвокатите, които изпълваха пространството пред катедрата. Стояха неподвижни, сякаш в мое отсъствие бяха получили правото да съдят. Огледах лицата им, докато влизах в залата с белезници на ръце, ескортиран от двама пристави. Какво очаквах? Приятелска усмивка. Кимване. Каквото и да е от предишния ми живот. Но не получих нищо. Погледите се извърщаха или ставаха стъклени, сякаш срещаха непознат. Преведоха ме покрай колегите към банката, на която бях сядал хиляди пъти като един от тях. Ето го и някогашния ми приятел Дъглас заедно с детектив Милс. Наблюдавах ме от банката на обвинението и също като другите си бяха пуснали маски пред лицата.

Бях се подготвил за този момент в малките часове преди разсъмване и успях да изправа гръб, докато сядах на стола на обвиняемия. Белезниците ми изтракаха, когато сложих на ръце на облегалката, а приставите отстъпиха назад. Залата потъна в забележителна тишина. Обикновено имаше фонен шум, адвокатите си мърмореха нещо зад вдигнатите длани, приставите поддържаха реда и обвиняемите репетираха думи, които се надяваха да умилостивят съдията. Чувал съм някои да се молят и да плачат. Други крещяха мръсотии и бяха изхвърляни насила. Чувал бях всичко, познавах всекидневната какофония, която всеки адвокат се учеше да изключва, но никога не бях се натъквал на такава пълна с очакване тишина като днес.

На съдийската скамейка седеше същата възрастна жена, която ми изказа искрените си съболезнования, след като намериха трупа на баща ми. Дори и днес нямаше враждебност в очите ѝ. Преместих погледа си от нея към Дъглас, който за миг ми се стори несигурен. Обърна се към мен и като видя, че го гледам, се изпъна в по-

хищническа поза. От него помощ не можех да чакам, беше се наточил и щеше да ме следва по петите по целия път.

Съдията заговори тихо, но въпреки това думите ѝ се стовариха като лавина в залата.

— Пристав — нареди. — Свалете, моля, белезниците на господин Пикънс.

Двата реда адвокати пред катедрата зашепнаха. Дъглас се наведе над прокурорската банка.

— Протестирам, Ваша Чест. Ответникът е обвинен в убийство.

Съдията го отрязва.

— Да не искате да кажете, че адвокат Пикънс представлява физическа заплаха за съда? — иронията ѝ бе неприкрита. Видях как вратът на районния прокурор се зачерви.

— Ответникът е под арест. И е обвинен в убийството на собствения си баща.

— Ответникът е член на тази адвокатска колегия! И ще бъде третиран като такъв, докато не бъде доказана вината му. Ясна ли съм?

Усетих, че гърлото ми се стяга от неизразима благодарност.

— Да, Ваша Чест — отвърна прокурорът. — Съвсем ясна.

— Добре. Пристав, свалете белезниците, — приставът пристъпи напред и аз вдигнах ръце. Белезниците паднаха. Искях да ѝ благодаря, но успех само да кимна.

Съдията ме погледна по-внимателно.

— Моля, страните да се приближат към катедрата — призова тя. Поколебах се дали и аз съм включен в поканата. — И вие също, господин Пикънс — уточни. Заобиколих масата и с районния прокурор за малко да си докоснем раменете, когато се приближавахме към катедрата. Още не бяхме стигнали и Дъглас се обърна към съдията с напрегнат шепот.

— Протестирам отново, Ваша Чест. Този човек е тук като обвиняем, а не като адвокат. Тази демонстрация подкопава положението ми по случая в този съд.

Съдията се наведе напред.

— Мисля, че изясних позицията си по този въпрос. За разлика от вас, господин прокурор, аз ще изчакам да видя доказателствата, преди да осъдя този човек за себе си или по друг начин. Той работи в този съд от десет години и аз няма да се правя, че това не е било.

— Искам възражението ми да се отрази в протокола.

— Добре. Ще бъде отразено. Но аз ръководя този съд и ще го правя, както сметна за необходимо. Господин Пикънс няма да бъде третиран като обикновен уличен разбойник.

— Очаква се правосъдието да е сляпо, Ваша Чест.

— Сляпо, но не глупаво — отвърна съдията. После ме погледна право в очите. — И не безчувствено.

— Благодаря ви, Ваша Чест — успях да кажа само.

Тя ме погледна изпитателно няколко секунди и попита:

— Откъде е синината на окото ви, господин Пикънс?

Пръстите ми се вдигнаха сами и докоснаха подутата морава плът под лявото ми око.

— Нищо сериозно, Ваша Чест. Разногласия със съкилийник рано сутринта.

— Пристав? — обърна се тя към служителя.

Той се покашля.

— Един от затворниците се опитал да го сплаши, Ваша Чест. Но само устно. Господин Пикънс посегнал пръв.

— Това не е цялата история, Ваша Чест.

Тя върна погледа си към мен.

— Бихте ли обяснили?

— Не е важно — спомних си затворника от другия край на отделението. Никога не го бях представлявал, но го бях виждал в съда през годините. Беше наркоман и бияч на жени. Хвърли се срещу мен, веднага щом отвориха вратите на килиите и се строихме за закуска.

Съдията продължаваше да ме гледа в очите и беше ясно, че очаква отговор, затова свих рамене.

— Искаше портокаловия ми сок, Ваша Чест.

Тя обърна ястребовия си поглед към прокурора.

— Уверихте ме, че този човек няма да бъде заедно с другите затворници — докато гледах изопнатите ѝ черти, осъзнах нещо. Тя е подписала заповедта за арест. И се чувстваше отговорна.

— Така беше, Ваша Чест. Но не мога да контролирам събитията в затвора.

Очите ѝ се върнаха върху мен, разгледаха лицето ми и в тях се появи дълбока тъга.

— Добре — каза. — Това е достатъчно.

Върнахме се на местата си и заседанието продължи. Съдията ми обясни в какво съм обвинен — предумишлено убийство, и ми припомни, че имам право на адвокат.

— Искате ли друг адвокат да ви представлява?

— Не, Ваша Чест — при тези ми думи през насъбралите се зад мен адвокати премина вълна и аз осъзнах още нещо. Всеки един от тях искаше случая. Процесът щеше да е шумен и широко отразен в медиите. Телевизионни интервюта, вестници, радиа — дори да загуби, адвокатът, който ме представлява, ще си създаде добра репутация. А ако спечели, може и да наследи самия Езра.

— Възнамерявам сам да се представлявам — заявих. Последното, което исках, беше още един човек, който да си пъха носа в нещо, което най-добре да си остане скрито.

— Подпишете протокола — наредиха ми. Един пристав ми подаде формуляр, в който се отказвах от правото си на назначен от съда адвокат. Чиста формалност. Само бедните отговаряха на условията за платен от щата адвокат. Подписах и приставът подаде документа нагоре.

Сега пристъпвахме към по-трудната част. Обикновено дотук приключваше първото появяване на обвиняем в съда. След това можеше да му бъде насрочено изслушване за обосноваване на обвинението и на щата се падаше бремето да убеди съдията, че има достатъчно основателни причини обвиняемият да бъде предаден на повисш съд, където да бъде съден за съответното престъпление. След като обвинението се обоснове, обвиняемият можеше да поиска освобождаване под гаранция, но всичко това отнемаше време. Имаше и още един съществен проблем, а аз знаех само един начин да го разреша.

— Ваша чест — започнах, — искам ускорено разглеждане на освобождаването ми под гаранция.

Дъглас скочи.

— Възраждам, Ваша Чест. Най-настоятелно възраждам.

— Седнете — отсече съдията и по смразяващото й лице явно личеше раздражение. — Разбира се, че ще възраждате — насочи вниманието си към мен. — Доста необичайно, господин Пикънс. Знаете го не по-зле от мен. Трябва да се следват процедурите. Съответните стъпки в тях. Първо трябва да изслушам обосноваването

на обвинението. Делото ви трябва да бъде предадено на повисшестоящ съд — млъкна, сякаш засрамена от лекцията си. Очевидно беше объркана.

— Отказвам се от обосноваване на обвинението — обявих и думите ми предизвикаха буря от разговори сред адвокатите зад мен. Съдията се наведе напред, беше изненадана като всички останали. Никой адвокат, който отива на процес, не се отказва от обосноваване на обвинението. Обвинението трябва да представи тезата си по време на това изслушване. Не цялата, но в общи линии. И това е прекрасна възможност да се проверят силните и слабите ѝ страни. Освен това съществува и вероятността съдията да сметне, че обвинението е недостатъчно обосновано и да го отхвърли. Това, разбира се, го знаех, но знаех и още нещо. Дъглас би се възпротивил делото да се гледа от местен съдия. Щеше да твърди, че би бил прекалено пристрастен. Съдията ще трябва да се оттегли. После да бъде определен нов от друг окръг. А това ще отнеме време, което аз ще прекарам в затвора, зад решетките. Може да са дни.

Постепенно вълнението утихна и залата се успокои. Настана пълна тишина.

— Наясно ли сте с последствията от молбата ви? — попита съдията и се размърда под робата си. — Обосноваването на обвинението е крайъгълен камък в процедурата. Не бих искала да изпълня молбата ви, господин Пикънс. Боя се, че преценката ви може да е неправилна.

Съсредоточих се в точка зад съдията и без да отклонявам поглед нито вляво, нито вдясно, казах:

— Да повторя ли молбата си, Ваша Чест?

Тя въздъхна и думите се спуснаха над залата натежали от съжаление.

— Много добре, господин Пикънс. Нека бъде отбелязано в протокола, че ответникът се отказва от правото си да бъде изслушано обосноваване на обвинението и иска от съда ускорена процедура по освобождаване под гаранция — повиши глас, когато Дъглас стана. — Молба, която съдът е склонен да даде.

— Възраavam! — Дъглас направо викаше.

Съдията се облегна на стола и махна с тънката си ръка.

— Приближете се — нареди. — И двамата — като стигнахме катедрата, ни погледна със строгото неодобрение на училищна директорка и със същата слаба ръка, с която ни повика, покри микрофона. Дъглас понечи да каже нещо, но тя го пресече с остри като бръснач думи. — Какъв е проблемът, Дъглас? Арестува го, обвини го и го докара в съда. Сериозно ли мислиш, че има опасност да се укрие?... Не? Аз също не мисля. Така, видях доказателствата ви и между нас да си остане, но в тях има пробойни. Но това си е ваш проблем, не мой. Моя работа е да взема решение — тя ме погледна съсредоточено и усетих, че очите ѝ се спират върху синините ми. — Вие възнамерявате да оборите тези обвинения, нали, господин Пикънс?

— Да.

— И смятате да го направите в съда, така ли?

— Да.

— Значи ще се видим там.

— На всяка цена — отвърнах.

— Ето, виждаш ли, Дъглас — обърна се съдията към районния прокурор, — ще дойде на всяка цена — стори ми се, че чувам скърцане на зъби. — А сега вече си говорим неофициално, като хора, и тъй като няма да водя аз процеса, ще кажа каквото смятам за необходимо — следващите ѝ думи бяха насочени към мен. — Подписах заповедта, защото нямах избор. На хартия съществуваше достатъчно основание за арест и ако аз не го бях разрешила, някой друг съдия щеше да го направи — обърна се към Дъглас. — Не мисля, че той е извършителят, господин прокурор, но ако ме цитирате, ще го отрека. Познавам този човек от десет години и не мога да повярвам, че е убил баща си. Не искам да повярвам. Можете да оспорите пускането под гаранция в тази зала. Можете да пледирате и да се горещите. Изборът е ваш. Но няма да оставя този човек да се върне при другите затворници. Това е моето решение и имам право на него.

Погледнах Дъглас, чието окаменяло лице едвам помръдна, когато заговори.

— Това ми мирише на пристрастност, Ваша Чест.

— Аз съм на шейсет и девет години и нямам намерение да се кандидатирам за преизбиране. Мислите ли, че ми пука? А сега и двамата се върнете на местата си.

Краката сами ме отнесоха зад банката, където седнах. Рискувах да хвърля поглед на Дъглас, който беше почервенял и усърдно избягваше детектив Милс.

— Господин Пикънс — рече съдията. Станах. — Имате ли нещо да добавите пред съда в подкрепа на молбата си?

— Не, Ваша Чест — седнах, изпълнен с благодарност към нея по ред причини. Да се изправа пред толкова хора и да се аргументирам защо трябва да ми се окаже доверие да бъда пуснат на свобода, щеше да е най-малкото неприятно. Тя ми спести това унижение.

— Има ли обвинението да добави нещо? — попита. Ако Дъглас искаше, можеше да направи цирк. Можеше да изтъкне много доводи, повечето от които щяха да са логични. Можеше да злепостави съдията и аз се надявах да не го направи. Той бавно се изправа, забил поглед в банката и направи дълга пауза за максимално усилване на напрежението.

— Обвинението само настоява размерът на гаранцията да е разумен, Ваша Чест.

Претъпканата съдебна зала отново се раздвижи, в гърба ми се блъсна енергийна вълна, която после се оттегли и отстъпи място на притихнало очакване.

— Определям гаранция от двеста и петдесет хиляди долара — обяви съдията. Обвиняемият се препраца към по-висшестоящ съд и остава в ареста до плащането на гаранцията. Съдът се оттегля на петнайсетминутна почивка — удари веднъж с чукчето и стана. Изглеждаше дребна и сбръчкана в черната си роба.

— Станете — изрева приставът и аз се подчиних. Видях я как изчезна през вратата до катедрата ѝ, а съдебната зала избухна в разгорещени коментари.

Гледах неподвижния Дъглас. Мускулите по лицето му се свиваха и разпускаха, докато се взираше във вратата, през която излезе съдията. Главата му се извъртя, когато усети погледа ми. Махна на приставите и за секунди белезниците се озоваха отново на ръцете ми. Очите ни се срещнаха. Милс прошепна нещо в ухото му, но той не ѝ обърна внимание. Имаше нещо в очите му, което не очаквах да видя там. Съзирах го, макар да не разбирах какво е. Знаех само, че това не е обичайният му поглед, който бях виждал да отправя към други

обвиняеми. И ме изненада, като се усмихна. Пристъпи към мен, а гласът му беше като балсам за слуха ми.

— Бих казал, че мина доста добре за теб, Уърк — Милс остана зад банката, лицето ѝ беше непроницаемо. Няколко адвокати зад нас се обърнаха да ни наблюдават, но никой от тях не се приближи. Обгръщаше ни тишина, която си беше само наша. Дори приставите за миг се почувстваха излишни. — Можеш да излезеш на свобода до няколко часа.

Опитах се да прикова погледа му, но с оранжевите дрехи и белезниците нямах тази власт. Усмивката му стана по-широка, сякаш и той бе стигнал до същото заключение.

— Защо разговаряш с мен? — попитах.

— Защото мога — отвърна.

— Ти си истински задник, Дъглас. Чудя се как не съм го разбрал толкова години.

Усмивката му изчезна.

— Не си го разбрал, защото аз така исках. Същото е и с другите адвокати. Искаш сделка, искаш да си ми приятел, улеснявам ти живота. Това е игра и винаги така е било. Знаеш го не по-зле от мен — очите му се стрелнаха вляво и вдясно и той повиши леко глас. — Но играта свърши и не се налага повече да я играя. Така че наслаждавай се на малката си победа. Следващият съдия няма да е толкова благосклонен към теб и бъди сигурен, че и аз няма да съм.

Пак нещо не ми се връзваше, нещо в погледа му може би или в това, което каза, в начина, по който го произнесе. Докато се опитвах да си изясня какво е, изведнъж ми просветна. Дъглас играеше театър за пред публиката. Адвокатите гледаха и районният прокурор им изнасяше представление. Преди не го бях виждал да прави такива демонстрации. Докато се взирах в лицето му и си мислех това, ми хрумна един въпрос. Бях си го задавал и през изминалата нощ, но почти го бях забравил. И преди да обмисля думите си, те се изплъзнаха от устата ми и ефектът им беше незабавен.

— Защо ми позволи да отида на местопрестъплението? — попитах.

Дъглас изглеждаше смутен. Очите му се стрелнаха към заобикалящите ни адвокати, после се впиха в мен. Гласът му се сниши.

— За какво говориш? — попита.

— За деня, в който намериха трупа на баща ми и ти поисках разрешение да отида на местопрестъплението. Не вярвах, че ще се съгласиш. Никой прокурор с всичкия си не би го направил. Но ти се съгласи. Почти заповяда на Милс да ми покаже трупа. Защо го направи?

— Знаеш защо — отвърна.

— Заради Джийн.

— Заради Джийн. Точно така.

Думите му бяха последвани от дълго мълчание. Джийн имаше и над двама ни власт, която може би беше останала единственото общо помежду ни.

— Но това няма да ти помогне толкова, колкото си мислиш — рече той, имайки предвид посещението ми на местопрестъплението. — Няма да го позволя.

— Може би вече ми е помогнало.

— Какво би трябвало да значи това?

— Че човек има много време за мислене в затвора, Дъглас. Адски много време.

Дразнех го и той най-накрая го разбра. Но бях отбелязал точка. Накарах го да се усъмни поне за миг. Лицето му се затвори като завеса след спектакъл. Силата му се изпари и остана само неподвижността. Известно време общувахме само с поглед, без да си казваме нито дума. Беше ми се случвало един-два пъти в живота. Не ставаше въпрос за размяна на послания, а на чувства, на студенина, на каквато очаквах да се натъкна в затвора, но странно защо ми се размина. Но и неговите очи бяха празни и мрачни като килията ми и в тях времето беше спряло. После някаква неразгадаема емоция изкриви устните му в жестока усмивка и с едно кимване към приставите той ме отпрати.

Следващите часове ми се сториха безкрайни. Чаках, вероятно напразно, някой да ми плати гаранцията. Пак ми разрешиха да се обадя и аз звъннах на единствения възможен човек. Но Барбара я нямаше или просто бе решила да не вдига. Оставих съобщение на жена ми и зачаках да видя дали ще ме зареже да изгния тук.

Заведоха ме в изолатор надолу по коридора, до главния пропускателен пункт. Предположих, че е дело на съдията. Стените някога може и да са били бели, но сега бяха във всички нюанси на кафявото, като изсъхнало дърво. От време на време ми идеше да се

хвърля към тях и да крещя като заклан. Не бях имал по-дълъг ден в живота си. С всеки изминал час стаята сякаш се смаляваше, а аз се чудех колко ли вече ме мрази жена ми. Дали нарочно би ме оставила в ареста? Честно, не знаех.

Най-накрая дойдоха да ме вземат и да ме прекарат през процедурата за освобождаване. Изсипах лекъосания кафяв плик на бюрото. От него изпаднаха часовникът ми, след това портфейлът с парите, кредитните карти и документите за самоличност. Всичко беше налице. Подписах, за да го потвърдя. Върнаха ми и дрехите, колана и обувките. Когато ги облякох, усетих промяната. Отново бях човешко същество. Минах пак през вратите на затвора, но този път те ме отведоха в задушно фоайе, където нормални хора чакаха такива като мен. Кого очаквах да видя там? Барбара? Непознат брокер на гаранции? Честно казано, не бях се замислял, не и докато не почувствах белъто си до кожата. По време на все по-вълнуващото ми завръщане към човешката раса, очаквах само да се разходя под синьото небе, да дишам свеж въздух и да ям прилична храна. Бъдещето ми беше толкова несигурно, че няха никакви други очаквания. Но категорично не очаквах и Ханк Робинс. Нито това, което ми каза по-късно.

— Какво правиш тук? — попитах го.

Той ми се усмихна криво и показа счупения си преден зъб.

— Аз би трябвало да те попитам това.

— Да, май си прав.

Имаше още двама души в помещението. Една безлична женица, която можеше да е на трийсет, а можеше и да е на петдесет. Седеше на твърд пластмасов стол с облеганата на стената глава и отворена уста. Вонеше на тютюн и тежък живот, цялата беше сбръчкана, но бръчките ѝ не бяха от усмивки. Загорелите ѝ бедра се подаваха от отрязани панталони, които бяха прекалено къси и за тийнейджърка. Стискаше чантата си като талисман и аз се зачудих откога ли чака тук и кого точно. Другият човек беше униформен полицаи. Видях го да влиза през вратата от бронирано стъкло, после да оставя пистолета си в една от металните касети, наредени на стената. През цялото време не се обърна с гръб към нас, поне не изцяло, а Ханк го наблюдаваше със зле прикрита тревога. Знаех, че Ханк не би искал да свързват името му с

мен при така създадите се обстоятелства и се чудех какво го е довело тук.

— Хайде — бързах да изляза. — Да поговорим отвън. Писна ми от това място.

Ханк пак се усмихна.

— Няма нужда да ме подканяш. От това място ми идва да крещя.

Въздухът навън ми подежда тонизиращо. Облегнахме се на високата до гърдите ни бетонна ограда и се загледахме в трафика по главната улица. Беше късен следобед, слънцето светеше ярко ниско над хоризонта. Две от залите на Окръжния съд все още работеха, бяха останали малко обвиняеми, които чакаха да се произнесат по случаите им. Когато излизахме, видях двама адвокати в сградата, но отвън нямаше никого, за което бях благодарен.

— Нямаш цигари, нали? — попитах.

— Не, съжалявам. Изчакай секунда — докато му кажа да не се притеснява, Ханк вече се приближаваше към един от малкото хора, застанали край оградата. Когато се върна, носеше смачкан пакет „Марлборо“ и кибрит. Подаде ми ги.

— От човека ей там — и вдигна палец по посока на благодетеля ми. — И той като теб е бил в съда днес. Каза: „Дай му ги всичките“.

Запалих и за миг се замислих, какво ли е извършил. Прибрах пакета в джоба на ризата си.

— Не ме разбирай погрешно, Ханк, но не теб очаквах да видя тук.

Той се подпря на стената с гръб към преминаващите коли и скръсти ръце. Не ме погледна веднага.

— Тази сутрин бях в съда — обясни накрая. — Дойдох да поговоря с теб и хванах явяването ти. Реших, че някой трябва да се обади на жена ти, защото я нямаше в залата. Помислих си, че някой трябва да й каже да ти плати гаранцията.

— Опитах се да й се обадя.

Ханк кимна и ме погледна със съжаление.

— Аз също. Не вдига. Но нямах бърза работа, затова отидох до вас — Ханк вдигна поглед към покрива на затвора, към мястото, където се свързваше със съда. — Не отвори, когато позвъних на вратата, затова влязох. Намерих я във вътрешния двор да си пийва чай с лед и да чете „Космополитън“.

Настъпи мълчание. Знаех, че на Ханк му е неудобно да ми каже това.

— Може да не е знаела — имах предвид явяването ми в съда.

— Знаеше — отвърна Ханк. — Изглеждаше много виновна, като ме видя.

— Знаела е и не е искала да ми плати гаранцията?

— Не е чак толкова зле. Рече, че се обадила тук-там и чакала да събере парите.

— Къде се е обадила? — попитах. Ханк сви рамене.

— Не питах. Не знам. Но тя ме попита дали искам да те посрещна.

— Само това? — учудих се.

Ханк трепна и после потупа джоба си.

— За малко да забравя. Помоли ме да ти дам това — и ми подаде бележка, сгъната на две. Разпознах нейните листове за писма. Обикновено ги парфюмираше. Обясняваше, че това е защото ме обича. Отворих бележката и я прочетох. Беше кратка и непарфюмирана.

— Иска да ми каже, че още ме обича, и то много, и че някакъв мърляв бездомник откраднал кучето ми.

— Знам — измърмори Ханк. — Прочетох я.

Сгънах пак бележката и я прибрах в джоба си.

— Съжалявам, човече — промълви Ханк. — Животът е гаден.

Кимнах.

— Жена ти също.

— Защо си тук, Ханк? — попитах отново.

— Ами, за да ти спася задника — отвърна и аз вдигнах поглед от обувките си и се загледах в него в опит да схвана шегата. — Сериозно — погледна ме. — Виж, имах известни съмнения, признавам си. И кой не би се усъмнил? Петнайсет милиона долара са си джакпот. И да, помислих си, че може да си го очистил. Но ти обещах, че ще проверя Алекс и така и направих.

Ако в този миг вървах, щях да се спъна. Ако шофирах, щях да катастрофирам.

— Какво общо има Алекс с това?

— Може би няма. А може би има. Това трябва да разберем.

— Я пак, Ханк. Какви ги говориш, по дяволите?

Ханк ме хвана за ръката и ме обърна към широките стълби, които извеждаха от бетонната платформа.

— Не тук, става ли? В колата.

— Ще ходим ли някъде?

— Рейли — отвърна.

— Рейли? — повторих.

— Да зададем няколко въпроса.

— На кого? — попитах. Стигнахме до върха на стълбището. Тротоарът под нас ни мамеше. Поколебах се, исках отговор. Ханк сложи ръка на рамото ми, за да ме подкани да слеза по стълбите.

— Просто не спирай — нещо в гласа му ме накара да се обърна. Гледаше през рамо и аз проследих погледа му към вратата на съда. Слънцето блесна в стъклото и не разбрах какво става. За малко да пропусна. После фин облак покри слънчевия диск и го видях там, зад стъклото: Дъглас ме гледаше, смръщил съсредоточено намусеното си лице.

— Забрави за него — посъветва ме Ханк. — Утре ще му мислиш.

Извърнах се и оставих частния детектив да ме отведе надолу по стълбите.

— Паркирал съм ей там — посочи Ханк. Тръгнахме по склона и минахме покрай три шерифски коли, служебния вход за съдиите и бригада работници с шумни и зле миришещи машини на тясната улица, минаваща през необозначеното гробище за чернокожи, което бе на почти двеста години. Завихме наляво и шумът зад нас утихна. Отново влизах в кожата си, не бях вече пияница побойник. Разделихме се до колата му, тъмнозелен буик седан, и заставах на тротоара до предната дясна врата, а той отключи вратите. Хвърлих му един поглед през покрива, преди да вляза.

— Алекс? — попитах, но той не отговори, само чух вратата му да се затръшва. Колата се разтrese, все едно беше раздражена. Качих се заедно с въпроса си.

— Това не е истинското ѝ име — заговори Ханк пет секунди покъсно. — Затова не открих нищо за нея в болницата в Шарлот. Джийн я имаше в архивите, никакъв проблем с нея, но не и Алекс Шифтън. Замириса ми на нещо, но не можех да определя на какво. Не и докато не се върнах пак там със снимката, която ми даде.

— Значи си взел снимката? — попитах втрещен и се заех да обмислям малката подробност, върху която не можех да се съсредоточа заради по-големия проблем, който бе като седнал в скута ми слон.

— Отдавна — отвърна Ханк. — Малко след пет и след това стигнах до Шарлот навреме за новата смяна в болницата. Показах снимката, зададох си въпросите и накрая попаднах на правилния човек, един санитар, голям почитател на Бенджамин Франклин.

— И какво ти каза той?

— Познаваше много добре Алекс, но не и с това име. Според него се казвала Вирджиния Темпъл. Била в „Чартър хилс“ от три месеца, когато Джийн постъпила. Очевидно бързо се сближили. Няколко месеца сестра ти не говорела с никого другото, освен с нея.

— Вирджиния, значи — повторих. Името звучеше измислено. Не ми се вярваше Алекс Шифтън да е Вирджиния, беше прекалено нежно, все едно да кажеш на бръснач, че е нож за масло.

— Става още по-интересно — продължи Ханк. — Прехвърлили я от „Доротея Дикс“.

— Болницата в Рейли?

— Държавната болница в Рейли. Където държат лудите престъпници.

— Не всички там са престъпници — напомних. — Само някои.

— Точно така. Само някои. И те накрая излизат и обикновено ги пращат в „Чартър хилс“. Стъпало към нормалния живот, като преход към дома.

— И мислиш, че случаят с Алекс може да е такъв?

Ханк сви рамене.

— Мамка му — изругах.

— Именно — отвърна Ханк и запали колата. — Точно това си помислих и аз.

И потегли.

— Не трябва да напускам окръга — рекох. — Това е част от стандартните правила при освобождаване под гаранция.

Той спря колата и се обърна с лице към мен.

— Ти решаващ, Уърк. Мога да те откарам у вас, ако искаш, и сам да проверя. Не е проблем.

Не исках съдията да съжالياва за добротата си, но това беше прекалено важно, за да играя по правилата. А и наскоро бях стигнал до

извода, че правилата невинаги са добри. Цял живот постъпвах по правилата, а сега положението никак не беше добро.

— Да го духат. Да вървим.

— Така те искам.

— Но по пътя трябва да спрем на няколко места.

— Ти решаващ, животът си е твой — и Ханк подкара колата от тротоара. — Аз само карам.

27.

Кантората на Кларънс Хамбли не беше далеч. Като повечето адвокати от града и той работеше близо до съда. Ханк спря на паркинга му, който беше доста пренаселен. Имаше акценти с тухли, които смекчаваха строгото излъчване на напукания бетон. Сградата беше над двестагодишна, строена преди Гражданската война, обилно боядисана в черно и скрита от улицата.

— Е, какво ще правим тук? — попита Ханк.

— Трябва да задам няколко въпроса. Няма да се бавя.

Фоайето беше пълно с обвинени по криминални дела, които Хамбли щеше да прехвърли на някой подчинен за двайсет и пет долара на час или за твърд хонорар в зависимост от възможността за спечелване. Имаше заден вход и частно стълбище за най-височайшите си клиенти. Те се качваха право при личната му асистентка, която пазеше кабинета му. Знаех, че няма да мога да се промъкна незабелязано, затова не си направих труда. Минах през тълпата в централното фоайе и се хванах за блестящия плот от черешово дърво на рецепцията. Една от служителките на Хамбли, възрастна жена, ме попита с какво може да ми помогне и отстъпи, когато вдигна поглед и ме позна.

— Искам да говоря с Кларънс — заявих.

— Невъзможно — отвърна тя.

— Искам да го видя веднага. И нямам търпение да вдигна скандал. Затова моля ви, кажете му, че съм тук.

Тя ме изгледа продължително, докато мислеше. Сигурен бях, че се е справяла със стотици превъзбудени и гневни клиенти, затова трябваше да ме прецени. След няколко секунди вдигна телефона и каза на асистентката на Хамбли, че съм тук и искам да говоря с него. Отне цяла минута.

— Можете да се качите — съобщи.

Хамбли ме посрещна на вратата на кабинета си и отстъпи настрана, за да вляза. Кабинетът беше дълъг и елегантен, с изглед към

вътрешния двор от другата страна на главната улица. Не ме покани да седна, само ме гледаше високомерно иззад кашмирената си папийонка.

— Хората обикновено си уговарят среща — подхвърли.

— Няма да те бавя — отвърнах и затворих вратата. Направих крачка към него и разкрачих крака. — Искам да знам как копие от завещанието на баща ми се оказа в дома ми.

— Не знаех, че е станало така.

— Кой има копие?

— Този разговор е крайно неуместен — възропта Хамбли.

— Зададох ти прост въпрос.

— Много добре. Дадох два оригинала на баща ти и запазих един за себе си. Ако е направил копия, това си е било негова работа. Нямам представа как едно от тях се е озовало в дома ти.

— Видя ли копието, с което разполага полицията?

— Да, но не съм сигурен дали е това, което са намерили в дома ти. Помолиха ме да потвърдя истинността му и аз го направих.

Притиснах го.

— Значи е било достоверно копие и ти си го потвърдил пред тях.

— Да — призна той.

— Защо не ми спомена, че Езра се е канел да ме изключи от завещанието си?

— Какво те накара да мислиш така?

— Милс — отсякох.

Хамбли се усмихна лукаво и очите му заблестяха.

— Ако Милс ти е казала това, значи е имала причини. Да, баща ти обмисляше някои малки промени, но никога не е възнамерявал да те изключи от завещанието си. За това беше категоричен. Подозирам, че Милс се е опитвала да те провокира да издадеш нещо.

— Какви промени?

— Нищо съществено, освен това така и не ги направи. Ерго, нищо, което те касае като негов наследник.

— Твоят оригинал на сигурно място ли е? — попитах.

— Депозиран е в Гражданския съд. Сигурен съм, че ще ти го покажат, ако го поискаш.

— Но си направил копия.

— Разбира се, че съм направил копия. Това е кантора. Аз отговарям за имуществото му.

— На кого си давал копия? Милс? Дъглас? На кого друго?

— Не ми повишавай тон, млади човече. Няма да търпя това.

— Тогава виж дали ще понесеш това, Кларънс. Ако ме осъдят за убийството на Езра, мога ли да го наследя според законите на Северна Каролина?

— Знаеш, че щатът няма да позволи убиец да се възползва от престъплението си по този начин.

— Тогава кой получава контрола над авоарите на Езра?

— Какво намекваш? — попита Хамбли.

— Кой?

— Цялото имущество на баща ти преминава на разпореждане на фондацията.

— А кой контролира фондацията?

— Не ми харесва намека ти.

— Ти ще получиш контрол над всичките четирийсет милиона долара. Нали така?

Хамбли ме гледаше втренчено, лицето му се беше опънало от едвам сдържан гняв.

— Намирам поведението ти и плиткоумните ти спекулации за недопустими, Уърк. Махай се от кабинета ми.

— Ти беше в дома ми. За първи път, откакто го купих, ми дойде на гости. Защо?

— Дойдох, защото Барбара ме покани. И защото исках да изразя уважението си. Не съм длъжен да ти давам обяснения. А сега — вълн! — и ме стисна за ръката. Пред кабинета му, пред очите на красивата млада асистентка, която беше станала на крака, издърпах ръката си от неговата.

— Някой е подхвърлил този документ в къщата ми, Кларънс. Отнякъде все трябва да се е взел.

Хамбли се изправи в целия си ръст и ме погледна от високо иззад дългия си нос. Видях, че лицето му почервеняло, а голямата вена на шията му пулсираше.

— По-рано днес имах някаква милост към теб, Уърк. Но вече я няма. Чакам с нетърпение процеса ти — когато посочи с костеливата си ръка към стълбището, забелязах, че трепери. — А сега си отивай.

— Много добре, Кларънс. Благодаря ти, че ми отдели от времето си — и тръгнах по частното стълбище на Хамбли, без да се обръщам.

Чух вратата на кабинета му да се затръшва.

Заварих Ханк в колата, облегнал лакът на отворения прозорец.

— Как мина? — попита.

— Не знам — отвърнах.

— Наистина ли?

Погледнах към Ханк.

— Наистина.

— А сега накъде?

— Шосе 601, към Моксвил. Ще ти кажа къде да отбиеш.

И той пое извън града. С приближаването до фермата на Столън, чувствах, как пружината под лъжичката ми се затяга. Главата ми беше натежала от силни емоции и натежа още повече, когато приближихме къщата на Ванеса и спряхме отпред.

— Изчакай тук — рекох на Ханк и слязох от колата. После се наведох през отворения прозорец.

— Господи, Уърк.

Разперих умолително ръце.

— За последно — обещах му.

Фермата на Столън лежеше в сенките на обкръжаващите я гори. Слънчевите пръсти се протягаха към къщата, но не успяваха да я докоснат, а се задоволяваха само с избелялата червена стена на старата плевня. Бяхме паркирали на издълбаната пътека, къщата ни оставаше отляво, а плевнята — отдясно. Не виждах колата на Ванеса, но безименният ѝ мъж беше там. Наблюдаваше ме през прашната пролука, която разделяше плевнята на две. Ако вдигнех глава, щях да видя входа към сеновала, където с Ванеса бяхме открили, че помежду ни има нещо, което смятахме, че ще е вечно. Но не вдигнах глава. Съсредоточих се върху мъжа. Работеше по трактора. Ръцете му и тежкия гаечен ключ, който държеше, бяха омазани с грес. Облегна се собственически на голямата гума. Беше много як и потискащо млад, но категорично беше човекът от онази вечер.

— Дотук — спря ме той. Заковах се на около три метра от него и вдигнах ръце.

— Не искам проблеми — успокоих го. — Искам само да говоря с Ванеса.

Отвори уста да попита нещо, но се спря и остави ключа върху покрития двигател на трактора. Тръгна към мен и си избърса ръцете в

панталоните. По лицето му се изписа тревога.

— Мислех, че е с вас.

Ръцете ми се отпуснаха надолу и се почувствах глупаво. Онази вечер може и да го бях проснал на земята, но ми беше ясно, че това не го е уплашило.

— Какво?

Той спря и се изправи заплашително над мен. Взря се в лицето ми, сякаш търсеше нещо определено, после хвърли поглед към къщата. Проследих накъде гледа с надеждата да видя Ванеса, но старата сграда беше тиха и тъмна.

— Снощи не се прибра.

— Какво?

— И днес цял ден не съм я виждал.

В стомаха ми отново зейна познатата дупка. Нещо трепна в очите на младежа и аз се досетих защо. Приблжих се към него.

— Започни от начало — помолих го. — Разкажи ми всичко.

Той кимна и преглътна тежко. Искаше да ми разкаже. Онова нещо в очите му издаваше, че има нужда да ми разкаже. Беше страх. Младежът се страхуваше и страхът му обземаше и мен.

28.

— За какво беше всичко това? — карахме по магистралата, бяхме на десет минути северно от града. Ханк се опита поне пет пъти да подхване разговор, но нещо в изражението ми го спираше. Не исках да му отговарям. Не исках да говоря, но незнайно защо го направих. Може би се надявах, че изречено на глас няма да изглежда толкова зле.

— Изчезнал е скъп за мен човек.

— Скъп човек? Кого имаш... О, разбирам. Приятелка?

— Повече от това — отвърнах тихо.

— В морето има много риба, Уърк. Повярвай ми.

Свалих стъклото на прозореца, защото имах нужда да помириша нещо свежо. Вятърът се блъсна в лицето ми и за известно време не можех да си поема дъх.

— Грещиш, Ханк — рекох накрая.

— Значи плуваме в различни морета.

Аз не плувам, а се давя, помислих си. И за миг ми се стори, че наистина е така.

— И кой беше онзи мъж? — не му отговорих. Ханк ме погледна и пак попита. — Кой беше?

Облегнах се назад, след леглото в затвора седалката ми се стори мека и с приятен мирис.

— Просто си гледай пътя, Ханк. Имаш ли нещо против? Трябва да помисля.

Следващите му думи долетяха сякаш от много далеч.

— Разбира се, човече. Както кажеш. Пътят е дълъг.

Прав беше. Дълго щяхме да пътуваме.

Стигнахме претъпкания паркинг на болницата „Доротей Дикс“ на смрачаване. Не си проговорихме, докато не загаси двигателя. Погледнах през предното стъкло. От всички мизерни места на света това по мое мнение криеше най-тъмните тайни. Напомни ми за „Бедлам“ и заглушените от повръщане писъци.

— Е, това може да ме накара да закрепця като заклан — обявих.

— Не е толкова зле, колкото си мислиш — отвърна Ханк.

— Идвал ли си преди?

— Един-два пъти — не се впусна в подробности.

— И?

— Не съм ходил на охраняваните етажи. Но останалата част е като всяка друга болница.

Огледах пак наоколо.

— Ако не броим прозорците от армирано стъкло — отбелязах.

— Така си е.

— А сега какво? — попитах.

— Колко пари имаш в себе си?

Проверих механично портфейла си, бях забравил, че вече броих парите, когато ми го върнаха.

— Триста и седемдесет долара.

— Дай ми ги — отдели трите стодоларови банкноти, а другите ми ги върна. — Това трябва да стигне — видях как сгъна парите и ги пхна в предния джоб на джинсите си. — Готов ли си? — попита.

— По-готов не бих могъл да бъда — отвърнах и наистина го мислех. Той ме потупа леко по рамото.

— Отпусни се — усмихваше се. — Ще бъде забавно.

Когато слязохме от колата, си сложи якето и провери нещо във вътрешния джоб. Не знаех какво е, но той изсумтя леко от задоволство. Вдигнах очи към болницата, чийто ъгловат черен силует се очертаваше на тънмоморавото небе. Светлината, която излизаше от прозорците, сякаш умираше, преди да стигне долу до нас.

— Хайде — подкани ме Ханк. — Опитай се да се отпуснеш.

Тръгнахме към главния вход на болницата.

— Почакай — спря ме той. Гледах го как се връща до колата, отключва я и се протяга вътре. Върна се със снимката на Алекс, която му бях оставил в пощенската кутия. — Може да ни потрѣбва — обясни. Снимката хвърляше блицове под слабата светлина, но виждах идеално лицето на Алекс. Също като сградата и то беше ъгловато и не за първи път се чудех какво я е довело на такова място. Защо бе постъпила тук и как се бе променила след това? Какво бе отнесла със себе си в дома на сестра ми и дали беше толкова лошо, колкото разтревоженият ми ум си представяше?

Имах нужда от отговор и като гледах Ханк си помислих, че сме на път да го намерим.

Влязохме във фойето. От него в различни посоки тръгваха коридори. Срещу нас имаше асансьорна шахта. Болничната миризма направо ни задуши.

Ханк се приближи към редицата автомати за вестници и изрови дребни от джоба си.

— Чете ли вестника от Шарлот днес?

Поклатих глава.

— Не.

Пусна монетите в автомата и машината ни продаде „Шарлот Сървър“. Взе вестника и ми го подаде.

— Ще ти трябва — обясни.

Не го разбрах.

— За какво? — попитах и хванах броя, като че за първи път виждах вестник.

— Шегуваш ли се? — учуди се той и се извърна.

— О! — сгънах вестника и го сложих под мишница. Ханк се опитваше да се ориентира сред множеството знаци и изглежда намери каквото търсеше. И представа нямаше какво е, но когато ми каза да го последвам, се подчиних. Скоро се изгубихме в лабиринта от коридори и от всички ъгли изскачаха знаци и ни примамваха все по-навътре в болницата. Ханк държеше погледа си сведен сякаш знаеше точно къде отива. Не поглеждаше никого и никой не го поглеждаше. Опитах се да се държа като него. Накрая завихме по коридор, който свършваше до малка чакалня. В ъгъла имаше изгасен телевизор. Бяха му залепили бележка, че не работи.

Край стената бяха наредени пластмасови столове. От другата страна тръгваха два други коридора. Флуоресцентните лампи се отразяваха в лъснатите им подове. Около нас се чуваха всякакви гласове: преминаващи сестри, студенти, сигнали за повиквания на лекари. Срещу нас имаше синя летяща врата, над която се виждаше табела „Само за служители“.

— Това е мястото — рече Ханк. Огледах се, защото ми се стори, че съм пропуснал нещо. Ханк извади от джоба на якето си пластмасова служебна карта със снимката му и бе написано име, което никога не бях чувал, както и името на болницата, и я закачи на ризата си.

Приличаше на служебните карти на всички останали, които срещях, откакто бяхме влезли.

— Откъде я взе? — прошепнах.

— Фалшива е — отвърна той кратко.

— Но...

Той ми се ухили.

— Казах ти, че и преди съм идвал.

Кимнах.

— Добре. А аз какво да правя?

— Изчакай тук — нареди. Проследих погледа му към редицата неудобни червени столове. — Прочети вестника. Може да се забавя.

— Искам и аз да дойда — настоях.

— Знам, че искаш и те разбирам, но хора, които не биха говорили с двама, биха се доверили на един. С един разговорът е дружески. С двама вече става разпит.

Той прочете чувствата ми по лицето, разбираше колко е важно това за мен.

— Спокойно, Уърк. Прочети вестника. Ако тук се крие някакъв отговор, аз ще го намеря. Разбрахме ли се? Това ми е работата. Довери ми се.

— Това не ми харесва.

— Не му мисли — и Ханк понечи да тръгне, но също така бързо се обърна пак към мен: — Дай ми спортните страници — издърпах ги и му ги подадох. Той ги нави и ги вдигна за поздрав. — За разчупване на леда — обясни ми. — Много важно нещо в нашия бизнес.

Седнах вдървено на твърдия стол и наблюдавах как Ханк влиза смело през вратата, над която пишеше, че е само за служители. Не се обърна назад, вратата се залюля и го погълна.

Облегнах се назад. Отворих вестника, опитах се да се концентрирам, но думите плуваха пред очите ми. Когато някой минаваше покрай мен, се опитвах да не привличам вниманието, сякаш тук ми беше мястото, но не беше лесно, защото препускащият ми мозък непрекъснато ми повтаряше, че съм нарушител.

Стоях така само петдесет и пет минути според часовника ми. Но часовникът лъжеше, беше си цяла вечност.

Синята врата непрекъснато се отваряше. Първо излезе чернокож мъж, после бяла жена и един дебелак, който нямаше как да объркам с

Ханк Робинс. Още една жена. Двама мъже. Безкраен поток от хора с едни и същи табелки на реверите. Вратата се отваряше безброй пъти и във всеки един от тях пружината вътре в мен се затягаше. Разкрили са Ханк. Няма да се върне.

Най-накрая го видях в процепа на вратата зад един старец, който избута през нея кош. Идваше и когато вратата се отвореше следващия път, той щеше да излезе през нея. Не се усмихваше, но в очите му прочетох огромно задоволство. Хвана ме за ръка, преди да успее да кажа и дума. Тръгнахме и стъпките ни отекнаха силно по плочките на коридорите, артериите на сградата.

— Не беше зле, нали? — попита с нормален тон, което ме изненада, защото очаквах да шепти.

— Намери ли каквото трябва? — поинтересувах се. Имах предвид отговор на въпроса ни.

Задоволството в очите му се плъзна по устните и той се усмихна.

— О, да! Намерих.

Искаше ми се да го разтърся.

— И?

— Голяма новина.

Вървахме и мълчахме, а това направо ме убиваше, но най-накрая стигнахме до колата. Ханк седна зад волана и запали двигателя, след това заключи вратата си. Все още не беше казал и дума. Излезе от мястото, на което бяхме паркирали, и пое през морето от спрени коли. Най-накрая се обърна към мен.

— Сложи си колана — рече.

— Ти подиграваш ли ми се? — попитах. — Защото моментът не е подходящ — не ми отговори и не откъсна очи от пътя.

— Просто си събирам мислите, Уърк. Имам много да ти разправам и се опитвам да реша как най-добре да го направя. Не искам да те плаша.

— Е, сега вече ме уплаши.

Но това не му даде зор и той продължи да си държи устата затворена, докато не стъпихме на магистрала №40, която отиваше на запад, с точно петнайсет километра над разрешената скорост.

— Чувал ли си за Ийст Бенд? — попита той накрая.

— Може би. Мисля, че да.

— Това е малко местенце. Красиво, с коне. Намира се на река Ядкин, близо до Уинстън-Сейлъм.

От отсрещното платно през затревената разделителна лента неидентифицирани коли, карани от безименни хора, заслепяваха Ханк. В паузите, когато това не се случваше, виждах само неясните очертания на профила му. Накрая той се обърна към мен.

— Трябва да отидеш там някой път. Има лозя, точно на брега на реката...

— Има ли някаква причина да увърташ?

Той пак се обърна към мен и насрещните фарове отново процепиха пространството между нас.

— Алекс е оттам. Там е израснала. Поне през първите си четиринайсет години е живяла в Ийст Бенд.

— И?

— Виж, Уърк... подробностите са фрагментарни. Знам само това, което ми каза санитарят, а и купената информация не е много надеждна. Не съм я проверил още.

— Добре. Освободен си от отговорността за последствията от грешна информация. Просто ми кажи какво си чул.

— Тя е убила баща си, Уърк. Закопчала го с белезници за леглото и го подпалила.

— Моля?

— Била е на четиринайсет. И майка ѝ била в леглото, но оцеляла. А и тя го е направила заради татенцето — замълча. — И успяла. Сготвила го, както си бил на леглото.

Усетих, че Ханк ме гледа и преценява реакцията ми, на аз не показвах нищо. Той продължи с равен тон.

— Изчакала го да спре да крещи и тогава се обадила на 911. След това излязла от къщата и я гледала как гори. Посрещнала пожарната на улицата и казала, че майка ѝ може да е още жива. Намерили я под прозореца на спалнята със седемдесет процента изгаряния. Била се и порязала лошо, докато скачала направо през стъклото. Дошла полиция и момичето си признало какво е направило. Не излъгала, но и не злорадствала. Твърдят, че не проронила и сълза. Санитарят не знаеше дали е имало процес, но я затворили в психиатрия. Прекарала пет години в „Доротей Дикс“, тъй като, когато извършила престъплението,

била малолетна. Като навършила осемнайсет, я преместили в „Чартър Хилс“, където е срещнала Джийн.

— Това беше само преди три години — уточних.

— Тя е млада.

— Не изглежда така.

— Животът ѝ е бил труден, няма съмнение. От това хората се състаряват.

— Ти съчувстваш ли ѝ? — попитах.

— Никак — отвърна Ханк. — Не ми казаха обаче какво се е случило, преди да го убие. Може би е имала причина и не е трудно да се досетиш каква — усетих го как сви рамене. — Имам слабост към хората с лош късмет — останалото премълча. Не бях наясно с подробностите, но знаех, че детството на Ханк не е било розово.

Мълчанието продължи прекалено дълго. Задминаваха ни коли.

— И това е всичко? — попитах накрая. — Само това ли знаем?

— Опитах се да платя за копие от досието ѝ, но моят човек не се нави да го направи. Рече, че едно било да поклюкарстваме, а съвсем друго да краде документи. Но беше доста сигурен в това, което ми каза. Твърди, че целият персонал го знаел.

Ханк погледна в огледалото и задмина някакъв пикап. Единият от предните му фарове май ни присветна, като минавахме покрай него. Видях знак за магистрала 85 и двамата замълчахме, докато не излязохме от И-40 и не се насочихме на юг към дома на Джийн и жената, която така добре пазеше тайните на бурното си минало.

Ханк бръкна в джоба си и ми подаде двете останали стодоларови банкноти.

— Едната ми стигна — обясни.

— И това ли е всичко?

— В общи линии.

Усетих колебанието му.

— Какво значи „в общи линии“? — попитах.

Ханк пак сви рамене.

— Човекът се страхуваше от нея.

— От Алекс?

— Алекс. Вирджиния. Каза, че всички се страхували от нея.

— Освен Джийн — допълних.

Усетих пак погледа му върху себе си да ме преценява в тъмното.

— Освен Джийн — повтори той накрая. — Джийн я е обичала. Кимнах мълчаливо, после се обърнах пак към Ханк. Нещо в гласа му ми направи впечатление.

— Да не премълчаваш нещо?

Той поклати глава.

— Не точно. Но има нещо, което чух в „Чартър хилс“.

— Какво?

Сви рамене.

— Каза ми го един човек. Пак от обслужващия персонал. Беше един от хората, с които говорих онзи ден. Попитах го за Джийн и Алекс и отговорът му ме поразил. Каза, че Джийн я обичала така, както проповедникът обичал своя бог — Ханк отмести поглед от пътя. — Това са негови думи, не мои.

Представих си ги заедно.

Проповедникът и неговият бог. Подчинение. Раболепие.

— Възможно ли е да я обича чак толкова много?

— Кой знае? На мен такава нещо не ми се е случвало — стори ми се обаче, че му се иска. Дълго мълчах, Ханк изглеждаше напълно доволен, потънал в мислите си.

— Мислиш, че е възможно Алекс да е убила баща ми?

— Ако предположим, че ти не си го направил?

— Много смешно — но не се смеех.

— Знаеш ли къде е била в нощта, когато Езра е излязъл, за да получи два куршума в главата?

— Не.

— Имала ли е причина да желае смъртта му?

Спомних си Езра и нестихващата му омраза към Алекс. Представих си свадата между него и Джийн в нощта, когато всичко се обърка. Караницата беше заради Алекс. Езра се беше опитал да ги раздели.

— Имаше причина — промълвих.

— А преди седем години е опекла собствения си баща в леглото.

Кимнах, без да се обръщам към него.

— Предполагам, че е възможно.

— Виж ти.

29.

Влязохме в Салисбъри след полунощ. Градът беше притихнал, виждаха се малко коли и малко светещи лампи. Чувствах се като призрак, докато си шепняхме в притихналата нощ. Дори Ханк се беше укротил и предполагах, че също като мен не може да си избие от главата мисълта за деянието на Алекс.

Когато Ханк спря на моята алея, слязох и отидох до прозореца му. Той свали стъклото.

— Слушай, Ханк. Благодаря ти за това, което направи. За мен означава много.

— Ще получиш сметката ми — отвърна той.

— Най-добре да я пратиш по-скоро — засмях се.

— Няма да се върнеш в затвора, Уърк. И двамата знаем как ще свърши това. Алекс е твоят човек. Кажете това, което научихме за нея на Милс и я накарай да го провери.

— Може би така ще направя. Ще видя — преди това трябваше да говоря с Джийн. — А за сметката...

— Ще е тлъста.

— По-тъста, отколкото предполагаш — отвърнах.

Той ме погледна.

— Какво искаш да кажеш?

Подпрях ръце на отворения прозорец и се наведох към колата.

— Искам да намериш един човек. Важно е.

— Приятелката ти?

— Името ѝ е Ванеса Столън. Знаеш къде живее. Трябва да я намеря. Трябва да говоря с нея. Трябва... — гласът ми заглъхна, после се върна. — Просто ми трябва.

Не можех да се отърва от усещането, че е мъртва.

— Никога не е изчезвала така — това беше последното изречение, което ми каза едрият работник, докато стояхме до трактора във фермата на Столън. — Не и без да се погрижи за животните. Никога не ги е оставяла без надзор.

— Ами ти? — бях го попитал аз.

— Аз просто работя тук, господине. Ако иска да наглеждам фермата, докато я няма, се обажда. Имам си собствено стопанство, за което да се грижа. И тя го знае.

Бях си ги представял заедно, как тялото ѝ се гърчи в едрите му мазолести ръце. Мислех, че са любовници и че този факт е убил и последната добра частица в мен.

— Моля те, намери я, Ханк. Трябва на всяка цена да ѝ кажа някои неща.

— Какво друго можеш да ми съобщиш за нея? Нещо, което да ми помогне да я намеря. Семейство. Приятели. Къде би могла да е отишла. Такива работи.

— Няма семейство. Тя е последната от рода. Не знам дали има приятели и доколкото знам, рядко напуска фермата. Тя е нейна.

— Кога я видя за последен път?

— Точно преди да ме арестуват.

— Не ми е приятно да те питам — започна Ханк, — но възможно ли е да не иска да бъде намерена? Случва се при някои хора, Уърк. Понякога имаме нужда просто да изчезнем за известно време — извърна очи, сякаш иначе не можеше да довърши мисълта си. — Ти си женен. Арестуван си за убийство. Може би си мисли, че авантюрата вече не си струва. И че цената е прекалено висока.

— Не е това — изстрелях. — И не се опитвай да го изкараш такава.

— Спокойно, човече. Често срещам такива случаи. Трябваше да попитам.

— Не е това.

Ханк просто кимна, без да се обръща към мен, и между нас настъпи неловко мълчание. Той си погледна часовника.

— Късно е. Ще се прибирам. Ще потърся изчезналата ти приятелка утре. Става ли? Ще я намеря.

— Ти си добър човек, Ханк. Благодаря ти.

— Ще ти се обадя по-късно.

Вдигна стъклото и потегли. Чак тогава забелязах, че колата на Барбара я няма. Влязох в празната къща и намерих още една бележка на кухненския плот. Щяла да преспи у Глена.

Бях прекалено превъзбуден и не можех да заспя. Изглеждаше ми все по-възможно Алекс да е виновна за смъртта на Езра. Беше убила собствения си баща. Защо да не убие и моя? Но тук имаше и още нещо и аз трябваше да го разбера. Нещо липсваше. След като го открия и щом Ханк намери Ванеса, ще отида при Милс. Но не и преди това.

Включих компютъра си и проверих телефонния указател на Ийст Бенд, Северна Каролина. Намерих две вписани фамилии Темпъл, едно семейство и някоя си Ронда Темпъл. Записах си адресите. След това си спомних, че нямам кола. Милс беше конфискувала пикапа, когато ме арестува. Помислих си дали да не изчакам до сутринта, но не можех да си представя да прекарам шест часа буден в пустата къща. Накрая се обадох на доктор Стоукс. Той ме посрещна на задната врата. Беше по пижама на райета. Косата му бе разрешена.

— Извинявайте, че ви събудих, доктор Стоукс, но е важно.

Той махна с ръка.

— Казах, че ще ти помогна и наистина го мислех. Освен това отдавна не ми се бяха обаждали по спешност посред нощ. Малко ми липсва — той излезе от къщата и двамата тръгнахме по асфалтовата алея. Изглеждаше дребен на светлината на верандата. — Коя кола искаш? — и посочи двете паркирани превозни средства, тъмносин линкълн и миниван с дървени панели.

— Няма значение. Все ми е едно.

— Тогава по-добре вземи моята — върна се в къщата, след малко се появи с ключовете и ми ги подаде.

Погледнах линкълна. Беше голям и лъскав. Бях сигурен, че е бърз. Посочих я и казах:

— Ще се грижа добре за нея.

Стоукс се засмя.

— Това е колата на Марион, Уърк — и продължи да клати глава. — Аз карам тази — и посочи минивана. Сигурно беше поне на девет години.

— О, добре. Ще се върна преди обяд.

— Не се притеснявай. Нямам планове за утре.

Намерих градчето Ийст Бенд в два и трийсет пред нощта. Намираше се до шосе 67, на четирийсет и пет километра от Уинстън-

Сейлъм. Нямах много за гледане: ресторант, фирма за недвижими имоти, няколко супермаркета. Влязох в единствения магазин, който работеше, купих си чаша кафе със съмнително качество и попитах продавача дали продават карти на Ийст Бенд. Беше на около двацет години, с дълга коса и камуфлажна шапка. Изсмя се на въпроса ми.

— Ама че шегичка — рече. — Ще я запомня.

— Търся „Тринити Лейн“ — обясних, докато плащах.

— Няма да я намерите.

— Затова питам за посоката.

— Не е истинска улица, затова няма да я намерите. Това е черен път, от онези, за които ти позволяват да си измислиш име, но табелите им са сини, а не зелени. Така се познава дали е истинска улица, или не. Зелените табели означават истинска улица. И в двете има „и“ — в „зелени“ и в „улица“. Така най-добре ще го запомните.

— В „сини“ също има „и“.

— Мамка му. Прав сте.

— Търся жена на име Ронда Темпъл — той не ми отговори. Просто си стоеше зад щанда, потупваше се по корема и се взираше в мен. — Не искам да ѝ навредя, ако от това се притеснявате.

Той се засмя и показва жълтите си зъби.

— Можете да я убиете, не ми пука. Тази жена е най-гадната кучка, която някога съм срещал. За какво искате да говорите с нея?

— Преживяла ли е пожар преди седем години?

— Същата е.

— За това искам да говоря с нея.

— Ха, тук всеки може да ви разкаже. Откаченото ѝ хлапе запали къщата. Закопчала стареца за леглото и го оставила да изгори.

— Алекс.

— Не. Не е Алекс.

— Искам да кажа Вирджиния. Името на дъщеря ѝ е Вирджиния.

— Точно така.

— Познавахте ли я?

— Не бих казал. Беше само година или две по-голяма, но не беше наред. На четиринайсет я прибраха.

Наведох се над щанда.

— Да имате някаква представа защо го е направила? — попитах.

Вдигна шапката си и се почеса по главата.

— Ами сигурно, щото просто е гадна. И луда за пет села.

— И как да намеря къщата на тази жена?

— Ами, вървете надолу по тази улица и завийте наляво там, където мига жълто. Търсете синя табела от лявата страна за черния път. Къщата е в края му.

Погледнах го в очите.

— Май казахте, че няма да мога да я намеря.

— Ами нямаше, ако не ви бях казал. Сега ли отивате?

— Може би — отвърнах. — Не съм решил.

— На ваше място не бих тръгнал. Ако ходиш по улици със сини табели в три през нощта, като нищо могат да те застрелят.

Благодарих му и понечих да си вървя.

— Хей, господине.

— Да.

— Не се оставяйте да ви сплаши — изчаках да каже още нещо.
— Грозна е като смъртта.

Колкото и да ми се искаше веднага да говоря с Ронда Темпъл, майката на Вирджиния Темпъл, позната още като Алекс Шифтън, знаех, че продавачът имаше право. Изпих си кафето в колата и си мислех как точно да постъпя. Спомних си за Стоукс и неговите разсъждения за вярата, ада и възможността за спасение. Най-накрая съм задрямал.

Намерих „Тринити Лейн“ няколко минути преди седем точно както ми бе обяснило момчето, макар че за малко да я пропусна. Синята табела беше ударена от кола и се беше наклонила и изкривила, почти не се виждаше в храстите, които растяха от двете страни на двулентовата улица. Самата „Тринити Лейн“ беше черен път с издълбани коловози, стоеше като отворена рана на границата на гората. Под слабата утринна светлина едвам се виждаше. Като навлязох в гората, видях изоставени каравани. Някои бяха изгорени, други просто прекалено стари и зарязани. Изолацията от фибростъкло висеше от изкорубените панели, кухненски уреди бавно ръждясваха в обраслата с плевели червена глина. Мястото беше злоещо.

Пътят свършваше на около петстотин метра навътре в гората, до задния калник на двайсетгодишен додж омни. Беше паркиран в пустия

кален двор, край последната каравана, до която имаше сателитна чиния. Излязох предпазливо от колата. Зад караваната имаше сметище точно на мястото, където земята се спускаше към реката. На въжето за простиране висяха няколко парцала. Единият от прозорците светеше.

Почуках на алуминиевата врата.

Жената, която ми отвори, очевидно беше точно тази, която търсех. Лицето и ръцете ѝ имаха ужасни белези, не само от пожара, но и от стъклото, през което беше изскочила, за да избяга от пламъците. Отдясно, от ухото до носа, лицето ѝ беше истински кошмар, цялата ѝ физиономия беше покрита с дълги набръчкани светли белези. Имаше сива разчорлена коса, дебели очила с розови рамки и от устата ѝ висеше цигара с пластмасов филтър.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита. — И какво търсиш в шибаната ми къща толкова рано?

— Госпожо, казвам се Уърк Пикънс. Идвам от Салисбъри. Извинявайте, че ви безпокоя толкова рано, но е много важно да говоря с вас за дъщеря ви.

— И защо да говоря с теб?

— Честно казано, няма отговор на този въпрос. Не ме познавате и не ми дължите нищо. Просто ви моля.

— Искаш да говорим за дъщеря ми? Ти ченге ли си, или репортер? — огледа ме от главата до петите.

— Не, нито едното, нито другото.

— Тогава какъв си?

Не отговорих на въпроса ѝ.

— Дъщеря ви се казва Вирджиния Темпъл, нали?

Дръпна от цигарата и ме огледа със змийските си очи.

— Аз я родих, ако това питаш. Но не ми е никаква дъщеря.

— Не разбирам — рекох.

— Това момиче на десет години вече не ставаше за нищо. Още тогава вече не беше моето детенце. Но когато ми стори това, когато запали къщата и уби Алекс, реших, че повече не ми е дъщеря. За нищо на света няма да си променя мнението.

Не можех да откъсна очи от белезите ѝ и си помислих какво ли е да се събудиш, погълнат от пламъци.

— Съжалявам за съпруга ви.

— Ти да не си идиот? — попита. — Не ми пука за онова безполезно лайно. Получи си каквото заслужаваше и ми е по-добре, откакто умря. Говоря ти за Алекс — очите ѝ се насълзиха и тя избърса едното с ръка.

— Алекс? Не разбирам...

— Алекс беше единственото хубаво нещо в живота ми.

Стоях пред нея напълно объркан.

— Госпожо...

— Мамка му. Алекс беше другата ми дъщеря, моето детенце. Беше на седем, когато това се случи. Онази кучка Вирджиния уби и нея. Или не го знаехте?

30.

След първоначалните си излияния Ронда Темпъл се затвори. Не искаше да говори повече за Вирджиния и за причините да подпали къщата. Но ми разказа как умряла Алекс, по-малката ѝ дъщеря. Историята не ми излизаше от ума по целия път към Салисбъри и знаех, че е дошъл моментът да поговоря с Джийн. Трябваше да я попитам. Трябваше да знам.

Паркирах колата на Стоукс и тръгнах към входа на спешното отделение. Кимнах на един лекар, който пушеше отвън, и влязох в ярко осветената болница. Бюрото на главната сестра беше празно. Нямаше никого и на пейките и столовете в чакалнята. Чувах бръмченето на флуоресцентните лампи и пневматичния съсък на вратите, които се плъзгаха зад мен. Зърнах движение зад стъклената преграда, мярна се бяла престилка, после всичко се успокои. Мястото беше пусто. Наистина се почувствах като призрак, когато минах през рецепцията и тръгнах по един дълъг коридор. От двете му страни се нижеха автомати за закуски и напитки, телефони и затворените врати на кабинети като кутийки, в които нисшите администратори работеха от девет до пет. Намерих асансьора и влязох в него. Натиснах копчето за третия етаж.

В сестринската стая в крилото, където беше Джийн, нямаше никого и аз минах бързо покрай нея. Когато стигнах стаята ѝ, една сестра се появи иззад ъгъла и тръгна към мен, но главата ѝ бе наведена. Не ме видя, затова влязох и затворих вратата зад себе си. Стаята ми се стори много тъмна след яркия коридор, но не ѝ липсваше съвсем осветление. Част от него идваше отвън, а и мониторите блестяха зловещо. Очаквах да намеря Алекс вътре и честно казано не знаех какво да правя в такъв случай. За щастие я нямаше. Имах нужда от вниманието на Джийн, а не от още една изнервяща битка.

Хванах ръката на Джийн и тя ми се стори изсъхнала, сякаш наистина кръвта ѝ бе изтекла. Но поне беше топла. Наведох се към нея. Очите ѝ се движеха под клепачите и се зачудих какво ли сънува. Нещо

страшно. Животът ѝ беше истински кошмар. Едва ли намираше покой, като затвори очи. Искаше ми се да я събудя, но не го направих. Седнах на стола до леглото ѝ, продължавах да държа трескавата ѝ ръка. По едно време подпрях глава на тясното легло, отпуснах се на стола и най-накрая заспах.

Сигурно и аз съм сънувал, защото усетих, че ръката ѝ е на челото ми и чух гласа ѝ. „Как можа, Уърк? Как можа да го направиш?“ Ръката ѝ се отдръпна, тя млъкна, но както става само в сънищата, знаех, че плаче, без да я виждам.

Стреснах се и се събудих. Джийн ми се струваше като направена от сажди, очите ѝ бяха две тънки мрачни цепки, но после премигна и разбрах, че е будна и ме гледа.

— Кога дойде? — гласът ѝ беше немощен като ръцете ѝ. Потърках си очите.

— Искаш ли вода? — попитах.

— Да, моля.

Налях ѝ в пластмасовата чаша на нощното шкафче.

— Няма лед.

— Все едно — изпи я и ѝ налях още.

Гледах торбичката с физиологичен разтвор, закачена над нея, проследих с очи тръбичката до иглата, която влизаше в ръката ѝ под бял кръст от лейкопласт. Не ми беше трудно да си спомня червената локва от кръвта ѝ на пода на бащината ми къща. Сигурно ще бъде дехидратирана цяла седмица.

Вдигнах очи към лицето ѝ, видях отпуснатата ѝ уста и се зачудих какви ли лекарства ѝ дават. Антидепресанти може би? Успокоителни? Видя, че я гледам и се извърна.

Не исках да ѝ задавам въпросите, които трябваше да ѝ задам. Тя беше направо прозрачна, никога не бях виждал по-крехък човек.

— Как си, Джийн? Държиш ли се?

Тя премигна срещу мен и за миг ми се стори, че няма да отговори. Сгъна колене, сви се на пашкул и май се канеше да се извърне на другата страна, както направи последния път.

— Казаха, че си ми спасил живота — изречението беше напълно лишено от емоционален пълнеж.

Казаха, че колата ти е синя. Нещо такова.

За малко да излъжа. Не исках да ме мрази заради това.

— Възможно е — отвърнах.

— Дори Алекс така смята. Казва, че си ме намерил и си ми сложил турникети на ръцете. Че само още една минута и съм щяла да умра.

Погледнах пръстите си, които помнеха хлъзгавото усещане от кръвта ѝ и как силно ги бях притискал към шията ѝ, докато търсех пулс.

— Ти ми се обади — припомних ѝ. — И аз дойдох.

— Това е третият път — продължи тя. Усетих, че се раздвижи и вдигнах глава точно когато тя се извърна. — Сигурно ме мразиш.

— Не — сложих ръка върху нейната и я обърнах, за да виждам лицето ѝ. — Никога няма да те намразя, Джийн. Да не си го помислила. Не мога да те мразя — стиснах я за рамото и произнесох думите, които би трябвало да казвам често, но никога не успявах. — Ти си ми сестра. Аз те обичам.

Сега беше неин ред да кимне. Поклати глава отривисто, клепачите ѝ се спуснаха като завеси над очите и сълзите се задържаха над хлътнолите ѝ бузи, преди да потекат по лицето ѝ в две дълги, горещи струйки. Избърса ги с едната ръка, изтри ги с тежката превръзка, която покриваше китката ѝ. Понечи да каже нещо, но затвори уста и думите останаха неизказани. Но продължи да кима. Аз обаче я разбирах. Трудно ѝ беше да говори. Така бяхме възпитани.

Исках да я попитам дали има нужда от нещо. Още вода? Допълнителна възглавница? Искаше ми се да я попитам, но не го направих. Имаше друг голям и опасен въпрос. И той не можеше да бъде отлаган повече. Трябваше да знам. Не можех да отида при Милс, докато не изслушам Джийн.

— Ти ли го направи? — попитах.

Джийн изглеждаше ужасена.

— Какво? — прозвуча почти като стон и сълзите ѝ потекоха пообилно, но вече не можех да спра. Всяко мое действие от последната седмица се основаваше на предположението, че Джийн е дръпнала спусъка. Бяха ме вкарали в затвора заради него. По същата причина сега ме грозеше доживотен затвор.

— Ти ли го уби? — попитах пак. — Ти ли уби Езра?

Джийн зяпна и после затвори уста.

— Мислех, че си ти — отвърна. Беше детинският ѝ глас, толкова уязвим, че усетих, че не ме лъже. Наистина вярваше, че съм аз.

— Алекс ли ти каза така, Джийн? Затова ли мислиш, че съм аз? Защото тя така ти каза?

Джийн поклати глава, косата се раздвижи пред очите ѝ и падна върху челото. Забелязах, че е придърпала завивките чак до шията си. Погледът ѝ беше объркан.

— Ти си го направил, Уърк. Така е трябвало.

— А аз си мислех, че си ти — отвърнах. Джийн започна да се люлее, сякаш думите ми бяха куршуми. Очите ѝ се разшириха и тя се притисна по-дълбоко във възглавницата зад гърба си.

— Не — и пак поклати глава. — Ти трябва да си. Няма друг начин.

— Защо? — наведох се по-близо до нея. — Защо аз?

— Защото... — гласът ѝ заглъхна. Опита пак. — Защото...

Довърших мисълта ѝ.

— Защото, ако не съм аз и не си ти, би трябвало да е Алекс. Това ли щеше да кажеш?

Този път се извърна на другата страна. Сви се в ембрионална поза, сякаш се боеше да не я ритна. Аз бях напълно объркан. Джийн не го бе извършила. Ако не знаех истината за Алекс, нямаше да повярвам.

А бях така сигурен.

— Има някои неща за Алекс, Джийн. Неща, които може би не знаеш — трябваше да я разтърся и извадя от инертността ѝ, за да я накарам да приеме истината.

Но се обади от другата страна на пропастта, която аз изкопах между нас.

— Знам всичко за Алекс, Уърк. Нищо ново не можеш да ми кажеш.

— Знаеш ли, че това не е истинското ѝ име?

— Не го прави, Уърк. Не се опитвай да застанеш между нас.

— Знаеш ли? — повторих въпроса.

Джийн въздъхна.

— Вирджиния Темпъл. Това е истинското ѝ име. Смени го, когато я пуснаха.

— Знаеш ли, че е убила баща си? — попитах.

— Знам — отвърна тя.

— Знаеш? — не можех да повярвам. — Знаеш, че го е убила? — Джийн кимаше, но аз не можех да спра. Ужасът от този факт беше все още прекалено пресен в ума ми. Печено месо. Изпържени дробове. Алекс, която гледа, и майка ѝ, нарязана на ленти. — Закопчала го е с белезници за леглото и го е подпалила. Изгорила го е жив, Джийн. За бога, изгорила го е жив!

Изведнъж скочих на крака. Джийн се сви още повече там долу, под мен. Беше прегърнала коленете си и ги стискаше. Тръбичката, която излизаше от банката с физиологичния разтвор, се беше прегънала. Успокоих се и се опитах да овладее разбеснелите се в мен емоции. Знаех, че губя контрол. Идваше ми прекалено много. Поех дълбоко въздух, след това се наведох и оправих прегънатата тръбичка. Когато ръката ми докосна рамото ѝ, тя трепна.

— Извинявай, Джийн. Наистина съжалявам — тя не отговори, но се надигна и пое дълбоко дъх, а аз се отпуснах отново на стола. Хванах лицето си с две ръце и притиснах очите си, докато не видях звездички. Ако не брояхме хрипливото дишане на Джийн, стаята беше съвсем тиха. Отместих ръцете си и я погледнах. Все още беше свита на топка.

— Това ме плаши, Джийн. Плаша се от това, че е убила баща си и че има такава власт над теб — млъкнах и затърсих по-подходящи думи. — Просто ме плаши.

Джийн не отвърна и аз дълго седях и гледах мълчаливо. След няколко минути усетих, че имам нужда да се размърдам, да направя нещо. Станах и отидох до прозореца. Дръпнах пердето и се загледах в паркинга. Една кола спря и загаси фаровете си.

Джийн заговори толкова тихо, че едвам я чувах.

— Имала е басейн. Като малка е имала басейн.

Върнах се до леглото ѝ. Тя завъртя глава на възглавницата и видях, че е оставила на нея мокри петна.

— Басейн — повторих, за да ѝ дам да разбере, че съм готов да я изслушам. Седнах. Очите ѝ бяха огромни и зачервени. Тя ме погледна за кратко, после пак се обърна към стената. Забих поглед в гърба ѝ и зачаках. Най-накрая тя продължи:

— Един от онези басейни над земята, с които се подигравахме, когато бяхме деца. Бедняшки басейн. Не ѝ пукало, че е евтин и нескопосан. Че бил зад караваната или че се виждал от пътя. Била

дете, нали разбираш. А това си бил басейн — Джийн млъкна. — Най-хубавото нещо, което някога е имала.

Виждах го все едно ми беше пред очите. И вече предчувствах истината, досещах се по тона ѝ. Басейнът не е бил най-хубавото нещо в живота ѝ, съвсем не.

Джийн продължи:

— Когато станала на седем, баща ѝ въвел нова политика. Точно така се изразявал. „Въвеждаме нова политика за басейна“. Опитал се да се шегува с това. На нея пак не ѝ пукало. Но ако искала да си играе в басейна, трябвало да е на високи токчета и гримирана. Това била политиката — спря да говори и чух как рязко пое дъх. — И така започнало всичко.

Знаех накъде бие и усетих вътрешностите ми да се свиват от отвращение. Ханк се оказа прав.

— Политиката не се отнасяла за майка ѝ. Само за нея. Веднъж ми каза, че майка ѝ спряла да влиза в басейна след това. Не направила нищо. Просто си затваряла очите. Онази година баща ѝ бил безработен и само с това се занимавал. Стоял край басейна. През лятото според мен това му е било достатъчно. Да гледа. Но две седмици след като покрили басейна за зимата, се започнало.

Не исках да слушам повече. Исках да млъкне. Но трябваше да я изслушам и тя трябваше да ми го каже. Опитвахме се да намерим път един към друг.

— Не просто си играел с нея, Уърк. Изнасилвал я. И отзад. Когато се съпротивлявала, я биел. Като свършило лятото, не ѝ позволявал да носи пижама. За бога, трябвало е да спи гола. Още една политика бил въвел. Не започнало постепенно и после нещата да се влошат. Случило се изведнъж. Ей така просто един ден, когато била на седем. Оттогава ѝ се случвало редовно. Такива били неговите условия. Обаче станало още по-гадно, защото той се отегчил от нея и трябвало да намери нови начини да се забавлява. Още не може да говори за някои от нещата, които ѝ е причинил. А е най-силният човек, когото познавам.

Продължило с години. Той така и не се върнал на работа. Пропивал се и загъвал в хазарта. Три пъти я преотстъпвал на други, за да си покрива борчовете. Сто долара тук, сто долара там. Първият път била на единайсет. Човекът, на когото я отстъпил, бил надничар в

завода за каучук в Уинстън-Сейлъм. Тежал сто и петдесет кила. А Алекс малко повече от трийсет и пет.

— Майка й... — започнах.

— Опитала се веднъж да каже на майка си, но тя не искала да слуша. Обвинила я, че лъже и я шамаросала. Но е знаела.

Джийн млъкна.

— Можела е да се оплаче в полицията — рекох.

— Тя е била дете! Не е познавала друга реалност. Когато станала на тринайсет, положението малко се подобрило. Вече я насилвал по-малко и я биел повече — Джийн извърна очи към мен. — Станала прекалено голяма за него. Влязла в пубертета и той започнал да губи интерес.

— Била е на четиринайсет, когато го е убила — напомних. — От доста време е била в пубертета.

От гърлото на Джийн се изтръгна звук, който беше наполовина смях, наполовина стон. Преобърна се цялата, вдигна се на лакът и ме погледна право в очите.

— Ти не разбираш, Уърк.

— Ако е спрял да я насилва...

— Имала е сестра! — вече викаше. — Затова го е направила. Седемгодишна сестра на име Александрия.

Изведнъж ми светна. Разбрах всичко.

— В деня, в който Алекс убила баща си, сестра й навършила седем години. Празнували го предния ден. Познай какъв подарък й дал татко и.

Знаех отговора.

— Обувки с висок ток, Уърк. Нейните обувки с висок ток и червило. За малкото момиченце на татко. И на нея много й харесали. Не знаела какво означават. Просто искала да се облича като голямата си сестра. Затова Алекс го убила.

Не исках да казвам нищо повече. Не исках повече да наранявам сестра си, но знаех, че най-вероятно точно така ще стане. Ханк ми беше казал, че Джийн обичала Алекс, както проповедникът обича своя бог. Така да бъде. Но тя не беше божествено създание, не беше висша сила. Тя беше един травмиран човек, убиец. Джийн трябваше да го проумее. За нейно собствено добро.

— Какво се случило със сестра й? — попитах. — Алекс разказвала ли ти е?

Джийн изсумтя силно, но тонът ѝ се беше успокоил.

— Не ми е говорила за сестра си. Предполагам, че са изгубили връзка, след като са затворили Алекс. Сестра й най-вероятно не е разбрала какво се е случило, не би могла на такава възраст.

Трябваше да го направя бързо, преди да се вцепеня. Тя трябваше да знае.

— Сестра й е умряла, Джийн. Втурнала се в къщата и изгоряла заедно с баща си — устните на Джийн се извиха и образуваха едно беззъбо черно кръгче. — Дори да е било, без да иска, тя е убила сестра си. И по някаква причина е взела името ѝ. Александрия, Алекс. Не може да е случайно. Убила е баща си, убила е сестра си и според мен е убила и Езра.

Цялото тяло на Джийн затрепери.

— Би ми казала — отвърна и изведнъж стана подозрителна. — Защо го правиш? — попита.

— Съжалявам, Джийн. Знам, че е болезнено, но трябваше да ти го кажа. Заслужаваш да знаеш истината.

— Не ти вярвам.

— Кълна ти се, Джийн. В паметта на майка ни ти се кълна, че това е самата истина.

— Махай се, Уърк. Махай се и ме остави сама.

— Джийн...

— Винаги си бил на страната на татко. Винаги си я мразел.

— Тя е убила баща ни и иска да изпържи мен.

Джийн се надигна от леглото, беше бледа сянка на предишното си аз. Завивките ѝ се отметнаха и тя се олюля на тясното легло. Боях се, че ще падне и ще си разбие черепа в пода. Но тя заби болезнено пръст в мен, в очите ѝ се четеше пълно отричане. Притиснах я прекалено много и препалено бързо.

Загубих я.

— Махай се! — извика и избухна в сълзи. — Махай се! Изчезвай оттук, шибан лъжец!

31.

Излязох от стаята, защото нямах друг избор. Джийн беше разбита. Поведох я по опасни пътеки. Имаше си двама души на този свят — Алекс и мен. А сега Алекс беше най-важна за нея и аз се опитах да ѝ я отнема.

Но поне най-накрая знаех истината. Джийн не е убила Езра. Тя не беше убийца и след като това не тежеше на съвестта ѝ, някой ден можеше да излезе от кризата, която я беше довела в болницата. А алтернативите можеха да са също толкова разрушителни. Някой щеше да влезе в затвора заради убийството на Езра и по всичко личеше, щещях да съм или аз, или пък Алекс. Щеше ли Джийн да успее да преодолее, която и да е от двете възможности? Щеше да ѝ се наложи. Просто и ясно като две и две.

За мен обаче положението се промени драматично. Бях готов да опера пешкира заради Джийн, но не и заради Алекс. Нямаше никакъв начин да го направя.

Облегнах се на стената. Усецах я твърда и студена под гърба си. Затворих очи. Стори ми се, че чувам плач, но после звукът утихна. Въобразявам си, казах си. Гузна съвест.

Когато отворих очи, пред мен стоеше сестра. Изглеждаше разтревожена.

— Добре ли сте? — попита. Въпросът ѝ ме изненада.

— Да.

Тя продължаваше да ме оглежда.

— Блед сте като платно и едва си стоите на краката.

— Добре съм. Просто съм уморен.

— Няма да споря с вас — съгласи се. — Но ако не сте пациент, ще трябва да си тръгнете. Посещенията започват чак след час.

— Благодаря — отвърнах и тръгнах. Обърнах се и видях, че още ме гледа и лицето ѝ е озадачено. Можех да прочета мислите ѝ. „Не ви ли познавам отнякъде?“ Беше се замислила. После се обърна и тръгна.

Докато вървях по коридора към асансьорите, си мислех за Алекс. Не бях психиатър, така че само можех да предполагам какво ѝ е, но най-вероятно е опустошена. И защо си бе сменила името? Разбирам, че е искала да се спаси от нещастното си детство, но защо ще взима името на мъртвата си сестра? Защото е умряла недокосната и неосквернена, пречистена от огъня, който я е убил? Или пък беше от чувство за вина и желание тя да продължи да живее по някакъв начин? Вероятно никога нямаше да разбере. Но едно нещо беше кристално ясно, и то ме плашеше. Алекс Шифтън беше лоялна до безумие и щеше да предприеме драстични мерки да премахне всяка заплаха за себе си, Джийн и тяхната връзка. Убила е баща си, за да защити сестра си. Убила е Езра, за да защити връзката си с Джийн. Сега аз представлявах заплаха за нея и тя ме натопяваше за убийството. Настройваше Джийн срещу мен. Рушеше алибито ми, по някакъв начин беше получила копие от завещанието и го беше подхвърлила в къщата ми.

Изведнъж замръзнах, парализиран от мисълта, която се появи неканена, но ужасяващо ясна в ума ми. Алекс беше подкопала алибито ми. Знаеше, че не съм бил вкъщи при Барбара, когато Езра е бил прострелян. Дали знаеше къде съм бил онази нощ? Подозираше ли за Ванеса? Мили боже! Дали знае, че Ванеса може да ми осигури алиби? А сега Ванеса беше изчезнала.

Не се прибра снощи.

Не можех да довърша мисълта. Но трябваше. Нямах време за губене в страх и отричане на очевидното. Затова формулирах въпроса. Ако Алекс знае, че Ванеса може да осуети плановете, дали би я убила?

Отговорът беше недвусмислен.

Абсолютно.

Вратата на асансьора се отвори. Проправих си път през чакащата тълпа от зелени роби и бели престилки и затичах към изхода. Навън ми стана ясно, че нямам план. Няма къде да отида. Погледнах си часовника. Беше десет и трийсет. Обадих се във фермата на Столън и противно на здравия разум всяка фибра от тялото ми се надяваше. Вдигни, моля те, вдигни. Телефонът иззвъня четири пъти и всяко позвъняване беше като пирон в сърцето ми. Алекс я е убила. Тя е мъртва.

Почти бях съсипан от мъка, но една себична мисъл проби болката и се появи в главата ми, шепнейки предателски. Нямах алиби. Можех да отида в затвора до края на живота си. Самото присъствие на тази мисъл в главата ми ме наведе на идеята, че може би го заслужавам. Отхвърлих я и тя повече не се появи.

След това се обадох на Ханк. Сега повече от всякога имах нужда да говоря с него. Не вдигна домашния си телефон, затова звъннах на мобилния му.

— Точно се канех да ти се обадя — изпревари ме той.

— Слава богу, Ханк.

— Млъкни за малко. Имаме страшни проблеми — усетих, че покрива слушалката с ръка и чух приглушени гласове. Мина почти минута, преди отново да заговори от другата страна на линията. — Добре, излязох.

— Слушай, Ханк. Мисля, че ми хрумна нещо за Ванеса.

— Уърк, не искам да съм груб, но нямаме време да се занимаваме с изчезналата ти приятелка. В момента съм в полицейския участък.

— В Салисбъри?

— Да. Дойдох да проверя докладите за пътните произшествия, преди да започна да търся приятелката ти. Но тук е истинско гнездо на оси. Трябва да поговорим, но не по телефона. Къде си в момента?

— В болницата. Пред изхода на спешното отделение.

— Не мърдай оттам. Опитай се да останеш незабележим. Идвам след минути.

— Почакай, Ханк — успях да кажа, преди да затвори. — Какво, по дяволите, става?

— Намерили са оръжието, Уърк. Онова, което си изхвърлил в реката.

— Какво?

— Просто стой и не мърдай. Идвам след две минути — и затвори. Взирах се в замлъкналия мобилен телефон в ръката ми най-дългите две минути в живота ми.

Намерили са оръжието. Възможно ли е Алекс да е в дъното и на това?

Ханк се появи на паркинга и аз го посрещнах на тротоара. Влязох в седана му. Той нито ме погледна, нито ми проговори. Зави

наляво и излезе от паркинга, направи няколко на пръв поглед безсмислени завоя и спря на тротоара. Намирахме се в жилищен квартал. Беше тихо и наоколо не се виждаше никой. Ханк се взираше мълчаливо през предното стъкло.

— Чакам ти да започнеш пръв — рече той накрая и ме погледна.

— Какво имаш предвид?

Лицето му беше напрегнато, погледът също. Когато заговори, усетих студенина в гласа му.

— Каква река? Какво оръжие? Това бяха въпросите, които трябваше да ми зададеш. Притеснявам се, че не ми ги зададе.

Не знаех какво да му кажа. Беше прав. Ако бях невинен, щях да го попитам точно това.

— Не съм го убил, Ханк.

— Кажи ми за оръжието.

— Нямам какво да ти кажа — излъгах инстинктивно.

— Малко хора са на твоя страна, Уърк, и скоро ще останеш съвсем сам. Не помагам на хора, които ме лъжат. Просто правило. Давам ти една минута и следващия път мисли, преди да говориш.

Никога не бях виждал Ханк толкова напрегнат, сякаш всеки миг можеше да ме фрасне в лицето или да започне да си скубе косите. Но не беше само гняв. Чувстваше се предаден и не можех да го виня.

Щом Джийн не беше дръпнала спусъка, нямах причина да лъжа за оръжието. Всъщност би трябвало да съм доволен, че полицията го е намерила, ако това щеше да помогне да обвинят Алекс. Но аз го бях избърсал и изхвърлил, което само по себе си беше престъпление. Но сега за мен най-важно беше да намерим Ванеса и щом Ханк щеше да ми помогне да го направим, бих му казал всичко, което искаше знае. Но преди това имах още един въпрос.

— Как са намерили оръжието?

Ханк изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да ме свали и да отпътува сам. Затова пак заговорих.

— Кълна се в бога, Ханк. Просто ми кажи и ще отговоря на всичките ти въпроси.

Той започна да го обмисля.

— Анонимно обаждане. Човекът казал, че видял някой да изхвърля пистолет в реката. Шофьор от шерифството отишъл тази сутрин и го намерил, където посочил анонимният информатор. Това е

станало преди час. Знаят, че това е пистолетът на Езра, защото на него са изписани инициалите му.

— Знаят ли кой се е обадил? — мислех си за Алекс. Би направила нещо такова само ако е сигурна, че пистолетът е чист. Не би искала да го свържат с нея.

— Мъжът не се представил, но описанието, което дал, ужасно прилича на твоето. Същият ръст, същата възраст, същата коса и същата кола. Опитват се да го намерят, за да те разпознае. Ако го открият, ти пръв ще разбереш. Милс ще те прибере толкова бързо, че свят ще ти се завие. И ако той те разпознае, край. Присъдата ти е в кърпа вързана.

— Значи е бил мъж? — попитах. — Този, който се е обадил.

— Не ме ли чу? Опитват се да свържат оръжието с теб.

— Но този, който се е обадил, е бил мъж?

А не жена?

— Така чух, ясно? Не е като аз да съм вдигнал телефона. Чух, че бил мъж. А сега ми разкажи за шибаното оръжие. Няма да те подканям повече.

Разгледах лицето му. Искаше да му кажа, че съм невинен. И не защото ме харесваше, макар да знаех, че може би наистина е така, а защото не му се искаше да е сгрешил за нещо толкова важно. Ханк Робинс никога не би свършил услуга на убиец и мразеше да го лъжат.

— Искаш да знаеш защо съм изхвърлил пистолета, след като не съм го убил — това не беше въпрос, а твърдение.

— Ето че вече се разбираме.

И започнах да му разказвам. Говорех и говорех, не спрях, докато не му обясних всичко. Той не продума, докато не свърших.

— Значи си искал да поемеш вината вместо Джийн.

Кимнах.

— Затова си изхвърлил оръжието.

— Да.

— Я пак ми кажи, защо си мислел, че Джийн е дръпнала спусъка?

Не бях много обстоятелствен по този въпрос. Нямах начин да обсъждам с него нощта, в която мама умря, нито с Ханк, нито с някого друго. Не знаех дали ще приеме теорията ми, без да е напълно наясно какво би накарало сестра ми да извърши убийство, но трябваше

да рискувам. Този труп беше погребан и аз не исках да му ровя костите.

— Джийн не е добре психически от доста време. С Езра имаха разногласия.

— Хм — изсумтя Ханк и усетих, че го губя като съюзник. — Разногласия.

— Семейни работи, Ханк. Не мога да ти ги разкажа. Или ми вярваш, или не. Или ми помагаш, или не. Но само това мога да ти кажа.

Той мълча цяла минута. Не отмести очи от лицето ми и почти чувах как щрака мозъка му.

— Много неща не ми казваш.

— Да. Но както ти обясних, това са семейни работи — поколебах се. Но исках да го моля, но бях на ръба. — Не съм го убил, Ханк. Той беше измамник, грубиян и пълен негодник. Съгласен съм. Но той беше моят старец. Идвало ми е да го спукам от бой много пъти, но не бих могъл да го убия. Трябва да ми повярваш.

— А петнайсетте милиона долара? — попита Хакк и чертите му пак натежаха от съмнение.

— Никога не съм ламтял за пари.

Ханк вдигна вежда.

— Да печелиш не е същото като да ги получиш наготово. Баща ти е роден в бедност. Обзалагам се, че е разбирал това.

— Не ги искам — отвърнах му. — Никой не ме разбира, но аз наистина не ги искам. Оставил ми е къщата и кантората без условия. Това прави някъде към един милион и двеста хиляди. Ще ги продам, ще дам половината на Джийн и пак ще съм по-богат, отколкото някога съм си представял, че ще бъда.

— Шестстотин бона не са петнайсет милиона.

— На мен са ми достатъчни.

— Това би го казал един на милион — Ханк помълча. — Ти един на милион ли си, Уърк?

— Предполагам, че да.

Ханк се облегна на седалката.

— Аз бих взел петнайсетте милиона — заяви той и тогава разбрах, че ще ми помогне.

Запали колата и слезе от тротоара. Пътувахме в мълчание няколко минути.

— И какво искаш да направя? — попита Ханк. — Така, както аз виждам нещата, имаме два избора. Продължаваме да копаем за Алекс или отиваме да говорим с Милс и я оставяме тя да я провери. И колкото повече си мисля, толкова повече се убеждавам, че втората идея е по-добра. Обаче трябва да излезеш чист от разследването на оръжието, но никой не е казал, че това трябва да стане бързо. След като Милс се убеди, след като събере доказателства срещу Алекс, може и да ѝ кажем. Разбира се, ако намерят анонимния информатор, всичко отива на кино. Няма да е лесно, независимо как ще го направим. Милс би те съдвкала и изплюла, ако можеше. Няма да е лесно да я убедим. Тя иска да те изкара виновен. Направо си е лична война.

Почти не го слушах, умът ми беше другаде.

— Мисля, че Алекс ще тръгне да ме търси — изтърсих.

— Какво имаш предвид?

— Казах на Джийн за подозренията си. Алекс няма да остане със скръстени ръце. Ще тръгне да ме търси.

Ханк вече клатеше глава.

— Ако тя е убийцата, това е последното нещо, което ще направи. Ще се прави на ударена. Ще чака другите да доказват вината ти. Цялата черна работа е свършена. Тя може да се отпусне и да гледа как се използват парите от данъците ѝ.

— Може би — измърморих, но той не успя да ме разубеди.

— Искаш ли да говоря с Милс?

— Искам да намериш Ванеса — настоях. — Не съм се отказал от това.

— По дяволите! Сега не е моментът да разпиляваме сили да търсим изчезнал човек. Не ме интересува какво изпитваш към нея. Щом Милс намери анонимния информатор, ще те арестува и доколкото на мен ми е известно, вече са проследили обаждането. Лесно могат да организират разпознаване по снимки. Дори може би вече те търсят и този път няма да те пуснат под гаранция. Не и след като си се опитал да унищожис доказателство. Няма съдия, който да те пусне на свобода. Ще изгниеш в затвора, Уърк. Така че подреди си приоритетите! Игричките свършиха.

— Искам да я намериш, Ханк.

— Да му се не види, Уърк, защо?

Не исках да го казвам, защото това не беше най-важната причина, а и вече се чувствах зле заради нея. Но Ханк трябваше да го чуе.

— Тя не ми е просто приятелка, ясно? Тя е моето алиби.

— Моля? — неверието ясно се беше изписало по лицето на Ханк.

— Бях с нея, когато Езра е бил прострелян. Бях във фермата на Столън.

— О, Боже, Уърк. Защо не ми каза веднага?

— Заради Джийн, Ханк. Но има и нещо друго. И се надявам, че греша.

— Какво? — попита Ханк.

— Според мен Алекс знае, че Ванеса е моето алиби. Възможно е да я е проследила. Дори може вече да я е убила.

Ханк се замисли над моето предположение. Лицето му се втвърди от решителност.

— Ще я намеря, Уърк — не се усмихваше. — Жива или мъртва. Ще я намеря.

— Намери я жива, Ханк — казах, но той не отвърна. Погледна ме веднъж и след това пак се съсредоточи върху пътя.

— Колата ти пред болницата ли е? — попита.

— Оставих една кола там.

Когато пристигнахме пред болницата, му посочих минивана на Стоукс.

— Искам да се прибереш — нареди ми Ханк.

— Защо? Няма какво да правя вкъщи.

— Всъщност — започна той, — има. Четка за зъби, самобръсначка, дрехи. Искам да си събереш багажа и да намериш стая в някой затънтен мотел. Не много далеч, просто някъде, където можеш да се покриеш за ден-два. Измий се, поспи. Като намеря Ванеса, ще отидем при Милс. Но не бих искал да го правим, преди да имаме човек, който може да се закълне, че си бил с него.

Слязох от колата и се наведох през отворената врата.

— А ти какво ще правиш?

— Ще си върша работата, Уърк. Ако може да бъде намерена, ще я намеря. Като се настаниш, ми се обади да ми кажеш къде си. Звънни

ми на мобилния.

— Не мисля, че бих могъл просто да си седя със скръстени ръце — опитах се да намеря думи, с които да изразя какво чувствам. Беше ми трудно. — Повече не искам да се крия.

— Двайсет и четири часа, Уърк. Най-много трийсет и шест.

— Това не ми харесва — и понечих да затворя вратата.

— Хей! — извика Ханк. Обърнах се. — Не се бави у вас, чу ли? Влизаш и веднага излизаш. Милс може вече да те търси.

— Ясно — погледах след него, докато се отдалечаваше.

Качих се в минивана и потеглих към вкъщи. Пред мен се изправиха високите стени, чиято бяла боя беше посивяла и започнала да се бели. Барбара винаги казваше, че къщата има здрав скелет и беше права. Но нямаше сърце, не и докато ние живеехме в нея. Вместо смях, доверие и радост имаше пустота и някакво усещане за загниване и аз не можех да повярвам колко сляп съм бил. Дали пък алкохолът не бе направил живота ми там поносим? Или пък беше нещо друго, някакъв мой недостатък? Може би нито едното, нито другото. Казват, че ако пуснеш жаба в гореща вода, тя веднага ще изскочи. Но ако същата жаба я сложиш в студена вода и започнеш бавно да я нагриваш, тя ще си седи кротко, докато кръвта ѝ не заври. Ще се остави да я сготвят жива. Може би и с мен беше същото. И аз бях като тази жаба.

Замислих се над това и над думите на Ханк. Сърцето му беше добро. Умът — остър. Но не можех да отида в мотел. Не можех да се скрия и да се преструвам, че всичко ще се размине от само себе си. Ако Милс ме търсеше, така да е. Същото се отнасяше и за Алекс.

Стореното — сторено, помислих си и влязох вътре.

Заварих Барбара в кухнята. Стоеше на два метра от вратата като закована или като човек, който се кани да се обърне и да побегне. За част от секундата изглеждаше объркана, но после пусна една крива усмивка и тръгна към мен да ме посрещне. Стоях като пън, докато тя ме прегръщаше и се притискаше в мен.

— О, Уърк. О, скъпи. Извинявай, че не те посрещнах на излизане от затвора. Просто не можех — изкуствено усмихнатите ѝ устни изстрелваха думите бързо и докосването им до моя изцапан в затвора врат ми беше противно. Тя се отдръпна и хвана лицето ми в двете си ръце. Думите ѝ започнаха да се леят още по-бързо. Прескачаха се една друга, препъваха се и падаха. Бяха меки и препалено сладникави, като

оставен на слънце шоколад. — Знаеш ли как ме гледат хората — бърбореше. — От тези погледи понякога можеш да си направиш изводи какво си мислят. Знам, че това не е извинение и, разбира се, е нищо в сравнение с това, което ти си преживял, но пак боли. Не можех се появя в затвора, не можех да понеса да те гледам в такова положение. Усещах, че това не е добре за нас. Няма да е здравословно за връзката ни. Затова когато господин Робинс се появи, го помолих той да те посрещне. Надявам се, че съм постъпила правилно. Така ми се стори, че е най-добре. Но после ти не се прибра, не се обади и аз не знаех какво да мисля — пое си дълбоко дъх. — Толкова много неща исках да ти кажа, а сега не мога. Не знам защо е така, много зле се чувствах.

Млъкна и тъй като аз не отговорих, настана неловка тишина. Тя свали ръцете си от лицето ми, плъзна ги по раменете и ме стисна два пъти, преди да ги отдръпне от мен. После ме сграбчи за ризата толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Какво? — попитах. Тя изглеждаше стресната, сякаш въобще не очакваше да ѝ отговоря. — Какво искаше да ми кажеш?

Започна да се смее, отначало тихо, след малко съвсем спря. Пусна ръка от ризата ми и ме поглади по дясното рамо, без да ме поглежда в очите.

— Знаеш ли, скъпи, най-вече, че те обичам. Но това според мен го знаеш. Ей такива неща — най-накрая се осмели да ме погледне. — Неща, които се надявам, че искаш да чуеш, особено в такъв момент.

— Много мило от твоя страна — успях да кажа от едното приличие.

Тя се изчерви и се усмихна. Сведе поглед към пода, сякаш внимателно гримираните ѝ ресници все още можеха да ме очароват. Когато вдигна очи, несигурността ѝ беше изчезнала. Гласът ѝ беше уверен, погледът — непоколебим. И тя пак ме стисна за раменете.

— Слушай, Уърк, знам, че ти е трудно. Но ще се справим с това, нали? Ти си невинен. Сигурна съм. Няма да се върнеш пак в затвора. Това ще премине и когато е зад гърба ни, всичко пак ще ни е наред. Пак ще станем идеалната двойка, също като едно време. Хората ще ни гледат и ще казват: „Каква прекрасна двойка!“ Просто трябва да се държим заедно и да го преодолеем. Заедно.

— Заедно — повторих, мислейки си за жабата.

— Това са временни неприятности. Огромни и ужасни, но временни. Това е. Можем да се справим.

Премигнах и този път жабата направо изплува пред очите ми. От водата изскачаха мехурчета и кръвта ѝ кипваше. Исках да извикам, но не го направих, а само гледах как очите ѝ завират. Пуф! И изскочиха от орбитите.

— Имам нужда от душ — рекох.

— Добра идея — съгласи се Барбара. — Изкъпи се хубавичко с гореща вода и когато излезеш, ще пийнем. Ще пийнем и всичко ще е наред — понечих да се обърна, но тя пак заговори, и то толкова тихо, че за малко да не я чуя. — Също като едно време — прошепна. Погледнах я в очите, но те бяха непроницаеми, а устните ѝ бяха изкривени в полуусмивка. — Обичам те, скъпи — излязох от кухнята, а тя извика след мен със затихващ глас. — Добре дошъл у дома.

Отидох в спалнята, където намерих леглото безупречно оправено. Във вазата имаше цветя. Щорите бяха вдигнати и през прозорците влизаше светлина. От огледалото над тоалетката ме гледаше състарен и съсипан човек, но в погледа му се четеше решителност. Взирах се в очите си, докато изпразвах джобовете си и свалях дрехите, с които бях прекарал цял ден. Не изглеждаха толкова състарени и съсипани, колкото лицето ми.

Душът, който си взех, беше на границата на търпимостта ми към горещото. Вдигнах лице към струята, исках водата да пада директно върху него. Не чух кога вратата на банята се е отворила. Усетих, че става течение и чак тогава почувствах ръцете ѝ. Те се плъзнаха по гърба ми като есенни листа. Сигурно съм трепнал.

— Шшшшт — изшътка нежно Барбара. — Стой мирен — понечих да се обърна. — Не се обръщай — промълви тя.

Обгърна ме и си намокри ръцете под душа. Потърка сапуна между тях и го остави на мястото му. След това сложи длани на гърдите ми и те станаха хлъзгави от пяната. Сигурно е усетила съпротивата, стегнатите мускули и вдървената поза, а може би и враждебността в мълчанието ми. Но се направи, че не ги забелязва и ръцете ѝ започнаха да се плъзгат от гърдите към корема. Притисна се силно към гърба ми и почувствах, че е гола. Водата се спускаше по раменете ми, промушваше се между слетите ни тела, а тя се бе оставила да я мокри до насита. Потри се в мен, пъкна стройния си

крак между моите, а ръцете ѝ си проправиха път надолу, към мястото, където в миналото винаги бяха добре дошли.

— Барбара — гласът ми се появи като натрапник. Пръстите ѝ работеха все по-усърдно, сякаш едното постоянство можеше да ме накара да поискам спасението, което тя смяташе, че има властта да ми предложи.

— Остави ме да го направя — прошепна.

Не исках да я наранявам. Не исках да имам нищо общо с нея.

— Барбара — повторих този път по-настойтелно. Посегнах към пръстите ѝ, а тя ме обърна с лице към себе си.

— Мога да го направя, Уърк.

Предната част на косата ѝ беше мокра, а задната — все още суха. Лицето ѝ беше толкова сериозно, че ме напуши смях. В очите ѝ имаше отчаяние, сякаш само то ѝ беше останало и тя разбираше, че няма друго какво да ми предложи. За миг не знаех какво да кажа и точно в този момент тя падна на колене.

— За бога, Барбара! — не можах да прикрия отвращението в гласа си, блъснах я грубо и минах покрай нея. Отворих вратата и взех хавлията. Парата ме последва в настъпилата ужасна тишина. Водата спря да тече. Не се обърнах назад. Барбара дойде при мен и видях, че не си е направила труда да се прикрие. Все едно не забелязваше водата, която ѝ влизаше в очите и се стичаше по пода. Продължавах да не и обръщам внимание, но ми стана ясно, че няма да се махне просто така. Затова се обърнах и я погледнах в очите. Кърпата ми беше натезала от изстиваща влага. Сърцето ми също бе натезало.

— Моят живот също се разпада — каза тя. Но в очите ѝ нямаше тъга, а гняв.

32.

В гардероба си намерих редица празни закачалки, което не беше зле. Никога повече нямаше да облека костюм. В това бях напълно сигурен. Издърпах чифт джинси, стара памучна риза и маратонки, които носех преди години. На най-горната полица имаше избеляла и неугледна бейзболна шапка. Взех и нея.

Намерих Барбара в кухнята. Приготвяше кафе. Халатът ѝ беше здраво пристегнат.

— Какво да направя, за да ти се извиня? — запита. — Искам всичко между нас да е наред, Уърк. Затова просто ми кажи.

Преди седмица щях да се огъна и да се пречупя. Щях да ѝ кажа, че я обичам и че всичко ще се нареди. Част от мен щеше да повярва в това, но останалата част щеше се да се гърчи в агония.

— Не те обичам, Барбара. Мисля, че никога не съм те обичал — отвори уста да каже нещо, но аз продължих, преди да е успяла. — И ти не ме обичаш. Може би мислиш, че ме обичаш, но не е така. Хайде да не се преструваме повече. Всичко свърши.

— Просто ей така? — попита тя. — Обявяваш го и всичко свършва — очевидно бе разгневена, но може и да беше наранено его.

— От години се спускаме надолу по спиралата.

— Няма да ти дам развод. Преживели сме толкова много заедно. Ти си ми длъжник.

— Длъжник?

— Точно така.

— Не ми трябва съгласието ти, Барбара. Дори не ми е нужна причина. Достатъчно е да живеем една година разделени.

— Ти имаш нужда от мен. Няма да се издигнеш в този град без мен.

Поклатих глава.

— Ще се изненадаш от колко малко неща имам нужда — но тя не ми обърна внимание и тръгна през кухнята. Краката ѝ не се виждаха под халата.

— Имаме си проблеми, Уърк, но сме един екип. Можем да се справим с всичко.

И протегна към мен ръце.

— Не ме докосвай — отвращаваше ме.

Ръцете ѝ бавно се отпуснаха. Вдигна очи към мен и ми се стори, че се предава.

— Добре, Уърк. Щом така искаш, няма да споря с теб. Дори ще постъпя цивилизовано. Нали това искаш — цивилизована раздяла без емоции. Чист край. За да започнеш новия си живот, а аз да се опитам да измисля какво да правя. Нали така?

— Новият ми живот може и да е в затвора, Барбара. Това може да се окаже най-голямата услуга, която някога съм ти правил.

— Няма да отидеш в затвора — рече тя, но аз само свих рамене.

Барбара се засмя и видях в очите ѝ да се появява пак някогашната горчивина и студенина.

— Не печелиш достатъчно, Уърк. Никога не си печелил добре, дори когато Езра беше жив и никой не заработваше повече от него.

Думите ѝ отекнаха в главата ми и нещо ми прищрака.

— Какво каза?

— Чу ме — обърна се, взе пакет цигари и запали една. Не бях забелязал, че пак е почнала да пуши. За последен път я бях виждал с цигара в колежа. А тази сега не слизаше от устатата ѝ, докато говореше, и танцуваше в ритъм с думите. — Едвам свързваше двата края, когато Езра се грижеше за теб. Не познавам друг адвокат в града, който да печели толкова малко като теб — издиша дим към тавана. — Така че раздавай празни обещания. Аз знам колко струват.

Не това ме изуми.

„Да печелиш не е същото, като да имаш“, беше казал Ханк.

— Би ли казала, че Езра обичаше да печели пари? — попитах. — Или просто обичаше да разполага с тях?

— Какви ги приказваш, Уърк? Какво значение има? Той е мъртъв. Както и нашият брак.

Но нещо не ми даваше мира. Пъзелът още не се подреждаше, но парченцата бяха там и привличаха вниманието ми.

— Пари, Барбара. Спечелването или притежанието им? Кое беше по-важно за него?

Тя издиша още дим и сви рамене, сякаш нищо вече нямаше значение.

— Притежанието — отговори. — Не му пукаше как ги изкарва, това беше просто път към тях.

Беше права. Той беше зависим от тях. Искаше да разполага с тях. И изведнъж ми светна. Не знаех още точната комбинация на сейфа, но знаех къде да я намеря. Неочаквано отварянето на сейфа на стареца се превърна в най-важното нещо в моя свят. Трябваше да го направя и вече знаех как.

— Трябва да изляза — хванах я за ръката, тя не се отдръпна. — Съжалявам, Барбара.

Тя кимна и заби поглед в пода, а от устата ѝ излезе дим.

— Ще поговорим пак по-късно — рекох и си взех ключовете. Пред вратата на гаража се спрях и се обърнах. Очаквах да я видя променена, но не стана така. Изглеждаше си както винаги. Дланта ми беше на дръжката, когато гласът ѝ ме спря.

— Един въпрос — звучеше особено.

— Какъв?

— Ами алибито ти? — попита тя. — Не се ли притесняваш, че ще загубиш алибито си?

За миг погледите ни се срещнаха. Тя свали маската и надникнах дълбоко в нея. Тогава разбрах, че тя знае. Знаела го е през цялото време. Затова казах каквото трябваше и с това сякаш свалих товар от раменете си, а Барбара остана неуязвима.

— Никога не си ми била алиби, Барбара. И двамата го знаем.

Тя кимна леко и сълзите ѝ потекоха.

— Някога бих убила заради теб — промълви и вдигна поглед. — Какво остава за една малка лъжа.

Сълзите ѝ закапаха още по-обилно и раменете ѝ се затресоха, сякаш най-накрая се беше огънала под някакво невидимо бреме.

— Ще се справиш ли? — попитах.

— Правим каквото трябва, нали? Това е оцеляването.

— Просто нищо не трябва да се отлага. Затова и двамата ще бъдем добре. Може дори да се разделим като приятели.

Тя изсумтя силно и се засмя. После избърса сълзите си.

— Няма да е зле, нали?

— Няма — съгласих се. — Слушай, отивам до кантората. Няма да се бавя. Когато се върна, ще поговорим пак.

— Какво ще правиш там? — поинтересува се тя.

— Нищо особено. Просто се сетих нещо.

Тя размаха ръце в изпълнената с болка атмосфера около нас: стаята, къщата, целия ни съвместен живот.

— И то е по-важно от това тук? — промълви.

— Не — отвърнах. — Разбира се, че не.

— Тогава не отивай — настоя.

— Такъв е животът, Барбара, понякога нещата се объркват. Не всичко става, както го искаш.

— Става, стига да го искаш достатъчно силно.

— Само понякога — излязох и затворих вратата на стария си живот. Запалих двигателя и се обърнах. Децата още си играеха в парка, приличаха на малки цветни петънца, докато бягаха и пицяха. Загасих радиото, подкарах колата и тогава видях Барбара в гаража. Стоеше неподвижно и ме следеше, за миг ми се стори като напълно непозната. После ми махна и затича боса към колата.

— Не отивай. Не искам всичко да приключи така.

— Трябва.

— По дяволите, Уърк. Какво е толкова важно?

— Нищо — отвърнах. — Нищо, което да те засяга.

Обви ръце около раменете си и се наведе, сякаш я болеше стомахът.

— Ще свърши зле, знам си — погледът ѝ стана студен. Насочи очи към парка, сякаш гледката на децата действаше и на нея. — Десет години от живота ни — пропилили. Все едно не ги е имало.

— На всеки се случва да си промени живота, Барбара. Ние не сме изключение.

— Ето защо не се получаваше — усетих обвинение в гласа ѝ. Сведе поглед към мен. — Никога не си искал да бъдеш победител и аз не можех да направя нищо, за да те накарам да го поискаш. Много лесно се задоволяваш. Обираше огризките от масата на Езра и си мислеше, че си на банкет.

— Езра беше окован за тази маса. Той не беше по-щастлив от мен.

— Напротив, беше. Взимаше каквото си иска от живота и изпитваше удоволствие от това. Беше истински мъж.

— Да не се опитваш да ме обидиш? — попитах. — И без това ми е достатъчно тежко.

Барбара удари с длан по покрива на колата.

— Да не мислиш, че на мен ми е леко?

Извърнах очи от нея и погледнах надолу по хълма към цветните петънца, които изпъстриха тъмнозелената трева. Изведнъж ми се прииска да се махна от това място, но трябваше да кажа още нещо.

— Знаеш ли какъв ни е проблемът, Барбара? Ти никога не си ме познавала. Виждала си само това, което си искала. Млад адвокат от богато семейство с известен баща. И си решила, че ме познаваш. Кой съм, какво искам, кое е важно за мен? Омъжила си се за непознат и през цялото време си се опитвала да го превърнеш в това, което си си представяла. Десет години ме тъпчеш и аз ти го позволявах. Но не мога да се превърна в това, което искаш. Ти ставаш все по-неудовлетворена и огорчена, а аз — все по-обезверен. Аз си затварях очите, като че така нещата можеха да се оправят, а това не ме прави по-добър от теб. Оженили сме се по грешни причини, доста разпространена грешка, и ако аз бях мъж на място, щях да прекратя това още преди години.

Барбара сви устни.

— Гади ми се от убеждението ти в твоята праведност — изстреля тя. — Не си по-добър от мен.

— Не съм и твърдял такова нещо.

— Тръгвай — отпрати ме. — Прав си. Всичко свърши. Просто тръгвай.

— Съжалявам, Барбара.

— Спести си шибаната любезност — обърна се и влезе в къщата.

Оставих я да си тръгне и за момент сякаш се разтворих във въздуха. Но отсъствието на болка може да мине за удоволствие само миг, не повече, а имах и работа за вършене. Поех с колата към кантората.

Някой психиатър сигурно би обяснил защо отварянето на сейфа на Езра се бе превърнало в идея фикс за мен. Разгадавайки тайните му, аз заемах мястото му, отнемах му властта. Или се опитвах да го разбера. Да го победи. Честно казано, не беше чак толкова сложно.

Работех в тази сграда от десет години, тринайсет, ако се брои и летният стаж, докато следвах право. През това време баща ми никога не бе споменавал за сейфа. Ние бяхме от едно семейство. Бяхме съдружници. Не би трябвало да има тайни от мен. Да, бях любопитен, но и разтревожен, и дори повече. И някаква част от мен вярваше, че като разгада тайните му, ще разбере баща си веднъж завинаги. Често най-истинската ни същност е тази, която не позволяваме на никого друго да вижда. Ние сме това, което представляваме, когато сме сами. Сред хората се контролираме. Правим компромиси и увъртаме.

Исках да надникна зад завесата му.

Трябваше по-рано да се сетя, че за Езра беше по-важно притежанието на парите. Това е проклятието на мизерното детство. С пари се купуваше храна. Те бяха необходими и когато трябваше да се поправи покрива. Да ги имаш, значи да оцелееш. Спечеленото обезщетение от един милион долара, което го направи известен, а след това и богат, не беше най-важното нещо за него. Сбърках, като си го помислих. Защото присъдите за големи обезщетения могат да се обжалват, никой не ти дава чек в деня, когато се произнасят. Печеленето срещу имането. В това уравнение само една дата имаше значение, тази, в която депозираш чека.

Не знаех коя е, но сигурно можеше да се намери в архивите. Някъде в офиса трябва да е записано кога е получил 333333 долара и 33 цента, точно една трета от един милион долара. През последните му години няколко стотици хиляди за него бяха джобни пари, но това бе сумата, която го създаде. Трябваше да се досетя.

Паркирах отзад и погледнах високата, тясна сграда. Вече се чувствах като чужд човек в нея, а думите на Барбара още отекваха в главата ми: „Десет години — пропилены, все едно не ги е имало.“

Слязох от колата. Наоколо нямаше никого, но в далечината чувах вой на сирени и си спомних за Милс. Представих си я как стои, гледа оръжието на Езра и пляска с длани по твърдите си мускулести бедра. Ще намери анонимния информатор и той ще ме разпознае. Ще ме арестуват, съдят и осъдят. Имах само Ханк и избледняващата надежда, че Ванеса Столън ще ми помогне да отърва кожата и да си спася душата.

В кантората беше задушно, сякаш никой не беше идвал от седмици или месеци. През процепите на щорите се протягаха сенки, а

в лъчите светлина се гонеше прах. Беше тихо и неприветливо, струваше ми се, че предчувствията ми са ме предали. Не тук ми беше мястото. Това беше посланието. Сградата беше по-мъдра от мен.

Заклучих вратата и тръгнах по късия коридор, който извеждаше към рецепцията. Звучите бяха приглушени, движех се сред въздух, а сякаш крачех във вода. Реших, че това си беше от чист ужас. Опитах се да се отърся от него.

Ченгетата бяха взели компютъра ми, затова продължих по тесните скърцащи стълби към мазето с купищата кашони и една-единствена електрическа крушка, която се клатушкеше като бесило. Там се намираха стари дела и данъчни декларации, банкови документи. Видях счупени мебели, уред за тренировки от седемдесетте години, чанти за голф. Цареше бъркотия, но най-старите неща бяха в дъното. Изгазих сред купчините и се опитах да разгадая системата. Кашоните бяха нахвърляни безредно, но бяха групирани по дати. Така че папките от една година бяха заедно заровени в този масов гроб.

Намерих годината, която смятах, че ми трябва, и започнах да отварям кашоните. Нямаше никакъв ред, което ме изненада. Езра винаги е бил педант. А тук папките бяха номерирани, както дойде и нахвърляни в стари кашони. Вътре в тях намерих по-малки кутии с календари, касови бележки, самозалепващи се листчета, изхабени писалки и кламери. Имаше и бележници, и изхвърлени картончета от картотеки. Струваше ми се, че всяка година Езра е прочиствал бюрото си и е започвал на чисто. Отворих календара му за декември, видях малката удивителна, която беше поставил на трийсет и първи и разбрах, защо е толкова важна. Това беше краят на годината, която Езра беше натъпкал в кутия и хвърлил в забрава, както беше направил с по-голямата част от миналото си. Той мислеше само за бъдещето. Всичко друго за него беше боклук.

Намерих това, което търсех на дъното на седмата кутия, под половин метър пледоарии за дело по развод. Познах назъбения гръбнак на дебелия черна счетоводната книга, която Езра предпочиташе. Изскърца, когато я отворих и запрелиствах зелените листове, които бяха започнали да стават кафяви по краищата. Бяха изписани с прегледния почерк на баща ми. Първото ми впечатление беше за нещо дребно — дребни цифри, дребни суми, нищо не подсказваше за

положението и големите хонорари, които скоро щеше да спечели. Намерих депозита, вписан на трийсет и трета страница. Над него беше записан приход от петдесет и седем долара, а този под него беше за сто долара. Почеркът му не беше трепнал никъде. Беше вкарал в сметката си повече от триста хиляди долара за един ден. Представях си какво удовлетворение е изпитал тогава. И в същото време беше потиснал всякакви формални признаци на радост и задоволство. Може да е било от егоизъм, може просто да е бил дисциплиниран. Все още помнех вечерта, когато ни заведе да празнуваме. „Нищо вече не може да ме спре“, каза тогава. И е бил прав, докато Алекс не го застреля в главата.

Излязох от мазето и загасих осветлението. Миризмата на мухлясала хартия ме последва, когато тръгнах към кабинета на Езра. Спрях се в подножието на стълбището и си спомних звука, който издаде тежкия стол, когато се свлече надолу. Но сега цареше пълна тишина, която аз наруших, като поех по износените стъпала. Килимът изглеждаше различен. Може би беше от светлината, но в далечния край ми се стори нагънат. Издърпах го и се зачудих дали умът ми не ми прави номера. Дъската беше счупена в ъгъла и издраскана около главите на пироните. Драскотините ми бяха непознати, малки и плоски като направени с отвертка. Прокарах върховете на пръстите си по тях и се запитах дали някой друг не е идвал.

Изхвърлих тази мисъл от главата си. Времето не беше на моя страна, а в съзнанието ми имаше много болезнени дупки. Грабнах чука и се заех с пироните. Опитах се да подпъхна острата му част под главите им. Издрасках още дървото, лъснах главите на пироните, но не можах да ги извадя. Подпъхнах острието под самата дъска и натиснах дръжката. Не поддаде. Дръпнах по-силно и усетих напрежение в гърба си. Но четирите големи пирона държаха прекалено здраво.

Изтичах обратно в мазето, върнах се под слабата светлина на клатушкащата се крушка, минах през сметището от документи и отидох в ъгъла, където бяха инструментите. Там бях забелязал лопата за сняг, стълба, счупено гребло и стар автомобилен крик. Намерих тръбния ключ, който вървеше с крика. Беше половин метър дълъг с остър сплескан край. Качих се обратно горе задъхан, пъхнах плоската част между дъските и заудрях с чука от другата страна. Стоманата потъна в цепнатината, с която жълтеникавото дърво сякаш ми се усмихваше. Подпрях чука в основата на тръбния ключ като опора,

застопорих го със стъпалото си и натиснах дългото рамо на така образувалия се лост с всичките си деветдесет килограма. Стоварих се върху него и чух дървото да пука и да се чупи. Натиснах дъската, изкъртих едно по едно отчупилите се парчета и накрая тя цялата се откова. Извадих я и усетих в дланта ми да се забиват трески, но не им обърнах внимание, само изхвърлих счупената дъска настрана.

Сейфът се показва предизвикателно срещу мен и изведнъж се уплаших. Спомних си записката в счетоводната книга на стареца и бях сигурен, че това е комбинацията. Бях готов да го разоблича и да го разбере, така че коленичих. Наведох се над това последно препятствие, останало след него, казах наум молитва и въведох датата, в която бе получил най-важната сума в живота си.

Вратата се отвори безшумно на смазаните панти и отдолу зейна тъмнина. После премигнах.

Първото нещо, което видях, бяха пари в брой, и то доста, вързани на пачки по десет хиляди долара. Извадих ги всичките. Банкнотите натежах в ръцете ми, миризмата на тези парични тухли надделяваше над миризмата на застояло. На пръв поглед бяха повече от двеста хиляди долара. Оставих ги на пода до себе си, но ми беше трудно да отместя очи от тях. Никога не бях виждал толкова пари на едно място. Но не бях тук, заради тях, затова се върнах към зейналата дупка.

Имаше снимки на семейството му. Не на жена му и децата. Не това семейство. А на онова, бедното, в което беше израснал. Видях избеляла снимка на Езра и баща му. Още една на майка му и баща му. И една на няколко мръсни и ококорени деца, които може би бяха братята и сестрите му. Не ги бях виждал преди, съмнявам се, че и Джийн ги знаеше. Хората на тях изглеждаха изтощени, дори и децата, а на една групова фотография видях онова, което беше направило Езра по-различен. Беше нещо в погледа му, същото, което се виждаше и на снимката от бюрото му вкъщи. В него имаше сила, сякаш още като дете можеше да премести света. Братята и сестрите му сигурно са го усещали, защото си личеше как се скупчват около него.

Но за мен те бяха чужди хора. Никога не бях срещал и един от тях. Нито веднъж.

Оставих снимките при парите и се върнах към сейфа. В голяма, покрита с кадифе кутия намерих бижутата на майка ми — не тези, с които беше, когато умря, а наистина скъпи украшения, които Езра

веднъж нарече „дрънкулки за прецакване“. Вадеха се само когато трябваше да се впечатли някой мъж или да се накара съпругата му да се почувства евтина. Мама мразеше да ги слага и веднъж ми каза, че я карат да се чувства като наложница на дявола. Не че не бяха красиви. Бяха. Но освен това бяха и оръжия и никога не са били използвани по друго предназначение. Оставих и тази кутия настрана, твърдо решен да ги дам на Джейн. Може би ще успее да ги продаде.

На дъното имаше три ненадписани видеокасети. Хванах ги, както бих хванал змия, и се почудих дали да не ги оставя, може би има неща, които синът не би трябвало да знае за баща си.

Защо ще държи видеокасети в сейф?

В ъгъла имаше видео и телевизор. Взех напосоки една касета и я сложих в гнездото. Включих телевизора и натиснах копчето на видеото.

Отначало се чуваше само бръмчене, после се показа диван. Мека светлина. Прозвучаха гласове. Погледнах дългия кожен диван зад мен, след това отново екрана. Беше същият.

— Не знам, Езра — говореше женски глас, който ми беше познат.

— Развесели ме — това беше Езра.

Чух звук от нежна целувка и взрив от кокетен смях.

Видях дълги загорели женски крака. Тя премина покрай камерата и се хвърли на дивана. Беше гола и се смееше. Зърнах белите ѝ зъби и белите ѝ гърди. После в кадър се появи Езра и запълни целия екран. Стана по-дребен, като се приближи към дивана, чух го да мърмори нещо. После нейният глас:

— Ами ела тогава — ръцете ѝ се вдигнаха над главата, лицето ѝ остана скрито. Краката ѝ се разтвориха, левият се качи на облегалката на кожения диван, а десният обгърна кръста му и го придърпа надолу.

Той се стовари върху нея с цялото си масивно тяло. Но продължавах да виждам краката ѝ. Имаше сили да мърда под него.

— О, да! — простена. — Точно така. Чукай ме точно така — и той го правеше, блъскаше я и я притискаше към меката кожа. Слабите ѝ ръце се показаха изпод него, настаниха се на гърба му и оставиха следи от нокти по кожата му.

Повдигна ми се, докато ги гледах, но не можех да извърна очи. Защото част от мен вече знаеше. Гласът. Начинът, по който се събираха краката ѝ. Краткото и зловещо показване на зъбите.

Знаех, но обзет от мрачно неверие продължавах да гледам как баща ми чука жена ми на дивана.

33.

Това, което видях, ми подейства като удар с чук. Той я е използвал, манипулирал я е, а очите ѝ на записа светеха като на животинче. Кантората изчезна, светът — също, потъна в небитието. Не усетих, пода, върху който се стовариха коленете ми. Стомахът ми се сви и устата ми може и да се е напълнила със стомашен сок, но ако това е станало, не съм го усетил. Всяко сетиво беше потиснато от онова, единственото, без което можех за цял живот. Гледката, която никой мъж не трябва да вижда, изпълваше съзнанието ми, после се пръсна в него като развален плод. Жена ми по гръб, после на четири крака. Баща ми, космат като животно, грухти над нея, все едно и тя като него е само парче обезумяла плът, а не съпругата на собствения му син.

Откога? Въпросът изникна в ума ми. Откога се случваше това? И после веднага след него се втурна и друг. Как не съм разбрал?

И точно когато ми се струваше, че повече не мога да понеса, екранът изгасна. Свих се и зачаках да припадна, но това не стана. Бях вцепенен, разлюлян от видяното и от това, което означаваше. Гласът ѝ ме шокира до дъното на душата ми.

— Беше заковал дъските.

Обърнах се и я видях. Стоеше до бюрото на Езра. Не я бях чул да се качва по стълбите и нямах представа откога е в стаята. Тя остави дистанционното на бюрото. Изправих се. Изглеждаше спокойна, но очите ѝ бяха стъклени, а устните влажни.

— Знаеш ли колко пъти се опитах да отворя проклетия сейф? — седна на края на бюрото и ме погледна. Лицето ѝ бе бледо, а гласът също толкова безцветен. — Обикновено през нощта, когато ти спеше. Това му е най-хубавото на брака с пияница. Винаги си спял много дълбоко. Разбира се, че знаех за записите. Не трябваше да му позволявам да ги прави, но той настояваше. Не знаех, че ги държи в сейфа, докато не стана прекалено късно.

Очите ѝ бяха посърнали и когато премигна, цялото ѝ тяло сякаш трепна. Приличаше ми на дрогирана, а може и да беше. Не я познавах. И никога не я бях познавал.

— Прекалено късно за какво? — попитах, но тя не ми обърна внимание. Подръпваше ухото си с една ръка, а другата продължаваше да държи зад гърба си. Тогава разбрах за колко много неща съм грешал.

— Онази нощ си била ти — казах. — Ти си блъснала стола по стълбите.

Огледах се из кабинета. Имаше само един път за бягство.

— Да — потвърди Барбара. — Съжалявам. Но предполагам, че това рано или късно щеше да се случи. Идвала съм толкова пъти тук — сви рамене и извади пистолета. Беше в лявата ѝ ръка, но се държеше така, сякаш го нямаше. Замръзнах при вида му. Беше малък сребърен пистолет, някакъв вид автоматик. Почеса се с дулото му по бузата.

— За какво ти е пистолетът, Барбара? — опитах се да звуча възможно най-спокойно. Тя отново сви рамене и погледна оръжието. Повъртя го в ръката си, сякаш се наслаждаваше на играта на светлината по блестящата му повърхност. Чертите на лицето ѝ бяха отпуснати. Очевидно не беше на себе си — или беше надрусана, или беше изперкала.

— Имам го от известно време — обясни. — Този град става все по-опасен, особено за сама жена нощем.

Знаех, че съм в беда, но не ми пукаше.

— Защо го уби, Барбара?

Тя стана внезапно и насочи пистолета към мен. Празното спокойствие в очите ѝ изчезна и на негово място се появи нещо съвсем различно. Трепнах в очакване на куршума.

— Направих го заради теб! — извика тя. — За теб! Как си позволяваш да ме питаш? Само заради теб го направих, неблагодарно копеле!

Вдигнах ръце.

— Съжалявам. Опитай се да се успокоиш.

— Ти се успокой! — направи три нестабилни крачки към мен, вдигнала пистолета в пълна готовност. Спря, но не свали оръжието. — Този кучи син се канеше да промени завещанието. Чуках се с него шест месеца, за да се съгласи да го направи, както трябва — изсмя се,

смехът ѝ прозвуча като потропване на пръсти по дъска. — Ето какво ми струваше, но го направих заради теб. Направих го възможно. Но той се канеше да го промени, да върне всичко постарому. Не можех да го позволя. Така че не ми казвай, че не съм направила нищо за теб.

— За това ли спеше с баща ми? За пари?

— Не за пари. За пари е, когато става въпрос за хиляда долара или за десет хиляди. Той никога не би ти поверил петнайсет милиона. Щеше да ти остави три — изсмя се горчиво. — Само три. Можеш ли да повярваш? При цялото му богатство. Но аз го убедих. И той ги промени на петнайсет. Направих го заради теб.

— Не си го направила заради мен, Барбара.

Пистолетът затрепери в ръката ѝ и видях, че пръстите ѝ побеляха от силното стискане.

— Ти не ме познаваш. Не си въобразявай, че знаеш нещо за мен. Нито какво съм преживяла. Като знаех, че записите са тук. И какво би си помислил някой, ако ги намери.

— Може ли да оставиш пистолета, Барбара? Не ти трябва.

Тя не отвърна, но дулото се снижи и накрая се насочи към пода. Погледът ѝ измина същата траектория и тя като ли, че се смали. Осмелих се да си поема дъх, но Барбара веднага вдигна глава. Очите ѝ блестяха.

— Й тогава ти започна пак да се виждаш с онази селска курва.

— Ванеса няма нищо общо с това.

Дулото отново се вдигна нагоре и Барбара изкрещя:

— Тази кучка се опитваше да ми открадне парите!

Изведнъж ме осени ужасно прозрение.

— Какво си ѝ направила?

— Ти щеше да ме напуснеш. Сам го каза.

— Но това няма нищо общо с нея, Барбара. Това си е между нас.

— Тя беше нашият проблем.

— Къде е тя, Барбара?

— Няма я. Само това има значение.

Усетих, че вътре в мен нещо се скъса. Ванеса беше единственият смисъл на живота, само тя ми беше останала. Затова казах това, което си мислех.

— Спал съм с теб достатъчно дълго, за да знам, кога симулираш — и пристъпих към нея. Животът ми бе свършил. Нямах нищо. Тази

жена ми бе отнела всичко и аз оставих гнева си без контрол. Посочих съм угасналия екран, все още я виждах и чувах как вика. — Личеше си, че ти харесва; Харесвало ти е да се чукаш с него. Добър ли беше? Или просто ти харесваше да ме правиш на глупак?

Барбара се изсмя и вдигна пистолета.

— О, сега вече се държиш като мъж. Нека ти кажа нещо. Да, харесваше ми. Езра знаеше какво иска и как да го постигне. В него имаше сила. Нямам предвид физическа, а друг вид мощ. Чуването с него е най-върховната тръпка, която съм преживявала — горната ѝ устна се изви. — Това, което правехме с теб беше пълен майтап.

Нещо в изражението ѝ ме накара да стигна до друго прозрение.

— Той те е зарязал. Харесвало му е да прави секс с теб заради властта, която е имал. Контролирал те е, манипулирал те е, но после е разбрал, че това ти харесва и тогава си му станала скучна. Затова те е зарязал. И затова ти си го убила.

Бях прав. Знаех, че съм прав. Разбрах го по очите ѝ и начина, по който се изкривиха устните ѝ. За миг изпитах дива радост, но тя не продължи дълго.

Видях я да натиска спусъка.

34.

Отново сънувах блаженство, зелени поля, смеха на малко момиченце и Ванеса, нежно притиснала лице в моето. Но сънищата са измамни и не продължават дълго. За последно зърнах очите като метличина и чух много тих глас, който сякаш бе преминал океани, за да стигне до мен. След това изпитах такава силна болка, че разбрах, че съм в ада. Нечии пръсти отвориха клепачите ми, виждах червени светлини, целият свят бе потопен в тях. Някакви ръце разкъсаха дрехите ми и почувствах допир на метал до кожата си. Борех се, но едри пръсти ме притиснаха надолу. Лица без физиономии се появяваха и изчезваха, плуваха пред мен, говореха на език, който не разбирах, и след това заминаваха нанякъде, да се завърнат пак. А болката беше непрестанна, пулсираше заедно с кръвта ми и ме пронизваше. После още ръце зашариха по мен и аз се опитах да извикам.

Настъпи раздвижване, над мен се появи бяло метално небе, което се люлееше, все едно бях легнал във вода. Видях едно омразно лице, но Милс не ме тормозеше повече. Устните ѝ мърдаха, но не можех да ѝ отговоря. Не я разбирах. После тя си тръгна, тогава проумях какво ме пита и изкрещях. Имах отговора. Но окървавените ръце ме притиснаха надолу, тя обаче ги разблъска, намести се над мен и се наведе да чуе какво ѝ казвам. Трябваше да викам, защото много бързо пропадах в дълбок кладенец. Накрая се срутих вдън земя. Виках, но лицето ѝ изчезна завинаги в бялото небе и аз се строполих в непрогледно черния прах на дъното на кладенеца. И последната ми мисъл, преди да ме погълне тъмнината, беше за красотата на бялото небе на ада.

Но дори в този мрак времето продължаваше да тече и от време на време проблясваше светлина. После болката се въздигна отново на талази и когато се снишаваше, си представях лица и чувах гласове. Чух Ханк Робинс да спори с детектив Милс, която усещах, че иска да ми зададе още въпроси. Но това нямаше смисъл. След това се появи загриженият стар доктор Стоукс. Държеше папка и говореше на странен мъж в бяла престилка. Мярна се и Джийн, която плачеше

толкова силно, че сърцето ми се късаше. Каза ми, че разбрала, Ханк ѝ разказал всичко за затвора и моята доброволна жертва. Увери ме, че ме обича, но не би влязла в затвора до живот заради мен. Това ме правело по-добър от нея, но и това нямаше смисъл. Бях в ада, но това беше ад, който сам си бях измислил. Опитах се да ѝ обясня, но гласът ми не се подчиняваше. Затова гледах мълчаливо и чаках кладенецът отново да ме погълне.

Стори ми се, че веднъж видях и Ванеса, но това беше жестока шега и аз не ѝ се вързах. Затворих очи и заплаках за загубата ѝ и когато ги отворих отново, нея я нямаше. Бях сам на студено и на тъмно. Студът сякаш траеше цяла вечност, но после ме връхлетя горещина и аз си спомних, че съм в ада. В ада беше горещо, а не студено. Там имаше болка, затова като се събудих и установих, че вече я няма, реших, че пак сънувам. Отворих очи, но не видях дете, поляни и Ванеса. Сигурно на това място имаше и други мъчения, освен чисто физическите.

Когато най-накрая дойдох в съзнание, премигнах от студения въздух и чух шумолене. Така вече бях подготвен за появата на лицето над мен. Отначало го виждах размазано, но премигнах и го фокусирах. Беше Джийн.

— Спокойно — промълви. — Всичко е наред. Ще се справиш.

До нея се появи непознат, човекът с бялата престилка. Беше мургав, а черната му брада лъщеше като намазана с брилянтин.

— Казвам се доктор Юсуф — представи се той. — Как сте?

— Жаден — не можех да си вдигна главата.

Докторът се обърна към Джийн.

— Намажете му устните с лед, но само веднъж. След десет минути още веднъж.

Чух тракането на лъжица и после Джийн се надвеси над мен и мушна бучка лед между устните ми.

— Благодаря — прошепнах. Тя се усмихна, но в усмивката ѝ имаше болка.

— Колко време? — попитах.

— Четири дни — отвърна докторът. — Свестяхахте се и пак изпадахте в безсъзнание. Имате късмет, че оцеляхте.

Четири дни.

Той ме потупа по ръката.

— Ще се оправите. Ще ви боли, но ще се възстановите. Ще ви дадем твърда храна, веднага щом се почувствате по-добре. Като ви се върнат силите, ще започнем физиотерапия. Ще излезете бързо.

— Къде съм?

— В Баптистката болница в Уинстън-Сейлъм.

— Ами Барбара? — попитах.

— Сестра ви ще ви разкаже всичко, което искате да знаете. Само се успокойте. Ще се върна след час — и той се обърна към Джийн. — Не го уморявайте. Още е слаб.

Джийн отново се появи до леглото ми. Лицето ѝ беше подпухнало, около очите имаше тъмносини кръгове.

— Изглеждаш уморена — отбелязах.

Тя ми се усмихна слабо.

— Ти също.

— Трудна година беше — рекох и тя се засмя, след това се извърна. Като се обърна пак към мен, плачеше.

— Толкова съжалявам, Уърк — замлъкна и очевидно изпитваше силна болка. Лицето ѝ почервения, сведе очи и сълзите ѝ прераснаха в стенания.

— За какво?

— За всичко — промълви тя и разбрах, че така ме моли за прошка. — Затова че те мразех — сведе глава и аз направих неистово усилие да протегна ръка към нея. Намерих дланта ѝ и я стиснах.

— И аз съжалявам — прошепнах. Исках да ѝ кажа още нещо, но гласът ми пак отказа да се подчини и известно време двамата мълчахме разнежени и огорчени. Тя хвана ръката ми с двете си длани и аз се взрях в темето ѝ. Между нас никога вече нямаше да е както преди, това беше отдавна отминал период. Но като я гледах сега, се чувствах максимално близо до усещането си от детството. И тя изпитваше същото, сякаш се бяхме върнали назад във времето, когато извиненията имаха значение и одобряванията ставаха от една дума. Прочетох го в очите ѝ, щом вдигна глава.

— Видя ли колко цветя са ти изпратили? — попита тя с кротка усмивка.

Погледнах за първи път зад Джийн. Имаше цветя навсякъде, десетки вази с картички.

— Ето виж картичката от местната колегия — всички адвокати от окръга са я подписали — и тя ми подаде огромна картичка, но аз не пожелах да я видя. Все още помнех как ме гледаха в съда и колко бързаха да ме осъдят.

— Какво стана с Барбара? — попитах. Джийн върна неотворената и непрочетена картичка на нощното шкафче. Очите ѝ обходиха стаята и аз вече се канех да повторя въпроса.

— Сигурен ли си, че искаш да говорим за това? — попита тя.

— Трябва — отвърнах ѝ.

— Арестувана е.

Въздъгнах със смесено чувство на облекчение и отчаяние. Част от мен се надяваше, че изневярата е част от съня.

— Как? — попитах.

— Милс те намерила. Бил си прострелян два пъти, веднъж в гърдите и веднъж в главата — вдигна очи, а аз докоснах главата си. Беше бинтована. — Куршумът в гърдите ти пронизал единия бял дроб. А този в главата само те е одраскал. Първоначално помислила, че си мъртъв. Бил си на косъм. Обадила се на „Бърза помощ“ и те закарали в Окръжната болница на Роуън. После те преместили тук.

— Ами Барбара?

— В линейката си бил в съзнание. Успял си да кажеш на Милс кой те е прострелял. Тя арестувала Барбара два часа по-късно.

Гласът на Джийн заглъхна и тя извърна очи.

— Какво? — попитах. Знаех, че има още.

— Била на късен обяд в кънтри клуба, сякаш нищо не се е случило — сложи ръка върху моята. — Съжалявам, Уърк.

— Друго? — трябваше да знам още. Виждах я така ясно да пие бяло вино със застинала фалшива усмивка на лицето. Обяд с момичетата.

— Намерили оръжието у вас, било скрито в мазето заедно с много пари и бижутата на мама.

— Учуден съм, че Милс не смята, че аз съм ги сложил там и сам съм се прострелял — не можех да скрия горчивината в гласа си.

— Тя се чувства ужасно, Уърк. Идва тук много пъти и не се страхува да си признае грешката. Искаше да ти си извиня от нейно име.

— Милс ти каза това?

— И остави нещо за теб — Джийн стана и прекоси стаята. Когато се върна, държеше купчина вестници. — Повечето са местни. Някои са от Шарлот. Изглеждаш добре на снимките. Милс дори направи публично извинение — и тя вдигна най-горния брой от купчината. Видях снимка на Барбара, на която я отвеждаха с полицейска кола. Беше с белезници и се опитваше да си скрие лицето от камерите.

— Махни го — не исках да я гледам.

— Добре — остави вестниците на пода до леглото и аз затворих очи. Снимката на Барбара върна всичките ми спомени от болката и предателството ѝ. Известно време не можех да говоря. Когато пак погледнах към Джийн, погледът ѝ беше отнесен и аз се зачудих какво ли си мисли.

— Ти знаеше ли? — попитах.

— За Барбара и татко?

Кимнах.

— Да. Знаех. И не смей да ми се извиняваш.

Притворих устни. Нямахме какво да кажа, за да разсея този спомен. Това вече беше част от нас, част от нещата, които съм наследил от него, също като цвета на косата ми.

— Той беше ужасен човек, Джийн.

— Но сега го няма и нека това да бъде краят.

Съгласих се, въпреки че знаех, че това никога нямаше да има край. Още усещахме присъствието му, носеше са като миризма на непогребан труп.

— Искаш ли още лед? — попита Джийн.

— Много мило.

Даде ми лед и докато се суетеше около мен, зърнах пресните белези на китките ѝ. Бяха изопнати и розови, кожата беше силно опъната върху вените ѝ. Сигурно, за да ги защити по-добре. Не знаех. Никога не знаех какво ще се случи с Джийн, но се надявах, даже бях убеден, че не е прекалено късно да се моля за нея.

— Добре съм — успокой ме тя и тогава разбрах, че съм се втренчил в ръцете ѝ.

— Наистина ли?

Тя се усмихна и седна пак на леглото.

— Ти непрекъснато ми спасяваш живота — каза тя. — Сигурно все пак има някаква стойност.

— С това шега не бива, Джийн.

Тя въздъхна и се уплаших, че съм прекалил. Границата между нас беше станала доста неясна, а аз не исках да я пристъпвам. После тя заговори и в гласа ѝ нямаше презрение. Осъзнах, че иска да ми обясни надълго и нашироко, за да мога да я разбера.

— Чувствам се сякаш съм излязла от дълъг и тъмен тунел — започна. — Вече не ми е непосилно да стоя изправена, сякаш нещо в мен се освободи — стисна юмруци пред стомаха си и после ги отвори. Ръцете ѝ приличаха на роза с десет листа. — Трудно е за обяснение — продължи, но аз вече разбирах. Езра го нямаше, може би това я е освободило. А може би не. Но не беше моя работа да се грижа за Джийн. Вече проумявах и тази истина. Тя трябваше сака да го прави и като гледах усмивката ѝ, мислех, че има сили.

— Ами Алекс? — попитах.

— Напускаме Салисбъри — съобщи. — Имаме нужда да си намерим наше местенце.

— Не ми отговори на въпроса.

Очите на Джийн станаха изразителни и много искрени.

— Имаме си проблеми, като всички, но работим по тях.

— Не искам да те загубя — прошепнах.

— Мисля, че се преоткрихме, Уърк. Алекс разбира това. Това е едно от нещата, върху които работим. Тя винаги ще има проблеми с мъжете, но се кълне, че за теб ще направи изключение.

— Ще ми прости ли, че се рових в миналото ѝ?

— Тя разбира защо си го направил. И уважава мотивите ти. Но никога повече не ѝ го споменавай.

— Значи всичко е наред?

— Където и да отидем, винаги ще си добре дошъл при нас.

— Благодаря ти, Джийн.

— Ето ти още лед.

— Добре.

Тя ми даде още лед и усетих клепачите ми да натежават. Изведнъж се почувствах много изтощен и затворих очи, а Джийн се засуети из стаята. Бях почти заспал, когато тя каза:

— Има една картичка, която сигурно ще искаш да прочетеш. По-скоро е писмо — открянах очи. Джийн държеше плик. — От Ванеса е.

— Какво?

— Беше тук известно време, но каза, че не може да остане. Поиска да ти дам това — и ми подаде плика, който беше тънък и лек. — Смяташе, че ще я разбереш.

— Но аз си мислех, че... — не можах да довърша изречението.

— Ханк я намерил в болница в окръг Дейвидсън. Била в магазин за хранителни стоки в Лексингтън и тъкмо пресичала улицата, когато някой я блъснал.

— Кой? — попитах.

— Никой не знае. Тя си спомня само, че бил черен мерcedes, изскочил от нищото.

— Добре ли е?

— Счупени ребра и синини, но ще живее. Оставили я в болницата за една нощ. Беше доста упоена от болкоуспокояващите.

— Мислех, че е мъртва.

— Е, не е и доста се разстрои, като те видя така.

Изведнъж ми причерня. Писмото в ръката ми съдържаше надежда за бъдещето, която си мислех, че съм загубил завинаги. Искан да прочета думите ѝ, да видя буквите, изписани от нейната ръка. Но пръстите ми не ме слушаха.

Джийн взе плика от ръцете ми.

— Дай на мен.

Скъса го, извади сгънатия лист и го върна обратно в ръцете ми.

— Аз ще съм отвън, ако имаш нужда от мен — и чух как затвори вратата зад себе си. Премигнах и когато зрението ми се проясни, погледнах бележката, която Ванеса ми беше оставила. Беше кратка.

Животът е мъчително пътуване, Джаксън, и аз не знам дали мога да понеса още болка. Но никога няма да съжалявам, че те срещнах и когато си готов да говориш, аз съм готова да те изслушам. Може би пък да излезе нещо добро от това. Надявам се, но и прекалено добре познавам

жестокостта на съдбата. Каквото и да се случи, запомни това: всеки ден благодаря на бога, че си жив.

Прочетох я три пъти и заспах с нея на гърдите си.

Когато пак отворих очи, се чувствах десет пъти по-добре. Беше късно, навън се бе стъмнило, но в ъгъла светеше лампа. Видях Милс в стола и успях да седна на леглото, преди тя да вдигне очи от книгата, която четеше.

— Хей — поздрави ме и стана. — Надявам се, че нямаш нищо против, но Джийн беше край теб денонощно и е изтощена. Казах ѝ, че аз ще постоя — изправи се, изглеждаше смутена. — Помислих си, че може да имаш някакви въпроси.

— Май трябва да ти благодаря — промърморих. — Задето ми спаси живота.

На Милс ѝ стана още по-неудобно, ако това въобще беше възможно.

— А аз ти дължа извинение.

— Забрави — сам се изненадах от думите си. — Минало-заминало. Не смятам да се връщам към него — посочих ѝ стола до леглото. — Седни тук.

— Благодаря — тя седна и остави книгата си на нощното шкафче. Видях, че чете някаква мистерия и незнайно защо ме досмеша. Нали беше детектив все пак.

— Наистина не знам какво искам да чуя — признах. — Не съм имал време да си помисля.

— Имам няколко въпроса — започна Милс. — Тогава ще се върна отначало и ще ти разкажа всичко, което искаш.

— Добре.

— Къде намери пистолета на баща ти? — попита тя и аз ѝ казах за потока и за нощното ми търсене в тунела.

— Пратих екип в тунела — съобщи ми тя, видимо разстроена. — Би трябвало да са го намерили.

Обясних ѝ как съм го открил скрит дълбоко в натъпканата с боклук ниша, но отказах да ѝ кажа откъде знаех, че трябва да търся там. Тя, разбира се, ме притисна, но аз не смятах да ѝ казвам за Макс.

— Някой ми подсказа, детектив. Само това мога да ти кажа.

Тя най-накрая ми направи услуга и се отказа да пита, това беше нейният начин да ме компенсира за вредите, които ми беше нанесла. Но разговорът продължи неловко. Милс трудно се предаваше.

— Значи си направил всичко, за да защитиш Джийн? Защото си мислел, че може да е замесена?

— Точно така.

— Но защо? Защо ще смяташ, че Джийн го е убила?

Замислих се над въпроса ѝ. Колко можех да ѝ кажа? И колко тя всъщност искаше? И което беше най-важното — все още ли се явях пазител на истината на Езра? Бях се примирил със случилото си и начина, по който майка ми си отиде. Но с какво можеше да помогне истината? Трябваше да се запитам: от това Джийн щеше ли да спи спокойно? Дали душата на майка ми щеше да намери покой?

— Джийн не си беше вкъщи, когато Езра изчезна. Ходих да я търся.

Милс ме прекъсна.

— Излязла е да се поразходи с колата. Била е разстроена и решила да се разсее. Отишла у вас, за да си поговорите. И точно като стигнала, те видяла да излизаш с колата.

Кимнах. Това беше най-простото обяснение, но изобщо не ми беше хрумнало.

— От известно време Джийн не се чувстваше добре, детективе. Беше гневна, нестабилна. Не можех да рискувам.

Щях да запазя тайната на Езра, но не заради него. Някои истини е по-добре да останат скрити. Беше толкова просто.

Милс изглеждаше недоволна.

— Май доста неща не ми казваш, Уърк.

Свих рамене.

— Не чак толкова много, колкото си мислиш. А и тези неща нямат нищо общо с твоето разследване.

— Джийн ли беше истинската причина, заради която поиска да дойдеш на местопрестъплението? — попита тя най-после и по очите ѝ познах, че знае отговора. Бях отишъл на местопрестъплението по единствена причина. Независимо какво бях казал на Дъглас и че намесих Джийн, това не беше вярно. И сега, когато бях вече в безопасност, си позволих леко да се усмихна.

— Не.

Милс не отвърна на усмивката ми. Знаеше, че предварително съм се подготвил и знаеше защо. Моите манипулации ѝ бяха коствали доста червене, а можеха да ѝ струват и много повече — отнемане на разследването, репутацията, работата. Но виждах, че ме разбира. Бях отишъл на местопрестъплението по една много специална причина — да попреча на по-нататъшното ми разследване. Бях готов да се жертвам заради Джийн, но не исках да отида в затвора, освен ако няхах друг избор. Реших, че ако се стигне до процес, можех да използвам посещенията си на местопрестъплението, за да предизвикам съмнение и объркване, да направя невъзможно съдебните заседатели да достигнат единодушие при определяне на вината или пък да постигна оправдателна присъда. Нямах гаранция, но си беше подсигуриране.

— Трябваше да го направя — заявих. — Когато Езра изчезна, аз постепенно стигнах до заключението, че е мъртъв. Мислех си, че Джийн го е убила. Не можех да позволя да отиде в затвора — млъкнах и се замислих за дългото отсъствие на Езра и за черните мисли, които не ми даваха мира през това време. — Имах осемнайсет месеца да обмисля нещата.

— Значи всичко си планирал, от първия ден, в който Дъглас те покани в кабинета си. И в който намерихме тялото. Затова си притиснал Дъглас да те пусне на местопрестъплението.

— Планирал е силна дума. Просто си мислех, че няма да навреди.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита тя. — Че си много добър адвокат, отколкото Езра някога те е смятал.

— Не съм адвокат — Милс сякаш не ме чу.

— Освен това си добър брат. Надявам се, че Джийн знае какво си смятал да направиш за нея.

Извърнах очи смутен.

— Да поговорим за това как ми спаси живота.

— Добре. Ще започна оттам и ако нещо ти хрумне, прекъсни ме.

— Добре.

Тя се наведе напред и подпря лакти на коленете си.

— Идвах да те арестувам — започна.

— Заради оръжието? — попитах. — Или защото са ме разпознали?

Тя се стресна и пак се ядоса.

— Ханк Робинс ти е казал. Малкото копеленце. Знаех си, че души, но мислех, че добре съм скрила тази информация.

— Не го обвинявай, детективе. Не всички си мислеха, че съм виновен.

На Милс ѝ стана неприятно от тона ми.

— Разбрах — рече. — Но странно как всичко се нареди за добро.

— Как?

— Ако не бяхме те свързали с оръжието, нямаше да дойда да те арестувам. Ти щеше да умреш от кръвозагуба на пода на кантората си.

— За малко така да стане — признах.

— Често се случва.

— Кой ме разпозна?

— Някакъв рибар. Бил на около трийсет метра нагоре по реката, седял на стара кофа и чакал да клъвне. Не искаше да застане с името си, защото беше пил цяла нощ и се страхуваше жена му да не разбере.

— Лош свидетел — казах и се зачудих дали е видял и отчаянието ми, как притискам силно дулото под брадичката си. Опитах се да позная по изражението на Милс дали знае за това, но тя беше непроницаема.

— Да, лош свидетел — съгласи се тя и отмести поглед настрана. И тогава разбрах, че знае.

— Ами Барбара? — опитах се да запазя спокойното си изражение и равния си тон, но ми беше трудно. За добро или за зло бях прекарал последните десет години от живота си с нея. Не можех да се преструвам, че не ме боли.

— Арестувахме я в кънтри клуба. Беше край басейна и обядваше с приятелки.

— Глена Уърстър? — попитах.

— Да, и тя беше там.

— Глена Уърстър има черен мерцедес.

— Е, и?

— Ванеса Столън е била блъсната от черен мерцедес.

Изведнъж Милс пак стана ченге.

— Мислиш, че госпожа Уърстър е отговорна за това?

— Дали мисля, че би се изложила на риск, за да помогне на приятелка? Не. Тяхното приятелство беше паразитно. Барбара използваше Глена за престиж, а Глена използваше Барбара за

изтривалка. Но вярвам, че жена ми искаше Ванеса да изчезне от картинката и е достатъчно умна да не използва собствената си кола.

— Мислиш ли, че госпожа Уърстър е знаела за това?

— Мисля, че няма да ти навреди да я попиташ.

— И това смятам да направя — обяви Милс.

Усмихнах се, като си представих как Глена Уърстър се разправя с детектив Милс.

— Искат ми се да го видя — засмях се.

— Не ти пука за госпожа Уърстър, нали?

— Не.

— Тогава няма да ѝ се размине лесно — заяви Милс напълно сериозна.

— Ще ми кажеш ли, ако разбереш нещо?

— Да.

— Тогава да се върнем на Барбара — предложих.

— Отначало се държеше нахакано, беше ядосана. Но когато ѝ сложихме белезниците, се разплака — Милс ми се усмихна и аз видях отново хищника в нея. — Това най-много ми хареса.

— При теб винаги е така.

— Искаш пак да ти се извиня ли?

— Не — отвърнах. — Продължавай.

— Прекарах доста време с жена ти.

— Разпитвала си я?

— Обсъждахме разни неща.

— И?

— Отказа да направи самопризнания. Каза, че съм направила огромна грешка. Заплаши да ме съди. Тази игра на невинност съм я виждала толкова пъти. Но като разбра, че си жив, нещо в нея се пречупи.

— Призна ли? — попитах.

Милс се размърда на стола.

— Нямах това предвид.

— А какво?

— Искан да кажа, че се побърка. Говори несвързано.

Опитах се да го проумея.

— Да не би да играе?

Милс сви рамене.

— Ще проверим, но се съмнявам.

— Защо?

— Говори глупости. Издава се за някои неща, дава ни някои откъслечни информации, които психически здрав човек не би казал. Сглобихме всичко от това, което ни е разказвала. Завещанието, връзката ѝ с Езра. Намерихме записите при парите и бижутата.

Поколебах се, но трябваше да попитам.

— Всички ли знаят?

— За нея и Езра ли? Боя се, че да.

Настъпи тишина и аз се замислих над думите на Милс. Тя проговори първа.

— Честно казано, съм изненадана, че не е унищожила записите. Бяха доста изобличаващи.

— Тя го е обичала. По някакъв извратен и перверзен начин, който никога няма да разбере. Но го е обичала — представих си лицето ѝ и как блестяха очите ѝ тогава.

— Всякакви ги има, предполагам.

Замислих се за нощта, когато всичко това започна, нощта, когато мама почина.

— Значи Барбара се е обадила на Езра, след като се върнахме от болницата.

— Всъщност е била Алекс.

Ченето ми увисна, но Милс продължи.

— Разбрала е за караницата между Джийн и баща ти. Знаела е за какво е била. Обадила се на Езра. Предложила му да напусне града срещу петдесет хиляди долара. Казала, че ще изчезне и повече няма да търси Джийн. Търговският център е точно до магистралата. Казала му да дойде на паркинга и да носи парите. След това щяла да напусне Салисбъри завинаги. Смятам, че е отишъл до кантората за пари и вероятно да си вземе пистолета. Платил ѝ и тя си тръгнала. Тогава за последно е бил видян жив. Ако не броим Барбара, разбира се.

— Не мога да повярвам, че Алекс е могла да направи такова нещо — да вземе пари от него. Да напусне Джийн. — Нещо не ми се връзва.

— Тя не изхарчила парите. Не ги е искала, не както някой друг би ги искал. Просто смятала да покаже на Джийн какъв е баща ѝ.

Искала да ги скара. И се обзалагам, че е щяло да стане, но не е било необходимо.

— Езра е изчезнал и всичко е свършило. Алекс е получила каквото иска. По-точно — сестра ми.

— Просто и лесно — добави Милс.

„Но оставам аз“, помислих си.

— След като Алекс си тръгва, той ли се е обадил на Барбара, или тя на него?

— Това са само мои хипотези, но изглеждат логични. Изградени са на това, което Барбара ни каза и на информацията, която събрах по време на разследването. Ето как смятам, че е станало. Нощта, в която майка ти умира, тримата тръгвате от болницата и отивате в къщата на Езра. Някой му се обажда, вече знаем, че това е била Алекс. Той отива да вземе пари от кантората и да се срещне с нея на най-близката магистрала. Джийн си тръгва след него, заради което ти си мислел, че може тя да го е убила. Ако е отишъл до търговския център, Джийн може да го е проследила. Ти си отишъл до дома ѝ и си видял, че колата ѝ я няма. Това звучи логично, ако приемем, че има мотив — Милс се втренчи в мен. — Все още се притеснявам, че не искаш да ми кажеш какъв може да е бил евентуалният ѝ мотив... — аз също я погледнах настойчиво и не казах нищо. — Но май се налага да се откажа от този въпрос.

— Езра отива до кантората си и взема петдесет хиляди в брой от сейфа. Може би там е държал и пистолета. Може да е бил в къщата му или в колата. Никога няма да разберем. Среща се с Алекс и ѝ дава парите. Алекс си тръгва, доволна, че планът ѝ е проработил. Езра остава в търговския център. Това става горе-долу по времето, когато ти излизаш от вас и тръгваш към фермата на Столън. Да речем, че е било към един през нощта, може и малко по-късно. Не мисля, че Езра се е обадил у вас, защото е смятал, че си там. Което означава, че Барбара му се обадила малко след като си тръгнал. Мога да си го представя. Искала е да говорят или за смъртта на жена му, или за завещанието. Или пък просто е искала секс. Това все още не съм го изяснила. Но да приемем, че се обажда на Езра, докато той е още в търговския център.

— Тя го е обичала — повторих.

— Вече го каза.

Свих рамене.

— Може би е мислила, че той ще се ожени за нея, ако ме напусне. Или пък е виждала възможност за това след смъртта на майка ми. Сигурно е искала да поговорят за това.

Милс ме гледаше изпитателно, дълго след като думите ми заглъхнаха.

— Имаш ли нещо против да говорим за това? — попита.

— Нищо ми няма — отвърнах, но не беше така.

— Добре. Каквито и да са причините, двамата се срещат. Езра току-що е подкупил Алекс, за да се махне от живота му. Жена му е мъртва. Предполагам, че е искал да започне на чисто и го е казал на жена ти. Според мен ѝ е обяснил, че всичко между тях е свършило и че смята да върне завещанието в предишния му вид. Приключва с нея, нали така? Жена ти по някакъв начин докопва пистолета. Той не е бил подготвен за това. Тя му заповядва да влезе в шкафа и го убива. Пуска още един куршум в главата му за всеки случай. Затваря вратата, излиза от празната сграда и изхвърля пистолета в шахтата. Качва се в колата и се прибира доста преди теб. По това време Джийн е вече у дома си с Алекс и знае, че си излязъл от вас по някакви мистериозни причини. Никой не е видял Барбара да излиза и да се връща. И когато Езра изчезва и след това намираме тялото му, Джийн решава, че ти си замесен. Или пък започва да го подозира чак когато намираме трупа. Тогава ти ми даваш фалшиво алиби, за което Джийн знае, че не е вярно. Връща се към въпросната нощ и си вади логично заключение.

Вече кимах.

— Така всичко се връзва.

— Сигурно е било нещо от този род. Но дали е било точно така? Кой знае? Сега само Барбара може да ни каже със сигурност. Но не иска. Не знам дали някога ще може. След време — може би...

— Ами колата на Езра?

— Вероятно е открадната. Барбара е искала тялото му да бъде намерено бързо, за да влезе в сила завещанието. Колата би привлякла внимание, затова я оставя там. Запазила е ключовете на Езра от кантората, за да влиза през нощта и да намери записите. А ключовете от колата най-вероятно са останали на таблото, което си е било жива покана за крадците — Милс пак се усмихна и оголи зъби. — Тези последни осемнайсет месеца сигурно са я съсипали, като е знаела колко пари е щяла да придобие само ако някой намери трупа.

— Все още не мога да разбера едно нещо.

— Кое? — попита Милс.

— Ако Барбара е направила всичко заради парите, защо се опита да ме убие? Тя не би могла да ме наследи след смъртта ми. Защо просто не е взела парите и бижутата от сейфа и не е избягала? Защо се е подложила на риск, като е останала, след като няма какво да спечели с това?

Милс за първи път изглеждаше наистина разстроена и дълго се взира в скръстените си ръце.

— Детективе? — никога не я бях виждал така разколебана. Най-накрая вдигна поглед и под очите ѝ видях сенки.

— Значи е вярно това, което ми каза. Никога не си чел завещанието на баща си.

— Единственият път, в който го видях беше, когато ти ми го показва.

Тя кимна и пак сведе очи към ръцете си.

— Какво има? — попитах.

— Барбара наистина е успяла да убеди Езра да увеличи сумата, която ти оставя. Казала ти е истината. Но ето какво не ти е казала. Имало е една необичайна клауза в завещанието. Сигурно е била идея на Барбара. Според Кларънс Хамбли баща ти я е добавил шест месеца преди смъртта си. Сигурно е станало, след като Езра и Барбара са започнали да спят заедно. Но Езра е размислил. Хамбли казва, че е възнамерявал да я отмени. Може би е осъзнавал към какво действие би могла да я подтикне.

— Не те разбирам.

— Мисля, че баща ти е започнал да усеща колко опасна би могла да бъде жена ти. Не го знам със сигурност, Уърк, но го усещам. Мисля, че най-накрая го е разбрал. Видял е, че така те излага на риск. Баща ти е накарал Хамбли да изготви ново завещание. Били са си насрочили среща, за да го подпише. Барбара го е убила, преди да узакони промените.

— И каква е тази клауза?

Чух как Милс въздъхна и когато вдигна очи, изглеждаше най-човечното същество, което бях виждал. Гласът ѝ беше равен, но видях, че е разстроена.

— В случай че ти починеш, петнайсетте милиона са щели да отидат у твоето дете. А Барбара е щяла да бъде попечител на парите и е щяла да получи почти неограничени права да се разпорежда с тях.

— Не те разбирам — промърморих и тогава ми просветна. — Барбара е бременна.

Милс не смееше да ме погледне.

— Беше бременна. Вчера пометна.

35.

Дъглас се отби веднъж. Стоя на вратата докато го видя, след това се усмихна, но усмивката му повече приличаше на гримаса. Под очите му имаше торбички, а кожата под брадичката му висеше. Изглеждаше ужасно. Опита се да се извини и обясни, че просто такава му била работата, нищо лично. Но избягваше погледа ми и за разлика от Милс не беше искрен. Преди дни ме беше захапал здраво и това му харесваше. Усетих го, когато бяхме в съда, личеше му и по начина, по който се усмихна, когато приставите ми сложиха белезниците. Съжалението му идваше от срама и от мисълта, че се задаваха нови избори за прокурор. Защото дори избирателите на окръг Роуън не харесваха глупаците, а вестниците бяха разпънали Дъглас на кръст. Обясни ми, че няма да повдига срещу мен обвинение за унищожаване на доказателство. После извърна поглед и заговори, че въпреки всичко било негов дълг да докладва за поведението ми на адвокатската колегия. И двамата знаехме, че подобен доклад можеше да завърши с отнемане на правата ми. Но мисълта за това ни най-малко не ме притесняваше и той изглеждаше учуден, когато му рекох да не се тревожи. Когато пак се опита да се усмихне, му пожелах приятен ден и му казах да се разкара от стаята ми.

Имах и други посетители: адвокати, съседи, дори някои стари училищни приятели, повечето от които идваха само от любопитство. Всички говореха едно и също и всички ми звучаха фалшиво. Знаех кой ми беше вярвал и няколко натруфени думи нямаше да ме накарат да забравя тези, които ме изоставиха. Но направих каквото трябваше. Благодарих им за посещението и им пожелах щастлив живот. Доктор Стоукс беше друга работа. Той дойде няколко пъти и си говорехме за незначителни неща. Разказваше ми за майка ми и какво съм правил като дете. Отразяваше ми се добре и след всеки наш разговор се чувствах малко по-силен. При последното му посещение му подадох ръка и му признах, че в негово лице съм намерил приятел за цял живот. Той ми се усмихна, каза ми, че никога не се е съмнявал в това и настоя

следващия път той да почерпи. Стисна ръката ми леко, но тържествено и като излизаше, ми се стори, че излъчва светлина.

Джийн и Алекс дойдоха в деня, преди да ме изпишат. Бяха си събрали багажа и се канеха да заминават.

— Къде? — попитах.

— На север. Може би във Върмонт.

Погледнах Алекс, която отвърна на погледа ми със същата непоколебима сила, както винаги. Но този път в очите ѝ нямаше враждебност и разбрах, че Джийн не ме е излъгала. Когато му дойде времето, щях да съм добре дошъл при тях.

— Грижи се за нея — промълвих.

Тя ми подаде ръка и аз я стиснах.

— Винаги ще се грижа за нея — отвърна.

Обърнах се към Джийн.

— Изпрати ми адреса — помолих я. — Ще имам пари за теб, след като продам къщата и кантората.

— Ще ми се да размислиш. Не искаме нищо от него.

— Няма да е от него, а от мен.

— Сигурен ли си?

— Искам да ги вземеш — настоях. — Използвай ги добре.

Устрои си живота.

— Това са много пари.

Свих рамене.

— Дължа ти много повече от пари, Джийн. Това е най-малкото, което мога да направя.

Джийн се втрени така пронизващо в мен, че не можах да скрия празнината, която усещах и отекващата в нея пълна самота. Нито вината, която се надигаше в мен всеки път, когато я погледнех. Накрая не издържах и се извърнах.

Гласът ѝ звучеше по нов начин. В него май долавях сила. Или пък яснота за живота?

— Ще ни оставиш ли за малко сами, Алекс?

— Разбира се — отвърна Алекс. — Пази се, Уърк — и двамата останахме сами зад затворената болнична врата. Джийн взе един стол и седна до мен.

— Не ми дължиш нищо — каза тя.

— Напротив.

— За какво?

Учудих се, че може да ми зададе този въпрос.

— За всичко, Джийн. За това, че не се грижих по-добре за теб. Че не бях по-добър брат — думите ми заглъхнаха в тясното пространство между нас. Ръцете ми затрепериха под тънката завивка и аз започнах отново, защото исках да ме разбере. — Затова че не ти вярвах. Че оставих Езра да се държи така с теб.

Тя се засмя и от смеха ѝ ме заболя. Тези думи ми струваха много.

— Ти сериозно ли говориш? — попита.

— Напълно.

Усмивката изчезна от лицето ѝ. Настани се в стола си и се вторачи в мен с влажни очи. Но не беше на път да се разплаче, съвсем не.

— Нека те питам нещо — промълви.

— Добре.

— И искам да си помислиш хубаво, преди да ми отговориш.

— Става.

— Защо според теб той те взе в професията?

— Какво?

— Защо те насърчи да завършиш право? Защо ти даде работа?

Постъпих, както ме помоли. Помислих си, преди да отговоря.

— Не знам — отвърнах накрая. — Никога не съм се замислял.

— Добре. Друг въпрос. Имаше ли момент, в който отношенията ви се промениха? И ти говоря за преди много време.

— Имаш предвид, като бяхме деца?

— Точно това имам предвид.

— Някога бяхме близки.

— И кога това се промени?

— Виж, Джийн, накъде биеш?

— Кога се промени?

— Не знам, ясно? Не знам.

— Господи, Уърк. Понякога си наистина тъп. Стана за една нощ. Промени се в деня, в който скачахме за Джими. Преди това ти беше неговата издънка, но после влезе в тунела и всичко между вас се промени. Тогава не разбирах защо. Но съм мислила за това и смятам, че вече знам.

Не исках да слушам повече. Истината беше прекалено жестока. Не ме оставяше на мира и значеше само едно. Че след този ден баща ми усещаше, че нещо в мен е различно. Усещаше промяната и се срамуваше от мен, макар че не знаеше точно защо. Значеше, че след това вече не можеше да ме уважава. Подушваше деградацията ми, както се помирисва застоял боклук, и затова се бе отдръпнал. Знаех, че ме е презирал до смъртта си.

Най-накрая вдигнах поглед към сестра си с очакване да видя в нея сянка от същото чувство.

— Знаеш? — попитах.

— В онзи ден ти се събуди момче, Уърк, малкото момче на Езра, негово отражение, но нищо повече от това. Беше нещо, което можеше да гледа от високо с неясна гордост, да го сочи и да казва: това е синът ми, това е моето момче. Но ти излезе от онази дупка мъж, герой, личност, от която всички се възхищаваха и той не можа да го понесе. Ти беше центърът на внимание, а не той, а това никак не му харесваше и той започна да те тъпче и да те унижава, за да не го надминеш пак. Ето кога и защо се промениха отношенията ви.

— Не знам, Джийн.

— Според теб колко възрастни мъже биха влезли в онази дупка съвсем сами? Не много, уверявам те. А баща ни със сигурност не би го направил. Видях лицето му, когато те извадиха и тълпата започна да те поздравява.

— Те са ме поздравявали? — не вярвах аз.

— Разбира се.

— Не си го спомням — наистина беше така. Спомнях си презрителните погледи, подигравките и соченето с пръст. Спомням си как Езра пиян казваше на майка ми, че не съм нищо повече от един тъп хлапак. „Никакъв шибан герой не е“. Точно това каза.

— Ванеса Столън можеше да умре в онзи ден, да бъде изнасилена и убита на петнайсет години. Колко дванайсетгодишни момчета са спасявали нечий живот? Колко възрастни мъже са го правили? Това е рядкост и изисква кураж. Само баща ми можеше да те заслепи и да не го видиш и той точно това направи и го стори нарочно.

Думите ѝ ме съсипваха. Никакъв герой не бях. Той беше прав. Но следващите ѝ думи успяха да проникнат през мъглата, която изпълваше съзнанието ми.

— Езра те вкара в професията, за да може да те държи по-ниско от себе си.

— Какво?

— Ти не си създаден за адвокат, Уърк. Ти си много умен, спор няма, но си мечтател. Имаш голямо сърце. И никой не знаеше това по-добре от Езра. Знаеше, че никога няма да станеш хищник като него и че никога няма да ламтиш за пари като него. А това означаваше, че никога няма да постигнеш неговия успех. Докато ти си адвокат, Езра беше в безопасност. Докато си в тази професия, никога нямаше да станеш мъжкар като него. Нито толкова силен, нито толкова уверен — тя млъкна и се наведе към мен. — Няма да си заплаха за него.

— Наистина ли мислиш това, което казваш? — попитах.

— Повярвай ми.

— Но то не изкупва греховете ми. Все още съм ти длъжник.

— Ти май наистина не разбираш. Той се отнесе с теб много по-жестоко, отколкото с мен. Към мен беше обикновеното женомразство. Но аз бях жена и затова не му бях интересна. Но спрямо теб отношението му беше на лична основа. Водеше кампания срещу теб, Уърк. Влезе във война, а в нея няма по-добър от баща ни. Добър или лош, беше силен — и тя пак се засмя, мразех този смях, той ми носеше огорчение. — А ти ми говориш, че е трябвало да ме защитиш. Господи, Уърк, та ти нямаше шанс.

— Възможно е — отвърнах. — Трябва да си помисля.

— Направи го — посъветва ме. — Той е мъртъв. Не му позволявай да те дърпа още надолу.

Изведнъж се почувствах прекалено уморен да обсъждам още Езра. Сигурно щяха да ми трябват години, за да подредя бъркотията, която беше създал в главата ми, но сега щетите не ми изглеждаха така всеобхватни. И може би Джийн беше права. Може би трябваше да си дам почивка. Бях само на дванайсет, когато това се случи, а сега това ми изглеждаше ужасно крехка възраст.

— Ще ми липсваш, Джийн.

Тя стана и сложи ръка на рамото ми.

— Ти щеше да влезеш в затвора заради мен, Уърк. Това те прави много добър човек. По-добър от всички, които познавам. И си спомни това, когато нещата тръгнат на зле.

— Обичам те, Джийн.

— И аз те обичам — отвърна тя. — И така би трябвало да е между членовете на едно семейство — прекоси стаята и се спря на вратата. Отвори я и се обърна назад. — Ще ти се обадя, като се установим.

След това излезе от стаята и когато вратата се затваряше, видях Алекс да се появява до нея. Прегърна сестра ми и я поведе надолу по коридора. Гледах, докато вратата окончателно се затвори и в последната секунда забелязах, че Джийн плаче. Но това бяха хубави и здравословни сълзи. Знаех, че като си намерят дом, ще ми се обади. И това ми носеше огромно спокойствие.

На другия ден събирах малкото си вещи и изведнъж на стаята се появи Макс. Беше си все същият.

— Искаш ли си кучето обратно? — попита той без предисловия.

— Да — отвърнах.

— По дяволите! — изруга той и си тръгна. Чух да вика по коридора. — Ела у нас, като искаш да си го вземеш. Може и да ти го дам, може и да не ти го дам, но и в двата случая ще прием бира.

Засмях се за първи път от много време.

Час по-късно се прибрах в къщата си, която кънтеше, когато ходех из нея. Нямах да ми липсва. Взех си бира и излязох да я изпия на предната веранда, както обичах. Гледах как слънцето се спуска над парка през улицата. Докосна върховете на дърветата и си помислих за още една бира. Но не станах и слънцето залезе пред очите ми. Стоях дълго в тъмното и се вслушвах в звуците край мен. Бяха познати градски звуци и се замислих дали ще ми липсват.

На другия ден щяха да погребат Езра и след като той слезеше под земята, възнамерявах да потърся Ванеса. Ще ѝ кажа каквото имам да ѝ казвам и ще ѝ обещаю каквото е необходимо. Исках я обратно в живота си, ако тя беше съгласна, но само след като ѝ кажа истината. Ако трябва, ще я моля. Това беше проклятието на искреността и цената, която с най-голямо удоволствие бих платил. Защото сега виждах ясно от всякога. Бях готов да тръгна по собствен път, но исках и тя да тръгне с мен. Исках да изградя живота, който трябваше отдавна да живея.

Когато на другата сутрин слънцето изгря, се обръснах, измих си зъбите и се сресах. Обух си любимите джинси и чифт удобни ботуши.

Погребението беше в десет, но нямах намерение да ходя. Джийн го каза най-добре, когато я попитах дали ще ходи.

— За мен той умря в онази нощ, Уърк. Както и преди съм казвала, не могат да го погребат по-дълбоко, отколкото аз го погребях.

Все пак минах с колата покрай църквата и видях дългата черна катафалка, която щеше да го отнесе към прясно изкопаната дупка. Когато го изнесоха, бях все още там. Може би не бях като Джийн и имах нужда да видя с очите си. Каквато и да беше причината, последвах процесията от коли към гробището извън града. Колоната мина пред портата, а аз отминах нататък. Намерих страничен път и се изкачих по него до билото, докато намеря място, откъдето мога да наблюдавам. Там имаше високо дърво, облегнах се на неравния му ствол и се загледах в посивелите опечалени, които слизаха от скъпите си коли. Събраха се около правоъгълната дупка, която от моята позиция изглеждаше съвсем малка. Появи се някакъв мъж, вероятно свещеник. Разпери ръце, сякаш молеше за тишина, но внезапно появилият се вятър заглушаваше думите му, което беше много добре за мен. И какво би могъл да каже, за да ми олекне?

Останах, докато го заровиха и когато се разотидоха, слязох долу, за да разгледам купчината пръст. Все още нямаше надгробен камък, но аз знаех какво ще пише на него. Дойдоха да ме питат и аз се постарях да измисля най-доброто.

Езра Пикънс, щеше да пише на него. Неговата истина си отиде с него.

Стоях дълго на гробището, но най-вече до мястото, където беше погребана майка ми. Дали щеше да ми е благодарна, че го положих там? Или би предпочела да остане сама? И тук постъпих, както сметнах за добре. Направих това, което мислех, че тя би искала. Беше живяла до него, без да се оплаква, така да бъде и в смъртта им. Но дълбоко в себе си изпитвах гняв и знаех, че винаги ще се съмнявам в мъдростта на този избор. Обаче това, което казах на Барбара, беше вярно. Животът понякога се обърква, по всичко личи, че смъртта също не правеше изключение.

Чух в далечината двигател на кола, но не му обърнах внимание. А трябваше, защото когато Ванеса застана до мен, трябваше да я посрещна с усмивка. Но докато тя не ми проговори и не ме докосна по рамото, виждах само прясно изкопаната пръст и острите очертания на

буквите, с които бе гравирано името на майка ми. Обърнах се към нея и тя ме хвана за ръката. Произнесох името ѝ и тя ме прегърна. Ръцете ѝ бяха слаби, но силни, миришеше на река. Сгуших се в нея и ръката ѝ се плъзна по гърба ми към тила. Отдръпнах се, защото исках да видя очите ѝ, да разбере има ли в тях надежда за мен. Имаше, защото очите ѝ бяха ясни. И още преди да ѝ кажа каквото и да било, знаех, че с нас всичко ще бъде наред.

Въпреки това трябваше да изрека онези думи, но не в сянката на повдигнатата от Езра пръст. Затова взех отрудената ѝ ръка и я поведох бавно нагоре по хълма, към сенчестото място, което бях намерил. Първо ѝ казах, че я обичам и тя извърна поглед надолу към редиците гравирани камъни. Когато пак ме погледна, се опита да каже нещо, но аз я спрях, като сложих пръст на устните ѝ. Върнах се към деня, в който се запознахме, деня, в който скачахме за Джими. Оттам започна, тогава всичко се промени и бъдещето, което ни очакваше, можеше да свърши, преди да е започнало. Ако щяхме да опитаем заедно, тя трябваше да чуе думите, които аз имах нужда да ѝ кажа. Казах каквото бях намислил, по-искрени думи не бях изричал.

ЕПИЛОГ

Минаха месеци и болката изчезна, появяваше се само по някое бодване от време на време. Все още имах проблеми със съня, но не ми пречеха. Мислите ми не бяха неприятни. Пазя писмото на Ванеса в чекмеджето на нощното си шкафче и го чета понякога, обикновено през нощта. То ми напомня колко близо бях до смъртта и че животът трябва да се заслужи. Помага ми да съм честен и поддържа това, което започнах да наричам „безценната ми яснота“.

Часовникът показва пет и въпреки че от известно време дните ми започват рано, няма закъде да бързам. А и все още съм сънен. Стъпвам на хладния под и тръгвам през стаята. Коридорът е огрян от лунна светлина и аз тръгвам по нея към прозореца. Гледам през него към неподвижните полета, после се обръщам надясно към реката. Тя се вие в далечината като сребърна нишка и ми напомня за потока на времето, за отдавна отминали неща.

Съдът реши, че парите и бижутата от сейфа на баща ми са част от състоянието му. И те отидоха за фондацията. Продадох бързо имотите, и то на по-добра цена, отколкото се надявах. Накрая изпратих повече от осемстотин хиляди долара на Джийн и с тях тя си купи къща на покрития с дървета бряг на езерото Чамплейн. Все още не съм ѝ ходил на гости. Джийн каза, че е прекалено рано, че все още се наслаждават една на друга. Но говорехме нещо за Коледа.

Може би.

Използвах моята част от парите по най-добрия начин. Ремонтирах старата ферма, купих приличен трактор и съседния парцел от двеста акра. Земята е добра, с богата почва и буен поток. Хвърлил съм око и на осемдесет акра до южната граница на имението, но собствениците знаят, че ги искам и още държат прекалено висока цена. Но аз мога да чакам.

Чувам, че вратата зад мен се отваря и се усмихвам въпреки волята си. Тя винаги се буди, когато идвам до този прозорец. Сякаш усеща, че съм тук и става, за да гледаме заедно градината, която

създадохме двамата. Ръцете ѝ нежно се плъзват по гърдите ми и виждам отражението на лицето ѝ в стъклото. Ванеса, моята съпруга.

— За какво мислиш? — пита.

— Пак сънувах същия сън.

— Същия?

— Да.

— Върни се в леглото — шепне.

— След малко.

Целува ме и си ляга.

Опирам ръце в перваза и чувствам хладния бриз. Мисля си за нещата, които научих и които ми предстои да откроя. Фермерският живот е тежък, пълен с несигурност и повечето неща в него за мен са нови. Но пък станах по-строен и съм благодарен за дългите часове, които заздравиха ръцете ми. Този живот ми подхожда. Няма напрежение, никой не те притиска да избираш или да действаш. И това може да доведе до най-голямата промяна. Все още ми предстои да се изправя срещу още едно нещо, за което съжалявам.

Продължавам да съм син на баща си и е невъзможно да избягам напълно от осъдителните решения, които той е взимал. Знам, че никога няма да мога да му простя. Но съдбата, колкото и да е непостоянна, все пак е справедлива. Езра си поигра с Барбара, манипулира я в името на собствените си извратени цели. Промени завещанието по нейно настояване, включи клаузата, че ако умра, децата ми ще наследят петнайсетте милиона долара. Било е идея на Барбара, нейният спасителен пояс. Сигурен съм, че когато е приключил с Барбара, баща ми е искал да промени завещанието. Но тя го е убила, преди да подпише новите документи. Може би точно заради това го е застреляла. Никога няма да разбере. Но когато най-накрая прочетох завещанието му, разбрах, че тази клауза няма давност. Направих проучвания и стигнах до следното заключение: когато умра, когато и да стане това, детето ми ще наследи голяма част от милионите на Езра. Подадох възражение по случая с молба за декларативно отсъждане. Хамбли, разбира се, го оспори и загубата все още му горчи. Но в завещанието е посочено ясно и законът е на страната на моето тълкувание.

След малко се връщам обратно и се мушвам под завивките. Тя е топла, легнала е на една страна и аз се притискам в нея. С всеки

следващ път сънят става все по-реален и все по-дълъг. Вървим по зелена поляна тримата.

Разкажи ми приказка, тате.

Коя?

Любимата ми.

Протягам се към Ванеса и ръката ми намира корема ѝ. Тя се сгушва още повече под завивките и се притиска към мен.

— Надявам се да е момиче — прошепвам.

— Момиче е — отвърща тя и слага ръка върху моята.

Не знам дали го знае със сигурност или просто го усеща. За мен е достатъчно, че го казва. Чувам гласа ѝ в съня си, гласа на моето малко момиченце и виждам огромното богатство, което, ако поиска, някой ден ще бъде нейно. За последен път се сещам за баща си и неговото отношение към жените и парите. В това има поезия, ирония, която затваря кръга. Чудя се дали се обръща в тъмния си вечен гроб.

Оставам в леглото още няколко минути, но денят вече ме зове и ставам неспокоен. Навличам джинсите и пуловера, а Боун ме следва надолу по стълбите. Навън е студено, заставам на верандата под светлината от напирещото на хоризонта слънце. Поемам дъх, който ме изпълва, и хвърлям поглед към тихите полета. По падините се стеле ниска мъгла, а върховете се издигат да посрещнат изгряващото слънце.

Издание:

Автор: Джон Харт

Заглавие: Кралят на лъжите

Преводач: Елена Кодинова

Година на превод: 2007

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2007

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Мариела Янакиева

ISBN: 978-954-585-821-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4621>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.